MERAL KIR

HEDEF SENSİN

Aşkı büyük yapan küçük ayrıntılarıydı.
Gerçek aşksa aynı kişiye defalarca âşık olmaktı.

OLİMPOS

KAKTUSUN
TELEGRAM

MERAL KIR

HEDEF SENSİN

Aşkı büyük yapan küçük ayrıntılarıydı.
Gerçek aşksa aynı kişiye defalarca âşık olmaktı.

OLIMPOS®

Hedef Sensin
Meral Kır

© 2019, Olimpos Yayınları

Editör: Ezgi Bilgi Gümüş
Kapak Tasarım: Betül Akyar
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Kasım 2019
ISBN: 978-605-7906-69-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (0212) 674 85 28 Sertifika No: 34191

Kadın yaralı, adam güçlü...
Aşk amansız...
Katil acımasız...
Hedef ise belirsiz...

GİRİŞ

Hayatı birçok insan için sıkıcı olabilirdi ki aslına bakılırsa zaten öyleydi. Ama bu aynı zamanda her şeyin yolunda gittiğinin de işaretiydi. Bu yüzden sıkılmak yerine düzenin keyfini sürmeyi tercih eden Güçer, öte yandan kabul etmeliydi ki cumartesi gecesi evde tek başına ve çalışıyor olmanın pek de sevilecek bir tarafı yoktu.

Hayatını sorgulamak gibi bir hataya kalkışırsa altından kalkamayacağını bildiğinden, kaçarcasına ondan uzaklaşan düşüncelerini toparlamak adına, bardağını şarapla doldurup CD'yi çalıştırdı. Kasvetli sessizliği bozan müziğin etkisiyle evi yaşam bulmuşçasına aydınlandı ve çalışma masasına oturmak yerine pencereye doğru ilerledi.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti, şehir karanlık ve nispeten sakindi. Ancak içinde birilerinin ağladığını, güldüğünü hatta insanların suç işlemeye devam ettiğini biliyordu.

Güçer otuz dört yaşında, ülkenin genç ve en iyi savcılarından biriydi. Pazartesi günü işe gittiğinde önüne, bu geceye ait yeni bir dosya illaki gelecekti. O zaman bu anı hatırlayıp, aynı çocukluğunda olduğu gibi, süper güçlere sahip olmayı ve kötülüğü önceden durdurabilmeyi dileyecekti.

Aklındakiler oradan oraya kaçışırken onlara dur demenin vakti geldiğine karar verip pencereden uzaklaştı.

Hafta sonu bitirmek için eve getirdiği beş adet dosyanın ikisini gün içerisinde sonuca bağlamıştı. Üçüncüsü için de kendini bir karara varmış gibi hissediyor olsa da, kesin sonuç için tüm dosyayı incelemek niyetindeydi.

Yeniden çalışmaya başlaması sorun olmadı. Ne var ki dışarıdan gelen gürültüye kayıtsız kalamayınca, elindeki kalemi okuduğu sayfanın üzerine bırakıp gözlüklerini çıkardı. Saat 02.15'i işaret ediyordu ki, bu da gürültü yapmak için hiç uygun bir zaman dilimi değildi. Ama anlaşılan eğlenceden dönen komşusunun bundan haberi yoktu.

Sinir bozucu tiplerden olup çıkardığı gürültüden dolayı komşusunu azarlamayacaktı. Yapmak istemediğinden değil, sadece hâlâ genç kategorisindeydi ve yirmi yıl kadar beklemek istiyordu. Sonrasında hem huysuz hem de yaşlı savcı olmanın tüm haklarını kullanacaktı.

Sandalyesinde arkaya yaslanıp beklemeye koyuldu. Maalesef sona ermesi bir yana, gürültü artarak devam ediyordu. İyice dikkat kesildiğinde birisinin kapısına vurduğunu duydu. Şaşkınlık, hissettiği ilk duyguydu, devamında gelense endişe oldu. Ancak o birinin, ona ait kapıyı açmaya çalıştığını fark edince, panik tüm duygularının önüne geçti.

Belki de eğlenceden dönen komşusunun alkolü fazla kaçırdığını düşünerek hata yapmıştı. Ne var ki çalışan beyni ona, hiçbir suçlunun özellikle de hırsızın geldiğini haber verircesine bu kadar ses çıkarmayacağını söylüyordu. Bu mantıklı tarafının sesiydi, diğer tarafı tedbiri elden bırakmamasını tembihliyordu. Güçer de öyle yapmaya karar verip kapıya doğru yavaş ama emin adımlarla yürümeye başladı.

Dışarıdaki her kimse açılmayan kapıya öfkelenmiş olmalıydı. Çünkü darbeleri her saniyeyle şiddetleniyordu. Duvar dibinden yürüyüp kapıya doğru ilerlemeye özen gösterirken, önce lanet okuyan kadının sonrasında da birbirine çarpan anahtarların sesini duydu. İlk tezi böylelikle doğrulanmış oldu. Belli ki eğlence anlayışı içtiği alkolle doğru orantılı olan komşusu tarafından taciz ediliyordu.

Gecenin bu saatinde sarhoş bir kadınla uğraşacak olmanın bıkkınlığıyla başını sallayıp içinde tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Huysuz savcı olmak için yirmi yıl beklemeyi planlamasının üzerinden pek de zaman geçmeden, aldığı karardan vazgeçmiş şekilde kapıyı açtı. Karşısındakileri kesinlikle azarlayacak ve içki içmeyi bilmiyorlarsa sadece su tüketmelerini tembihleyecekti.

İzleyeceği yolu belirlemiş ve oldukça kararlıydı. Fakat kapının ardındaki genç kadınla karşılaşınca, yaşadığı şaşkınlık onu durdurdu.

Ayakta durmak için destek aldığı kapının açılmasıyla genç kadın dengesini kaybetmiş ve geriye doğru sendelemeye başlamıştı.

Düşünmeye fırsatı olmadan Güçer öne atılıp, sağlam ama yumuşacık şekilde onu belinden yakaladı ve ayakta kalmasını sağladı. Amacı, düşmeyeceğinden emin olana kadar genç kadını tutmaya devam etmekti. Fakat anlaşılan bu gece hiçbir şey onun düşündüğü gibi olmayacaktı.

"Hey bırak beni!" diye ciyaklayan genç kadın kendini kurtarmaya çalışınca Güçer "Tamam," dedi ve ona söylenileni yaptı. Sonrasında da büyük bir keyifle sarhoş komşusunun,yer çekimine meydan okurcasına ayakta kalma çabalarını izlemeye başladı.

İnce topuklu ayakkabılarına rağmen, çeyrek dakikalık mücadelesinin ardından dik durmayı başaran kadın, kendini sağlama aldıktan sonra da "Sen kimsin ve burada ne işin var?" diye sordu.

Genç kadın ayakta durmakta olduğu gibi konuşmakta da zorluk çekiyordu.Kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkıyor ve harfleri eksik söylüyordu.

"Çünkü burada yaşıyorum," diyen Güçer'in cevabı ise kısa ve netti.

"Ah hayır bu imkânsız, sen benim ev arkadaşım olamazsın."

"Değilim zaten."

Abartılı hareketlerle elini göğsüne götüren genç kadın "Oh çok sevindim," dedi. "Çünkü sende organ mafyası tipi var. Beni keseceğin korkusuyla geceleri uyuyamazdım."

"Organ mafyası tiplerini diğer mafyalardan ayıran özellik nedir?"

"Bu şaşırtmalı bir soru mu?"

"Asla! Sadece bu kanıya nasıl vardığını ve kaç çeşit mafya tanıdığını merak ettim."

"Çok fazla film seyrediyorum ve dikkatliyimdir."

"Aynı zamanda da belli ki uyanıksın."

"Sesindeki tonlama! Bana iyi bir şey söylemiyorsun, öyle değil mi?"

Gülüşüne engel olamayan Güçer "Aslında sana bir şey söylemeye çalışmıyordum," dedi.

Bir adım geri gidip tırabzana yaslanan genç kadın, parmağını onu zora sokan problemi çözmek istercesine Güçer'in yüzüne doğru salladı.

Parmakları uzun ve oldukça bakımlıydı. Aslında genç kadının kendisi de ince ve uzundu. Sarhoş hâline rağmen, görselli açıklaması olarak, zarafet kelimesinin yanına konulabilirdi.

Parmağını Güçer'in yüzünü doğru sallamaya devam eden genç kadın "Senin neden iki tane kafan var?" diye sorarken gözlerini kıstı. Sonra da "İkisi ancak bir tane mi yapıyor?" diyerek kendi sorusunu cevaplandırdı ve yaptığı espriye yine sadece kendisi güldü.

"Duş al, kahve iç ve uyu... Sonra neden iki tane kafam olduğunu anlarsın. Ama unutma, sıralama bu şekilde olacak."

"Tamam, ama burası senin evinse ben nereye gideceğim? Yani bunları yapabilmem için bir evimin olması şart."

Omzunu kapı pervazına yaslayan Güçer kaşlarını sola doğru hareket ettirip "Sanıyorum ki senin kapın orası," dedi.

"Oh çok sevindim, bir an sokakta kaldım diye çok korktum."

"Demek şanslı günündesin."

"Aslında bugün hayatımın en berbat günü ve hayır," diyen genç kadın zor da olsa yürümeye başladı. "Küçük şeylerle mutlu olma devrine son verdim."

"İlginç!"

"Evet, hayattaki yeni mottom bu."

"Güzel!"

"Yani Jennifer ve Brad'in bile ayrıldığı bu dünyada yaşamak ne kadar korkunç. İnsan artık hangi ilişkiye inanabilir ki?"

"Çok haklısın!"

Genç kadın bakışlarını Güçer'e çevirip onu tepeden tırnağa süzdükten sonra "Ne kadar da gevezesin," dedi eğlenerek.

"Başını ağrıttıysam kusura bakma."

"Ah evet başım! Hâlâ yerinde mi?"

"Öyle görünüyor."

"Oh! Harika," diyen genç kadın yüzünü çarpıttı. "Sana rezil oluyorum öyle değil mi?"

"Olabilir, belki."

"Ama neyse ki sabah uyandığımda bunları hatırlamayacağım."

"Büyük ihtimalle."

"Uyuyacağım, duş alıp kahve içeceğim ve hop yeni bir ben."

Genç kadının ne yapacağını bilmiyormuşçasına elinde evirip çevirdiği anahtarlara uzanan Güçer "Hayır, duş al, kahve iç ve uyu, sıralama böyle olacak," dedi.

"Olmaz, sadece uyumak istiyorum."

"Alabilir miyim?"

"Neyi?"

"Anahtarlar, kapıyı açacağım, ama dua edelim de bu defa doğru kapıya ait olsun."

Olasılıkları tartmak için yarım dakika düşünen genç kadın, nihayetinde anahtarları Güçer'e uzatıp "Ya yanlış kapıysa ve açılmazsa?" diye sordu.

Güçer, genç kadının yaşadığı apartmanı veya dairesinin bulunduğu katı şaşırmadığına inanmak istiyordu. Aksi hâlde şu anda haneye tecavüze yelteniyordu ve bu suçun cezasının ne olduğunu biliyordu. Fakat laf arasında apartman görevlisinden yan dairesinde genç bir kadının yaşadığını duymuştu ve o genç kadının da bu genç kadın olduğunu tahmin ediyordu. "Yan yana iki tane kapı var, birisi benimkisi olduğuna göre diğerinin senin olması gerekiyor."

"Nasıl yani iki kapı, senin gözlerinde sorun olmalı, çünkü şu anda önümde dört kapı var."

"Duş al, kahve iç ve uyu!" Kapıyı açan Güçer, genç kadının geçmesi için yana çekildi ve içeri girmesini işaret ederken "Doğru tahmin ve doğru kapı," dedi.

Gözlerini açık tutmakta zorlanan genç kadın, söylenileni yapmak istedi, hatta bunun için çabaladı. Ne var ki sadece yarım adım ilerlemeyi başarabildi. Dünya onun kontrolü dışında hareket ediyordu. Üstelik bu hiç umurunda değildi. İstediği tek şey uyumaktı.

Genç kadının aklından geçenleri anlayan Güçer önce ona, sonra da evin içine doğru baktı ve "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"Nasıl bir yardımdan bahsettiğini açıklar mısın?"

"Eve girmene."

"Sapık olma ihtimalin var mı?"

"Hayır."

"Peki, olsaydın söyler miydin?"

"Sanmıyorum."

Düşünmekle zaman kaybetmek istemeyen genç kadın elini Güçer'e uzattı ve "Sabah sana teşekkür etmem gerekecek." dedi.

"Tabii hatırlarsan."

Genç kadının kolunu kendi omuzuna dolayan Güçer, onu belinden yakalayıp yürümesi için yönlendirdi. İş birliği yapmak için hevesli olan komşusu da itiraz etmeden yürümeye başladı.

Güçer kendisininkinin aynısı olan evde nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.Tahmin ettiği gibi yatmak için aynı odayı tercih etmişlerdi. Önlerini görmek için genç kadını bırakmadan ışığı açtı. Göze çarpan fazla bir eşya yoktu ki zaten Güçer'in de durup incelemek gibi bir niyeti bulunmuyordu.

Yavaş hareketlerle genç kadını yatağa oturtup uzanmasını bekledi. İyice gücü azalmıştı ve uykuya teslim olmak üzereydi. Bu iyi haber demekti. Cenin pozisyonu alıp gözlerini kapatan komşusunu örtmek için yatağın yanındaki komidinin üzerinde duran pikeyi kullandı.

İşini bitiren Güçer çıkmak üzereydi ki genç kadın "Teşekkür ederim kahraman komşum," dedi ve aynı baygın sesle konuşmaya devam etti. "Ayrıca bilmelisin ki, tek kelimelik cümle olmaz. İyi bir sohbet arkadaşı değilsin ama sabah kek yapıp sana getireceğim."

"Hatırlarsan beklerim."

Genç kadın onu duymamış gibiydi. "Havuçlu kekimden mutlaka yemelisin. Protein diyetinin canı cehenneme!"

Gülümsemesi iyice genişleyen Güçer, komşusunun uykuya yenik düştüğünü fark edince ışığı kapatıp odadan ayrıldı. Anahtarı yerinden aldı ve girişteki konsolun üzerine bırakıp sessizce evden çıkarak kapıyı kapattı.

Utanmasa o havuçlu keki yemek için hevesli olduğunu itiraf ederdi. Maalesef içindeki başka bir ses,genç kadının bahsettiği keki yiyemeyeceğini söylüyordu. Nasıl olduğundan emin değildi, sadece o sessin haklı olduğunu biliyordu.

Beklenmedik bir gece geçirmenin güzel olduğu kadar kötü yanları da vardı. Mesela planladığından daha geç saatte uyumak gibi.

Uyku önemli bir konuydu, ancak Güçer'in kendine tanıdığı süre beş saatle sınırlıydı. Ne var ki sabah altıya doğru dosyayı ancak bitirmiş ve yatağa öyle girebilmişti. Alarmı ise her hafta sonu olduğu gibi saat onda çalmıştı.

Kahvesini içmesine rağmen ayıldığı söylenemezdi. Anlaşılan vücudu hakkı olan eksik bir saati ondan geri istiyordu. Ancak Güçer'in böyle bir niyeti yoktu. Masasında duran dosyalar, bıraktığı yerde tamamlanmayı bekliyordu ve akşamüzeri de kız kardeşi Esmer ile buluşacaktı.

İyi bir cinayet büro polisi olan kardeşi bir yıl önce harika bir evlilik yapmıştı. Enişteşi Mehmet Sancaktar'ı seviyor ama hepsinden önce ona saygı duyuyordu. Üstelik adam, zor yıllar geçiren kız kardeşine iyi bakıyordu.

Günün ikinci kahvesi de bitmek üzereyken nihayet çalışma masasının başına oturdu. Dosyayı açıp ön raporu okuduysa da, bir sonraki sayfaya geçerken hiçbir şey anlamadığını fark etti. Sadece okumuştu, tek bir kelime bile hafızasına ulaşmayı başaramamıştı. En başa geri döndü. Sayfada okunacak bir şey kalmadığında sonucun değişmediğini gördü.

Aklı, ne olduğunu çözemediği bir detaya takılıp kalmıştı ve tuhaf şekilde, daha önce hiç tatmamış olmasına rağmen canı havuçlu kek istiyordu.

Devam edemeyeceği belli olunca uğraşmaktan vazgeçip yerinden kalktı. Onu rahatsız eden her neyse derhal ondan kurtulması gerekiyordu.

Kendine bir iyilik yapmaya karar verdi ve dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladı. Sahile inecek, boğaza karşı kahvaltısını edecek ardından da Esmer'le buluşma saati gelene kadar sinemaya gidecekti. Belki bu arada ona eşlik etmesi için bir arkadaşını bile arayabilirdi.

Hazırlıkları bittiğinde aradan sadece yarım saat geçmişti ve neden bilmiyor, kendini iyi hissetmeyi bir türlü başaramıyor, içindeki huzursuzluk onu fena hâlde rahatsız ediyordu. Çığlığı da tam o anda, sorununun ne olduğunu anlamaya çalışırken duydu.

Hiç şüphe yoktu ki bu bir kadın çığlığıydı.

Salonunun orta yerinde dikilip ne olduğunu ve sesin nereden geldiğini bulmayı denedi. Bu tırnağı kırılan bir kadının isyan çığlığı değildi, fazlasıyla korkmuş ve acı barındıran bir sesti.

Ikinci kere düşünmeden koşmaya başladı ve kendini dışarı attı. Merdiven boşluğunda durup etrafına bakındı. Panik onu ele geçirmişti, her ne oluyorsa ona geç kalmak istemiyordu.

Nihayet sesin geceden kalma komşusunun evinden geldiğini anladığında o tarafa yöneldi. Belli ki başı dertteydi. Yoksa bu çığlığın başka bir açıklaması olamazdı.

Gece kendi elleriyle kapadığı kapıya lanet okudu. Yine de bu Güçer'i durdurmak için yeterli değildi. İçeriden gelen yakarış ve ağlama dolu çığlık devam ederken, o da zile basıp kapıyı yumruklamaya başladı.

Sakin bir pazar sabahı geçireceklerini sanan diğer komşular da, ne olduğunu anlamak, belki de gürültüyü susturmak adına toplanmaya ve kendi aralarında konuşmaya başlamıştı.

Çırpınışla geçen birdakikanın sonunda çığlık aniden kesildi. Güçer bunun iyi haber olduğuna inanmaya zorladı kendini. Yumruklamaya, zili çalmaya ve seslenmeye devam etmesine rağmen, kapı açılmayınca paniği daha da arttı. Sırtından soğuk terler boşalan genç savcının bedenini saran adrenalin, düşünme yetisini kaybetmesine sebep olmuştu.

Meraklı ve endişeli komşulardan birisi "Polis mi çağırsak?" diye sorduğunda nihayet beynine oksijen ulaşmış ve zihni açılmıştı.

O endişeli bir komşudan ziyade savcıydı. Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Hatta bu konuda kararı verecek olan kişinin ta kendisiydi.

Arkasındaki uzun boylu komşusuna "Zili çalmaya devam edin," deyip görevini devretti.

Kendisi de koşarak eve geri döndü ve aynı hızla telefonunu alıp yeniden dışarı çıktı. Bu arada onlara yardımcı olabilecek birisini bulmaya çalıştı ki, Başkomiser Arif, harika bir seçenekti.Karşı tarafın sesini duyduğunda merhabalaşma faslını uzatmadan arama sebebine geçti.

"Vereceğim adrese en yakın ekibi gönderir misin, acil! Yazılı izni ben hallediyorum."

Neyse ki Başkomiser sorgulamadan, ricasını acilen yerine getireceğini söyleyip telefonu kapattı. Bu defa nöbetçi savcıyı aradı.

Ona da durumu kısaca izah ettikten sonra "Sen izni hazırla ve bana bir fotoğrafını gönder lütfen," dedi. "Aslını senden aldıracağım."

Bu işi de halletmesinin ardından kalabalık seyirci grubuna döndü. Apartman görevlisini veya yönetimden birini bulabilmek için tek tek herkesin yüzüne baktı. Aradığını bulamayınca da kalabalığı yarıp hızlı ve büyük adımlarla iki kat yukarı çıktı.

Apartman yönetiminde söz sahibi olan adam tüm hoşnutsuzluğuyla kapıyı açıp karşısında Güçer'i görünce şaşkınlığını gizlemedi. Öte yandan uyuduğu ve yaşananlardan haberdar olmadığı belliydi. "Buyurun Savcı Bey, hayırdır?"

"Daire 18'de bir sorun var. Anahtarı gerekiyor, acil."

O esnada Güçer'i doğrulamak istercesine alt kattan gelen sesler aralarına girdi. Adamın da uykulu hâli bir anda dağıldı ve bir adım ileri çıktı. Konunun ciddiyetini kavramıştı, ne var ki kurallar gereği bu isteği hemen yerine getiremezdi.

"Anahtarın danışmada olması lazım ama yazılı izin olmadan kimseye veremeyiz."

"Bana hem savcı diye hitap edip hem de kurallardan bahsetmeniz ne kadar da ironik."

"Kuralları bildiğinize şüphem yok, ama savcı da olsanız..."

"Bir daha sakın bana işimi öğretmeye kalkma," diyen Güçer'in sesindeki sert tonlamayla birlikte adam sadece konuşmayı değil nefes almayı da bıraktı. "O anahtar her neredeyse onu alıp gelmen için sadece beş dakikan var."

Adamı bir de bakışlarıyla uyaran Güçer başka bir şey söylemeden yürümeye başladı. Kapının birazdan açılacak olmasını bilmek onu biraz bile olsa rahatlamıştı. Ne var ki genç kadının geceden kalma hâliyle, yürümeye çalışırken düştüğünün ve kafasını bir yerlere çarptığının görüntüsü, acımasızca gözlerinin önünde belirince rahatlığı kısa sürdü.

Zaman, zalim bir düşmandı ve Güçer her şeyi yaptığından emin olmak istiyordu. Fakat artan huzursuzluğu, zaten geç kaldığını söylüyordu.

Bekledikleri süre beş dakikaydı ama Güçer'e bir ömür kadar uzun gelmişti. Onu tanımlayan kelimelerin başındaki sakin ve soğukkanlı özellikleride bu sürede hükmünü kaybetmişti.

Beş dakikanın sonunda elinde bir dolu anahtarla gelen apartman görevlisi kalabalığı gördüğünde, yürümeyi bırakıp etrafına bakınmaya ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Güçer'in fazladan harcayacak bir saniyesi daha yoktu."Anahtarı getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, Savcı Bey!"

Telefonundaki iznin fotoğrafını yönetimdeki adama göstermek için elini kaldırdı. Adamı bir de bakışlarıyla ezen Güçer, polisleri beklemesi gerektiğini de biliyordu. Sorumluluğu üstlenip kapıyı açmakla beklemek arasında bir seçim yapması gerekliydi. Öte yandan saniyelerin hiç olmadığı kadar kıymetli olduğunun da farkındaydı. Bu da karar vermesini kolaylaştırdı.

Yanına varan görevliden anahtarları almak için uzandığı sırada asansörden çıkan üniformalı polisler neyse ki işini kolaylaştırdı.

Polisleri muhatap alıp "Ben Savcı Güçer Öztürk," dedi ama gerçek bir tanışma faslına girmedi. "Bu kapının derhal açılması gerekiyor."

Yaşlı polis memuru detayları öğrenmeye çalışmadan "Anlaşıldı Savcım," dedi.

Güçer anahtarları adamın eline tutuşturdu. "Ama acele edin."

Kullandığı ses tonu itiraza yer bırakmayacak kadar net ve buyurgandı. Adam da neyse ki bunu fark etmişti. Başıyla savcıyı onaylayıp anahtarı aldı ve deliğe sokmasının ardından duyulan iki metalin birbirinden ayrılma sesiyle kapı açıldı.

Güçer "Hadi!" deyip saatler önce keyifle girdiği eve bu defa telaşla daldı.

İlk bakmak istediği yer banyoydu. Fakat daha koridora girdiği an gördüğü manzarayla buna gerek kalmadı. Duvar dibine çökmüş ve bacakları karşı duvara ulaşmış genç kadının başı önüne düşmüş

hâlde yerde yatıyordu. Belli ki kapıya ulaşmayı denemiş, ancak sadece yolun yarısını kat edebilmişti.

En iyi ihtimalle baygındı, zira Güçer kötü senaryoları düşünmek istemiyordu.

Üç büyük adımla kadının yanına ulaştığında, evde neler yaşandığıyla ilgili fikri olmasa da, başka bir şeyden emin oldu. Bu kadın, görmeyi beklediği gibi gece tanıştığı komşusu değildi.

Sapsarı saçları olan sarhoş komşusunun yerine, karamel renkte kıvır kıvır saçlı başka bir kadın yatıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp başını kaldırdı, gördüğü yüz de daha önce hiç görmediği bir kadına aitti.

Bir yara izi bulmak için genç kadını incelemeye başladı. Tam her şeyin yolunda olduğuna dair umutlanıyordu ki, kadının beyaz spor ayakkabılarındaki kırmızı lekeyi fark etti.

Beyninin duvarlarına çarpan alarm sesi, o kırmızı lekenin ne olduğunu söylüyordu. Yine de yakından görmek için ayakucuna yöneldi. Kanın kokusu genzini yakıp ciğerlerine ulaşırken neredeyse demir tadı diline yapıştı. Birçok his sıralarını beklemeden aynı anda Güçer'e saldırmaya başlasa da o umuda tutundu. Bu duygu sayesinde de soğukkanlı savcı kimliğiyle, onu seyreden polislere döndü.

"Tahmin ediyorum ki evde başka birisi daha var, acele edin," diyen Güçer genç kadının nabzını kontrol etti. Zayıf da olsa hâlâ atıyor olması sevindiriciydi.

Polislerden daha yaşlı olanı "Tabii sayın savcım," dedi keyifsizce.

Şartlar normal olsaydı adama hızlı hareket etmesi için çıkışırdı. Bunun yerine "Sağlık ekiplerine haber verin," diye komşularına seslenip polislerin geçmesi için kenara çekildi.

Genç kadının ayakkabısındaki kan lekesine fazladan anlam yüklememeye çalışıyordu. Sokakta yanlış yere basmış olabilirdi. Ancak kirlenmemiş ve kurumamış kan, bu tezin haklılığını çürütüyordu.

Bir savcı olarak, ihtimali düşük de olsa her türlü olasılığı değerlendirmek için eğitim almıştı.

İlgisini tekrar kapı girişinde duran komşularına çevirdi. "Kimse içeri girmesin!"

Güçer'in sert çıkışına karşılık herkes geri çekilirken, o da bakışlarını dış kapıya giden yol boyunca gezdirdi. Herhangi bir iz ya da leke yoktu. Bu defa gözlerini yatak odasının bulunduğu diğer yöne çevirdi. İzler varla yok arasında sayılacak kadar belirsizdi. Ne var ki yok sayılamayacak kadar da vardılar.

Birisi mutfakta diğeri salonda olan polisleri muhatap alarak "Yatak odasına bakın!" diye bağırdı. Sonra da ne bulacağını görmek istercesine bakışlarıyla yaşlı polisi takip etti.

Adam, yatak odasının kapısına varmadan adımlarını yavaşlatıp gözlerini kıstı. Güçer tam bir tuhaflık olduğunu düşünmeye başlamıştı ki polis "Aman Allah'ım!" diye inlediğinde hislerinden emin oldu. Öyle ki adamın ses tonuyla Güçer baştan aşağıya buz kesti.

Konuşmak için kendini zorladı ve güçte olsa "Ne buldun?" diye sordu.

Kelimeler dudaklarından döküldüğü an, merakla takip ettiği polisin öğürme sesi duyuldu. Adam iki büklüm hâlde geri geri yürürken yaşadığı dehşeti, gözlerindeki donuk bakış belli ediyordu. İçeride kötü, hem de çok kötü şeyler yaşanmıştı.

1. BÖLÜM

Katil, sapık, hırsız ve daha nice suç ve suçluyla karşılaşmıştı. Her gördüğünün ardından, bundan sonra başka bir şeyin onu şaşırtamayacağını düşünmüş, hep de yanılmıştı. Bir sonraki öncekinden beter oluyordu. Fakat Güçer böylesini daha önce ne görmüş ne de duymuştu.

Sadece berbat ya da korkunç demek, durumu açıklamak için yeterli değildi.

Daha sonra adının Ferit olduğunu öğrendiği yaşlı polis memuru, midesindekileri çıkarmadan birkaç saniye önce kendini dairenin dışına atabilmişti. O anda Güçer, kucağında tuttuğu genç kadının başını bulduğu gibi bırakırken, ufak bile olsa tereddüt etmemişti. Ne olduğunu görmek için duyduğu istek, her şeyin önüne geçmişti.

Kendini birçok şeye hazırlamıştı ki, zaten tecrübeleri sayesinde sarhoş komşusunun artık hayatta olmadığını biliyordu. Ancak, böylesi... Bildiği tüm kötülükleri aşıyordu.

Az eşyalı ve derli toplu olduğunu düşündüğü yatak odası, saatler önce gördüğü odaya benzemiyordu. Sıcaktan ekşimeye başlamış ve havaya karışmış kanın kokusu suratına vurduğunda midesindeki asit fokurdamış ve genzini yakmıştı.

Yatağına bıraktığı zamankinin aksine genç kadın çırılçıplaktı. Yüzü tertemiz, saçları taranmış şekilde yastığın üzerine örtü gibi serilmişti. Bakışları aşağı doğru kaydığındaysa,gerçeğin acımasızca orada olduğunu gördü.

Genç kadının vücudunda onlarca kesik vardı. Parmakları ise artık yoktu. Bunlar sadece ilk bakışta gözüne çarpan detaylardı. Ölüm sebebini öğrenmek içinse otopsiyi beklemeye ihtiyaç duymuyordu. Onu acı öldürmüştü, fakat ondan önce Güçer kadının kan kaybından ölmüş olmasını diledi.

Beyni durmuş, duyguları karanlığa hapsolmuş gibiydi ve ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Tüm bunların sonucunda üzüntü gibi tuhaf bir duygunun içinde kıpırdanıp durduğunu fark edince şaşırmadı. Genç kadın için herkesin hissedeceği ilk şey, kesinlikle üzüntüydü.

Daha fazlasını görmesine gerek kalmadığında geri çekildi ve bakışlarını koridorda yatan genç kadına çevirdi. Çığlıklarının sebebi böylece anlaşılmış oldu ki, ona hak veriyordu. Güçer kendisi için de hissizleşmeyi diledi, ama maalesef o kadar şanslı değildi.

O esnada iki şey birden oldu. Koridordaki kadın başını sallamaya başladığında sağlık ekipleri de içeriye daldı. Üzülmek için sonra bolca vakti olacaktı. Şimdi işe koyulma zamanıydı.

Güçer, "Arkadaşlar, lütfen dikkatli olun, burası olay yeri," dedikten sonra yaşananları çözmekte sıkıntı yaşayan genç polis memuruna döndü. "Bu cinayet vakası, haber versen iyi olur."

Ortamdaki gerginliği fark etmiş olan ve sessizce işlerini yapan sağlık ekibindeki iki kişi de cinayet lafını duyunca oturur duruma getirdikleri genç kadına baktılar. Anlaşılan o şanslı taraftı, çünkü sadece baygınlık geçirmiş ve tansiyonu dokuzun altına düşmüştü.

Sağlık ekibinin kadın üyesi tiz sesiyle "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Ben... Bb... Ben..." Genç kadın sadece kekeleyebilmiş ama devamını getirememişti.

"Bize adınızı söyler misiniz?"

"Şey... Zey... Zeynep."

"Zeynep Hanım, şimdi sizi kaldırıp sedyeye yatıracağız, tamam mı?"

Kıvırcık saçları yüzüne düşmüş Zeynep'in elini kaldırıp onları geriye atacak hâli yoktu. Görmek zorunda kaldıklarından sonra dünyadan bir süreliğine uzaklaşmıştı. Fakat şimdi uyuşukluğu geçiyor ve kan dolaşımı hızlandıkça dehşet, tüm şiddetiyle geri geliyordu.

"İstemiyorum, benim... Benim burada kalmam lazım."

"İyi olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

"Hayır," diye çıkışan Zeynep'in yanaklarında kuruyan yaş izleri yenileriyle tekrar ıslanmaya başladı. "O, ona, oradakine bakmanız lazım." Başını yatak odasına doğru çevirmiş ama o sahneyi yeniden görmek istemiyormuşçasına gözlerini kapatmıştı.

"Tamam, bakacağız ama önce..."

"Hayır dedim size!"

Sesini yükselten Zeynep yeni bir krizin eşiğinde olduğunu belli edince Güçer kendini araya girmek zorunda hissetti.

"Ben yan dairede yaşıyorum, oraya geçelim. Hem burada kalmış olursunuz hem de arkadaşlar işini yapmış olur."

Zeynep düşünmek ve bir karar vermek istedi. Ama aklı ona oyunlar oynuyor, düşünceleri sonuca varamıyordu. İnatla "Önce ona baksınlar," diyebildi ve gözyaşları şiddetlendi.

Zeynep'e "O," diye bahsettiği genç kadın için artık bir şey yapılamayacağını söylemek yerine Güçer "Tamam," dedi. Ancak ıslak gözlerle ona bakan genç kadının da aslında gerçeği bildiğini görebiliyordu. "Ama sizi benim daireme götürelim ki ayakaltından çekilmiş olalım."

Şok hâlinden kurtulamayan Zeynep, teklifi kabul ettiğini belli edercesine yerinde doğrulmaya çalıştı. Olay yerini yeterince kirletmişlerdi. Daha fazla müdahale etmek, katilin dışarıda serbestçe dolaşmasına neden olabilirdi.

Katil düşüncesini aklından geçirdiği an Güçer, başka bir aydınlanma yaşadı. Bu dosya önüne gelseydi, şüpheli olarak kendisi için yazdığı tutuklama kararının altına imzasını atardı.

Genç kadını son gören kişi, bu eve son giren kişi oydu ve olmaması gerekirken evde, ama daha da önemlisi cinayet mahalli olan yatak odasında parmak izi bulunan kişi de oydu. Tabii ki katilden önceki kişi oydu. Güçer aslında katil için gerekli ortamı hazırlayandı ve bunu bilmek üzüntüden ziyade vicdanını zorlamaya başlamıştı.

Binanın hem içerisi hem de dışarısı zaman geçtikçe kalabalıklaşıyordu. Emniyet mensubundan her türlü insan kadar, neler olduğunu merak eden site sakinleri binanın önünde toplanmıştı. Tabii basın da haberin kokusunu alıp gelmişti. Olay yeri yazan sarı şerit dışarıdakilerin içeriye girmesini engellediği gibi içeridekilerin de dışarı çıkmasına izin vermiyordu.

Bugün için harika olmasa da planları bulunan Güçer, günün getirdiklerine inanamıyordu. Özellikle algısı açıldıkça ve mantıklı düşünmeye başladıkça detaylarda kayboluyordu.

Bir duvar ötesinde akıl almaz bir vahşet yaşanmış, ama o hiçbir şey duymamıştı. Üstelik genç kadını uyur hâlde bırakıp çıktıktan yaklaşık üç saat sonra ancak kendi yatak odasına geçebilmişti. Haziran ayında oldukları için gözlerini kapattığında, gün kızıldı ve aydınlanmaya hazırdı. Yani nasıl olmuş da hiçbir şey duymamıştı, akıl erdiremiyordu.

Olay yerine ilk varan kişi Komiser Yardımcısı İsmail'di ve o gelene kadar Güçer üzerine düşeni yapmıştı. Onlarla aynı kattaki diğer iki daire sakinin ve meraklı komşularının evlerine girmesini sağlamış, emniyet mensubu üyelerine yol göstermiş ve artık olay mahalli olarak kabul edilen yan daireyi ekipler gelene kadar korumuştu. Hareket hâlinde olsa da dalgınlığını gizleyemiyordu. Konuya ve insanlara hâkim olup sözünü dinletmekle ilgili sıkıntısı yoktu. Sorun, aklını kurcalayan detaylardı.

Nöbetçi savcı Yiğit geldiğinde yapması gereken her şeyi tamamlamış ve kendi dairesine girmek üzereydi. Yiğit, aynı zamanda akşamları dertleşmek ve bir şeyler içmek için Güçer'in dışarı çıktığı mesai arkadaşıydı.

"Hoş geldin," diyerek karşıladığı arkadaşı da aynı içtenlikle ona yanıt verdi. "Teşekkür ederim Savcım, iyi misin?"

"Çok daha iyi günlerim olmuştu."

Onu anladığını belirtircesine başını sallayan Yiğit, kimsenin duymaması için iyice Güçer'e yaklaştı ve sadece onun duyabileceği bir

sesle "Dosyayı sana vermek istemişler, neden kabul etmedin?" diye sordu. "Maktul, komşun olduğu için mi, onu tanıyor muydun?"

Güçer'in dosyanın sanığı olmak gibi çok geçerli bir sebebi vardı, fakat henüz yaşanılanları anlatmaya hazır değildi. Aklının uçlarını kemiren ve onu rahatsız eden detayları bulup durumu kabullenmeliydi. Ama hepsinden önce Zeynep'le konuşarak ne olmuş, nasıl olmuştu, anlamak istiyordu.

"Anlatacağım ama sonra," dedi arkadaşına.

Güçer "Altın Çocuk"tu. Üniversite ikinci sınıfta aldığı bu lakabı hakkıyla kazanmış ve bugüne dek aynı şekilde taşımıştı. Yiğit meraklanmış olsa da itiraz etmeyecekti."Tamam."

"Anlayışın için sağ ol," diyen Güçer savcının koluna dokunup minnetini bir de beden diliyle gösterdi. "Sana kolay gelsin."

"İnşallah kolaydır."

Yiğit'e işinin kolay olmayacağını söylemeye kalkışmadı. Onun yerine sustu ve genç adam eve girip gözden kaybolana kadar bekledikten sonra kendi dairesine geçti. İçeride neler olduğunu ve Zeynep'in son durumunu merak ediyordu. Çünkü sarhoş komşusu için olduğu kadar, yaşamak zorunda kaldıklarından dolayı onun adına da üzgündü.

Aklındakilerle birlikte salona vardığında "Tansiyonunuz normale döndü," diyen sağlık personelinin sesini duydu. Sonra da gitmeye hazırlanan ekip ve Zeynep görüş alanına girdi.

Kanlı ayakkabıları çıkartılmış, saçları tepesinde toplanmış hâldeki genç kadın daha iyi görünüyordu. Ancak iri yeşil gözlerinin tüm ışığı kaybolmuş, teni neredeyse şeffafmış gibi bembeyaz olmuştu. Küçük ve kalkık burnu, üçgen yüzü, kıvır kıvır saçlarıyla Zeynep güzel bir kadındı. Ne var ki duyguları onu gölgelemiş ve güzelliğinden geriye sadece dehşetle bakan donuk bir surat kalmıştı.

Kendini konuşmak zorundaymış gibi hisseden Güçer, genç kadının yanına ilerledi ve "İyi misiniz?" diye sordu.

Sorunun, kendisine yöneltildiğini anlaması Zeynep'in zamanını aldı. Bildiği tüm kelimeleri unutmuş gibi baktıktan sonra ancak cevap verebildi. "Tansiyonum normale dönmüş."

Bu, nasıl olduğunu bilmeyen bir insanın verebileceği tek cevaptı. Fakat Güçer istem dışı olarak "Buna sevindim," dediğinde hiç konuşmamış olmayı diledi. Sevinmek, şu ana ihanetti.

Zeynep de acıyla gülümseyip genç savcının yaptığı gafa verebildiği tek tepkiyi verdi.

Geldiğinden beri soğukkanlılığını kaybetmeyen sağlık görevlisi, ikilinin konuşmasının sona erdiğini anlayınca araya girip "Polise onunla konuşabileceğini söylemem gerekiyor," dedi.

"Lütfen, yarım saat daha beklemelerini rica edin."

Ondan istenileni değerlendiren kadın, Zeynep'e bakınca sonuca varması zor olmadı.

"Peki."

"Teşekkür ederim."

Koltukta uzanan ve boş boş tavanı seyreden genç kadını incelerken iki zıt duygu eşzamanlı olarak Güçer'i rehin aldı. Zeynep'in şokta ama iyi olmasından dolayı rahatlamış, fakat bu andan sonra yaşanacaklar onu huzursuz etmişti.

Sağlık ekipleri evden çıkarken Güçer de pencerenin yanına ilerledi. Düşünmeye, anlamaya ve aklındakileri bir sıraya oturtması gerekiyordu. Sonra da Zeynep'e soracakları vardı.

Ancak bugün şans ondan yana olmamak için ne gerekirse yapıyordu.

Aniden içeriye dalan genç kadının "Neler oluyor?" demesiyle her şeyi olduğu gibi bıraktı.

"Senin burada ne işin var?"

"Bu ailenin bela kotasını ben doldurdum," diyen Esmer, rahat görünmeye çabalayarak ağabeyinin yanına gelip ona sarıldı. "Senin bu yaptığına işgüzarlık denir."

"Bu, sorumun cevabı değil!"

"Kardeşin olmam iyi bir neden değilse şunu dinle, ben bir polisim. Hem de cina..."

Esmer'in ne diyeceğini tahmin eden Güçer "Tamam, yani geri dönmeyeceksin," derken bakışlarıyla kız kardeşine koltukta yatan kadını işaret etti.

Zeynep de ilk defa bir yaşam belirtisi gösterip başını kaldırdı ve gözlerini Esmer'e dikti. Polis olduğunu söyleyen kadının yüzünü görebildiğinde söylemek istediklerini unuttu ve "Seni tanıyorum, sen Esmer Sancaktar'sın," dedi.

"Hayır, Esmer Öztürk Sancaktar."

"Yine olmadı, Ebru Esmer Öztürk Sancaktar."

Esmer ve Güçer şüpheyle önce birbirine baktıktan sonra genç kadına dönüp aynı anda "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ben gazeteciyim ve geçen sene sizinle ilgili bir haber yapmıştım."

Zeynep yeniden koltuğa gömülüp bakışlarını bir kez daha tavana dikti. Ancak Esmer için konu kapanmamış aksine daha da derinleşmiş ve yön değiştirmişti.

"Sen Zeynep Erdem olabilir misin?" diye soran Esmer'in bakışları kısıldı. Eğer cevap "Evet." olursa ki öyle olduğunu biliyordu, genç kadının üzerine atlamak için pozisyonunu aldı.

"Evet, oldukça başarılı bir işti."

Tam vaktinde hareket eden Güçer, bedeniyle kardeşinin önüne geçti.

"Biz yan tarafa geçelim ve konuşacak birilerini bulalım," diyen Güçer kardeşini çıkışa doğru yönlendirmeye çalıştı.

Esmer hemen vazgeçmeye hazır değildi. Onu bulmak için çok uğraştığı gazeteci, kanlı canlı önüne düşmüşken başka bir yere gitmeye niyeti yoktu.

"Hayır, önce şunun suratını dağıtmak istiyorum."

"İşte tam bu yüzden yazımın başlığını 'Külkedisinden Prenses Olur mu?' diye atmıştım."

"Sen eceline mi susadın?"

Gözleri hala tavandaki bir noktayı inceliyormuş gibi bakan Zeynep duygudan yoksun sesiyle "Ah! Ecel, şu aralar etrafımda dolaşıyor sanırım," dedi ve aynı şekilde devam etti. "Ama senin bana bir şey yapamayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Demek ki yanlış biliyoruz ve ben şimdi o yanlışı doğrusuyla değiştireceğim."

Esmer, dediğini yapmaya hazırlanırken, bakışları kısa bir anlığına Güçer'inkilerle buluştuğunda, dilinin ucundaki tüm kelimeleri yuttu ve olduğu yerde kaldı. Anlaşılan doğru zamanda ve doğru yerde değildi. Bir yıldır bekliyordu ve belli ki biraz daha beklemesi gerekecekti.

Arkadaşı arayıp ağabeyinin yan dairesinde cinayet işlendiğini haber vermiş, Esmer de apar topar yola çıkmıştı. Tam olarak ne yaşandığını bilmiyordu, sadece Güçer'in iyi olduğunu gözleriyle görmek istemişti. Fakat karşılaşmayı beklediği son kişi olan Zeynep Erdem'in ağabeyinin evinde ne aradığını ve Güçer'in ona ne anlatmaya çalıştığını bilmek istiyordu.

Merakına yenik düşen Esmer gazeteci kıza "Bu olayla nasıl bir ilgin var?" diye sordu.

"Çünkü yan taraf benim dairem ve orası benim yatak odam."

Zeynep'in yorgun sesiyle sarf ettiği her kelime Güçer'i gafil avladı. Orası Zeynep'in yatak odasıysa, ölen neden sarhoş komşusuydu?

Eve adım attığı an ölümün soğukluğu tüylerinin ürpermesine sebep oldu. Bu hissi çok iyi tanıyor ve her defasında onunla baş etmeye çalışıyor, ama asla alışmak gibi bir girişimde bulunmuyordu. Onun şahit olduğu ölümler, soğuk, karanlık ve vahşiydi.

Komiser Mert acil çağrıyla olay yerine çağırıldığında bazı tahminlerde bulunmuştu. Fakat şu anda yüzlerde gördüğü ifade, tahminlerinin ötesine geçmesi gerektiğini işaret ediyordu.

Onu karşılayan Komiser Yardımcısı İsmail'e "Elimizde ne var?" diye sordu.

"Genç bir kadın, yatak odasında ve ölü..."

Mert holün ortasında durup etrafı incelerken "Ölü mü, buna şaşırmalı mıyım?" diye sordu.

"Ölü olmasına değil ama şekline şaşırmaktan daha kötüsünü hissedebilirsiniz."

"Beni meraklandırdın ama daha işe yarar bilgiler istiyorum!"

"Genç bir kadın, tahmini yirmi beş yaşlarında, kimliğini bulamadık, ev Zeynep Erdem adına kayıtlı, ama ölen kişi o değil."

"Zeynep Erdem kim, nerede ve şüpheli mi?"

"Hayır, o aynı zamanda maktulü bulan kişi, baygınlık geçirmiş, yan dairede müşahede altında tutuluyor. Sağlık ekibi yarım saat sonra onunla konuşabileceğimizi söyledi."

"Yaralı mı?"

"Hayır," deyip yaşananları anlatan İsmail'in cevaplarıyla yetinmek zorunda kalan Mert yeniden yürümeye başladı. İlk izlenim olarak az eşyalı ve düzenli olan bu evde bir ailenin yaşamadığını söyleyebilirdi.

Beyaz giyimli olay yeri çalışanları ise her yerdeydi. Ellerinde cımbız, büyüteç ve poşetlerle tüm evi didik didik edip, ufak bile olsa işlerine yarayacak bir ipucunun peşine düşmüşlerdi. Mert onları rahatsız etmek istemiyordu. Fakat yatak odasına geçmeden önce, etrafı incelemek niyetindeydi. Bu yüzden kendine rota olarak mutfağı belirledi ve o tarafa yöneldi.

Az eşya kuralı burası için de geçerliydi. Uzun tezgâhın üzerinde bir su ısıtıcı ve tost makinesi vardı ki bu da onu doğruluyordu. Cebinden çıkardığı mendili kullanıp buzdolabını açtı. Fare düşse aç kalır, tabiri tamamen böyle durumlar için söylenmiş olmalıydı. Beş adet yumurta, bolca enerji içeceğinin yanı sıra birkaç salata malzemesinin dışında boştu. Şaşılacak şey, her şeyin, tıpkı evin geri kalanı gibi düzenli olmasıydı.

Mert yatak odasına gitmesinin vakti geldiğine karar verip mutfaktan çıktı. Koridorda bekleyen İsmail'in söylemek istediği bir şey olduğunu görünce, ona konuşmasını işaret etti.

"Cesedin incelenmesi bitmek üzere, onu birazdan adli morga götürecekler."

"Tabip kim?"

"Doktor Yelda!"

Mert'in duyduğu isimle birlikte istemsizce dudakları kıvrıldı. Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından kinle bakan doktorla çalışacak olmasına lanet okuduğu için kimsenin onu suçlamasına izin

verecek değildi. İşin hızlı değil, doğru ilerlemesi gerek, diye bir ilke belirleyen doktorun, onun davasına verilmesini kaderin cilvesi olarak değerlendiremezdi. Çalışmaktan sosyalleşmeye fırsat bulamadığı için pazar sabahında müsait tek doktorun o olduğuna emindi.

Yatak odasının kapısına varınca ne göreceğini merak ederek bakışlarını kıstı. Ne var ki görebildiği tek şey doktorun sırtıydı. Önlüğü bembeyazdı. Tepesinde topladığı saçları ise siyahtı. Dimdik duruyor ve işini yapmak yerine, olduğu yerden yatağı seyrediyordu. Uzun ve ince bir bedeni vardı ve güzel bir kadın olduğu söylenebilirdi. Ama Mert'in onunla ilgili hisleri netti ve tabii ki böyle bir şey söylemiyor aksine düşüncesini bile kendine yasaklıyordu.

"Geç kaldın komiser!"

"Bazılarımızın bir hayatı var."

"Bazılarımızın da bir hayatı *vardı*!" diyen Doktor, Mert'e doğru dönüp kenara çekildi.

Amacı komiseri şoka uğratmak ve adamın yüzünün alacağı şekli seyretmekti. İstediğine de ulaşmıştı. Yatakta gördüğü manzara komiseri şoka uğratmaktan ziyade sarsmıştı.

Midesi altüst olan Mert "Burada ne olmuş böyle?" diye sormayı başarsa da sesi sanki kuyunun dibinden geliyordu.

"Vücudunda kesikler var, ama hiç biri derin değil. İki elinin parmakları da düzgün olmayan bir şekilde kesilmiş ve alınmış..."

"Neredeler peki?"

"Onları bulmak sizin işiniz, komiser" diyen Yelda, sözünün kesilmiş olmasına aldırmadan anlatmaya devam etti. "Bu odada olmadıkları söyleyebilirim."

Doktorun yorumuyla yardımcısına dönen Mert "Peki evin geri kalanında?" diye sordu.

"Şimdilik bir şey bulunamadı."

Aldığı olumsuz yanıtlar Mert'in canını sıkmaya başlamıştı. İlgisini yeniden doktora yöneltti ve "Ölüm saati ve sebebi nedir?" diye sordu.

"Vücudundaki çok sayıdaki lezyona rağmen onu kesikler değil, sebep oldukları kan kaybının öldürdüğünü otopsiden önce söyleyebilirim."

"Cinayet silahı hakkında bir tahminin var mı?"

"Yaklaşık iki santim genişliğinde, ucu sivri ve keskin bir cisim, bu da aklıma bıçak olabileceğini getiriyor."

Mert alacağı yanıtın olumsuz olduğunu bile bile tekrar yardımcısına döndü. Fakat daha sorusunu sormadan genç adam "Cinayet silahı da bulunamadı," dedi.

"Evde ne kadar kesici alet varsa toplansın ve kesiklerle karşılaştırılsın."

İsmail aldığı emri uygulamak için yanlarından ayrılırken Mert yeniden doktora yöneldi. "Devam edin, lütfen."

"Bir şey daha var, ayrıca ona tecavüz edildiği kanısındayım. Yatakta ve rahim ağzında sperm bulundu. Tüm bu işkencenin ne zaman başladığını ise ancak otopsiden sonra söyleyebilirim, ölüm saatine gelince, sabah 09.00 ile 10.00 arası olduğu tahmin ediyorum."

Mert bir an göğsünün üzerine kocaman bir elin baskı yaptığını sandı. Öylesine nefessiz kalmıştı ki parmaklarını boynuna götürüp kendini kurtarmaya çalıştı. Bir insanın acı içerisinde ölümü beklerken neler yaşamış olabileceğini düşünmek kanını dondurmuştu.

"Umarım öncesinde kendinden geçmiştir."

Doktorun tavırları onu tanımayanlar için ukala olarak adlandırılabilirdi. Ancak aslında bu davranışlar Yelda'nın kendini koruma şekli ve doğuştan gelen karakteristik özellikleriydi.

Doktor gözlerini Mert'e dikti ve "Sorun da bu zaten," deyip konuşmasını sürdürdü. "Bu tür darbelere maruz kalan birisi korkudan paralize olmaz, aksine can havliyle savunmaya geçer. Bu refleksdir. Ancak boğuşma izi yok. Hadi katil ortalığı toparladı ve tırnak altlarına girmiş olabilecek derisini, geride delil olarak bırakmamak için maktulün parmaklarını kesti diyelim, o zaman neden sperm var? Öte yandan apartmanda kimsenin bir şey duymamış olması da normal değil. Ağzı kapatılmamış, eli ayağı bağlanmamış, ama uzun süre işkence görmüş. Bir yerden sonra tabii ki kendinden geçmiştir, ama öncesinin daha uzun sürdüğüne eminim."

Mert istemeyerek de olsa cesede doğru döndü. Yatağın her santimetre karesinin kanla kaplı olmasına rağmen maktulün yüzü normal olmadığını düşündürtecek kadar temizdi. Üstelik yaşadığı son saatlerin ardından huzura kavuşmuş gibi yatıyordu. Tabii boynundan aşağısına bakmadığın sürece... Kesikler öylesine çoktu ki neredeyse bir örtü gibi genç kadının bedenini sarmıştı. Pıhtılaşıp kuruyan kan ise yaz sıcağının da etkisiyle kokmaya başlamıştı.

İncelemeye devam eden Mert gördüğü ama yanılsama olduğuna inanmak istediği şeyin doğruluğunu öğrenmek için "Bu kesikler neden bu kadar geniş?" diye sordu.

"Katil içlerine parmağını ya da başka bir cismi sokup onları genişletmiş ki daha çok kanasınlar."

Çaresiz kalan Mert sadece "Aman Allah'ım!" diye inleyebildi, ancak böyle bir vahşet için doğru kelimeleri bulamadığı için devamında sustu.

Mert zihninde katili bulduğunda ona yapacaklarını kurgulamaya başlamıştı ki yüzü kıpkırmızı olmuş hâlde İsmail telaşla odaya daldı.

"Komiserim, bunu mutlaka görmeniz gerekiyor. Banyoya gelin lütfen."

Odadan çıkacak olmaya sevinen Mert, ne olduğunu sormadan yardımcısının peşine takıldığında yeni bir şaşkınlığın onu beklediğinin farkındaydı.

İlk yanılgısını yaşayan Güçer, aslında genç kadının cansız bedenini gördüğünde bunun sıradan bir cinayet vakası olmadığını anlamıştı. Ne var ki Zeynep'in itirafı durumu daha zor bir hâle getirmişti. İddiasına göre o yatak odası ona aitti ve bu konuda kesin konuşuyordu.Belli ki Güçer bir hata yapmış ve yanlış kızı yanlış odaya yatırmıştı. Tabii ki maktulün odasını bulmak için evdeki her kapıyı açamazdı. Üstelik yan dairesinde bekâr ve yalnız bir kadın yaşadığını sanıyordu. Onların iki kişi olduğunu bilmesi mümkün değildi.

Bu bilgiden sonra daha fazla beklemek istemeyen Güçer, kardeşini de de peşine takıp,artık olay yeri diye anılan yan daireye geçmek için evden çıktı.

Kapının önünde bekleyen üniformalı polis memuruna kimliğini gösteren Esmer "Davadan kim sorumlu?" diye sordu.

"Başkomiser Mert Türkalp, efendim."

"Lütfen onu çağırır mısın?"

Başka şansı yokmuş gibi bir ifadeyle içeri girip gözden kaybolan polis memurunun ardından Esmer ağabeyine döndü ve inatla "Neden bana bir şey anlatmıyorsun?" dedi.

"Birazdan anlatacağım, sen de duyarsın."

"Bir keçi kadar inatçısın."

"Çünkü seninle aynı kanı taşıyorum."

"Hâlâ bana saldıracak enerjinin olması ne kadar hoş..."

"Söylesene neden evinde değil de benim tepemdesin?"

"Çünkü sabah Sancaktar Villası'nda kahvaltıdaydık," diyen Esmer hoşnutsuzluğunu saklamak gibi bir zahmete girmedi. "Bir sürü çocuk ve bir dolu insan vardı. Gürültülerinden kendi düşüncelerimin sesini bile duyamıyordum."

"Davet mi vardı?"

"Ah hadi ama!" Esmer elini havada sallayıp sorunun saçmalığına işaret etti."Sancaktarlar o kadar çok ki başka davetliye gerek yok."

"Söyler misin, seni tam olarak ne rahatsız ediyor?"

"Sürekli birbirleriyle uğraşıyor, gülüyor, şakalar, espriler yapıyor ve her yaş grubundan çocuk ortalıkta koşuştururken kimse rahatsız olmuyor."

Öztürk kardeşlerin ikiye bölündüğü ve son on yılı birbirlerinden kaçarak geçirdikleri düşünülürse, Esmer'in rahatsız olması kulağa hiç de tuhaf gelmiyordu. Kedi ve uzanamadığı ciğer durumu, bu an için uygun bir örnekti.

"Kısaca fazla mutluluk bünyene ağır geldi" diyen Güçer de konuyla ilgili fikrini belirtmekten kaçınmadı.

"Gülecek bu kadar çok şeyi nereden buluyorlar, anlamıyorum."

"Senin anlayışında sorun varsa onlar ne yapsın!"

"Yine beni eleştiriyor olmanı, içinde bulunduğumuz durumun stresine veriyorum."

"Sancaktar Kardeşler'den kopya çektim ama olmadı sanırım."

Esmer başını salladı ve "Olmadı," dedi. "Öztürk Kardeşler'den o potansiyel çıkmaz."

"Bence bizi hafife alıyorsun, Öztürk Kardeşler de hiç fena değildir. İsteyince neler yapabileceğimizi göreceksin."

İki ağabeyi Sinan ve Uğur'u hayatından tamamen çıkaran Esmer, Güçer'in söylediğinin tek bir kelimesine bile kanmadı. Ancak şimdi, ne onları düşünmek ne de inatlaşmak istiyordu.

Bir şey söylemesine de gerek kalmadan Başkomiser Mert kapıda belirdi ve "Beni görmek istemişsiniz," dedi. Ancak karşısında dikilen Esmer'i görünce yüzündeki ifade anında değişti. "Bu davada yalnız çalışacağım, ortak istemiyorum, hele seni hiç istemiyorum."

"Tüh oysaki ben sana bayılıyordum."

"Bundan kocanın haberi var mı?"

"Dua et de olmasın."

Mert'in şu anki asıl sorunu, söylediği gibi Esmer veya başka bir ortak değildi. Yüzü bembeyazdı ve beden dili stresini ele veriyordu. Güçer onun gerçekte ne yaşadığını çok iyi anlıyordu, çünkü içeride ne gördüğünü biliyordu.

Komiseri kurtarmak ve biran önce konuya girmek için olduğu yerde kıpırdanıp varlığını belli ettikten sonra "Ben yan dairede oturuyorum ve size söylemek istediklerim var," dedi.

"Sayın Savcım, arkadaşlar komşuların ifadelerini almaya başladılar. Eminim birazdan size de uğrayacaklardır."

"Bir savcı olarak burada bulunsaydım sana kendimi tanıtırdım."

"Sizi zaten tanıyorum. Efendim."

Güçer "Daha açık ifade edeyim," dedi ve sesindeki uyarı dolu tonla konuşmasını sürdürdü. "Tanık olarak hatta anlatacaklarımdan sonra belki de sanık olarak buradayım."

Mert daha şaşırmaya fırsat bulamadan Esmer öne atıldı. "Sen ne saçmalıyorsun?"

"Maktulü, katilinden önce son gören ve onu eve sokan kişi benim."

Bir an için boş bulunan Mert "Hadi canım!" diye dudaklarından dökülen inlemeyi durdurmayı başaramadı. Eve girdiği andan itibaren bu olayın bildiklerinden farklı olduğunu anlamıştı. Ancak öğrendiği ve gördüğü her bilgiden sonra iyice korkmaya başlamıştı.

Güçer'in eğer zamanı geri almak gibi bir gücü olsaydı, dün gece içtiği şaraptan sonra gidip yatar ve alarmı çalmadan da yatağından çıkmazdı. Kim bilir belki de senaryo bu şekilde yaşansaydı genç kadın şimdi hayatta ve havuçlu kek yapıyor olurdu.

Dün geceye dair o kadar çok keşkesi vardı ki, tek birini bile yapamamış olmaktan dolayı kendini suçlu hissediyordu.

"Maktulü daha önce görmüş müydünüz?"

Başkomiserin sorusuna önce başını sallayarak karşılık veren Güçer sonra da "Hayır," dedi. "Sadece yan dairede yaşıyor olduğuna dair bir tahminde bulundum."

"Sonrasında ne yaptınız?"

"Sarhoştu ve eve girip yatmasına yardımcı oldum. Yatak odasından çıkmadan önce de uyuduğuna eminim. Sonra kapıyı kapatıp evime geçtim."

"Evde yaşayan diğer kişiyi, Zeynep Erdem'i tanıyor musunuz ve gece o neredeymiş?"

Güçer bir kez daha olumsuz anlamda başını salladı. "Onu da koridorda baygın hâlde buluncaya kadar hiç görmemiştim. Gece ise ne onun ne de başka birinin evde olduğuna dair bir izlenime kapılmadım."

"Yani Zeynep Erdem salonda ya da başka bir yerde uyuyor da olabilirdi öyle mi?"

"Zeynep Erdem, maktulün bulunduğu yatak odasının kendisine ait olduğunu söylüyor, ama ben bunu bilemezdim ki daha önce de söylediğim gibi, dairede bir kişi yaşıyor sanıyordum."

Mert aldığı yanıtla sessiz kalınca beş dakikadır suskun kalabilmek adına kendini zorlayan Esmer, "Peki sabah ne oldu?" diye sordu.

"Evden çıkmak üzereyken bir kadın çığlığı duydum. Sesi önce önemsemek istemedim, ancak şiddeti artınca dışarıya çıkıp kapıyı yumrukladım. Sonra çığlık kesildi. Fakat kapıyı açan olmadı. Maktulün düştüğünü ve yardıma ihtiyacı olduğunu sandım."

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir detay hatırlamıyor musunuz?"

Güçer bu soruya hayır demek istiyordu. Ne var ki sabah uyandığı andan itibaren dün geceye ait bir huzursuzluğu vardı ve maalesef ne olduğunu çözemiyordu.

"Sanmıyorum."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim," diyen Mert konuşmanın şimdilik bittiğini belli etti. Ancak savcıya bir de onlarla şubeye gelmesi gerektiğini ve detaylı ifadesinin orada alınacağını söylemedi. Adam konumu gereği prosedürleri ondan daha iyi biliyordu. "Şimdi de Zeynep Hanım'la konuşmak istiyorum. Çünkü ev arkadaşının kimliğine ihtiyacımız var."

Mert'e bakan Güçer gözlerini kıstı. Karanlığı dağıtan ışığın bir anda parlaması gibi zihni aydınlanmıştı. Aklına gelen geç kalmış soruyla sırtından aşağıya bir ürperme yayıldı.

Ondaki değişikliği fark eden Esmer ağabeyini kendini getirmek istercesine omzuna dokundu ve dokunuşuyla aynı yumuşaklıktaki bir sesle "Bir şey mi hatırladın?" diye sordu.

Uykusundan uyanmış gibi silkelenen Güçer "Zeynep'in yatağında ev arkadaşı öldürüldü," dedi. "Peki, katil bunu biliyor muydu, yoksa Zeynep Erdem'i mi öldürdüğünü sanıyordu?"

Güçer'in sorusuyla birlikte Mert kaşlarını gözlerinin üzerine düşürdü. Acımasız bir katilin böyle bir hata yapma olasılığı tartışmaya açık bir konuydu. Fakat doğru olma ihtimali o kadar yüksekti ki yok sayılamazdı. Tabii bunların dışında katil kurbanını yazı tura atıp belirlemiş de olabilirdi. Böyle bir durumda da Zeynep Erdem dünyanın en şanslı kişisi ilan edilirdi. Maktul içinse söyleyebileceği tek şey, para onun için dik gelmişti.

"Gerçekten bir ortağın yok mu?" diye soran Esmer ise bambaşka şeyler düşünüyordu.

"Yok ve olmamasını tercih ediyorum."

"İyi o zaman yeni ortağına merhaba de."

Yürümeyi aniden bırakan Mert "Bu dosyada daha fazla kadın istemiyorum," diye çıkıştı. "Soyadın hem Öztürk hem de Sancaktar olsa da kafana göre dosya seçemezsin." Mert bir an kararsız kalıp dilini ısırmak ve ucundaki kelimeleri geri göndermek istediyse de son anda cesur davranmaya karar verdi. "Hele ağabeyinin şüpheli olduğu bu dosyayı hiç seçemezsin."

Güçer sağ kaşını kaldırıp ima dolu bakışlarını komisere dikti. Ancak onu uyarmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Zaten komiser boşuna debeleniyordu, kabul etmekte dirense de, soyadı hem Öztürk hem de Sancaktar olan bir kadın ortağı vardı artık.

Konuyu derinleştirmek yerine Güçer, susup yürümeye devam etti. Salona girdiğinde ise Zeynep'i bıraktığının aksine ayakta ve onunla bekleyen polis memuruyla didişirken buldu. Genç kadın yarım saat öncesine göre daha iyi görünüyordu. Belli ki ilk şoku atlatmıştı. Fakat ev arkadaşını kaybetmiş birine göre fazla normal görünmesi şaşırtıcıydı.

Yüzü nispeten rengini geri kazanmış, ağlamaktan küçük burnunun ucunda oluşan kırmızılık da gitmişti. Düşen omuzları ise dikti ve ne yaptığını bilen biri gibi davranıyordu. Fakat asıl hislerini ele veren, biçimli ve dolgun dudaklarının hâlâ biraz titriyor oluşuydu.

Varlığını unutturmak adına kenara çekilen Güçer, komisere alan bıraktı.

"Ben Başkomiser Mert, olayla ilgili sizinle konuşmak istiyorum Zeynep Hanım."

"Ben de konuşabileceğim birilerini arıyordum," diyen Zeynep polis memuruna dik dik baktı. "Bu yüzden de telefonumu istiyorum." Tıpkı dudaklarındaki gibi sesinde de duyulabilen titreme

olmasaydı Güçer, onun dünyanın en hızlı iyileşme sürecini yaşadığına ikna olabilirdi.

"Telefonunuz nerede?"

"Evimde!"

"Orası olay mahalli olduğu için inceleme bitmeden, korkarım telefonunuzu alamazsınız."

Belirgin bir acı dalgası Zeynep'in yüzünden gelip geçti. Belki gazeteci olmasından belki karakterinden dolayı, acı ifadesinin yüzünde kalmasına izin vermemiş, onu geldiği hızla silmişti.

"Bahsettiğiniz inceleme ne zaman biter?"

Bu soruyu daha önce sorsaydı Mert, birkaç saatlik işleri kaldığını söyleyebilirdi. Maalesef yaşanan son gelişmeyle verebileceği net bir cevap yoktu.

Dikkatli davranan olay yeri ekibi, tuvaletin sifon düğmesinde silinmiş kan lekesiyle karşılaşınca, araştırmayı derinleştirmişti. Çünkü maktulün kayıp parmaklarının nerede olduğunu artık bildiklerini sanıyorlardı. Tek sorun, giderin çıkarılması gerekiyordu ki, bunun ne kadar süreceğini önceden söylemeleri mümkün değildi.

Mert en makul cevap olarak "Bir süre daha beklemeniz gerekecek," dedi.

"Yani belli değil, öyle mi?"

"Herhangi bir şeyi kaçırmak istemiyoruz, bu arada siz de bize yaşananları anlatır mısınız?"

Güçer çekildiği köşesinde Zeynep'i incelemeye devam ederken aynı zamanda onun etkileyici olduğunu düşündü. Stresli ve ne yaptığının farkında olmadan hareket etse de genç kadının inatlaşmayacak kadar sağduyu sahibi olduğunu görebiliyordu.

Gücünü toparlamak istercesine Zeynep uzun parmaklarıyla yüzünü örtünce Güçer içinin burkulduğunu hissetti. Öne çıkıp arkadaşının cansız bedenini bulmak zorunda kalan genç kadını sakinleştirmek için duyduğu istekle boğuşurken, Zeynep bir anda silkelendi ve "Tamam," dedi. Kendisiyle ilgili çok fazla şey ifşa etmekten ve dış kabuğunun altındaki hassas noktaların görünmesin-

den korkuyor gibiydi. Ancak gözleri yine yaşlarla dolmuş ve onun bu çabasını etkisiz hâle getirmişti.

Temkinli hareket ederek koltuğun kenarına ilişti ve "Ben gazeteciyim," diyen Zeynep bu bilgiyi Başkomiser için belirtirken Esmer'in bulunduğu tarafa bakmadı. "Tüm gece ofiste çalıştım, sabah da arkadaşlarla kahvaltı ettikten sonra saat 11.00 gibi ayrıldık."

"İşe ne zaman gitmiştiniz?"

"Cumartesi sabahı yani dün evden çıktım, sanıyorum dokuz civarıydı ve bugün ancak gelebildim." Zeynep, yeni bir soru sorulmasını bekler gibi sustu. Fakat adamın sormak yerine ondan konuşmasını beklediğini görünce anlatmaya devam etti. "İstediğim tek şey uyumaktı. Bu yüzden doğruca yatak odama gittim. Ama daha odaya giremeden..."

İçinde fokurdayan histeri nöbetine rağmen sakin ve cesur görünmeye çalışan Zeynep'in konuşmasını tamamlayabilmek için harcadığı direnç, aklına gelen manzarayla kırılınca konuşmasını bıçak gibi kesti. Devam etmek için derin bir nefes aldı. Fakat ağzını oynatmaya çalışsa da tek kelime edemedi.

Başkomiser işinin ehli olduğunu belli edercesine sesinin tonundaki sertliği bozmadan "Peki arkadaşınızın evde olduğunu biliyor muydunuz?" diye sorup genç kadını konuşması için yönlendirmeye çalıştı. "Ya da dün gece nerede olduğunu size söylemiş miydi ve en önemlisi kimliğini bulamadık, bize onunla ilgili ne kadar bilgi verebilirsiniz?"

Zeynep artık neredeyse Güçer'in aşina olmaya başladığı bakışlarını komisere dikti. Bu bakışı ihtiyatlı, diye tanımlamaya karar veren savcı, genç kadındaki bu değişimin sebebini anlayamamıştı.

Kaskatı kesilen Zeynep beklerken teker teker odada bulunanların yüzüne baktı. Güçer onun akıttığı yaşlardan dolayı parlayan gözlerindeki acıyı perdeleyen şoku gördüğünde başlarının belada olduğunu anladı. Genç kadın da onun ne düşündüğü anlamış gibi gözlerini Güçer'e çevirdi. Sonra da bakışlarını çekmeden ve ona bir sır verircesine dudaklarını kıpırdattı.

Zeynep zor duyulan bir sesle "Ben tek yaşıyorum ve yatağımdaki kadını tanımıyorum," dediğinde şaşırma sırası seyircilerine geçmişti. "Onun hakkında verebileceğim bir bilgiye sahip değilim. Neden benim evimde ve yatağımda olduğunu da kesinlikle bilmiyorum."

2. BÖLÜM

Fayans kırmakla uğraşan işçileri, dikkatli olmaları konusunda uyarmaya gerek yoktu. Mert adamların küçük çekiçleri nasıl özenle vurduğunu görebiliyordu. Çünkü herkes gibi o da banyodaki klozetten işlerine yarayacak bir şeyler çıkacağından emindi. Hatta tam tarif vermesi gerekiyorsa, maktulün kayıp parmaklarını bulacaklardı.

Banyodan yayılan kokuyla geri çekilen Mert yanında dikilen İsmail'e "Bu iş iyice iğrenç olmaya başladı," dedi.

"Haklısınız efendim, koku dayanılacak gibi değil."

"Ben ondan bahsetmiyorum, bir katil işkenceyle öldürdüğü kadının parmaklarını kesip neden klozete atar ki?"

"Tırnak altlarına derisi girmiş olabilir."

Mert yeniden banyo kapısına dönüp çalışmayı seyrederken dudaklarını öne doğru uzatıp başını salladı. "Ama zaten sperm bulduk. Ve herkes bilir ki, sperm tırnak altındaki deriden daha önemlidir. Hem madem bu yüzen parmakları kesti, o zaman neden onları bulabileceğimiz bir yere attı?" Bir süre susan Mert düşünürken aynı zamanda değerli bir hazine kutusunu kaldırmaya çalışıyormuş gibi klozeti yavaşça yerinden oynatan adamları seyretti. Sonra aklına gelen başka bir fikirle yardımcısına döndü."Doktor Yelda bir boğuşma olmadığını söyledi. Bu durumda maktul elini kolunu kullanmamış demektir. Yani boğuşma yoksa tırnak altına giren deri de yoktur."

"Adımı mı duydum?"

Arkasından gelen sesle birlikte o tarafa yönelen Mert pek de mutlu olmayan bir sesle "Dilimi eşek arıları soksun!" dedi.

"Mert komiser, çok kabasınız!"

"Doğru, sizin gibi nazik bir bayanın karşısında kibar olmayı başarmam lazım!"

Komiserin yaptığı kinayeyle dudaklarını sağa doğru kıvıran Yelda "Sana cevap vermek yerine tuvaletin boşaltılmasını izlemeyi tercih ediyorum." deyip gözlerini adamdan ayırdı. Söylediği gibi de yapıp banyoya doğru döndü.

Mert öfke seviyesinin hızla yükselip beyin damarlarına hücum ettiğini hissedebiliyordu. Sakin kalabilmek adına dişlerini birbirine geçirdi. Ne var ki gerçek duygularını, ateş saçan gözleri belli ediyordu.

Yelda kesinlikle yanlış cinsiyetle doğmuştu. Eğer erkek olsaydı Mert o zaman kelimelere sığınmak yerine doktorun kıvırdığı dudaklarının üzerine yumruğunu indirirdi.

Normal davranmaya özen gösterip o da çalışmaları izlemeye başladı. Ancak dibine kadar varmış Yelda'ya temas etmemek için verdiği çabadan dolayı gergindi. Üstelik kadının bulunduğu sol tarafından ona doğru gelen sıcaklıkla terlemeye başlamıştı.

Yelda yeterince kalabalık olan banyoya doğru bir adım atıp "Dikkatli olun," diye buyurdu.

Elindeki kepçe gibi bir aparatı banyonun kenarındaki deliğe sokmaya hazırlanan adam, hoşnutsuzluğunu belli eden bakışlarının ardından başını salladı.

Herkes pür dikkat adamı seyrederken Yelda bu defa Mert'e döndü. "Parmaklar kesilirken yeterince hasar almış, bir de onlara biz zarar vermeyelim."

"Daha görmeden bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Onları keserken, geride bıraktığı hasardan uğraştığı belli oluyor. Ayrıca parmakları oraya bir amaç uğruna attıysa özenli davranmamış demektir."

Bu, Mert için kabul edilir bir açıklamaydı. O yüzden sessiz kalmayı seçti ki, zaten konuşmasına fırsat kalmadan büyük bir sükûnetle işini yapan adamın "Buldum!" demesiyle dikkatleri yeniden üzerine topladı.

Elindeki aparatı yavaşça yukarı doğru çekerken grinin kötü bir tonunu alan dört adet parmak göründü. Başka bir olay yeri görevlisinin açtığı beyaz örtünün üzerine parmakları bırakan adam yeniden aparatı deliğe daldırdı. Yüzünü buruşturan olay yeri görevlisi

ise aldığı parmaklarla yanlarına geldiğinde Yelda onları yakından izlemek için dizlerini büktü.

"Tahmin ettiğim gibi onlara zarar vermiş," deyip Mert'in de görmesi için işaret parmağını uzattı. "Bak şu kesiklere, tam da iz alabileceğimiz bölgenin üzerinde."

Mert doktorun bahsettiği tahribatı görmüştü. Üstelik suyla temasından dolayı kesiklerin ağzı açılmış ve genişlemişti.

"Hiç şansımız yok mu?"

"Onarmaya çalışacağım ama bence burada beklemek yerine başka ipuçlarının peşinde koşmaya başlasan iyi edersin." Yelda bu defa yanında bekleyen görevliye yöneldi. "Onları burnuma sokmak yerine soğuk hava poşetine koy, yeterince mahvolmuşlar zaten. Hatta diğerleri için poşeti hazır tut. Burası çok sıcak, olabildiğince havayla temasını kesin."

Mert, Yelda'ya daha fazla katlanamayacağını anladığında amirini arayıp ne bulduklarını haber vermek için cebinden telefonunu çıkardı. Aynı anda çıkış kapısına doğru ilerlerken niyeti tekrar geri dönmemekti. Böylece doktora veda etmekten de kurtulmuş oldu.

Bu dosya garip ve vahşet içerikliydi. Daha da kötüsü fazla kadın vardı ve hangisinin daha çekilmez olduğuna karar veremiyordu. Bundan da dosya kapanana kadar en çok ihtiyaç duyacağı şeyin, sabır olduğu sonucuna ulaşıyordu.

En başından beri bir şeylerin yanlış olduğunun farkına varmıştı, ama her şeyin yanlış olması... Güçer'in bunu kabullenmesi zordu. Bir savcı, komşu veya erkek olması bir yana, genç bir kadının ölümünden kendini sorumlu tutuyordu.

Dün geceyi tekrar tekrar zihninde yaşıyor, kaçırmış olabileceği ayrıntıları yakalamaya çalışıyordu. Fakat her defasında en başa geri dönüyor ve bildiğinden daha fazlasına ulaşamıyordu. Adını hala öğrenemedikleri için genç kadın demeye devam ettiği maktul, kesinlikle kendi kapısını şaşıracak kadar sarhoştu ve Güçer'in

tek amacı ona yardım etmekti, sonucun böyle olacağını bilemezdi. Maalesef bildikleri bilemediklerinin altında eziliyor, mantığı ne söylerse söylesin vicdanı kendini affetmesine izin vermiyordu.

Beynine kan taşıyan damarların patlamak üzere olduğunu hisseden Güçer bir de baş ağrısıyla mücadele etmek istemiyorsa düşünmeye ara vermeliydi. Ancak düşünüp hatırlaması gereken çok fazla ayrıntı vardı ve şu anki önceliği asla kendisi değildi.

Şaşkın bakışlardan, haberin ondan önce emniyete ulaştığı belliydi. Güçer insanlara aldırmadan kendinden emin duruşuyla ilerlemeye devam etti. Ancak birlikte yürüdüğü Esmer'in gerginliğine katlanamayacağını anladığında kardeşine doğru eğildi ve "Sakin ol!" dedi.

"Ben zaten sakinim."

"Ben de ABD başkanıyım."

"Eğer istersen olabileceğini biliyorum."

"Az önce sen beni övdün mü? Eğer öyleyse bu anı kaydetmek istiyorum."

"Sadece ne kadar inatçı olduğunu anlatmaya çalışıyordum."

Güçer "Beni yanıltmadığın için teşekkür ederim," dedikten sonra ses tonunu iyice düşürdü. "Genç bir kadın öldürülmüşken kendimizi düşünmeyecek kadar duyarlıyız, öyle değil mi?"

"Hı-hı tutuklanırsan bununla avunur ve o genç kadını düşünmek için bolca zamanın olur."

Kardeşine cevap olarak başını sallamakla yetinen Güçer, bu andan sonrası için sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verip asansörün "çağır" düğmesine bastı.

On saniye sonra gelen asansörün kapısı açıldığında karşılarına çıkan Emniyet Müdürü Recep'in yüzündeki ifade içinse söyleyebileceği tek şey, korkunç olduğuydu. Elinde büyüdükleri adam belli ki şu anda Emniyet Müdürü değil amca olarak oradaydı.

Recep "Belayı kendinize çekmeyi nasıl başarıyorsunuz?" diyerek hemen konuya girdi.

"Bunun için özel bir şey yapmadım, evimdeydim."

"Bu daha kötü ya, sen belaya gitmezsen bela sana geliyor."

"Yaklaşık yirmi yıl önce azarlanma yaşımı geride bıraktım."

Yanakları kıpkırmızı olan Recep "Sayın Savcım sizi azarlamak ne haddime!" dedi imayla. "Tüm kariyerin ve hayatın tehdit altındayken ben ne diye sana laf anlatayım ki!"

Güçer kaşlarını gözlerinin üzerine düşürdü. "Kariyerim pamuk ipliğine bağlıysa, bir kariyer yapmayı başaramamışımdır zaten."

Güçer'in sesi istediğinden sert çıkmıştı ama bundan pişman değildi. Başka bir şey söylemeden asansöre bindiğinde diğerleri de peşinden geldi.

Kapı kapanana kadar kimse konuşmadı. Fakat kendini daha fazla durduramayan Recep "Bulunan spermi hemen incelemeye gönderdim," dedi ve aynı heyecanlı tonla anlatmaya devam etti. "Seninle uyuşmadığı anlaşılınca neyse ki konu kapanır. Ayrıca söylediğin saatte ve sarhoş halde maktulün binaya girdiğini gören iki tanığımız var."

"Amca! Sakin ol!" Önce Recep'e sonra da Esmer'e dönüp "İkiniz de sakin olun ve endişelenmeyi bırakın," dedi.

"Kendine güvenini ve gözü karalığını her zaman takdir etmişimdir, ama bizi uyarmak yerine acaba sen mi bu kadar rahat olmasan!"

"Rahat değilim, sadece prosedürleri ve ne yapıp ne yapmadığımı biliyorum. Kabul, başım ağrıyacak ama o kadar."

"Dilerim dediğin gibi olur da katil kısa zamanda yakalanır."

"Katilin yakalanması... Benim de tam olarak istediğim şey bu."

Asansör geldiklerini haber verince Recep, omuzlarını kaldırıp yüzündeki ifadeleri sildi. Yeniden müdür olmuştu. Ancak inmeden önce son bir kere daha Güçer'e döndü. "Yiğit ifadeni benim odamda alacak, ama ona biraz oyalanmasını söyledim ki, o zamana kadar spermin sonucu gelsin ve o iki tanığın ifadeleri tamamlansın."

Güçer her ne kadar ayrıcalıklardan hoşlanmıyor olsa da bu defa itiraz etmedi ve "Tamam," dedi ki, zaten anlaşılan başka da şansı yoktu.

İfadesi alınacaklar listesi olmasını beklediklerinden çok daha uzundu. Ne var ki ön ifadeleri alınan tanıklar arasında, maktulle ilgi bilgi verebilecek sadece iki kişi vardı.

Recep'i az önce arayan Mert, parmakların tahmin edildiği gibi klozetten çıktığını ama bir sonuç vermeme ihtimali olduğundan bahsetmişti. O nedenle ellerindeki sperm ve iki adet tanık çok daha önemli hâle gelmişti.

Mert hala olay yerinde olduğu için, ifadeleri alması için Esmer'in itirazlarına rağmen başka birisini görevlendirmişti. Ancak Güçer, sanık durumundan tanık pozisyonuna geçtiği anda onu dosyaya atayacağına dair Recep'in genç kadına söz vermesi gerekti.

İlk tanık olan Mevlüt, hem uzun boylu hem de zayıftı. Küçük yaşta kırıldığı, ama sonrasında normal hâline dönemediği belli olan bir buruna sahipti. Bunun dışında kesinlikle temiz giyimli ve eli yüzü düzgün kategorisine iyi bir örnekti.

Komiser Alp ondan kendini tanıtmasını istediğinde öne doğru eğilen adam "Tabii," dedi. "Otuz yaşındayım, belirttiğiniz adreste tek yaşıyorum ve grafik tasarımcısıyım."

"Peki, bize o gece neler yaşadığınızı anlatır mısınız?"

"Pazartesi gününe bir afiş yetiştirmek için çalışıyordum. Olması gerektiğinden daha yüksek sesle konuşan kadın sesini duyunca, ne olduğunu öğrenmek ve sessiz olmasını söylemek için kapıya çıkacaktım. Ancak konuşmasından içkili olduğu anlaşılan kadına, duş alıp kahve içmesini ve uyumasını söyleyen adamın sesini duyduğumda vazgeçtim. Tam geri döneceğim sırada da aynı adamın *'Senin için kapıyı açacağım,'* dediğini işittim."

"Siz kapınızı açıp dışarı çıkmadınız mı?"

"Hayır."

"Dikkatinize çeken başka bir şey duydunuz mu?"

"Maalesef, işimin başına döndüm ve iki saat daha çalışıp uyudum."

Alp'in soracakları bu kadardı. Ancak elleri cebinde ayakta dikilen Recep ufak bir adımla öne çıkıp varlığını belli ettikten sonra "Sesi ne kadar yüksekti?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Kadın, ne kadar yüksek sesle konuşuyor olabilirdi ki, sizden başka duyan olmadı."

"Yaptığım işlerin renk ayarlamaları çok önemlidir. Bu yüzden girişteki küçük karanlık odada çalışıyordum. Ayrıca benim dairem tam onlarınkisinin karşısında."

İkna olan Recep adamı onaylamak için başını salladı. Aslında en başından ikna olmuştu, ama Mevlüt'ün ifadesinde açıklık olmasın diye sorduğu soruya beklediği cevabı almıştı.

Alp ifadesini imzalaması gerektiğini söylediği Mevlüt'e beklemesini tembihledikten sonra amirinden aldığı sessiz emirle ikinci tanığı çağırmak için masadan kalktı.

Mevlüt hızla yazmaya devam eden kâtibin yanına geçtiğinde, Recep beklemeye sabrı olmayan birinin telaşıyla küçük alanı adımlamaya başladı. Neyse ki çok zaman geçmeden Alp yanında tıknaz bir kadınla birlikte içeri girdi.

"Bu yaşananlar sadece filmlerde olur sanıyordum," diyen kadın meraklı gözlerle etrafını inceliyordu.

Onu yönlendirmek isteyen komiser az önce Mevlüt'ün kalktığı boş sandalyeyi gösterdi. "Buyurun, oturun lütfen."

"Burada mı konuşacağız? Hani karanlık, aynalı oda yok mu?"

"Siz tanıksınız, o yüzden sadece ifadenizi alacağız."

Yaşadığı hayal kırıklığıyla "Ya!" diye inleyen kadın yerine oturdu.

Alp kadının daha önce alınan bilgilerine göz gezdirdi. "Adınız Fatma Karagöz mü?"

"Evet, kimliğim de hazır, buyurun."

Kimliği alan Alp fotokopi çekmesi için arkadaşına uzatırken "Bize ne gördüğünüzü anlatır mısınız?" dedi.

"Ben giriş katta oturuyorum. Emekli öğretmenim ve çalışmayı bıraktığımdan beri uyku problemi yaşıyorum. Eh tabi hava da sıcak olunca bahçede kitap okuyordum. Saat iki civarında apartmanın önüne bir taksinin durduğunu duydum ve bakma gereği

hissettim. İçinden uzun, ince, sarı saçlı, mini etekli güzel bir kız indi. Yalpalayarak yürümesinden endişe ettim, ama sonra içkili olduğunu anlayınca müdahalede bulunmadım. Çeyrek dakika kadar durup apartmana doğru bakıp sonra yürümeye devam etti." Heyecanla anlatmaya devam eden kadın sadece yaşamasına yetecek kadar nefes alabilmek için mola veriyordu. "Daha önce onu görmemiştim, yanlış geldi sandım, ama sonra bahçe kapısını açıp içeri girdi. Ardında da binanın kapı şifresini üç defa yanlış tuşladı. Tam müdahale edip kim olduğunu soracaktım ki, dördüncü denemesinde kapı açıldı." Kadın arkasına yaslanıp gözlerini Recep'e dikti. "Gencecik kızdı, yazık oldu..."

Alp kadının, cümlesine nokta koymayacağını anlayınca "Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi. "Arkadaşlar yazılı ifadeniz için imzanızı alacak."

"Bu kadar mı?"

"Hatırladığınız başka bir şey mi var?"

"Yok da..."

Kadından başka bir şey öğrenemeyeceklerini anlayan Recep acıyarak baktığı Alp'i emekli öğretmenle konuşurken bırakıp dışarı çıktı.

Aldıkları iki ifade de Güçer'inkini doğruluyordu. Şimdi sıra spermdeydi. Onun sonucunda Güçer tamamen aklanacaktı. Eğer sevinmek için acele etmemesini tembihleyen ses peşini bıraksaydı kendini daha iyi hissedecekti.

Recep'in odasında beklerken, kapana kısılmış gibi hisseden Güçer'in nefesi daraldı. Ciğerlerine ihtiyacı olan havayı göndermek için pencereyi açıp başını dışarıya doğru uzattı.

Dün geceye geri dönmek için gözlerini kapattı.

İşte genç kadın yine karşısındaydı, ayakta kalabilmek için tırabzana yaslanmıştı. Görmeye, dikkat etmediği ayrıntıları bulmayı denedi. Fakat uğraşları nafile bir çabadan öteye geçemiyor, görüş alanına başka bir şey girmiyordu.

Gözlerini açan Güçer belli ki yanlış yol izliyordu. Ne gördüğüne değil ne duyduğuna odaklanmalıydı. Bu düşünce onu heyecanlandırınca yeniden dün geceye dönmek istercesine bakışlarını pencerenin dışındaki manzaranın en uzak köşesine dikti.

Kendi kendine "Organ mafyası," diye mırıldandığında aradığı ve onu huzursuz eden şeyi bulduğunu anlamıştı.

Gecenin ikisinde evine geldiğini sanıyorsan ve kapıyı açan kişiyi tanımıyorsan ilk önce "Sen kimsin?" diye sorabilirsin, ama devamında asla "Sen benim ev arkadaşım olamazsın!" diye bir çıkışta bulunmazsın.

Bu durum Zeynep'in ifadesini doğruluyordu. Güçer'in sarhoş komşum, dediği geç kadın kalacak bir yer bulmuş olmanın sevinciyle oradaydı. Bunu da, uyumak ve duş almak için bir eve ihtiyacı olduğunu söyleyerek aslında belli etmişti.

Böylece Güçer'in pişmanlık ve keşkelerine bir yenisi daha eklendi. Sarhoş komşusu takip etmesi için ona birçok detay vermişti, ama ne yazık ki Güçer onları ancak şimdi yakalayabilmişti. Sabah, huzursuzluğuna kılıf aramak yerine bunları düşünseydi, genç kadının hayatını kurtarmak için bir şansı olur muydu, diye düşünmek içinse çok geç kalmıştı.

"Eğer intihar edeceksen elini çabuk tut, yoksa seni durduracağım," diyen Esmer'in odaya girmesiyle aklındakiler aniden dağıldı.

"Durum o kadar mı kötü?"

"Durumu bilmem ama sen kötüden de fena, berbat görünüyorsun."

Art arda odaya giren Mert, Recep ve Yiğit'in bakışları da Esmer'le aynı fikirdeydi. Fakat yüzlerinde duruma ters düşecek şekilde rahatlamış bir ifade vardı.

Ellerini birbirine çarpan Recep "Sonuçlar geldi," dedi açıkça duyulan bir neşeyle. "Sperm DNA'sının seninle eşlemediğini belgeledik!"

"Kime aitmiş?"

"Maalesef sistemde başka eşleşme de bulunamadı. Ama sen artık sadece tanıksın."

Bunun Güçer'i de rahatlatması gerekiyordu. Ne var ki ellerini cebine sokup kaşlarını gözlerinin üzerine düşüren genç savcı "Bu çok kolay oldu," deyip seyircilerini şaşırttı.

"Çok mu kolay oldu! Sana öyle geliyor, bunun için insanlar nefes almadan çalıştı."

"Ama işleri çok zor olmadı, aksine sperm ve iki tanık gelip onları buldu."

Yiğit erken davranıp araya girdi ve kaygıyla "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Güçer başını iki yana sallayıp koltuğa oturdu. Ancak arkasına yaslanmak yerine öne doğru eğildi ve dirseklerini dizine dayadı. İkna olmaya çalışsa da bunu beceremediği belli oluyordu.

"Başımın dertte olduğuna ve bu işten kolayca kurtulamayacağıma kendimi hazırlamıştım. O yüzden bu kadar kolay olmasına şaşırdım."Güçer başını kaldırmadan bakışlarını Yiğit'e dikti ve "Neyse hadi başlayalım," dedi.

Mert kayıt cihazını açıp prosedürleri yerine getirdikten sonra "Bize dün gece neler olduğunu anlatır mısınız?" dedi.

Elinde şarabıyla pencereden baktığı andan itibaren başlayarak yaşadıklarını anlatan Güçer herhangi bir detayı atlamamak için acele etmeden ve düşünerek konuşuyordu.

"Üstünü örttüm, ışığı kapattım ve odadan çıktım. Anahtarı da alıp girişteki komidinin üzerine bıraktım, sonra da kapıyı kapatıp evime geçtim."

Yiğit notlarını kontrol ettikten sonra "Anahtar bulunamadı," dedi. "Maktulün giysi ve çantası da yok. Evde ondan geriye kalan, parçalanmış bir bedenden başka bir şey bulunmadı."

Güçer nasıl bir cevap vereceğini merak ettiği savcının yüzüne ihtiyatla baktı ve "Buradan maktulün kimliğine hâlâ ulaşılmadığını mı anlamam gerekiyor?" diye sordu.

"Öyle, ama maktulle ilgili birinin kayıp ihbarı yapma ihtimaline karşın fotoğrafını veri tabanına kaydettik."

"Bence boşuna beklemeyin, öyle bir ihbar hiç gelmeyebilir."

Dayanamayan Esmer ağabeyinin önündeki koltuğa oturdu ve onunla aynı hizaya gelene kadar başını dikleştirdi. "Değerli aklından geçirdiklerini bizimle de paylaşır mısın?"

"Tabii. Birincisi Zeynep Erdem doğru söylüyor. Maktul beni ev arkadaşı sandı. *Burası senin evinse ben nereye gideceğim?*' dediğinde bunu o zaman anlamam gerekiyordu." Kim, sarhoş ve ne dediğini bilmeyen genç bir kadının söylediklerini dikkate alırdı ki? Sonuçta maktul, onun iki kafası olduğunu iddia etmişti. "Kısaca tanımadığı birinin evinde kalmayı kabul edecek kadar çaresiz durumda olan birinin yokluğunu kim ne zaman fark eder ki?"

"Mantıklı! Peki, aklını kurcalayan ikinci şey ne?"

"Katil geride hiçbir şey bırakmazken o sperm neden oradaydı, onu niçin bıraktı?"

"Neden olduğunu sanıyorsun?"

"Bir şey sanmıyorum. Beni aklamak için mi, neden? Ben tesadüf sonucu oradaydım."

Güçer'in dikkat çekici tespitleriyle odaya bir anda tuhaf bir sessizlik çöktü. Ağır ağır geçen ikinci dakikanın sonunda boğazını temizleyen Yiğit sessizliği bozdu.

"Belki de maktul yalnız değildi, katil onu takip etmiş ve sizin konuştuğunuzu duymuştu."

"Kimseyi görmedim ve öyle bir izlenime de kapılmadım." Bu Güçer'in yüksek sesle dile getirdiğiydi. Kendine söylediğiyse, genç kadının birkaç saat sonra öldürüleceğini öngöremediği için dikkat etmediğiydi.

"Bu iş nasıl bir hâl almaya başladı böyle?"

Havada asılı kalan Recep'in sorusuna kimse cevap vermedi. Onun yerine Güçer kendi sorusunu cevap alabilmek için kardeşine döndü. "O saatte danışma kapalı oluyor, maktul dış kapıyı nasıl açmış?"

Büyük bir haber vereceğini belli eden Esmer iki elini de yana doğru açtı ve coşkuyla "Bahçe kapısı zaten kilitli değilmiş, apartmanın kapısını da şifreyle açmış, ama birkaç defa denemek zorunda kalmış." dedi.

"Bina kapısının şifresini biliyor olması birden fazla anlama gelir."

Esmer ağabeyini onaylarcasına başını salladı. "Bina on katlı ve 4 bloktan oluşuyor, toplamda yüz kırk iki daire var. Maktul aslında orada oturuyor olabilir."

"Bunu hemen ele, o zaman anahtarının gazeteci kızın kapısını açmaması gerekirdi," diyen Güçer yüzünü buruşturdu ve aynı inançsız sesle devam etti. "Tabii eğer iki kapı kilidinin de aynı olabileceği ihtimalini zorlamıyorsan."

"Hayır, henüz o kadar çaresiz değilim."

"İfadesinden yola çıkarak anahtarı ve şifreyi maktule Zeynep Erdem'in vermediğini anlıyorum. Bu durumda da geriye tek seçenek kalıyor."

"Katil mi verdi diyorsun?"

Güçer'in düşünceleri bir bütünlük sağlayamıyordu. O da düşünme işini yarıda kesti. Eğerlerin ya da olasılıkların şu andan itibaren kimseye özellikle sarhoş komşusuna bir faydası yoktu. Yavaşça kafasını kaldırdı ve ondan bir cevap bekleyen seyircilerinin yüzüne tek tek baktı. Sonrasında da yüksek sesle düşünmeye devam eder gibi konuşmaya başladı.

"Evet, maktulü katilin gönderdiğini düşünüyorum ve ben de ona yardım edip genç bir kadını ölümle randevusuna taşıdım."

"Ah senin akıllı ve işinin ehli olduğunu söyleyenler bir de bunu duysa keşke," diyen Esmer sesindeki öfkeyi bastıramadı.

"Hayır, ortada beni suçlu gösterecek gerçek bir durum yok. Ancak vicdanım bana suçlu olduğumu söyleyip duruyor."

"Senin vicdanım tam bir ahmak!"

"Eğer kapıyı açmasına yardım etmeseydim..."

"Hadi ama daha mantıklı ve gerçekçi düşünebilirsin."

"Muhakkak," diyen Güçer ellerini stresten kasılmış dizlerine dayayıp aheste hareketlerle ayağa kalktı. "Ama katilin derdi onunla olsaydı, maktulü herhangi bir yerde öldürürdü, bu kadar oyunu oynanmasının bir amacı ve hedefi olmalı. Ayrıca çanta yok, giysileri yok, anahtar yok, bırakın katili daha maktulün kim olduğunu bulamadık. Hayır, bu bambaşka bir şey."

"Bindiği taksiyi bulup onu nereden aldığını bize söylemesini umut ediyoruz. Böylece maktulün kim olduğunu ve kimlerle zaman geçirdiğini öğrenmiş oluruz."

"Peki, kayıp uzuvlar, bulundular mı?"

Bu defa cevap veren Mert oldu. "Tuvalet giderinden çıkarıldılar. Eksik üç parmağın kanalizasyona karıştığını sanıyoruz.Maalesef

geri kalan parmaklarsa pek işe yarayacak gibi değil, kesilip tahrip edilmişler."

Aklındaki sorulara yanıt bulmak istercesine etrafına bakınan Güçer ağır ağır geçen çeyrek dakikanın sonunda doğruya en yakın cevabı bulduğuna inanıyordu. "Parmakları sadece kesip bırakmadı, onları bir de tahrip etti. Çünkü bize maktulün kimliğini kolayca bulamayacağımızı, hatta belki de bulmamamız gerektiğini söylüyor."

"Neden?"

"Bizimle oynayıp uğraştırmak için veya maktulün kimliğinden de önce başka bir şeye ulaşmamızı istediği için olabilir."

İç geçiren Güçer bu oyunun amacı ve hedefini bilmiyor olsa da, sonucun iyi olmayacağını şimdiden öngörebiliyordu. Ve maalesef zaman da onu haklı çıkaracaktı.

Yaptıkları beyin fırtınasının bittiğini belli eden Güçer'in yaşadığı stresten dolayı güzel gözleri kara bir perdeyle gölgelenmişti. Bir gecede birçok insanın hayatı değişmişti ve bir daha da eskisi gibi olmayacağını anlamak için kâhin olmak gerekmezdi.

Mavi kot pantolonu ve mavi tişörtüyle bir savcıdan ziyade rahat bir gün geçirmeye hazırlanan genç bir adam gibi görünen Güçer'in ancak dik duruşu, kim olduğunu belli ediyordu. Ne var ki günün getirdikleri yüzündeki her bir kasta yerini almıştı.

Güçer "Gazeteci kız nerede?" diye sordu. "Onunla konuşmak istiyorum. Belki söyleyeceği bir şey anlamama ya da hatırlamama yardım eder."

Esmer genç kadın hakkındaki duygularını saklamayan bir sesle "O mu?" derken gözlerini devirdi. "Verdiği ifade doğrulandı, on beşe yakın şahidi var. Üstelik maktule tecavüz edilmiş. Yani onun katil olma ihtimali seninkisinden daha az."

Aklında bambaşka şeyler olan Yiğit muhatap olarak Güçer'i alıp "Diğerlerini bilmem ama benim bu dosyada sana ihtiyacım var," dedi.

"Kesinlikle, bu dosyanın danışmanı olursan daha hızlı yol alabiliriz."

Recep'in teklifiyle irkilen Esmer öne doğru bir adım attı ve gözlerindeki saf sevgiyle ağabeyinin gözlerinin içine baktı. Sonra da özür dilercesine ağabeyinin kemikli ve güçlü ellerini kendi narin parmaklarının arasına aldı. "Kim olduğunu bilmediğimiz genç bir kadın gecenin bir vakti kapına geliyor. Sonra da senin parmak izinin olduğu bir odada vahşice öldürülüyor."

"Bir sonuca varacak mısın yoksa amacın sadece canımı sıkmak mı?"

"Ben değil, başka birisi senin canını sıkmanın peşinde, bu yüzden aklına ihtiyacımız olsa da uzak durmanı istiyorum. Son ağabeyimi de delinin teki yüzünden kaybedemem."

"Uzak duramayacağımı az önce sen söyledin. Genç bir kadını kendi ellerimle ölüme gönderdim." Bu defa Recep'e döndü. "Başsavcı ile görüşeceğim, ama tam yetki istiyorum."

"O kolay."

Güçer çelik kadar soğuk bakışlarını Recep'e dikti. "Ve Ankara'dakileri bu işten uzak tut."

MIT'in bir numaralı adamı olan Sinan ve bürokrat Uğur, onların hayatından tamamen çıkmıştı. Hiçbir şekilde ve hangi şartlarlar altında olursa olsun bu durum değişmeyecekti. Kardeş olmaları sadece kimliklerinde yazan ve maalesef değiştiremeyecekleri bir durumdu. Recep'in bunu anlaması için bakışlarını adamdan çekmeden önce "Sessizliğini tamam olarak kabul ediyorum," dedi Güçer ve daha yumuşak bir tonla konuşmasına devam etti. "Siz yazılı ifademi hazırlarken ben de Zeynep Erdem'le konuşacağım, Mert bunu halleder misin, ayrıca senin de yanımızda olmanda fayda var."

Güçer gazeteci kızdan ne öğrenebileceğinden emin değildi. Sadece onunla konuşmak ve mümkünse parçaları birleştirmesine yardımcı olacak bir şeyler duymayı umut ediyordu.

Uzun ve neredeyse hiç bitmeyecekmiş gibi devam eden gün, Güçer'in hayatının acımasız anılarındaki yerini almıştı. Neyse ki şok hali geçmiş ve kabullenme kısmına ulaşmıştı.

Mert arayıp Zeynep'in görüşme için hazır olduğunu söyledikten sonra, ne yaptığını bilen birinin adımlarıyla yürümeye başladı. Kısa süre sonra da genç kadın görüş alanına girdi.

Zeynep'in üzerinde kısa şort ve askılı bluz vardı. Yorgun ve tıpkı sabahki gibi sarsılmış görünüyordu. Fakat hala dik durup kontrolünü kaybetmediğini göstermeye çalışıyordu.

Uzun ve düz bir çizgi gibi olan bacakları yaza uygun şekilde bronzdu. İnce beli ve dar bir sırtı vardı. Kıvırcık saçları asiydi ve sırtından aşağıya doğru hırçın bir şelale gibi akıyorlardı.

Onlara doğru geldiğini gören Mert baş hareketiyle Güçer'i selamladığında, adamın kiminle iletişime geçtiğini merak eden Zeynep de ona doğru döndü.

İkilinin yanına geldiğinde Güçer'i ilk karşılayan "Savcım," diyen Mert oldu.

Güçer alçak ama duyulabilen bir ses tonuyla "Merhaba," dedi ve tüm bedeniyle Zeynep'e döndü.

"Merhaba."

"Nasıl oldunuz Zeynep Hanım?"

"Daha iyi günlerim de olmuştu."

Böyle bir durum için söyleyecek fazla bir şeyi olmadığı için Güçer "Üzgünüm," demekle yetindi. Sonra da asıl konuya geçmek için acele etti. "Sizinle biraz konuşmak istiyorum."

"Komiser bahsetti, sizi dinliyorum."

"Böyle bir şeyi neden yaşamak zorunda kaldığınızla ilgili, bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Hatta bunu, bir insan başka bir insana neden yapar, onu bile bilmiyorum."

"Hiç, birisinin sizi izlediğini hissettiğiniz oldu mu peki?"

"Üzgünüm ama buna da hayır diyeceğim. Öyle birisi varsa bile fark etmedim."

Asıl soruya geçtiğini belli eden Güçer "Dün gece evde olmadığınızı kimler biliyordu?" diye sordu ve ayrıntıyı yakalayıp yakalamadığını anlamak için Mert'e döndü.

"Birlikte mesaide olan arkadaşlarım, ama ne kadar kalacağımı ben bile bilmiyordum."

"O zaman birisinin sizi gözetlediğini ve evde olmadığınızı bildiğini varsayabilir miyiz?"

Bir ürperti dalgası tüm tenini yalarken Zeynep kollarıyla bedenini sardı.

Bir katil evinin anahtarına ulaşmış, mahremine girmiş ve onu takip etmişti. Kendine üzülmeye başlamasının tam zamanıydı. Ne var ki huzur bulduğu yatağında yatan genç kadının görüntüsü gözlerinin önünde belirdiğinde şaşkınlığı öfkeye, öfkesi de acı ve ıstıraba dönüştü. Ölümü biliyordu, daha küçük bir çocukken onu kabullenmek zorunda kalmıştı. Fakat böylesi... Boğazı düğümlendi. Ne nefes alabildi ne de düşüncelerinin devamını getirebildi.

Genç kadının an be an değişen yüz ifadesine şahit olan Güçer onun korkunç bir gerçekle yüzleştiğini anlamıştı. Kolunu Zeynep'e doğru uzattı ama ona dokunmadı.

"Oturmak ister misiniz?"

"Hayır," diyen Zeynep sanki kendi kendiyle konuşuyordu.

"Emin olun katili bulmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Zeynep öyle yapacaklarını biliyordu. Yine de bu, kendini iyi hissetmesi için yeterli olmadı.

Güçer "İyi görünmüyorsunuz," dedi ve anlayış dolu bir sesle konuşmasına devam ederken genç kadına doğru küçük bir adım attı. Zeynep'i daha fazla zorlamak istemiyordu. Bundan sonrası genç kadına eziyet olurdu ki zaten alacağı cevapların bir işe yaramayacağı ilk saniyede belli olmuştu. "Her şeyden ve herkesten uzaklaşmak size iyi gelecektir."

Bu, Zeynep'in istediği şeyi kusursuzca ifade ediyordu. Donuk yüzünde sadece dudakları kımıldadı, ama başka tepki veremedi.

"Bu gece otelde kalmayı planlıyorum. Size de yardımcı olabilirim," diyen Güçer bir kez daha genç kadının imdadına yetişti.

Zeynep kolay dağılan biri değildi, fakat bu yaşadıkları da kolay ve normal değildi. Bu yüzden sağlam durmak için kendini zorlamadı ve "Harika olur," dedi.

Güçer bu defa komisere döndü. "Kalacağımız otelin bilgilerini size gönderirim."

Cevabının ne olduğunu merak etmediği komiseri geride bırakıp Zeynep'i onunla birlikte yürümesi için yönlendiren Güçer, adım

atarken yeni hayatına doğru ilerlediğinden habersizdi. Fakat çok beklemesine gerek kalmadan bunu öğrenecekti.

Kendini en son ne zaman bu kadar berbat hissetmişti, diye hatırlamaya çalışan Zeynep aradığını bulmakta zorlanmadı. Geçen yıl terfi beklerken, yaşı bahanesiyle yazı işleri müdürlüğünü cadaloz Ayşe'ye kaptırdığı anı hatırladı. Ancak kızgın olmak üzgün olmaktan iyiydi, en azından tepki verebiliyordun. Oysa üzgün olmak, çaresizlikti. Yalnızca gözyaşlarından medet umabiliyordun ki onların da etkisi anlıktı.

Ayşe ile yaşamaya alışmıştı. Lakin bu yeni durumla nasıl baş edecekti?

Her sorunun bir cevabı olmalı, ama Zeynep'inkinin yoktu. Kendine söyleyebildiği tek şey, bilmiyorum, demek oluyordu ki zaten bu da bir cevap değildi.

Düşünceleriyle amansız bir kavgaya tutuşan Zeynep, taksi durup yanındaki savcı "Gelmekten vaz mı geçtin?" diye sorana kadar da daldığı yerden kurtulamadı.

Daha ilk dakikada savcıya rezil olmuştu. Fakat neyse ki sahip olduğu dertlerin sıralamasında adama rezil olması, ilk beşe bile giremezdi.

"Başka bir yere gidemeyecek kadar yorgunum."

"Hadi inelim o zaman."

Zeynep birden tam da söylediği gibi ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Sekiz saat boyunca ifade vermek onu ayrıca yormuştu. Kısaca bedenen ve ruhen tükenmiş, geriye posası kalmış gibi hissetmesinin çok geçerli sebepleri vardı.

"Umarım seni kucağımda taşımam gerekmiyordur," diyen Güçer'e dönen Zeynep onun gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Fakat adamın çakır gözlerinde eğlencenin kırıntısı yoktu. Savcı ağırlaşan havayı dağıtmayı amaçlamış, ama ruh hâli buna izin vermemişti.

"Hayır, en azından bu seferlik kendim halledebilirim."

Söylediği gibi yapan Zeynep arabadan indi. Esen hafif rüzgâr tüm vücudunu yalayıp geçerken ürperdiğini hissetti. Kollarını bedenine dolayıp sahip olduğu sıcaklığı kaybetmemeye çalıştı. Haziran ayının son günlerine uygun olarak gündüzleri sıcak olsa da geceleri hâlâ serindi ve maalesef ki Zeynep'in tek giysileri üzerindekilerdi.

Yanına gelen Güçer'in bir şey söylemesine gerek kalmadan onunla birlikte otele doğru yürüdü. Açık ve serin havanın etkisiyle algıları açılmış ve zihnini saran pus dağılmaya başlamıştı. Bu sayede bir gazeteci olduğunu hatırladı. Bir aydır üzerinde çalıştığı yazısı yarın yayınlanacaktı. İçinde bir yerlerde hissetmeyi beklediği heyecana ulaşamayınca boşluğu hüzünle doldurdu.

Döner kapıdan geçmesi için bekleyen Güçer'e kibarca teşekkür edip yürümeyi sürdürdü. Bugün hiç haberlere bakamamış olsa da, bu olaydan bahsedildiğine emindi. Polis merkezinin arka kapısından taksiyle ayrılmalarının sebebini de ancak şimdi anlamıştı. Kapının önünde bekleyen gazetecileri atlatmak için en eski yolu kullanmışlardı.

Aslında haberin daha büyüğü tam yanındaydı. Öztürk Kardeşlerin kapalı kutusu ve geleceğin Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı olmasına kesin gözüyle bakılan Güçer Öztürk, onun için uyuyabileceği bir oda ayarlıyordu.

Kalabalıktan, polis merkezinden ve olaylardan uzaklaştıkça Zeynep yavaş yavaş asıl kimliğine geri dönüyordu. Ama bu doğru ve etik miydi?

Mantığıyla duyguları öyle gürültülü bir kavgaya tutuşmuşlardı ki başka bir şey duyamıyordu. Sonra savcının ona baktığını gördü. Aklındakileri dağıtmaya çalışırken adamın dudaklarının hareket ettiğini fark edince, bir şey söylemeye çalıştığını anladı.

Harika! Aynı gecede iki kere hem de peş peşe savcıya bir aptal gibi görünmeyi başarmıştı.

Zeynep "Efendim?" dediğinde aradan neredeyse yarım dakika geçmişti.

"Odanda istediğin özel bir şey var mı?"

"Bir yatak ve duş yeterli."

"Mantıklı seçim," diyen Güçer yeniden resepsiyonistle konuşmaya devam eti.

Bir an için ve tıpkı gün içerisinde onlarca kez olduğu gibi, genç bir kadının parçalanmış ve kendi kanına bulanmış bedeninin görüntüsü Zeynep'in gözlerinin önünde belirdi. Bu görüntüyü ve ıstırap dolu acıma duygusunu zorlukla kovaladı.

Duyguları tarafından yönlendirilmeye izin veremezdi. Derhal kontrolü ele almalıydı.

Haber ona gelmişti. Bundan kaçması da yok sayması da mümkün değildi. Zaten haberin ta kendisi olan Güçer Öztürk yanında dururken aksini düşünemezdi bile.

Sağ tarafından izinsizce içeriye giren ve onu yavaş yavaş etkisi altına alan ağrı Güçer'i yere sermek üzereydi. Neyse ki rahatça dinlenebilecekleri birer odaları vardı artık. Anahtarı Zeynep'e uzattığında onun dalgın ve haddinden fazla yorgun görüntüsüyle karşılaştı. Kendinin de aynı durumda olduğunu aynaya bakmadan söyleyebilirdi.

Bir an önce odalarına çıkıp dinlenmeleri gerekiyordu. Ne var ki midesi dakikalar önce sinyal göndermiş ve bütün gün bir şey yemediğini hatırlatmıştı. İştahı yoktu, fakat başağrısından kurtulmak için alacağı ağrı kesiciden önce midesinin ihtiyacını gidermeliydi.

"Bir şeyler atıştıralım mı?" diyen Güçer genç kadının beklediği soruyu sorduğunu fark etti.

"Evet, bir kahve hiç fena olmaz."

Bar bölümünü işaret eden Güçer "Bu taraftan," dedi ve yürümeye başladı.

"Sadece kimliğim yanında, her şeyim evde. Sana borçlandım, ilk fırsatta ödeyeceğim."

Adım atmayı bırakan Güçer yana çekilip barın kapısından geçmesi için Zeynep'i bekledi. Bunu polis merkezinden çıkarken de otele girerken de yapmıştı.

'Hayır, hayır, bunu yapma!' diye kendine talimat veren genç kadının hayat planları arasında bir erkekten etkilenmek yoktu. Hele Güçer Öztürk 'asla listesinin' tepesinde yer alıyordu.

"Böyle bir talebim olursa sana bildiririm." diyen Güçer'in sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. Çünkü çok kısa bir süre önce ona borcunu havuçlu kekle ödeyeceğini söyleyen genç bir kadının hatırası gelip zihnine yerleştirmişti.

"Her şey için teşekkür ederim. Bunları yapmak zorunda değildin."

"Otur ve ne yiyeceğine karar ver, lütfen."

Yerine yerleşirken Zeynep adamın değiştiğini ve yüzündeki acının kırıntılarını fark etti.

"Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda," demekle yetinen Güçer sohbet etme havasından sıyrılmıştı. Maktul demekten hoşlanmadığı ve onun için hep sarhoş komşusu olarak kalacak genç kadının görüntüsü teklifsizce gözünün önüne gelmişti.

Bir anda susmuşlar ve uğursuz bir sessizlik aralarını doldurmaya başlamıştı. O esnada gelen garsona Zeynep "Ben filtre kahve istiyorum," dedi. Ancak Güçer'in uyarı dol bakışlarıyla karşılaşınca siparişine ekleme yapması gerektiğini anladı. "Ve atıştırmak için bir şeyler."

Başını olumsuz anlamda sallayan Güçer araya girdi. "Biz iki tost alalım."

"Tabii efendim," diyen garson yanlarından uzaklaşınca Güçer bu defa genç kadına döndü. "Kahve karın doyurmak için değildir."

"Biliyor musun, çayın aksine kahve yalnızların içeceğiymiş."

"Seninki ne tür bir yalnızlık?"

Anlatmaya hevesli görünen Zeynep arkasına yaslandı. Bir karar vermişti ve harekete geçmek için şu andan daha iyi bir zaman bulamazdı. İnsanlardan laf almanın en iyi yolunun, önce anlatmak olduğu, okulda öğretilen ilk dersti.

"Babam bizi terk ettiğinde üç, annem öldüğünde beş yaşındaydım. Yalnızlığı iyi bilirim."

"Üzüldüm."

"Evet, hikâyem üzücü ayrıntılarla dolu. Annemi babamın gidişi mahvetti. Yani aşktan kimse ölmez diyenlerin tezini annem çürütüyor. Sonrasında beni anneannem büyüttü. Ama on üç yaşıma geldiğimde o da öldü. On sekiz yaşıma kadar da teyzemle yaşadım. Üç oğlu ve asker bir kocası vardı. Yani şartlar genç bir kız için çok da uygun değildi." İçinde biriken havayı boşaltan Zeynep'in hatırlamak zorunda kaldıkları canını sıkmıştı. "Ayakta kalmaya odaklı bir yaşam sürdüğüm için sevilen biri değilim. O yüzden dost diyebileceğim az insana sahibim."

"Bana bunları neden anlatıyorsun, günah çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ah yakaladınız beni Savcı Bey."

"Buna gerek yok."

"Sana hayat hikâyemi anlatmamı istemiyor musun ya da merak mı etmiyorsun?"

Başını sallayan Güçer "İkisi de değil," dedi. "Anlatmak zorunda olduğun için değil, anlatmak istediğinde dinlemeyi tercih ederim."

Güçer'in samimi ses tonu ve seçtiği kelimelerle birlikte nasıl oldu bilmiyordu ama Zeynep aniden kalbinin ısındığını hissetti. Sıcacık bir hisli bu, yumuşak, gülümseten ve huzur veren bir duygu tüm damarlarında dolaşıp kalbine ulaşmıştı sanki.

"Belki bir gün anlatırım."

"Belki," diyen Güçer de tıpkı onun gibi arkasına yaslandı. "Ayrıca sana kızgın olan ben değilim, Esmer ve onun da sorunlarını konuşarak çözmek gibi bir huyu maalesef yok."

"Sana bir de beni ondan kurtardığın için teşekkür etmem gerekecek."

"Aslında amacım kardeşimi korumaktı."

Sözlerinin aksine Zeynep'in gözlerinde başka bir şey vardı. Fakat Güçer ne olduğunu çözemiyordu. Belki de genç kadının bahsettiği hırstı o, ama Güçer öyle olduğuna inanmayı reddediyor ve Zeynep'in samimiyetini sorgulaması gerektiğini biliyordu.

Zeynep kalbinin anlık teklemesini neye yorması gerektiğini kestiremiyordu. Kabul, savcı etkileyici ve hayranlık uyandıran bir adamdı. Sorun belki zamanlamaydı. Adamın yakın zamanda ondan nefret etmek için geçerli sebepleri olacaktı. Çünkü Zeynep onu haber yapacaktı. Tabii öncelikle savcıyı konuşturması ve birkaç sorusuna cevap alması gerekiyordu.

Güçer'i ilk defa görüyormuş gibi kahve bardağının üzerinden bakışlarını adama dikti. Otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve konuştuğunda ortaya çıkan gamzeleri, köşeli, sert ve asil yüz hatlarının sempatik görünmesini sağlıyordu. Ancak şu an sevimli olmaktan uzak bir ruh hâline sahipti. Uzundu, güçlü bir yapısı ve kendine güvenen havası vardı. Fakat bu asla kibir olarak adlandırılamazdı. Kapasitesini bilen ve korkmayan biri olduğunu belli eden bir adamdı.

Esmer ülkenin en gözde bekârlarından Mehmet Sancaktar'la evlendiğinde onları, gazetedeki köşesine taşımış ve bir yazı hazırlamıştı. O zaman Güçer Öztürk'ün birçok fotoğrafıyla karşılamış ve adamın iyi olduğunu düşünmüştü. Fakat düşünceleri gerçekte ne kadar iyi olduğunun yanından bile geçememiş. Savcı, kendi ırkının en iyilerindendi ve bunun farkında değilmiş gibi davransa da sahip olduğu aura, daha ilk bakışta onun ne olduğunu anlatıyordu. Sert ama adil, dostane ve saygılı, ancak mesafeliydi.

Dakikalar önce verdiği kararı kendine hatırlatan Zeynep derin bir nefes aldı. Başına talihsiz bir olay gelmişti. Enteresan, dehşet verici ve şüphe uyandırıcıydı, aynı zamanda da büyük haberdi. Hem de bir değil iki önemli haberi bir arada barındırıyordu. Sırf savcı, şeytanın kadınları dize getirmek için kullandığı oğluna benziyor diye kararından vaz geçecek değildi.

Öldürülen genç kadın için hissettiği üzüntü bakiydi. Ne var ki Zeynep geride kalan ve yaşamaya devam etmek zorunda olan taraf-

tı. Bu döngü onun için daha annesinin karnındayken başlamıştı ve ne yazık ki yine aynı şey olmuştu.

Tüm riskleri kabul eden Zeynep nefesini tuttu ve aniden "Zengin olmak nasıl bir duygu?" diye sorarak aldığı kararı uygulamaya geçti.

"Konuyu biraz açar mısın?"

"Maldivler'de kahvaltı yapıp akşama Paris'e geçecek kadar paran olması, nasıl bir his?"

"Bunları aynı gün içinde yapmaktan mı bahsediyorsun?"

"Yani, evet."

Bir rahatsızlık duygusu Güçer'in tüm bedenini sardı ve olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Konu kesinlikle hoşuna gitmemişti.

"Bu söylediğinin olması mümkün değil, iki ülke arasındaki mesafeyi biliyor musun?"

"Coğrafyam hiçbir zaman iyi olmadı."

"Fark ettim."

"Anlaşıldı, soru geçiştirme konusunda ustaca bir yeteneğe sahipsin."

"Aslında sorunu geçiştirmeye değil, nedenini bulmaya çalışıyorum."

Arkasına yaslanan Zeynep rahat görünmekte zorlanmadı. Birden her şeyi unutmuş ve yine acar bir gazeteci olmuştu. "Sohbet etmeye çalışıyorum, ama sanırım ikimiz de meslek deformasyonu yaşıyoruz."

"Mesela nasıl bir deformasyondan bahsediyorsun?"

"Ben çok soru soruyorum ve sen de fazla şüphecisin."

Zeynep'in söylediği gibi şüpheci davrandığından emin olamayan Güçer "Tam olarak neyi merak ediyorsun?" diye sordu.

"İstediğinde Paris'e yemeğe, Amerika'ya alışverişe gidebilecek olma hissi, nasıl bir şey?"

"Bu söylediklerini yapmak için ya çok sorumsuz ya da âşık olmak gerek."

"Anladım."

"Anladın mı, bu kadar anlaşılmaz bir sohbetten ne anladığını merak ettim doğrusu."

Bakışlarını Güçer'in gözlerine diken Zeynep "O denli büyük bir mirasa sahip olan biri, benim yan dairemde yaşıyor," dedi. "O paraya hiç dokunmadın değil mi?"

"Dokunmamı gerektirecek bir durum olmadı."

"Deden senin bir mirasyedi olmayacağını bildiği için mi, tüm mirasını sana bıraktı?"

"İllaki bir sebebi vardır."

"Ve sanırım bu sebebi sen de bilmiyorsun."

Kaşlarını ortada birleştiren Güçer öne doğru eğilip "Röportaj yapmak istiyorsan talep etmeli ve randevu almalısın," dedi.

"Kabul eder misin?"

"Asla!"

Kopmaya hazır bir lastik gibi gerilen ortamın havasını dağıtmak isteyen Zeynep yüzüne sempatik bir ifade yerleştirip "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

"Artık kalkalım mı?"

"Seni kızdırdım, hadi sen de bana merak ettiğin bir şey sor, ödeşelim."

Genç kadınla ilgili hâlâ bir sonuca varamamış olan Güçer'e mantıklı tarafı bu amaçsız sohbeti sonlandırmasını söylüyordu. Fakat onun da merak ettiği bir şey vardı. Arkasına yaslanıp sağ kaşını havaya kaldırdı ve "Yaptığın haberden sonra Esmer sana ulaşmayı nasıl oldu da başaramadı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bunu kardeşine sormalısın."

"Seni kim, niçin koruyor?"

"Birinin beni koruduğunu da nereden çıkardın?"

"Hadi ama! Çalıştığın gazetenin bütçesinin yarısını Mehmet'in reklamları finanse ediyor ve Esmer onun eşi. Üstelik adamın, karısı için yapamayacağı şey yok, ama işi bak ki bir gazeteciyi bulmayı başaramıyor. Daha açık konuşayım mı yoksa devamını anladın mı?"

"Gazeteyi sıkıntıya sokacak yanlış bir şey yapmadım ki."

Başını sallayan Güçer "Dürüst değilsin," dedi.

"Sen öyle miydin?"

"Hayır."

"Eh sorun yok o zaman."

"İkimiz de dürüst davranmayı başaramadığımıza göre artık odalarımıza çıkalım."

Bir itirafa hazırlanıyormuşçasına dudaklarını büzen Zeynep'in sanki keyfi kaçmıştı. "Belki bir gün başarırız ha ne dersin?"

"Dürüst olmayı mı, konuşabilmeyi mi?"

"Tercihim her ikisinden yana."

"Neden olmasın!"

Sızlayan kaslarına rağmen ayağa kalkmayı başaran Zeynep birden bunu çok istediğini fark etti, ancak o da tıpkı Güçer gibi bahsettikleri dürüst sohbetin hiç olmayacağını biliyordu.

Dalıp gitmiş ve görmeyen gözlerini gelmesini bekledikleri asansör kapısına dikmişti. Yanlarına varan ve Güçer'i selamlayan polis memurunu ancak ona seslendiğinde fark edebilirdi.

"Zeynep Hanım?" diye cümlesini ikinci kere tekrarlamak zorunda kalan memurun uzattığı küçük bavula sonra da Güçer'in yüzüne baktı.

"Bu nedir?"

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm. Sağ olsun Fulya evinden senin için bir şeyler getirdi."

Bu kesinlikle Zeynep'in ihtiyaçlarını karşılıyordu. Uzun bir duş aldıktan sonra aynı giysileri yeniden giymek zorunda kalmayacak olması onu memnun etmekten de öte keyiflendirmişti.

Fulya'nın tutmaya devam ettiği küçük bavulu alan Güçer "Teşekkür ederiz," deyip onu gönderdikten sonra açılan asansöre önce genç kadının girmesini bekledi.

Amacı teşekkür etmekti ama Zeynep dudaklarını kıpırdattığı anda "Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. O an tüm ilikle-rine kadar adamın "Evet." demesi için yalvarıyordu.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

Zeynep sadece kendinin duyabildiği bir sesle, "O kadar şanslı olduğumu düşünmemiştim zaten." derken yaşadığı hayal kırıklığından dolayı sonra kendini azarlayacaktı.

Flörtleşmek için yeryüzündeki en olmayacak adamı hem de en yanlış zamanda seçmek ancak Zeynep gibi aptalların yapacağı bir şeydi.

3. BÖLÜM

Kendini kötü geçecek bir geceye hazırlayan Güçer yanılmıştı. Odasına çıkıp duşa girmiş ve omuzlarındaki yüklerden arınıp yatağa uzanmıştı. Ne zaman olduğunu hatırlamadığı anda da ki bunun yastıkla buluştuğu an olduğunu düşünüyordu, uykuya dalmıştı.

Günün ilk ışıkları yüzünü göstermeye başladığında gözlerini açmıştı. Ne var ki hâlâ yorgundu. Bir anlığına yataktan çıkmayı reddetmiş ve kendini miskinliğin kollarına bırakmak istemişti. Maalesef hatırladığı gerçekler onu gafil avlayınca, yataktan çıkmıştı.

Saatin sabahın altısı olmasına aldırmadan peş peşe üç telefon görüşmesi yapmıştı. Sonuncusundaysa Doktor Yelda'yı aramış ve otopsiyle ilgili gelişmeleri sormuştu.

Yaşadığı şok ve hayal kırıklığını geride bırakmaya ama öte yandan kendini suçlamaya devam eden Güçer, eğer af istiyorsa ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunun için de dördüncü telefon görüşmesini başsavcıyla yapıp randevu talep etmişti.

Başsavcının, sabahını sabote ettiği için ona çıkışmak için sebepleri vardı. Ancak karşısındaki Güçer olunca "Saat dokuza kadar uyumaya devam et, sonra da kahvaltıya gel," demişti.

Tabii ki adamın tavsiyesine uymamıştı. Zeynep'e yardımcı olması için çağırdığı Fulya gelene kadar otelde ancak bekleyebilmişti. Ardından da başsavcının karşısında elinde kabul edilebilir veriler olması için Yelda'nın yanına gitmişti.

Gri taşlarla örülmüş, olduğundan daha soğuk görünen ve ölüm kokan odada onu karşılayan Yelda'nın, ilk an buraya yakışmadığı kanısına varıyordu her defasında. Fakat konuşmaya başladıktan sadece yarım dakika sonra onun dünyaya bu işi yapmak için geldiğini anlıyordu.

"Hoş geldin Sayın Savcım!"

"İnsan buraya ne kadar hoş gelebilirse o kadar hoş buldum."

"Ne yani, benimle zaman geçirmek istemiyor musun?"

"Illaki yapacak daha iyi şeyler bulabilirdim."

Yelda'nın dudaklarının kenarında ince bir tebessüm belirdi ve "Ah savcım! Ulaşılmaz olmayı seviyorsun," dedi. "Ayrıca bu da, neden yalnız olduğunu açıklıyor."

"Belki de dikkatini çekmeye çalışıyorumdur."

"Dillere düşen çapkınlıklarından haberim oldu."

"Benim güzel kadınlara zaafım var, peki senin sorunun ne?"

İki elini açıp etrafındakilere dikkat çeken Yelda "Kendimi ölmüş adamlara adadım." dedikten sonra üzgün olduğunu ifade etmek istercesine dudaklarını büzdü ve asıl konuya geçtiğinin anlaşılması için iki ayağının üzerinde durdu. "Başlayalım mı?"

Çelik masanın üzerinde duran cansız bedene bakmamaya çalışan Güçer "Çok sevinirim." dedi kuru bir sesle.

Odanın görüntüsü de en az havası kadar soğuktu ve Güçer'in vücudundaki tüm tüyler tepki gösterircesine diken diken olmuştu.

Çenesinin altına indirdiği beyaz maskeyi, daha önce onlarca kere yapmış olduğunu belli edecek şekilde tek hareketle çıkaran Yelda'nın yüzündeki sıkıntılı ifade, ancak dikkatle bakıldığında fark edilebiliyordu. Yine de kendini saklama konusundaki kabiliyetini takdir eden Güçer tüm dikkatini ona verdiğini belli edercesine gözlerini genç doktordan ayırmadı.

Tanınmaz hâle gelen sarhoş komşusunun cansız, soğuk ve yattığı masa kadar gri olan bedeni, çenesinin altından başlayarak artı şeklinde kesilmişti. Maalesef genç kadın artık sadece evrende yer kaplayan bir kütleden ibaretti.

Ayrıntıları görmemeye dikkat edip hızlıca bir bakış attıktan sonra Yelda'ya döndü ve "Bana söyleyebileceğin neler var?" diye sordu.

"Sanıyorum ki bu resmi bir görüşme olmayacak."

"Dostça bir sohbet diyelim."

"Sen ve ben!"

Ellerini iki yana açan Güçer sevimli görünebilmek için çaba sarf etti. "İki saat sonra başsavcıyla görüşmeye gidip bu dosyaya danışman olarak atanmayı talep edeceğim. Ama bunun için bir şeyler hem de iyi bir şeyler biliyor olmam lazım."

Yelda şüpheyle gözlerini kısıp "Danışman mı?" dedi ve aynı üslupla devam etti. "Sanıyorum o da resmi olmayacak."

Yelda'nın sınırları ve sabrı zorlayan biri olduğunu bilecek kadar çok onunla çalışmıştı. Sustu ve kaşlarını havaya kaldırıp ona gerçek bir cevap vermeyeceğini belli etti.

Bir dakikalık yorucu sessizliğin ardından Yelda "Neyse, detaylar beni ilgilendirmez," dedi.

Yeniden doktor kimliğine bürünen genç kadın yan tarafında duran sehpanın üzerindeki gözlüğünü alıp taktı. Bu ona daha ciddi ve profesyonel bir hava katmıştı, ama zaten bunun için bir gözlüğe ihtiyacı yoktu. Minik adımlar atıp kadavranın başına geldi.

"Ölüm tutanağını hazırladım ve bildiğin gibi kimliği belirlenemediği için otopsi onayını sorumlu savcıdan aldım. Maalesef bu prosedürler yüzünden fazla ilerleme kaydedemedim." Zarif bir el hareketiyle maktulün başını işaret etti. "Bu bölgede herhangi bir darp izi yok. Diyebilirim ki hiç dokunulmamış. Ancak," diyen Yelda bu sefer boyundan aşağısını gösterdi. "Sonrası için söylenebilecek ilk kelime, tam manasıyla dehşet. İrili ufaklı 24 adet kesik var, ancak hiçbiri organlara erişmemiş. Katil maktulün kanını akıtmak istemiş. Hatta sonrasında keskin olmayan bir cisimle ki, ben parmağıyla olduğunu düşünüyorum, yaraları genişletmiş. Keza zaten ölüm sebebi de kan kaybı." Eliyle maktulün midesinin olduğu bölge üzerinde hayali bir daire çizip anlatmaya devam etti. "Midesi neredeyse boştu. Fakat iyi haber, canlı balık parçaları buldum, bu da suşi yediğini düşünmeme sebep oldu."

"Komiser Mert'i bilgilendirdin mi?"

Sözünün kesilmesinden ziyade böyle bir soruya maruz kalmış olmaya kızdığını belli etmek için kaşlarını çatan Yelda "Yaklaşık bir saat önce," dedi. "Onun dışında parmakları tıpkı vücudundaki izler gibi özensizce kesilip alınmış."

"Konuyla ilgili senin uzman görüşün nedir?"

"Bu duruma, katilin yanına alma isteği gözüyle bakılır. Ama bence, katilin onlarla bir işi yoktu. Sadece kimliği belirlenmesin diye işimizi zorlaştırmaya çalıştı."

"Bizi ya da kendini bu kadar uğraştırana kadar, onlarına da yanına alsaydı?"

"O zaman parmakları neden yanına aldığını anlamayacaktık. Hatta koleksiyoncu olduğunu düşünecektik. Katil bize diyor ki, maktulün kim olduğunu bulamayacaksınız!"

Bu aynı zamanda, tam olarak Güçer'in düşüncesiydi. Fakat maktulün kimliğinin belirlenememesinin, neden önemli olduğuyla ilgili katil dışında kimsenin bir fikri yoktu.

Başıyla genç doktoru onaylayıp istediği cevabı aldığını belli etti ve Güçer yeni sorusuna geçti. "Ama anlamadığım, kan kaybından ölene kadar belli bir zaman geçmiş olmalı..."

"Elleri bağlanmamış, ağzı kapatılmamış ve boğuşma izi yok, üstelik sen dâhil kimse bir şey duymamış," diyen Doktor, Güçer'in ne sormak istediğini anlamıştı. Genç kadının boynundaki bir noktayı gösterdi. "Çünkü ona iğne yapmış. Kanında alkolün haricinde bir ağrı kesici ilaca ve ne olduğunu sadece on dakika önce bulduğum başka bir maddeye rastladım."

"Ne buldun?"

"Maktule x-dropsit vermiş?"

"Yani?"

"Bu bir kas gevşetici, ancak damar yoluyla ve fazla alındığında bir tür kas spazmına yol açıyor. Yani maktul, sadece görebiliyor ve hissedebiliyordu."

Güçer'in duyduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Anladığında ise sanki görünmez buzdan bir el yüreğini tutup sıktı. "O her şeyi hissetti ve gördü mü?"

"Yazık ki evet. Katili onu keserken ve ona tecavüz ederken hepsini gördü ve hissetti, ancak bir şey yapamadı. Vücudunun bir taştan farkı yoktu. Lakin beyni ve duyuları çalışıyordu."

"Ölüm süresi ne kadar?" diye soran Güçer bunun olabilecek en kısa zamanda gerçekleşmiş olmasını diledi.

Savcının aklından ve kalbinden ne geçirdiğini bilen Yelda üzgün olduğunu belli etmek için başını salladı. "Kaybettiği kan miktarını, vücudunun soğuma süresini ve yaraların açılış zamanını hesaplar-

sak uzun sürdüğünü söyleyebilirim." Bir kez daha konuşmasına ara veren Yelda maktulün kalbinin üzerindeki yara izini kastederek "İlk bıçak darbesi bu," dedi, sonra sol bacağının iç kısmını işaret etti. "Sonuncusu da bu ve arada yaklaşık iki saatlik bir fark var. Nihayetinde son bıçak darbesiyle ölümü arasındaki süre de, bir saat."

"Yani işkence üç saat mi sürmüş, bunun da bir saatini ölümü bekleyerek mi geçirmiş?"

"Üzgünüm ama öyle!"

Söylenebilecek tüm kelimeler anlamını yitirmişti. Zaten Güçer de ne kadar üzgün olduğunu söylemeye çalışmadı.

Yelda durumu kabullenmesi için Güçer'e zaman tanımak adına bir süre sessiz kaldı. Doğru anın geldiğine ikna olunca da asıl haberi vereceğini anlatan bir sesle "Spermin ise rahim ağzında bulunmasına rağmen," dedi ve aynı şekilde konuşmasını sürdürdü. "İçeride çok fazla tahribat var. Hatta spermi bulmamış olsaydık, ona cinsel organıyla değil başka bir cisimle tecavüz ettiğini söylerdim."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sperm rahmin girişindeydi, hatta bir kısmı maktulün tenine bulaşmıştı. Ancak içeride çok fazla tahribat var. Bunun sadece cinsel organla yapılmış olması mümkün görünmüyor."

"Şimdi rica etsem bana bilimsel görüşünü değil de fikrini söyler misin?"

"Üniversitedeyken geçmişte Amerika'da yaşanan böyle bir vakayı incelemiştik. Katil maktulün hem canını acıtmak hem de aşağılamak için bir cisimle cinsel organına saldırıp sokabildiği kadar içine sokuyor. Burada da gördüğüm durum bu. Farklı olarak ki, bunu bulunan spermden dolayı söylüyorum, katil ritüelini tamamlamak için bir de ona kendi tecavüz ediyor. Ve yine sanıyorum ki, tam içinden çıkmak üzereyken yetişemiyor ve boşalıyor."

"Çok acımasızca! Bu, genç kadını kesiklerden daha çok yaralamış ve incitmiştir." Güçer konuşurken sözcüklerindeki acı tona engel olamamıştı.

"Bir kadın ve bir doktor olarak, kesinlikle öyle olduğunu söyleyebilirim."

Bu vakadaki tek delil sperm sıvısıydı ve o da başka bir şaibeli durumdu. Katil geride iz bırakmamak için özenle çalışmıştı. Böyle birisi neden sperm sıvısını orada bırakmıştı ki? Üstelik sadece rahim ağzında da değil, maktulün teninde ve yatağın üzerinde küçük de olsa vardı. Öyle ki olay yeri inceleme ekibi tarafından hemen fark edilmişti.

Ölüm kabullenilmiş gerçeklikti. Fakat Güçer'in bu kadar acımasızca olanını kabullenmesi ve cezasız bırakması mümkün değildi.

Başsavcının mütevazı bir hayat sürdüğü söylenemezdi, ancak sahip olduklarıyla zıt bir kişiliğe sahipti. Dinleyen ve fırsat sunan bir adam olsa da sabrının bir sınırı vardı."Bu mümkün değil," diye itiraz eden Başsavcı Bilal'in çatılan kaşları kararlı olacağının ilk işaretiydi.

"Ortada mümkün olmamasını gerektirecek bir durum yok." Güçer de istediğini almakta kararlıydı, yasal veya değil, bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Sen bu dosyanın tanığısın ki sanık olmaktan kıl payı kurtuldun."

Başsavcı tek kişilik, yüksek sırtlı koltuğunda rahatça otururken Güçer gergindi. Öne doğru eğildi ve savcıya bir sır verecekmiş gibi yüzünü adama yaklaştırdı.

Bilal kendine iyi bakmış, yaşının adamı olmayan türdendi. Fakat ne kadar uğraşsa dayanakları zamana yenilip sarkmıştı. Değişmeyen tek şey gözleriydi. Keskin ve gardını almış, hazır hâlde bekliyordu.

Güçer gerekli sessizliği sağladığı kanaatine varıp konuşmaya başladığında, sesinin istediğinden daha sert çıkmasını engellemedi.

"İşte tam da bu yüzden davaya dâhil olmalıyım."

"Sana bunu düşündüren şey nedir?"

Güçer "Katilin istediği şey, beni suçlamak değil, oyunun içine çekmekti," dedi ve aynı keskin ifadeyle konuşmasını sürdürdü. "Evet deliller beni suçlu göstermeye yetmezdi, ancak bir sürü ha-

berle ve mahkemeyle uğraşacaktım. Sonrasında savcı olarak devam etmem mümkün olmayabilirdi. En iyi ihtimalle avukatlığa geri dönerdim. Ama katil hemen aklanabilmem ve dosyada kalmam için geride DNA bıraktı."

Elini havada sallayan Bilal etkilenmişti, ancak kabullenmeyi reddediyordu. "Bu çok zorlama değil mi? Maktul şaşırmayıp kapına dayanmasaydı bu olaydan haberin olmayabilirdi."

Bu, Güçer'in de kendine sorduğu ve diğer onlarcası gibi cevap bulamadığı soruydu. İllaki mantıklı bir açıklaması vardı, fakat elinde fikir yürütebileceği kadar delil yoktu. O yüzden konuya bir açıklık getiremeyeceği için onu es geçmeyi seçti.

"Yirmi dört saattir bırakın katili, maktulün kimliğine bile ulaşılamadı. Böyle bir adam neden, tam da kolayca görünebilecek şekilde spermini bıraksın ki?" Zafer kazanmış bir edayla arkasına yaslanan Güçer sağ kaşını da havaya kaldırdı.

Bilal sıkıntıyla nefesini bırakıp ayaklandı. Güçer'in isteğini kabul etmesi demek, oluşacak birçok spekülasyonla da uğraşmak demekti. Fakat genç adamın söyledikleri kulağa olması gerektiğinden daha mantıklı geliyordu. Öte yandan Güçer, her defasında işindeki başarısını kanıtlamış bir savcı ve aynı zamanda danışmandı.

"Farz edelim doğru söylüyorsun, seni bu oyunun içine çekmek için uğraşıyor. Peki seni vakaya atarsam, katilin istediğini yapmış olmaz mıyız? Ayrıca amacını da bilmiyoruz, seni büyük bir riskle karşı karşıya bırakamam."

"Korumak için dahi olsa beni bu işin dışında tutamazsınız."

Güçer'in seçtiği kelimelerin sertliğine rağmen sesindeki tonlama naif ama kararlıydı. O da tıpkı Bilal gibi ayağa kalktı ve adamın dibine kadar ilerledi. Bakışları "hayır"ı cevap olarak kabul etmeyeceğini söylüyordu.

"Bunu ben onaylasam bile yasal olmaz ve dosya şaibeli hâle gelir."

İkisi de çıkar bir yol ararcasına birbirine bakarken Güçer'in aniden aydınlanan gözleri ne yapmaları gerektiğini söylüyordu.

"Haklısınız, dosyaya müdahil olup ona istediğini vermemeliyim."

"Geldiğinden beri kurduğun en mantıklı cümle!"

"Katilin derdi bensem ki öyle görünüyor, o zaman kim olduğunu bulmak da bana düşer."

Arkasını dönüp yeniden yerine oturan Bilal ayaküstüne atıp arkasına yaslandı. "Oldum olası 'ama' dan sonra gelen cümleleri hiç sevmemişimdir."

"Ama beni süresiz izne çıkartabilirsiniz."

"Sen delirdin mi, bu duyulursa altında bir sürü şey aranır ve daha kötüsü siciline işlenir. Geleceğini riske atamam."

Bilal'in tepesine dikilene kadar küçük adımlar atan Güçer "Önce şu anı kurtaralım, geleceğe sonra bakarız," dedi ısrarla.

"Hadi buna tamam dedim, elimize ne geçecek, neden yapıyoruz bunu?"

"Polisle işbirliği içinde olacağım. Ancak bakıldığında evine inzivaya çekilmiş görüneceğim. Böylece şaibeli durum ortadan kalkacak."

Güçer birkaç alternatif çözüm üretmişti. Şimdi ise en iyi yolu seçtiğine inanıyordu. Köşesinde oturup birilerin bu işi halletmesini bekleyecek değildi.

Beyninin içindeki çarklar sürekli çalışıyor ve Güçer'e ne yapması gerektiğini söylüyordu. İşinden bu şekilde feragat etmesi bir sonuç vermeyebilirdi, ama tüm enerjisini ve vaktini karanlığın içine gizlenmiş bir katili aramakla geçirirken zaten işiyle ilgilenemezdi.

Genç kadın, sarhoş komşusu veya maktul... Bugünden sonra onu unutması mümkün değildi. Bir sızı olarak hep onunla yaşayacaktı. Ama artık evine gitmeye ihtiyacı vardı. Kötü insanlar kötü şeyler yapıyordu. Bu yeni bir olay değildi, Âdem'le Havva o elmayı kopardıkları andan itibaren şeytan hiç durmamıştı, bundan sonra da durmayacaktı.

Evinin adresini verdiği taksi şoförü aklına gelen her şey hakkında fikrini beyan etmiş, ama nihayetinde konuşmanın tek taraflı olduğunu anlayınca susmuştu.

Sessizliğin keyfini süren ve görmeyen gözlerle pencereden bakıp düşünceleriyle boğuşan Güçer, telefonu çaldığında yine nasıl bir haber duyacağının endişesiyle onu çıkardı.

Ekranda Fulya'nın adını gördüğünde ise aklına gazeteci kız geldi ve "Alo," deyip aramayı cevaplandırırdı.

"Amacın beni etkilemeye çalışmak değilse, ne?"

Güçer'in duymayı beklediklerinin arasında kesinlikle Zeynep'in sesi yoktu. Hele böyle bir giriş için 'asla' kelimesini kolayca kullanabilirdi.

"Bir amacım mı olmalı?"

"Bir erkek bir kadın için bunları yapıyorsa illaki bir sebebi olmalı."

"Bundan haberim yoktu!"

Zeynep'in neşe dolu bir sesle sohbet etmesi Güçer'in hoşuna gitse de, öte yandan bunun tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyordu. Daha önce yanmış, dövülmüş, parçalanmış bedenler görmüş olmasına rağmen kendisi hala şokta sayılırdı. Oysa genç kadın öyle davranıyordu ki, sanki yaşananları yok sayıyordu.

"Bir kadını tavlamanın tüm yollarını biliyorsun."

"Bu şaşırtıcı, çünkü daha önce bir kadını etkilemek için özel bir şey yapmam gerekmemişti," diyen Güçer'in yüzündeki keyifli ifade sesinde de duyuluyordu.

"Varlığım yeter diyorsun, ne kadar da mütevazı!"

"Peki, gerçekten seni etkilemeye çalıştığımı mı düşünüyorsun yoksa öyle olmasını istediğin için mi böyle söylüyorsun?"

"Oh! Sanırım bunu hak ettim Savcım!"

"Cevabını duyamadım!"

"Hayır, olamaz! Bu gerçek bir soru muydu?"

Kahkaha atan Zeynep'in sesi kulağında çınlarken Güçer "Bana öyleymiş gibi geldi," dedi.

"Ama buna cevap verirsem sana kur yaptığımı düşünebilirsin."

"Zaten yapmıyor musun?"

"Tamam, tamam! Beni utandırmayı başardın. Ben sadece sana teşekkür etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Taksinin dikiz aynasında kendi aksiyle karşılaşan Güçer, gördüğü yüzdeki mesut adam ifadesine inanamadı. En son bu suratla bir kızla konuştuğunda liseden mezun olmak üzereydi.

"Teşekküre değecek bir şey yok. Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Biliyor musun, senin gibi adamların hâlâ var olduğunu bilmek beni mutlu etti."

"İltifat etmeye çalıştığını düşünmek istiyorum. Yoksa yeryüzünden silinmek üzere olan bir neslin parçası olmak, kulağa çok da hoş gelmiyor."

"Ama bilmelisin ki değerli olanlar hep az ve öz olanlardır."

"Kiminle dans ettiğimi sanıyorum ki? Atılabilecek en iyi başlıktı."

"Ve bilmeni isterim ki, ben sadece gerçekleri yazarım."

Konu hiç beklemediği bir yöne doğru hızla ilerlerken, Güçer "Fulya yanında mı?" dedi.

"Sormak istediğin konuşlarımızı duyup duyamadığıysa, yanımda ama hayır beni duyabilecek kadar değil. Senin emrinle kahvaltıda bana eşlik edip yalnız kalmamam için elinden geleni yapıyor. Sohbet konularımız biraz kısıtlı ama iyi idare ettiğini söyleyebilirim."

"Buna sevindim."

"Bir de evime ancak yarın gidebileceğimi söyledi."

Güçer'in sabah hallettiği işlerden birisi de buydu. Kanlı olay yerlerini temizleyen ekiplerin sayısı, yurt dışının aksine Türkiye'de bir elin parmağını geçmezdi. Onlardan birisine ulaşmış ve genç kadının evinin temizlenmesi için talimat vermişti. O nedenle yarın, Zeynep için en yakın ve en iyi tarihti. Üstelik onun kısa zamanda evine gitmeye hazır olması da tıpkı genç kadının keyifli olması kadar düşündürücüydü.

"Otelin konforundan biraz daha yararlanmak sana iyi gelecektir."

"Peki ya sen?"

"Bilemiyorum."

"Akşam yemeği benden, diye söz verirsem, kararını etkilemeyi başarabilir miyim?"

Zeynep'in vurguları değişmişti. Hatta Güçer onun sıkıntıyla verdiği nefesin sesini duyabilmişti. Ne olduğunu sormak istese de mantıklı yanı onu durdurdu. Belki de yalnız bir gece geçirme düşüncesi genç kadını ürkütmüş ve duygularını saklayamamıştı. Bu cevap, doğrudan ziyade olması gerekendi, ama gerçeğin bu olduğuna dair Güçer'in kuşkuları vardı. Yine de evinde kalmayı planlıyor olmasına rağmen ikinci kere düşünmeden ve bir an bile tereddüt etmeden "Orada olacağım," derken buldu kendini.

"Harika, akşama görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatan Zeynep'in çelişkili tavırları ufak da olsa bir şüphe kırıntısının Güçer'in içine yerleşmesine sebep oldu. Genç kadının dediği gibi meslek deformasyonu yaşayıp her şeyden kuşku duyuyor olabilirdi. Yahut Güçer haklıydı ve Zeynep'in bir amacı vardı.

Söz konusu Zeynep olduğu için hangisinin doğru olduğuna karar veremiyordu.

Esmer arayıp maktulü eve getiren taksinin bulunduğunu ve onu almaya bizzat Mert'le birlikte gittiğinin haberini verdiğinde Güçer daha evine ulaşmayı başaramamıştı.

Kim, niçin bunu yapmış olabilir, diye kendine her sorduğunda aldığı tek cevap sessizlik oluyordu. Ondan intikam almak isteyen eski bir hükümlü, kulağa mantıklı gelse de yapılanları düşündüğünde bu şıkkı hemen eliyordu.

Taksicinin ifadesi alınırken orada olmak ve gelişmeleri yakından takip etmek isteyen Güçer evinde sadece üzerini değiştirip arabasını alacak kadar kalmıştı.

Taksi şoförü, maktulü Cihangir'deki bir barın kapısından aldığını söylediğinde Mert ve Esmer hiç bekletmeden adamı sorgulamak için merkeze getirmişlerdi. Kırk üç yaşında, evli, iki çocuk babası ve on beş yıldır taksi şoförlüğü yapan adamın adı Nizamettin Uysal'dı. Altı adet trafik cezası dışında karıştığı üç adet de silahsız

kavga vardı. Gece şoförlük yaptığı göz önünde bulundurulduğunda bu, şaşılacak bir şey olmaktan çıkıyordu.

Adam, korkudan sinmiş gibi otururken ilk dikkat çeken şey, sürekli su içiyor olmasıydı. Eğer şeker hastası değilse sebebi kesinlikle korkuydu.

Aralarındaki kalın cama ve mesafeye rağmen Güçer adamın ellerinin titrediğini de görebiliyordu. Soruyu Esmer sorsa bile o, iyi polisi oynayan Mert'e bakmayı tercih ediyordu.

"Cumartesi gecesi hep o barın önünde miydin?"

Adam yine aynı şeyi yapmış, soruyu soranın Esmer olmasına rağmen odanın köşesinde bekleyen Mert'e gözlerini dikmişti.

"Kapıda beklememiz yasak, o yüzden sürekli turlarız. Önünden geçerken beni durdurdu."

"Yalnız mıydı?"

"Kapının önü kalabalıktı, güvenlikçiler, hava almaya çıkanlar ve içeri girip girmemeyi tartışanlar vardı. Onun kimseyle konuştuğunu ya da hoşça kal dediğini görmedim."

"Peki, sarhoş muydu?"

"Evet, arabaya binerken kafasını çarptı. Ona nasıl olduğunu sorduğumda, dünya dönmeyi bırakırsa daha iyi olacağını söyledi."

Adamın yanına oturan Esmer "Bize gerisini anlat, tabii hiçbir şey atlamadan," derken sesinde tiz bir keskinlik vardı.

"Ona nereye gideceğini sormak zorunda kaldım, çünkü önce bir şey söylemedi. Arkama döndüğümde alnını avucuna yaslamış, sanki bir şey düşünüyordu. Sonra mırıldanmaya başladığında adresi hatırlamaya çalıştığını anladım ve arabada sızıp kalmaması için dua ettim. Hatta onu indirmeyi bile düşündüm, ama sonra bana adresi verdi, hem de mahalle, sokak adı, apartman ve kapı numarasına kadar. Ben de bilgileri GPRS'e yükledim."

Bir anda heyecanlanan Güçer omuzlarını dikleştirdi. Esmer de aynı şeyleri hissetmiş olacak ki, "Bize aynı adresi tekrarlayabilir misin?" diye sordu.

"Sadece mahalle ve sokak adını söyleyebilirim."

Maktul adresi bilmiyordu, tıpkı binanın kapı şifresi gibi ona ezberletilmişti. Üstelik bu bilgiden sonra Güçer sorularından bir

tanesinin cevabını bulduğuna inanıyordu. Aklını kurcalayan bu soruyu, dakikalar önce Başsavcı Bilal de kelimelere dökmüştü.

'Maktul adresi şaşırmayıp kapına dayanmasaydı, bu olaydan haberin bile olmayabilirdi.'

Evet, ama haberi olmuştu, çünkü maktul adresi şaşırmamıştı, hatta tam olarak doğru kapının önüne yani Güçer'e, daire 17'ye gelmişti. Altı hanelik şifreyi ve adresi hatırlayan birisinin sadece kapı numarasını şaşırmış olması, zaten akla hiç yatkın değildi.

Katil, genç kadını Güçer'e göndermiş ve onu da oyuna dâhil etmişti, bundan artık emindi.

Yaşadığı şok yerini paniğe bırakınca kendisini bir hedef tahtası gibi hisseden Güçer, dağılan düşüncelerini yeniden bir araya toplayıp sorguyu dinlemeye çalıştı.

Esmer değişmeyen dik duruşuyla adamın üzerine gitmeye devam ediyordu. "Pekâlâ, yol boyunca hiç konuştunuz mu?"

"Sarhoşlarla özellikle bayanlarla konuşmamayı tercih ediyorum."

Adam soru sorulmasını bekler gibi susunca Esmer "Devam et." diye talimat verdi.

"Binanın önüne geldiğimizi haber verdiğimde gözlerini hemen açmadı. Başıma kaldığı korkusuyla yine arkaya dönüp onu dizinden dürttüm. Ona dokunduğum için mi yoksa uyandırdığım için mi bilmiyorum ama bana kızgınlıkla baktı, fakat hiç konuşmadı. Borcunun kırk beş lira olduğunu söylediğimde de cebinden elli lira çıkardı ve üstü kalsın dedi."

Bu defa ayağa kalkan Esmer sanki onları seyredenlere duydunuz mu, der gibi baktıktan sonra tekrar adama döndü. "Bir çantası yok muydu ya da ne bileyim telefonu falan?"

Nizamettin gözünde canlandırmak ister gibi bir süre boşluğu seyretti ve sonra kendinden emin bir şekilde "Hayır," dedi. "Bana parayı uzattı ve yavaş hareketlerle arabadan indi. Dışarı çıktıktan sonra öylece dikilip apartmana doğru bakmaya başladı. Ona kapıyı kapatmasını söylemem gerekti. Neyse ki beni duydu ve ricamı yerine getirdi. Ben de yoluma devam ettim."

Güçer'in midesi kasıldı. Gecenin tam o vaktinde pencereden baktığını hatırladı ve keşkelerine bir yenisi daha ekledi. Keşke genç kadını o zaman görseydi de, arkasına bakmadan gitmesini söyleyebilseydi. Ama kaderden kaçılmıyordu, aksine insanoğlu onu yaşamak için üzerine gidiyordu. Ve gidenin kendisi olmasına rağmen suçlu her zaman kader oluyordu.

Sorgu hala devam ediyor olsa da bundan sonrasında önemli sayılabilecek bir bilgi alamayacaklarının farkına varan Güçer, hızla düşünmeye başladı. Farkında olmadan sıkıntıyla nefes verince Recep'in dikkatini çekti ve adam ona doğru yönelip "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bu işten bir şey çıkmayacak. Ben onu gördüm, giydikleri, tavrı, konuşması, hiç de muhtaç birine benzemiyordu. Ona ait hiçbir şey yok. Bir anahtar ve elli lira para..." Konuşmasını bıçak gibi kesen Güçer yeniden aklından geçenleri anlatmaya başladığında daha çok kendisiyle dertleşiyor gibi bir hâldeydi. "Üstelik başka hiçbir şeyi olmayan bir insan, son parasını taksiye verir mi, hadi verdi diyelim, üstünü neden almaz? Eğer başka paran yoksa beş lira senin için büyük bir miktar olur, ben daha azı için adam öldürüldüğünü gördüm."

"Belki vardı, sonuçta giysilerini bulamadık. Çantası yoktu ama cebinde taşıyor olabilirdi."

Recep'in yorumu fena sayılmazdı, ne var ki hiç ikna edici değildi.

Camın arkasında köşeye sıkışmış gibi duran taksiciyi işaret eden Güçer "Adamı duydun," dedi. "Cebinden elli lira çıkarmış. Ne acı ki genç bir kadın cebinde elli lira ve bilmediği bir evin anahtarıyla ölüme gitti."

"Belki de katili tanıyor ve ona güveniyordu."

Güçer avucunun içiyle ensesini yakaladı ve elini orada bıraktı. Recep'in yorumu bu defa mantıklıydı ve kesinlikle değerlendirilebilirdi.

Ama nasıl?

Bir insan, gideceği adresi yazıp vermek yerine ona ezberleten birine nasıl güvenebilir ki?

Aklına sürekli yeni ve değişik senaryolar geliyor fakat kartları yerine oturmayan puzzle parçaları gibi sonuca ulaşamıyordu.

"Taksicinin adresle ilgili söylediğini de duydun, ezberlemişti, tıpkı kapı şifresi gibi. O zaman neden benim dairemin önündeydi, diye sorduğumda tek bir cevap alıyorum, çünkü katili ona adres olarak daire 17'yi söyledi ve onu bana gönderdi."

"İyi de sarhoştu, bence karıştırdı."

"Hayır, başta ben de öyle düşündüm ama o ana kadar iyi idare eden genç kadının her şeyi tam yapıp sadece kapı numarasını şaşırması mantıklı değil. Ayrıca buradan çıkan başka bir sorun daha var. Ona söylenen her şeyi eksiksiz neden ve nasıl yapar? Hiç mi sorgulamadı..."

Düşünmenin artık işine yaramayacağı belli olunca Güçer konuşmasını yarıda kesti. Katil nasıl bir oyun oynuyordu, neden bu genç kadını seçmiş ve onu Güçer'e göndermişti, Zeynep Erdem olayın neresindeydi? Maktul kimdi ve kimliği neden gizli kalmalıydı?

Onlarca sorusu vardı ve maalesef ki tek bir cevap bile yoktu.

Küçücük odada Recep'i ve diğerlerini geride bırakıp dışarı çıktı. Hızlı ve emin adımlarla yürümeye devam ederken cebinden telefonunu aldı. Güzel yüzü yaşadığı sıkıntıyla gerilmiş ve kaşları çatılmıştı. Beden dili ise ne kadar öfkeli olduğunu belli ediyordu. Geniş omuzları ve uzun boyuyla Güçer varlığını zaten hemen fark ettiriyordu. Şimdi ise sanki daha da büyümüş ve göz korkutan bir öfke yığınına dönüşmüştü.

Son arananlardaki Yelda'nın numarasını tuşladı ve kadın ilk çalışta aramayı cevaplandırdı.

"Bakıyorum da artık bensiz yapamıyorsun."

Öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da doktorun sesi isteğinin aksine gergindi. Güçer kendinin de ondan farksız olmadığını bilerek "Rüyalarımın kadını olma yolunda ilerliyorsun," dedi. "Ancak parmaklardan sonuç aldığını söylersen hayatımın kadını olursun."

"Ah savcılar ve onların önlenemez egosu. Fakat üzgünüm!"

"Kırılan kalbimin sesini duyabildin mi?"

"Senin bir kalbin olduğundan emin değilim, o olsa olsa kırılan egonun sesidir."

Emniyet binasından dışarı çıkmış ve otoparka yönelmiş olan Güçer adli tabip binasına gitmek zorunda kalmayacağına inanmak istiyordu. "Beni eleştirmek için senin de göğüs kafesinde bir şeyler taşıyor olman gerekmiyor mu?"

Yelda açıkça duyulan bir kinayeyle "Çok acımasızsın!" dedi.

"Biliyorum sana borçlanıyorum ama beni tanırsın, borcumu bir gün illaki öderim."

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik oluştuğunda Güçer de yeniden yürümeye başladı. Yelda'yı yakalamıştı ve az sonra genç kadın ona istediğini verecekti.

"Elimde kesin bilgi yok ve kesin olmayan şeyler hakkında konuşmayı sevmem. Parmaklar çok fazla hasar almış. Onları sadece yüzde kırk oranında onarmayı başardım ve işe yarayacağına inanmak istediğim bir parmak izi çıkardım. Şimdi de eşleşme olmasını bekliyoruz."

"Biliyor musun, Tanrı'nın yarattığı en muhteşem kadın sensin."

"Bunu bana, işini gördüğüm her erkek söyler."

"Bu konuyu bir akşam yemeğinde daha detaylı konuşalım mı?"

"Tamam, tamam, eşleşme olursa sana haber vereceğim," diyen Yelda telefonu kapatmadan önce "Ancak sen de her ne yapıyorsan dikkatli ol, o akşam yemeğini istiyorum." dedi.

Güçer ona teşekkür edememişti ki zaten doktorun amacının da bu olduğuna emindi. Onu ziyaret etmesi ve söz verdiği yemeği yemeleri gerekecekti. Ama şimdi önce bara gidip bir sorusuna daha cevap bulmalıydı.

Güçer'in acele etmek için sebepleri vardı. Mesela savcı Yiğit'i zor durumda bırakmak istemiyordu. Dosyaya dâhil olmuştu ancak onları ekerek ileri gittiğinin de farkındaydı.

Aldıkları bilgiler doğrultusunda Mert ve Esmer'in de gidecekleri ilk yer taksicinin bahsettiği bardı. Ancak öncesinde yasal prosedürleri halletmeleri gerekecekti. Güçer'in amacı onlar evrak işleriyle uğraşırken bar çalışanlarıyla ilk görüşmeyi yapabilmekti. Kamera kayıtlarını alma işini komiserlere bırakacaktı, o sadece farklı bir şey öğrenmeyi umut ediyordu. Örneğin, cebinde sadece elli lirası olan birisinin hesabı nasıl ödediğini, duymaktan memnun kalacaktı.

Barın adını GPRS cihazına yazıp onu yönlendirmesini beklerken gözünün ucuyla yan koltukta duran telefonuna baktı. Laboratuar şefi Müjde'den beklediği telefonun hâlâ gelmemiş olmasını neye yoracağını bilemiyordu. Sperm Güçer'le eşleşmemişti ama neredeyse sistemin tamamını taratmış olmalarına rağmen başkasıyla da bir eşleşme bulunamamıştı. Öte yandan spermin katılığı Müjde'nin dikkatini çekmiş ve yeni bir araştırmaya girmişti.

Yelda maktule, ölümle yaşam arasında durduğu ince çizgideyken tecavüz edildiği konusunda kesin konuşuyordu. Ona itiraz edecek değillerdi. Fakat Müjde de spermin, sıvılığını olması gerektiğinden fazla kaybettiği ve ölüm saatiyle uyuşmadığı konusunda ısrarcıydı. Neyse ki bilim insanları son yıllarda oldukça yol almış ve her bilgiye ulaşabilecekleri makineler icat etmişlerdi.

Müjde meninin ne zamana ait olduğunu belirlemek için araştırmaya başlamış ve sonucu alır almaz Güçer'i bilgilendireceğine dair söz vermişti. Tabii karşılığında onunla da bir akşam yemeği yemesi gerekecekti. Eğer böyle sözler vermeye devam ederse karnındaki kasların yerini yağ kütlelerine bırakması kaçınılmaz sonu olacaktı.

Cihaz istediği adrese ulaştığını haber verince Güçer arabasını park edecek yer bulabilmek için etrafına bakındı. Gecenin hareketliliğine hazırlanan sokak şimdilik nispeten boştu.

Taksicinin bar diye bahsettiği mekânın girişi herhangi bir apartman girişinden farksızdı. Ufak tabela ve kapıda dikilen kocaman cüsseli adam olmasaydı buranın bar olduğunu anlaması mümkün değildi.

Arabasını park edip acele etmeksizin sıradan bir gezintiye çıkmış gibi indi. Adamı ürkütmemek ama aynı zamanda ondan istediğini alabilmek için emin adımlar atan Güçer, korumanın yanına ulaştığında durdu.

Adam "Ne istiyorsun?" diye sormaya fırsat bulamadan "Ben Cumhuriyet Savcısı Güçer Öztürk, sizlere birkaç sorum olacaktı." dedi.

Koruma görevlisi etkilenmişse bile bunu ustalıkla gizlemeyi başarmıştı. "Hangi konuda?"

Maktulün sadece yüzünün göründüğü fotoğrafı cebinden çıkardı. "Geçen gece buradaydı, onu gören birisiyle konuşmak istiyorum."

"Buraya geceleri çok fazla kadın geliyor, gören olsa bile hatırlaması mümkün değil."

Fotoğrafı iri kafalı ama küçük burunlu adama iyice yaklaştıran Güçer "Bu, senin hatırlamadığın anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Kesinlikle!"

Güçer adamın hatırlasa bile bunu itiraf etmeyeceğine dair bir hisse kapıldı. Onu zorlayabilirdi, ama bu işi Esmer'e bırakmayı uygun gördü.

"Bir de içeride çalışanlarla konuşmak istiyorum, özellikle barmenle."

Düşünmek için adama zaman verdi, ama "Hayır" demek gibi bir şansının olmadığını ikisi de biliyordu. "Kısa olsun, müşteriler bir saate kadar gelmeye başlar."

"Ne kadar süreceği bana kalmış, sen o koca kafanı boşuna zorlama."

Adamı hedef alan ölümcül bakışının ardından Güçer merdivenleri çıkıp içeri girdi ve yolu biliyormuşçasına hızla ilerledi.

Dışarıdan görüntüsünün aksine içerisi yüksek tavanlı ve genişti. Karşı duvarın tamamı bardan oluşuyordu. İki genç adam ellerinde bezlerle bardakları kurulayıp yerine kaldırırken, hararetle önemli olduğu anlaşılan bir konu hakkında konuşuyorlardı.

Boğazındaki gıcığı temizler gibi ses çıkaran Güçer gençlerin dikkatini çekmeyi başarmış olmalı ki ikisi de yaptıkları işi ve konuşmayı bırakarak ona döndü.

"Kapalıyız, barın açılmasına bir saat var."

"O zaman hemen konuya geçelim."

İki barmenin şüpheli bakışları önce birbirini buldu sonra da Güçer'e dönüp aynı anda karar almışlar gibi bar tezgâhına yaklaştılar. Uzun saçlı, kulağı hatta dudağı dâhil her yerinde küpe olanı "Hangi konudan bahsediyorsun?" diye sordu.

Güçer avucunda tuttuğu fotoğrafı görebilecekleri şekilde elini kaldırdı. "Cumartesi gecesi buradaydı, hesabı nasıl ödedi?"

"Bu ne biçim bir soru, hem neden sana cevap vermek zorundayız?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

"Ben de kimliğini görmek istiyorum."

Daha öncede sorguya çekilmiş oldukları rahatlıklarından ve doğru tepkiler vermelerinden belli oluyordu. Boşta kalan eliyle arka cebinden kimliğini çıkarıp uzattı.

İki adamda aynı anda "Tamam." dercesine başını sallayınca Güçer "Şimdi sizi dinliyorum," dedi. "Ama! Hayır, bilmiyorum, tanımıyorum gibi olumsuzlukları cevap kabul etmiyorum."

Küpeli barmen emin şekilde "Onunla ben ilgilendim," dedi.

"Onu bu kadar çabuk nasıl hatırlayabildin?"

"Güzel kadınlar her zaman dikkat çeker ve kolay unutulmaz."

"Bu kadar mı?"

"Hayır, bir de gergin ve çok mutsuzdu."

Asıl soruya geçmek için acele eden Güçer "Peki hesabı nasıl ödedi?" diye sordu.

"Biz hesap tutmayız, içki istiyorsan önce parayı ödersin. O da 200 lira verdi ve 50 lirasını geri isteyip kalan parası bitene kadar da ona votka vermemi söyledi. Ben de öyle yaptım."

Barmenin bu davranışı tuhaf bulduğu belliydi, keza öyleydi de. Ancak Güçer ne şaşırdı ne de tuhaf buldu. Çünkü bu, tam da düşündüğüne yakın bir sonuçtu."

"Yalnız mıydı?"

"Onunla tanışmak isteyenler oldu ama hepsini başından def etti."

"Yani yalnızdı," diyen Güçer'i barmen baş hareketiyle onayladı.

İstediğini almıştı, artık kesinlikle gitmesi gerekiyordu. Maktulün son saatleri hakkında yeterince bilgi edinmişti. Şimdi laboratuar sonuçları çıkana kadar ekibini hazırlaması gerekiyordu. Önlerinde zorlu bir yolculuk vardı ve ne kadar çok hazırlık yaparlarsa şansları o kadar yüksek olurdu.

Koşturmak değil ama düşünmek Güçer'i yormuş, devamında da vücudundaki her bir kas sızlamaya başlamıştı. Bardan çıkıp doğruca evine gitmiş ve otoparka girip kontağı kapattığı esnada Zeynep'e verdiği sözü hatırlamıştı. Bir süredir onu düşünmediğini fark ettiğindeyse rahatlamıştı. Çünkü bir ara genç kadından etkilendiğine dair kendisiyle ilgili endişeye kapılmıştı. Her anlamda ona yasak olan gazeteci kızın inatçı kıvır kıvır saçları ve iri yeşil gözleri hafızasında belirince, rahatlamak için acele ettiğini fark etmişti.

Yarın için programladığı toplantıdan önce bir ön çalışma yapması gerekiyordu. Ancak asıl istediğinin, sözünü yerine getirmek olduğuna karar vermesi sadece üç saniye sürmüştü.

Eve çıkmış, duş almış siyah bir kot ve yine siyah bir tişört giyip otele gitmek için yeniden arabasına dönmüştü.

Resepsiyondan Zeynep'in otelde olmadığı bilgisini almıştı. Yaşadığı hayal kırıklığını takip eden şüpheyi Güçer hemen geri gönderdi.

Zeynep için hissettiği ilk şey üzüntüydü. Genç kadın tam da söylediği gibi yalnız görünüyordu. Aynı zamanda ne kadar aksi şe-

kilde davranmak için çabalasa da, savunmasız ve kırılgandı. Yaşadığı şey ise tek kelimeyle korkunçtu.

Güçer'in gördüğü kadarıyla da, bu durumla başa çıkmanın yolunu, yok saymakta bulmuştu. Ne var ki Zeynep'le ilgili şüphelerinden doğan huzursuzluk bir yılan gibi Güçer'in içinde kıvranıp duruyordu. Durumu çözümlemek içinse zamanın ona yardımcı olacağına inanıyordu.

Odasına çıkmak için resepsiyonun yanından ayrıldıktan sadece birkaç adım sonra aniden yanında beliren gölge "Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı." dedi.

Kocaman gülümsemesiyle ona bakan Zeynep'e "Her zaman bu kadar şanslı olmuyorum," diyen Güçer de ritüeli bozmayıp gülümsemiş ve göğsünde bir sıcaklık hissetmişti.

Zeynep elindeki kâğıt poşeti havaya kaldırdı. "Akşam yemeğini kaçırdın ve ben de söz verdiğim gibi senin için bir şeyler almaya çıkmıştım."

Genç kadının elindeki poşeti alıp yürümeye başlayan Güçer dudaklarını sağa doğru kaydırdı. "Kadınların erkekleri etkilemek için başvurduğu ilk yol."

"Bence mide ve kalp arasındaki tek bağ, kan dolaşımı."

"Bunun için de besin lazım ve kalp aslında onu kimin doyurduğunu bilir."

"Hey beni utandırıyorsun!"

Asansör kapısını açan Güçer bir adım yana çekilirken "Amacım doğru yolda olduğunu belirtmekti."dedi hevesle.

Bakışlarını kaçıran Zeynep içeri girerken beraberinde hafif güzel bir koku taşıdı. Bir tazelik, ilkbaharda yağmur sonrası gelen ferahlık gibiydi.

Bir an gözlerini kapatıp kokunun tadını çıkarma isteğiyle boğuşan Güçer için tehlike çanları çalıyordu. Zeynep'e doğru doludizgin koşan duyu ve duygularını durdurmanın tam sırasıydı. Ancak tüm riskleri almaya değer olduğuna karar vermesi saniyeden daha kısa sürdü ve kaçıp gitmek yerine genç kadının ardından asansöre bindi.

Bilinenin aksine insanın kalbine sözü geçmiyordu. Akıl ne derse desin o bildiğini yapıyordu.

Güçer'in kokusu da tıpkı kendisi gibi fazla erkeksiydi ve Zeynep'in kadınsal hormonları o kokunun peşine takılmak için can atıyordu. Fakat buna izin verecek değildi. Duygular, aklın önüne geçtiğinde, insanı zayıf ve savunmasız yapıyordu.

Güçer'in otel odasındaki masanın üstünde yenilebilecek bir şey kalmadığında Zeynep arkasına yaslandı ve "Her defasında seni şaşırtıyorum, öyle değil mi?" diye sordu.

Artık aşina olmaya başladığı kuşku dolu gözlerini kısan Güçer de cevap vermeden önce arkasına yaslandı."Doğru kelime şaşırmak mı, bilemiyorum."

"Pekâlâ, kuşku olsun o zaman, çünkü gözlerinde gördüğüm şey bu."

Yerinden kalkan Güçer mini barı açıp küçük şişelerden birini aldı ve iki bardağa eşit oranda boşalttıktan sonra Zeynep'e döndü. "İçkilerimizi balkonda içelim mi?"

Zeynep"Tabii." derken fazla hevesli görünmek istemiyordu. Mantıklı yol alabilmek için öncelikle aklının başında olması gerekiyordu. Fakat Güçer onun östrojen dengeleriyle oynayıp düşünce yetisini elinden alıyordu. Bu yüzden açık alanda olmak, harika bir fikirdi.

Adamın açtığı balkon kapısından geçerken Zeynep "Bu arada soruma cevap vermediğini fark etmedim sanma," dedi.

"Tam olarak hangi sorudan bahsediyorsun?"

"Haklısın hâlâ doğru kelimeyi arıyorduk."

İki kişinin ancak sığabildiğini balkonda karşılıklı oturana kadar bekleyen Güçer bir karara varmış gibi "İlginç," dedi. "Aniden değişen davranışlarından dolayı seni *ilginç* buluyorum."

Yüzündeki ifadeleri tamamen silen Zeynep çenesini yukarı kaldırdı. "Yatağımda gördüğüm şeyi asla unutmayacağım ki, istesem de unutamam, biliyorum." Dudağını hoşnutsuz şekilde büktü ve

sanki doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi bir süre sustu. "Ama hayat bana takılıp kalmadan yoluna devam etmeyi öğretti. Şu anda da yaptığım bu."

"Bu defa dürüstsün."

"Daha önce değil miydim?"

"Olmadığını kendin söylemiştin."

"Ah anlaşılan unutmuyorsun," diyen Zeynep'in bunu öğrenmesi iyi olmuştu. Demek ki konuşurken dikkatli olması gerekiyordu. Kadehinden bir yudum içti ve gözlerini, kuşkuyla ona bakan Güçer'in gözlerine dikti. "Peki, sen neden burada benimlesin?"

"Çünkü kahve içmeni istemedim."

"Anlamadım?"

"Yalnızlıkla ve kahveyle ilgili söylediklerini de unutmadım."

Zeynep sadece "Ah!" diye inleyebildi. Beklemediği anda gelen bu cevapla adamın yumuşak ama güçlü sesinin peşine takılıp seksi ve ölümcül gülüşünde erime kıvamına gelmişti.

Yapmaya çalıştığı şeyi hatırladığında kendinden utandı. Onun amacı Güçer'e yakın olup haber yapabileceği bir şeyler bulmaktı. Yani adamınkinin yanında kendi isteği, çok adice kalıyordu.

Başını kaldırıp yıldızları seyreden Zeynep "Bazen orada nasıl bir hayat var, diye merak ediyorum." dedi.

Konuyu ustaca değiştiren Zeynep'e ayak uyduran Güçer boşalan kadehini sehpanın üzerine bıraktı. "Başkasının ışığıyla aydınlanan kaya parçalarına çok da anlam yüklemeye gerek yok."

Hayretle açtığı gözlerini kırpıştıran Zeynep duyduğuna inanamadığını belli eden bir edayla "Senin nazarında yıldızların tanımı bu mu?" diye sordu.

"Benimle bir ilgisi yok, bilimsel açıklaması öyle."

"Biliyor musun, çok huysuzsun."

"Huysuz mu, bildiğimiz anlamda huysuz mu?"

"Huysuzun zaten tek bir anlamı var."

Zeynep gülümseyince Güçer de onunla birlikte gülümsedi. Bu etkiye tepki gibi bir şeydi ve sürekli tekrarlanıyordu.

"Huysuz değilim, en azından şimdilik. Sadece çok konuşmayı sevmiyorum ve fazla gerçekçiyim."

"Evet, evet!"

"Hey gazeteci kız kes şunu!"

Huzurlu saatler geçiren Zeynep "Benim susmam gerçekleri değiştirmez," derken gecenin bu şekilde sonlanmasını istediğini fark etti.

Gerçek manada gülümsüyor üstelik Güçer'le flörtleşmeye çalışıyordu. Hazırladığı soruların hepsini boş verdi. Zaten adamın güzel gözlerinde varlığı belli olan şüphe orada dururken, bir cevap alamayacağı belliydi.

"Geç oldu, artık odama gitsem iyi olacak," deyip ayağa kalktığında Güçer de onunla birlikte hareket etti. Ne var ki içeri girdikleri anda Zeynep aniden durdu."Anahtarıma nasıl ulaşıldığı bulunamamış. Öğlen bir polis gelip, anahtarlarımın kaç kopyası olduğunu sordu. Biri bende biri de danışmada ve ikisi de olduğu yerde duruyor."

Elindekileri çöp kovasına atan Güçer "Sabun kalıpları neden var sanıyorsun?" dedi.

"Temizlik buna iyi bir cevapmış gibi geliyor bana ama sanırım doğru yanıt bu değil."

"Ben sadece fikir yürütüp örneklendirme yapıyorum."

Konu Zeynep'in dikkatini çekmişti. Daha çok şey duyma isteğine engel olamayınca gitmekten vazgeçip iki kişilik koltuğa oturdu. Yazlık desenli ince bir elbise giymişti. Ayağındaki rahat sandaletlerini çıkarıp bacaklarını gövdesinin altına koyup yanındaki yastığı da kucağına aldı ve sarıldı.

"Biliyor musun, ben bu konuyla ilgili fikir dahi yürütemiyorum. Hem çok saçma hem de çok acımasızca. "Neden ve niçin"lerime asla cevap alamıyorum."

"Benim duygularımı tarif ediyorsun."

"O geceyle ilgili o kadar çok keşkem var ki?"

Zeynep sanki Güçer'in iç sesiymiş gibi konuşmaya devam ediyordu. Yüzünü buruşturan Güçer, "Bu konuda da yalnız değilsin." dedi.

Saat gece yarısını geçmişti ve yaşadığı iki gün Zeynep'i beklediğinden daha çok yormuştu. Fakat tam karşısında oturan Güçer'in yüzüne bakarken uzun süre sonra kendini ilk defa güvende hissediyordu. Kendini şanslı ilan edip manzarasının güzelliğini seyrederken konuşup büyüyü bozmak istemedi. Evet, Güçer huysuz, dik kafalı ve kuşkucu bir adamdı. Ama bir o kadar da dürüsttü.

Zeynep yumuşak ve uykulu bir sesle "Biliyor musun?" dedi ama devamını getirmedi.

Güçer de konuşmasını bekledi, ancak beklediğinin gerçekleşmeyeceğini anlaması uzun sürmedi. "Büyük ihtimalle bilmiyorumdur."

"Seninle bir kitapçıda, baskısı tükenmiş kitabın kalan son adedine aynı anda uzanırken tanışmayı isterdim."

"Bu hayalde kitabı hangimiz alıyor?"

"Güzelliği de o zaten, tanışmaktan bahsediyorum. Yani kitabı birlikte okuyoruz."

Güçer hayal kuran birisi hiç olmadı. O bugüne kadar istemiş ve almıştı. Ancak şimdi bir hayal kurmak ve o hayalin gerçekleşmesini diledi.

Şarabını yudumlayıp yıldızları izlerken Zeynep'in bahsettiği kitabı ona okuduğu sahnede kendini hayal etti. Gülümsedi. Ancak genç kadının hızla ve sessizce hayatına girdiğini fark edince gülümsemesi yarıda kesildi. Tam bir şeyler söyleme ihtiyacıyla ağzını açmıştı ki Zeynep'in gözlerinin kapalı olduğunu ve düzenli şekilde nefes alıp verdiğini gördü.

Bir süre yerinden hiç kıpırdamadan genç kadını seyretti. Kendi gibi asi saçları yüzünün yarısını örtmüş dudakları aralık kalmıştı. Hiç olmadığı kadar masum ve huzurlu görünüyordu. Arkasına yaslanan Güçer ona sunulan bu görüntünün tadını çıkarmak için gözleri yorulana kadar genç kadını seyretmeye devam etti. Hem de bunun bir hata olduğunu bile bile dakikalarca yerinden kalkmadı.

Rüya ile gerçek arasında bir yerlerde olduğunun farkındaydı. Fakat bulunduğu yer öylesine huzurluydu ki oradan ayrılmak istemiyordu. Uzun sürmeyecekti, biliyordu. Az önce susan telefonu tekrar çalacak ve bu defa aramayı cevaplamak zorunda kalacaktı. O ana kadar sahip olduğu her saniyenin tadını çıkarabilmek için kendini dinginliğe teslim etti. Ne var ki sadece çeyrek dakika sonra tahmin ettiği gibi telefon yeniden çaldı.

Kaldığı yerden devam etme şansını da kaybetmek istemeyen Güçer el yordamıyla her zamanki gibi komodine doğru uzandı. Ancak eli boşlukta kaybolunca gözlerini açtı.

Ölü beyin hücrelerinin canlanıp ne olduğunu anlayana kadar geçen süre kısaydı, ancak şoku büyüktü. Bir otel odasında ve koltukta yatıyordu. Durum değerlendirmesini sonraya bıraktı ve telefonun nerede olduğuna baktı. Onu alması uyuduğu koltuktan kalkması gerekiyordu. Öyle de yaptı. Ekranda Yiğit'in adını görünce de ötelediği tüm gerçekler aklına hücum etti.

Aramayı "Saat kaç?" diye cevaplandırdığında Yiğit'ten homurtuya benzer bir ses çıktı.

"Saat senin için oldukça geç."

Güçer etrafında dönerek odada Zeynep'e dair bir iz aradı. Ne var ki genç kadın sanki bu odaya hiç gelmemiş gibiydi. Onu doğrulayan tek şey, genç kadının yattığı yatağın dağınık ama boş olmasıydı.

"Bir gelişme mi var?" diye soran Güçer aynı anda banyoya ilerledi. Yiğit'in söyleyeceklerini merak etse de dikkatini, genç kadının varlığını belli edecek bir ses duymak için harcadı. Kendi nefes alışından başka bir şey duyamayınca, odasına geçmiş olduğuna karar verdi.

"Haber de bu, gelişme yok," diyen Yiğit'in sesindeki hayal kırıklığı hemen anlaşılıyordu.

"Barın kamera kayıtlarını izlediniz mi?"

"Evet ve açıkçası senin de yanımızda olacağını sanıyordum."

Güçer "Bir şey elde edemeyeceğimizi bilmek için orada bulunmama gerek yoktu," dedi.

"Gerçi sen zaten hepimizi atlatıp bara gitmişsin."

"Atlatmak, çok uygun olmadı. Siz prosedürleri hallederken ben harekete geçtim."

Sıkıntıyla nefesini bırakan Yiğit "Maktul yalnızdı," dedi.

"Swap örnekleri alındı mı?"

"Almaya devam ediyoruz. Ancak cumartesi gecesiydi ve bar çok kalabalıktı. O yüzden bu iş biraz uzun sürecek."

Aynanın karşısına geçen Güçer dağılmış saçlarını elleriyle düzeltti ama bu, görüntüsünü toparlamak için yeterli olmadı. "Maktulün bara nereden ve nasıl gittiğini de bulmak lazım."

"Yasal izinleri halleder halletmez o sokaktaki tüm kamera kayıtlarını toplayacağız. Dua edelim de bu defa şans bizim yanımızda olsun."

İşini şansa bırakmayan bir katille karşı karşıya olduklarını söylemekle boşuna vakit harcamayan Güçer konuyu değiştirip "Sanıyorum laboratuardan da bir sonuç çıkmadı." dedi.

"Parmaklardan umudu kestik. Yüzde kırklık iyileşme, sonuç almamız için yeterli olmadı."

"Bugün halletmem gereken bazı işlerim var, akşamüzeri yanınıza uğrayacağım."

"Tamam, ama bu gece ki gibi irtibatı koparmayalım. Çünkü apartmanın gündüz vardiyasındaki danışmanını ve hizmetlisini sorguya alacağız."

"Neden, ne yakaladınız?"

"O kadarını artık gelince öğrenirsin."

"Anlaşıldı," diyen Güçer telefonu kapatmaya niyetlenirken durdu. "Yiğit, sence ben huysuz biri miyim?"

"Anlamadım!"

"Neyse boş ver."

"Bu soruyu dostun mu yoksa meslektaşın olarak mı cevaplandırayım?"

"Cevabım asla dost olmaz, "dost acı söyler"den yola çıkıp bana giydirmene izin verecek değilim."

"Böylece sorun cevaplanmış oldu," diyen Yiğit'in sesindeki tınıya keyif eklenmişti. "Ve bir dost olarak seni zor durumda bırakmamak için, bunu neden sorduğunu sormayacağım."

"Hadi kapat!"

Güçer yaptığından pişman hâlde arkadaşından önce telefonu kapattı ve kaybettiği zamanı telafi etmek için huysuz meselesini unutup harekete geçti.

Hızlıca bir duş aldıktan sonra kendine ait eşyaları toplayıp odadan çıktı. Haber vermek için Zeynep'in odasının kapısını tıklattı. Ancak yeterli süre beklemesine rağmen kapı açılmadı.

Genç kadının uyuduğunu düşünüp asansöre bindi. Ne var ki içinde onu takip huzursuzluğundan kurtulmak için anahtarını teslim etmeden önce resepsiyona "4510 numaralı odayı arar mısınız?" diye ricada bulundu.

Kibarca gülümseyen genç adam ona söylenileni yaptı. Ağır ağır geçen saniyeler birbirini kovaladıkça Güçer'in huzursuzluğu katlanılamaz boyuta geldi. Bir dakikanın sonunda da genç adam "Maalesef cevap vermiyor," dedi.

"Kontrol eder misiniz, çıkış yapmış mı?"

Önünde görünmeyen ekranın birkaç tuşuna basan resepsiyonist olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, efendim oda hâlâ açık görünüyor."

Güçer'in yüz kasları gerildi ve lanet okuyup "Odayı kontrol etmenizi istiyorum," dediği resepsiyonist "Bir dakika bekleyin lütfen," deyip gözden kayboldu.

Genç kadın yürüyüşe çıkmış hatta işe bile gitmiş olabilirdi.

Bu cevaplardan hiçbiri Güçer'i tatmin etmiyordu.

Resepsiyonist kendini otel müdürü olarak tanıtan adamla birlikte geri geldiğinde, Güçer durumu kısaca izah edip birlikte beşinci kata çıkmak için asansöre bindiler. Müdürün vücut dili kapıyı açmakla ilgili çekinceleri olduğunu söylüyordu.

Asansör durup kapı dışarı çıkmaları için açıldığında müdür elindeki telsizi çalıştırıp "Beşinci katın temizlik sorumlusu 4510 numaralı odanın önüne gelsin," dedi.

Adımlarını hızlandıran Güçer loş ve sessiz koridorda odaya doğru ilerledi ve kapıyı tıklatıp Zeynep'e seslendi. Ancak bir kere daha sonuç aynı kalmıştı.

Neyse ki müdürün çağrısına cevap veren temizlik görevlisi hemen arkalarında belirdi.

"Bir sorun mu var, efendim?"

"Misafirimize ulaşamıyoruz, onu görmüş olabilirsin misin?"

Müdürün sorusuna düşünmeden "Evet," dediğinde Güçer araya girdi. "Ne zaman?"

"Yaklaşık iki saat önceydi." Kadın eliyle koridorun sonunu işaret etti. "Temizlik arabamı hazırlamaya giderken genç bir bayan çıktı odadan ve bana terasımızın olup olmadığını sordu."

"Sen ne dedin?"

"Havuzun terasta olduğunu ama saat 10.00'da açıldığını söyledim. Sonra teşekkür etti ve asansöre doğru gidince ben de işimin başına döndüm."

Güçer hızla asansöre gidip on ikinci kata çıkmak için düğmeye bastı. Biraz bile olsa sakinleşmişti ama Zeynep'i görmeden tam bir rahata kavuşması mümkün değildi.

Asansör durup kapılarını ona açınca kendini dışarı attı. Ne tarafa gideceğine karar vermesi zor olmadı. Kısa bir koridoru takip edip gün ışığına çıktığında temizlik görevlisinin bahsettiği havuzu gördü. Güneşin parlaklığı gözlerini kısmasına sebep oldu. Binanın dışındaki manzara insanı kendine hayran bıraktıracak kadar güzeldi. Otelin civarındaki açıklık ve gökyüzüne olan yakınlığından dolayı insana bir kuş kadar özgür olduğunu hissettiriyordu.

Havuzun başına gelip Zeynep'i görebilme umuduyla etrafını taradıysa da genç kadına dair bir iz bulamadı. Az sonra gelmeye başlayacak misafirler için hazırlık yapan garsonun olduğu tarafa yöneldi. Daha yanına varmadan "Genç bir kadın gördünüz mü?" diye sordu.

"Arka tarafta bir bayan..."

Garsonun sözünün bitmesini beklemeden harekete geçen Güçer bir an önce Zeynep'i görmek istiyordu. Ve isteğine de köşeyi döner dönmez kavuştu. O an hissettiği rahatlama tarif edilemezdi. Dün geceden beri göğsüne yerleşen sıcaklık ise genç kadını gördüğü anda katlanılamaz bir seviyeye ulaşmıştı.

Şezlongda oturan Zeynep kollarını, göğsüne dayadığı dizlerine dolamış hâlde duruyordu. İlk bakışta güneşin tadını çıkarıyormuş gibi görünse de Güçer temkinli adımlarla yanına yaklaştıkça onun iyi bir ruh hâli içerisinde olmadığını anlayabiliyordu.

Genç kadını ürkütmemek için yumuşak bir sesle "Günaydın kaçak." dediğinde uykusundan uyanmışçasına silkelenen Zeynep çenesini dayadığı dizlerinden kaldırıp "Beni nasıl buldun?" diye sorarken sesi boğuk ve hüzün doluydu.

Sadece bir an, gelip geçen çok kısa bir an için genç kadınla bakışları buluştuğunda Güçer midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Gözleri sanki ona oyun oynuyordu, hem de acımasız bir oyun. O an için hissettiği isteme duygusu onu öyle çok sarsmıştı ki, vücudundaki her hücre dondu. Bu anlamsız, yersiz ve çok zamansızdı.

Kendi üzerindeki yetkisini kaybetmiş gibi davranan Güçer, beyninin herhangi bir komut verdiğini anlamadan ayakları hareket etmeye başladı.

Gazeteci kızın gözleri, mahzun ve ürkek bakıyor olsa da derin ve karanlık bir girdap gibi Güçer'i kendine çekiyordu.

Zeynep Erdem, güzel miydi? Evet, öyle olduğunu düşünmüş ama üzerinde durmamıştı. Zaten bu yaşadıklarının da görüntüsüyle ilgisi yoktu. Tarif edemediği ama içini dolduran ve onu korkutan bir şey yaşıyordu.

Tüm iradesi yeniden genç kadının gözlerine bakması için onu zorluyordu. Güçer kendini tuttu ve yaşadığı farkındalığa direnip "Pek kolay olmadı." dedi.

"Özür dilerim."

"Neden buradasın?"

Çenesini yeniden dizine dayayan Zeynep "Güneşin doğuşunu izlemek istedim," dedi.

Güçer onun yalan söylediğini görebiliyordu. Hatta gözlerini kaçıran gazeteci kızın ağladığına da emindi. Yine de üzerine gitmeyecekti. Duygularını paylaşmaktan hoşlanmadığı gibi Zeynep onları sahte neşesinin ardına gizlemeyi tercih ediyordu.

"Anlatırsan sana yardım edebilirim."

Genç kadın acele etmeden başını kaldırıp genç adamın yüzüne baktı. Güçer'in ona bu kadar iyi davranmasına dayanamıyordu. Çünkü bu ona kendini kötü hissettiriyordu.

Eğer Zeynep'in amacını biliyor olsaydı, Güçer yine de ona böyle davranır mıydı, diye merak etti. Maalesef bu soruya cevap vermesi gerekseydi, yanıtı evet olurdu.

"Baş edemediğim sorunla karşılaştığımda ondan kurtulmak için seçtiğim yol bu." Zeynep bu kadarına adama borçluydu. Güçer endişesini belli eden bakışlarını ona dikmişken susamazdı. "Duvarlar olmaksızın gözümün görebildiği kadar uzaklara bakmak beni rahatlatıyor."

Güçer uzanıp Zeynep'e sarılmak ve onu her kim incittiyse yanıldığını söylemek için büyük bir istek duydu. Uzun siyah kirpiklerinin altında elmas gibi parlayan yeşil gözlerindeki pus, genç kadına hiç yakışmıyordu. Fakat bunun yerine ellerini cebine soktu ve Zeynep'in yeniden kozasına girişine an be an şahit oldu.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip omuzlarını dikleştiren genç kadın çenesini de havaya kaldırdı. Güçer onun bu değişimini hayranlıkla seyretti. Kırılmış ve incinmiş bir kadının güçlü olmak ve öyle kalmak için sarf ettiği çabayı gölgelememek adına sustu.

Dudaklarını büzen Zeynep "Kuzenime söz verdim ve şimdiden geç kaldım bile." dedi.

Zeynep kendini kurtarmak için yalana başvurmuştu. Ama Güçer itiraz etmek yerine tamam dercesine başını salladı.

"Seni bırakmamı ister misin?"

Kendiyle ilgili çok fazla şey ifşa etmiş olmaktan dolayı mutsuz olan Zeynep "Teşekkür ederim, fakat hayır taksiyle giderim." dedi.

Vücudu Güçer'in kelimelerinden ve yakınlığından dolayı sızlıyordu. Ama en çok kalbi, sancıyla çarpıyordu.

Gece yıllardır görmediği o acılı kâbustan ter içerisinde uyandığında, Zeynep dakikalarca kendine gelmek için uğraşmıştı. Yine beş yaşında ve yine yapayalnızdı. Ta ki karşısındaki koltukta uyuyan Güçer'i görene kadar. O an hissetmenin, aslında sandığı kadar kötü olmadığını fark etti. Dünyada iyi adamlar ve tadılması gereken harika duygular vardı. Ve Güçer hepsini ona sunmaya hazır şekilde karşısındayken, geçmişin acısı eskisi kadar canını yakmayı başaramamıştı.

Kader ona tuhaf bir oyun oynuyordu. Fakat Zeynep beş yaşından beri oynadığı hiçbir oyunu kaybetmemişti. Üstelik uzun zamandır onun derdi geçmiş değil, gelecek olmuştu.

İçinde bulunduğu ruh hâline, gördüğü kâbusun sebep olduğuna inandırmaya çalıştı kendini.

Biriken öfkesinden kurtulmak için her zaman yaptığı gibi çatıya çıkmış, bağırmış, ağlamış ve insanlara tepeden bakıp aslında güçlü olduğunu kendine ispatlamaya çalışmıştı. Sonrasında da olduğu gibi kalamazsa, uğruna savaştığı her şeyi kaybedeceğine karar verip Güçer'e karşı beslediği hayranlığın onu durduramayacağına dair kendini ikna etmişti.

Her insan kendine göre yaşardı. Kimi sevgiyle kimisi tutkuyla, kimisi de öfkeyle. Zeynep öfkeyi seçmişti. Çünkü onun payına düşen bu olmuştu. Üstelik bu güçlü duygu Zeynep'i o kadar çok sarmalamıştı ki, Güçer'in iyiliği bile onu vazgeçirmek için yeterli değildi.

4. BÖLÜM

Emniyetin cinayet bürosundaki hareketlilik, sadece seyrederken bile insanı yoracak türdendi. Sürekli çalan telefonlar, susmayan ve oradan oraya koşuşturan insanların oluşturduğu gürültü, alışık olmayanlar için uzun süre katlanılabilecek gibi değildi.

Genç bir kadının başkasının yatağında hem de vahşice öldürülmesi üç gündür kamuoyunun gündeminin ilk maddesi hâline gelmişti. Durum böyle olunca da, davanın önemi daha da artmıştı. Cinayet Büro Müdürü Recep'in liderliğindeki ekip, bu süre boyunca hiç durmaksızın çalışmış ve çalışmaya da devam ediyordu. Ne var ki önlerine çıkan her ihtimali değerlendirip araştırmalarına rağmen, bir sonuca ulaşmaya yakın bile değillerdi.

Mert arkadaşlarının arasından geçip masasının başına geldiğinde kendini koltuğuna bıraktı ve başını ensesinde birleştirdiği ellerine yasladı. Kahverengi, iri ama çekik gözleri üç yoğun günün getirdiği yorgunlukla kızarmıştı. Kendini çok iyi tanıyordu, eğer bir uyursa otuz altı saat kalkamazdı. O yüzden ani bir kararla çekmecesini açıp zor günler için sakladığı ağrı kesicilerden birini ağzını attı. Yandaki evrak masasının üzerinde duran su şişesinin ne zaman ait olduğunu bilmiyordu. Yine de boğazına takılan ilacı yutmak için suyu tek seferde içti.

Sadece beş dakikalığına gözlerini kapatmak için kendini ikna etmeye çalışırken, gelen mailin sesiyle birlikte, önündeki siyah bilgisayar ekranı birden aydınlandı.

Ne kadar da şanslıydı!

Sandalyesini masaya doğru çekti ve karışıklığın içinde mouse aradı. Bulamayınca da daha fazla zorlamadan klavye yardımıyla gelen maili açtığı sırada, Yelda'nın adını gördüğünde istemsizce gözlerini devirdi.

İki dosyalı bir maildi. İlk dosya parmaklarla ilgiliydi. İkincisi maktulün otopsi raporuydu. Sonucun ne olduğunu bildiği hâlde

ilk dosyayı açtı. Tam da Yelda'nın üslubuyla yazılmış raporun özeti, parmaklardan sonuç alınamamıştı. İkinci rapora geçti. Otopsiyle ilgili yeni bir şey bulacağını da sanmıyordu, ama yine de göz gezdirmekte fayda vardı. Kesikler, sperm, alkol, x-dropsit ve canlı balık...

Mert limon yemiş gibi suratını ekşitti. Kızgın yağda veya mangalda pişirmek varken bu insanlar balığı neden çiğ yiyorlardı ki?

Kendi hislerini bir kenara bırakıp Yelda'nın notunu okumaya devam etti. "Midede öğütülmemiş canlı balık kırıntıları..."

Aklını kurcalayan detay, Mert'in konsantre olmasına izin vermeyince okumayı bırakıp gözlerini ileriye dikti. Yelda'nın daha önce sözlü olarak ilettiği bu bilgiden yola çıkarak maktulün son yemeğinin suşi olduğuna karar vermişlerdi.

Mert yan masada duran A3 boyutunda rulo hâlindeki kâğıdı alıp açtı. İstanbul'da suşi yapan yerlerin listesini dün gece bitirmişlerdi. Bugün de ikişer kişiden oluşan üç grup, dağılıp mekânlara gidecek ve maktule ait bir iz arayacaklardı.

Bir kere daha aklından geçenleri durdurdu ve kendine "Mesela hamsiden suşi yapılır mı?" diye sordu. Eğer yapıyorlarsa güzelim hamsilere yazık ediyorlar demekti.

Merakını gidermek için bilgisayarından arama motorunu açtı ve 'Suşi hangi balıktan yapılır?' diye yazdı.

Bir saniye sonra cevap önünde belirdi. Her tülü balıktan yapılır. Ama Japonlar orkinosu tercih ediyormuş ve en iyisi de oymuş. Yelda'nın raporuna geri döndü. Doktor sadece canlı balık yazmıştı, cinsiyle ilgili bir not yoktu.

Kendine engel olamayan Mert, Yelda'nın bir açığını yakalamış olmaktan dolayı duyduğu keyfi gizleyemeyince dolgun dudakları yanaklarına doğru genişledi. Yüzü ise stres ve yorgunluğuna rağmen aydınlandı. Bir an doktoru aramak için telefona uzandı, ama hemen vazgeçti. Bu fırsat eline bir daha geçmeyebilirdi ve Mert dedikoducu birisi değildi. Bu bilgi sadece doktorla ikisi arasında kalsın istemiyordu.

Yelda'nın gönderdiği mailin bilgi kısmına baktı. Bilmesi gereken herkese raporlarını göndermişti. Mert de tümünü yanıtla dedikten sonra 'Sayın Doktor Yelda' diye attığı başlığın altına 'Canlı

balığın hangi türe ait olduğunu belirtmemişsiniz,' diye yazdı. 'Atlamış olabileceğiniz için hatırlatmada bulunmak istedim. Bu bir şeyi değiştirmeyebilir, ancak farklı bir balıksa ve baktığımız restoranlardan birisi o balığı kullanıyorsa dosya çözülmüş demektir.'

Altına adını da ekleyen Mert büyük bir keyifle gönder tuşuna basarken mailin gözden kaybolmasını seyretti. Sonra da Yelda'nın okurken ki ifadesinin hayalini gözünde canlandırdı.

"Umarım gözlerin açık uyuyorsundur ve güzel bir rüyadasındır."

Tepesinde dikilen Esmer'e ters ters bakan Mert "Git başımdan!" dedi sertçe.

"Neden sırıttığını bana da söyle birlikte sırıtalım."

Sandalyesini Esmer doğru çeviren Mert tek kaşını da havaya kaldırdı. "Seninle herhangi bir şey yapmak istemediğimi, sana anlatamadım ya, yansın bu dünya!"

"Sevgili ortağım, kadınlardan hoşlanmıyor olabilirsin ama bana katlanmak zorundasın."

"İnan bana, kadın gibi kadınlardan hoşlanırım hem de çok, benim derdim erkek olarak doğmadığı hâlde öyleymiş gibi davrananlarla."

"Çok fazla cinsiyetçi bir yaklaşım, ayrımcılık yaptığın için seni tutuklayabilir ya da daha iyisi seni feministlere teslim edebilirim."

"Birisi bana, siz burada çene çalarken o iki adamın neden sorgu odasında beklediğini açıklayabilir mi?" diye öfkeyle aralarına dalan Recep'in sesiyle birlikte iki komiser de aynı anda gözlerini devirdi.

"Sinirlerini yıpratıp gözlerini korkutmak için bekletiyoruz."

Esmer'in cevabı Recep'in hiç hoşuna gitmemişti. "Neden, zaten ne yaptıklarını biliyoruz."

Birisi apartman hizmetlisi, diğeri gündüz vardiyasının danışmanı olan iki adamın, Zeynep'in evinde parmak izleri bulununca sabahın erken saatinde sorgu için alınmışlardı.

Zeynep Erdem özellikle gündüzleri evinde zaman geçiren birisi değildi. Bu yüzden bir-iki defa uyumak için girdiklerini söylemişlerdi. Ancak adamların ağız birliği yaptıklarını, verdikleri ifadenin kelimesi kelimesinin aynı oluşundan anlamışlardı.

Tüm korkutma ve zorlamalara rağmen adamlar ifadelerini değiştirmeyince, onları gözaltına alıp ayrı sorgu odalarına kapattılar ve soruşturmayı derinleştirdiler.

Olay yeri ekibi ve İsmail bir saat önce apartmana geri dönmüştü. Başta Güçer'inki olmak üzere boş ya da gündüzleri kimsenin bulunmadığı evlerde adamların izini arayacaklardı.

"Cinayet dosyamızla ilgisi olup olmadığını İsmail'den gelecek bilgiye göre karar vereceğiz, amirim," diyen Mert gönderdiği maili unutup ayağa kalktı. "Eğer sadece Zeynep Erdem'in evine girmişlerse bu kuşkulu bir durum, ancak diğer dairelerde de bulunmuşlarsa, o zaman işin rengi değişir."

"Hem kendilerini çok akıllı sanıyorlar, bulacağımız en ufak bilgiyle ve beklerken ki geçirdikleri stresli zaman sayesinde hemen çözülürler."

Esmer'in ortağını destekleyen cümlesiyle Recep sırayla iki komiserin yüzüne baktı. "Siz harika bir ikili oldunuz, beni sonuçtan haberdar edin."

Amirleri arkasını dönüp giderken Mert ve Esmer önce donuk gözlerle birbirine baktı. Sonra da aynı anda yüzlerini buruşturup başlarını salladılar ve "Hayır, hayır, yanılıyor," deyip ikisi ayrı yöne doğru uzaklaştılar.

Sarhoş komşusunun son saatlerinde neler yaptığıyla ilgili az da olsa istediği bilgilere ulaşmıştı. En azından öğrendiklerini kronolojik sıraya oturttuğunda, bazı şeyler Güçer'e anlamsız gelmekten çıkmıştı. Yine de hâlâ cevaplanmayı bekleyen soruları vardı. Listenin en tepesinde de, "Katil kimdi?" ve "Amacı neydi?" yazıyordu.

Genç kadının parası, çantası ve kalacak bir yeri yoktu. Bunun mantıklı bir sebebi illaki vardır. Fakat elindeki bilgiler o kadar azdı ki, Güçer konuyla ilgili fikir dahi yürütemiyordu.

Ancak bu cinayet vakasını iki şekilde ele alıyordu, ilki katilin tarafındandı. Maktule iki yüz lira para ve Zeynep'in evinin anahtarını veren katil, Güçer'in kapı numarasının olduğu adresi ezber-

letiyor ve onu bara gönderirken de taksi için elli lira ayırmasını tembihliyor. Bundan da katilin o yolu daha önce bir taksiyle gitmiş olabileceği sonucu ortaya çıkıyor.Ve tabii öncesinde onu neden bara gönderdiği, cevap bekleyen sorular arasındaydı.

Bir şekilde olaylar katilin istediği gibi gelişiyor. Nihayetinde de genç kadını öldürüyor.

Katilin yolu belli olmuştu ama yöntemiyle ilgili Güçer'in onlarca sorusu vardı.

Zeynep'in evde olmadığını nasıl biliyordu, anahtarı ve kapı şifresini nasıl ele geçirmişti? Maktule neden Güçer'in adresini ama Zeynep'in evinin anahtarını vermişti? Bunlar sorulardan sadece bazılarıydı.

Olaya ikinci olarak da maktulün tarafından bakıyordu. Zor durumdaki kadın, katiliyle nasıl tanışmıştı,nasıl olmuştu da katili olacak kişinin her istediğini yapacak kadar ona güvenmişti, sorusu bu aşamadaki en önemli soruydu.

Maktul kimdi, neye göre o seçilmişti ve katili, neden kimliğine ulaşılmasını özellikle engellemeye çalışmıştı?Bu soru ise işin rengini değiştiriyordu.

Genç kadın, gece yarısını geçene kadar barda içmişti, hem de tek başına. Biriyle mi buluşacaktı ya da katili ona, eve o saatte mi gitmesini söylemişti? İkinci soru Güçer'e daha mantıklı geliyordu. Zeynep'in eve dönmeyeceğini garantilemek istemiş olabilirdi.

Barın güvenlik kayıtları incelenmişti. Küpeli barmenin söylediği gibi, genç kadın tüm geceyi yalnız geçirip sadece içmişti. Tabii bir de suşi meselesi vardı. Yelda'ya göre akşamüzeri saat 17.00 ila 18.00 arasında yemişti.

"Patron bir ara verebilir miyiz, benim kafa yandı," diyerek Güçer'in sözünü kesen Tahsin'in bakışları sözlerini doğruluyordu. "Bu soruları sorabilecek ve onlara cevap verebilecek bir akla sahip olsaydım serseri değil, savcı olurdum."

Güçer, geniş mutfağını çalışma alanına dönüştürmüş, ilk olarak da küçük masayı daha büyüğüyle değiştirmişti. Aslında onlar dört kişiydi. Birisi tam karşısında oturan ve akıl yürütmek yerine harekete geçmek isteyen Tahsin'di. Öyle değilmiş gibi davransa da

gerçekte iyi bir çocuktu, şu anda yirmi üç yaşındaydı, sokaklara düşüp taksim meydanını evi olarak kullanmaya başladığındaysa sadece sekiz yaşındaydı.

Gasptan üç yıl hapis yattıktan sonra Güçer onu bulmuş, kalacak yer ve iş imkânı sağlamıştı. Gençlerin takıldığı bir kafe işleten Tahsin, onun sokaktaki gözü kulağıydı.

Masanın diğer iki köşesinde oturanlardan Necip, emekli komiserdi. Az konuşur ama çok iş yapardı. Kısa boylu, kas yığını olan adamın seyrelmiş beyaz saçlarıyla yüzündeki derin çizgileri, yaşını ve yaşadıklarını belli ediyordu.

Onların yolları çok daha acı ve dramatik şekilde birleşmişti. Necip'in evine giren iki hırsız çektikleri bali yüzünden tüm karar yetilerini kaybetmişti. Necip'in eşi, kocasının nöbetten döndüğünü sanmış ve yataktan kalkmış. Maalesef daha odadan çıkamadan, kapı eşiğinde hırsızlar tarafından bıçaklanıp öldürülmüştü. Panikleyen iki hırsız sese uyanan altı yaşındaki kızı Gül'ü de tam kalbinden bıçaklamışlardı.

Güçer'in savcı olduğu ilk yılındaki en önemli davası buydu. Dosyaya hak ettiği hassasiyetti gösterip iki hırsızı yakalatmış ve ceza indirim yolu kapalı şekilde ömür boyu hapse mahkûm ettirmişti. Ona hayatı boyunca borçlu kalacağını söyleyen Necip, emekliye ayrılmış ve özel dedektiflik yapmaya başlamıştı. İlk ve en önemli müşterisi de Güçer'di.

Dördüncü kişi üniversiteden beri arkadaşı olan Samet'ti. Onu özel kılan bir hikâyesi yoktu, sadece iyi bir dost ve başarılı bir avukattı. İnanmadığı hiçbir davayı almazdı, dolayısıyla bugüne kadar da mahkeme salonunda kaybeden taraf hiç olmamıştı.

Onların bir araya gelmesini sağladığı için kendini şanslı kabul ediyordu. İyi insanlara sahip olmak iyi hissettirir. İşin güzel yanı da, Güçer o hisse sonuna kadar sahipti.

Masanın üzerinde duran fotoğraflardan birini alıp ayağa kalktı. Genç bir kadının parçalanmış bedeninin olduğu fotoğrafı, sabah satın alıp mutfağın ortasına yerleştirdiği ayaklı panonun tepesine zımbaladı. Sonra da yüzünü buruşturan seyircilerinden Tahsin'e döndü.

"Evet, işler biraz karışık, ama katilin bir yerlerde hata yapacağını düşünüyorum."

"Sence durmayacak mı?" diye soran bilge bakışlarıyla Necip oldu. Sorduğu sorunun cevabını merak edercesine arkasına yaslandı.

"Yeniden bir cinayet işler mi, bilmiyorum. Fakat oyun oynamaya devam edeceğine eminim. Eğer hedefi bensem ki öyle gibi görünüyor, o zaman davadan çekildiğimi öğrendiğinde hırslanıp harekete geçeceğine inanıyorum."

"Bu etrafındaki insanlar için bir risk değil mi, onları tehlikeye atmış olmuyor musun?"

"Zeynep Erdem, yan komşum, daha önce onunla hiç karşılaşmamıştım. Maktulün ise kim olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok. O yüzden haklısın, eğer birilerini riske atıyorsam maalesef onların kim olduğunu asla bilemeyeceğim."

Güçer'le Necip arasında devam eden konuşmayı bölen Tahsin "Belki de katilin sorunu, maktul dediğiniz kızla ilgiliydi," derken başıyla panodaki genç kadının fotoğrafını işaret etti. "Aslında her şey çok basittir ve sevgilisi insafsızca bir intikam almıştır."

Gözlerini deviren Samet önce saçma bulduğu bu teze cevap vermemeyi düşündü. Ancak susamayacağını anladığında yanında oturan Tahsin'e döndü.

"İçindeki şu Polyana'yı sustur, lütfen"

"Benimkisi sadece bir fikir, Polyana'yı bu işe karıştırma."

"Bir savcı olacak kadar değil ama mantıklı konuşacak kadar zekân olsaydı, değil söylemek bu fikri aklının ucundan bile geçirmezdin."

Samet'e doğru eğilip kulağının arkasını eliyle kaldıran Tahsin "Aynı zamanda veteriner de olmadığım için seni anlamıyorum," dedi alayla. "O yüzden boşuna ötüp durma."

"Ergenliğini atlatamamış olman ne fana!"

İlk defa bir araya gelen ikiliyi hayretle seyreden Güçer, ses tonlarının sertleştiğini fark edince konuya dâhil olmasının vakti geldiğini anladı.

"Haklısın Tahsin bu da bir fikir, ancak amacı söylediğin gibi olsaydı, bunu ıssız sokakların birinde yapardı." Uzun boyuyla yete-

rince heybetli görünen Güçer masanın başında dikildiğinde sanki daha da uzamıştı. "Tüm bunların başka bir sebebi olmalı."

Gerçek konularına dönmek için acele eden Necip yaşananları yok sayarak "Peki, araştırmaya nereden başlayacağız?" diye sordu.

Güçer herkesi rahatça görebilmek için iki güçlü adımla yeniden panonun başına ilerledi. Her hareketi ve sözünde kendine güven vardı. Bu yüzden karşı tarafı ikna etmek için fazladan kelime israfına girmesine gerek kalmıyordu.

"Bilindiği gibi, bir cinayet davasında önce sebebine bakılır. Maalesef bizim elimizde bir varsayımdan başka bir şey yok." Yüzündeki her bir kas hislerini ele verircesine sertleşmiş olan genç savcının bakışları da keskin ve soğuktu. Muhatap olarak seçtiği Necip'e yöneldi. "Eğer maktulün kimliğine ulaşabilirsek işimiz kolaylaşır. Bu yüzden senden ricam, sondan başlayarak baktığım davaları incelemen. İçlerinde maktulün tarifine uyan birinden bahsediliyor mu, diye bak bakalım."

"Güzel, hatta işe önce büyük cezalar almış kişilerin dosyalarından başlarım."

"Çok doğru, çünkü hedef bensem, bunun sebebi ancak haksızlığa uğradığını düşünen biri olmalı. Beni rastgele seçmiş olamaz, illaki bir etkileşimimiz olmuştur." Konuşmasına kısa bir ara veren Güçer herkesin yüzüne tek tek baktı, fakat Necip'e gelince durdu. "Polislerle paralel olarak çalışacağız, onların ayağının altında dolaşmadan kendi işimize bakacağız. Sadece biz, biraz daha karanlığa gireceğiz ve yasal prosedürlerle vakit harcamayacağız."

"Anlaşıldı," diyen Necip, aldığı görevden memnundu. Bu da Güçer'in hoşuna gitmişti.

"Ee ben ne yapacağım?" diyen Tahsin heyecanlanmıştı ve bunu gizleyemiyordu.

"Sen sokakları bir sor soruştur bakalım, maktulü gören olmuş mu?" Güçer inanmak istemese de bir ihtimal olarak düşündüğü şeyi ilk defa yüksek sesle dile getirmeye hazırlanırken, önce boğazını temizledi. "Başkasından para alan ve tanımadığı birinin evine gidebilen genç bir kadın ya çok çaresizdir..."

"Ya da hayatını başkalarının yatağında ve onların parasıyla geçiriyordur."

Güçer'in cümlesini genç avukat tamamlarken bir an bile tereddüt etmedi. Çünkü bakıldığında akla en yatkın cevap buymuş gibi geliyordu.

Yine de Güçer'in zihni bu fikri kabul etmemekte direniyordu. Başka bir cevap bulabilmek umuduyla gözlerini kıstı. Beyninin içi arı istilasına uğramış gibiydi. Ancak vızıltılar fazla gürültülüydü ve düşüncelerinin sesini duyamıyordu.

Kendini zorladı. Ancak sonuca ulaşmaya yakın bile değildi.

Genç bir kadın hangi durumda, bilmediği bir eve hem de tek başına giderdi?

Çalan kapı ziliyle tüm düşünceleri bir sisle birlikte kaybolunca Güçer sorusunu olduğu gibi bıraktı. Zaten şu an bunun için uğraşmak, sadece zaman kaybıydı.

Güçer kesinlikle misafir beklemiyordu, hatta istemiyordu da. Ancak kapıyı açması ve kimin niçin geldiğine bakması gerekiyordu. Toplantının bölünmüş olmasından dolayı hissettiği hoşnutsuzlukla mutfaktan çıkmadan önce ekibine özür dilercesine baktı.

Dalgındı, aklı cevap bulamadıkları sorular ve endişeyle doluydu. Bu yüzden gelenin kim olduğuyla ilgili fikir yürütmeden kapıyı açtı.

Ondan bir tahminde bulunması istenseydi, sayacağı isimler arasında Zeynep asla olmazdı. Burada, bu binada hatta kapısının önünde olmasını beklediği son kişi oydu. Üstelik pek de iyi görünmüyordu.

Zeynep, adamın yaşadığı şaşkınlığı anlamış olacak ki stresle gerilmiş dudaklarıyla gülümsemeye çalışıp "Yoksa hayaletlere inanmıyor musun?" diye sordu.

"Yedi yaşımdan önce mi sonra mı?"

"Büyümek için erken bir yaş."

"Evet, o günden beri de etrafımdakiler bundan şikâyet eder."

"Eminim bir de az gülümsediğin için şikâyet ediyorlardır."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indiren Güçer ne yeri ne de zamanıyken istemsizce tebessüm etti ve "misafir yok", kararını bir anda unutup kenara çekildi. "Huysuzdan sonra bir de suratsız mı?"

"Neyse ki bu özelliklerini değiştirmek için hâlâ zamanın var."

"İltifatlarının altında eziliyorum."

"Dürüst olmakla ilgili birkaç iyi şey duymuştum."

"İçeri gel, kahve taze ve sıcak."

"Bu güzel teklifi geri çevirmek zorundayım," diyen Zeynep belli belirsiz bir kaş hareketiyle yandaki dairesinin kapısını işaret etti. "Önce özür dilemek sonra da teşekkür etmek için geldim."

"Korkarım her ikisini de neden yapacağını açıklamak zorunda kalacaksın."

"Dün sabah seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Başını sallayan Güçer, kendini özgür bırakıp genç kadının gözlerinin derinliklerine baktı. Orası güzel bir yerdi.

"Özre gerek yok. Anladığım kadarıyla, kusurları olan bir tek ben değilim."

Zeynep, adamın bakışlarına anında tepki verip karıncalanmaya başlayan bedenine lanet okudu. Ellerini iki yana açıp "Kusurlarımızla Mutluyuz Kulübü'ne hoş geldin," derken gülümsemeyi de ihmal etmedi. Ve o gülünce Güçer de onunla birlikte güldüğünde, bir an için ikisi de sessiz kalıp aralarında parlayan ateşin sıcaklığına teslim oldu.

Tahsin'in sesini duyduklarında ise aradan neredeyse yarım dakika geçmişti. Büyülü hava dağılınca silkelenen Zeynep "Misafirin varmış," dedi.

Onu bekleyen gerçekleri unutmak gibi bir hataya düşen Güçer de sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. "Beni kusurlarımla seven birkaç iyi arkadaş."

"O zaman son bir şey daha, evi temizletmişsin, bu da benim için yapılan en harika şeydi, teşekkür ederim."

"Teşekküre değecek bir şey değildi, sadece bir telefon görüşmesi yaptım," diyen Güçer bir adım öne çıktı ve yandaki dairenin açık kapısına doğru baktı. "İçeri girdin mi?"

Kıvır kıvır tepesinde toplanmış saçlarını yatıştırmak istercesine eliyle düzelten Zeynep'in ilk defa konuşmakta zorluk çektiğini görüyordu.

"Hayır, henüz değil. Odanın temizlendiği kuzenim Mahmut söyledi. Kalan eşyaları da o attı, bugün iç mimar gelecek ve evi yeniden düzenleyecek." Güçer'in yüzüne bakmaktansa gözlerini ayakkabısının ucuna diken Zeynep'in sesi de değişmişti. "Başka bir eve çıkmak yerine evi başka bir yer hâline getirmenin daha iyi olacağına karar verdim."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"En azından denemeye değer, zaten Mahmut da bir süre benimle kalacak. Hem zamanımın çoğunu işte geçiriyorum, farkı fark edeceğimi sanmıyorum."

Genç kadın onunla konuşuyormuş gibi görünse de, aslında kendini ikna etmeye çalıştığı belliydi. Güçer de araya girmedi. Her ne kadar söylediği sebepler onun için kabul edilir olmasa da, bunu genç kadınla paylaşacak değildi.

"Denemeye değer."

"Evet, neyse tekrar teşekkür ederim. Belki sonra yine görüşürüz."

Gitmeye hazırlanan Zeynep'i bileğinden yakalayıp hafifçe tuttu. Teni pürüzsüz, yumuşak ve ipek bir tülle örtülmüş gibiydi. Sıcaktı da. İnsana güzel şeyler hissettiriyordu.

Zeynep'le ilgili düşüncelerin istilasına uğramış zihnini kurtarmaya çalışan Güçer, "İyi misin?" diye sordu. Cevabı gerçekten merak ediyor ve onun iyi olmasını diliyordu.

Adamın sesindeki sıcaklık ve endişe, genç kadının içinde bir yerlere dokundu. Ama bu güzel his Zeynep'in canını yaktı. Tarifsiz bir özlem ve ihtiyaçla kıvrılıp göğsüne sokulmak, vücudunu saracak olan adamın güçlü kollarını hissetmek için yanıp tutuştu.

Kendini zorlayıp Güçer'in gözlerinin içine baktığında adamın ondan bir cevap beklediğini gördü. "Daha iyi günlerim olmuştu." dedi. Ama evine girme işini hallederse daha iyi olacağını söylemedi. Kendini tanıyordu, ilki zor hem de çok zor olacaktı. Ancak çabuk alışacaktı.

Güçer bir adım geri çekildi ve istemese de genç kadını bıraktı. "Çok daha iyi günlerin olacak, gazeteci kız!"

Genç savcı bir kere daha Zeynep'i güzel gülüşüyle ödüllendirdi. Buna alışması ve artık bağışıklık kazanması gerektiğini bilse de her defasında hazırlıksız yakalanan Zeynep yapamadığı için kendine kızmıyordu. Sıradan bir tebessüm, bir adamı bu denli ölümcül bir varlık hâline getirirken, kimse ondan kayıtsız kalmasını bekleyemezdi.

"Neyse, Mahmut çıldırmadan önce yanına gitsem iyi olacak."

"Evdeyim, bir şeye ihtiyacınız olursa kapımı çal."

"Tamam," diyen Zeynep son bir defa savcıya tebessüm etmeye çalıştı, sonra da evine doğru, çok da emin olmayan adımlarla yürümeye başladı.

Kapıdan içeriye girip gözden kaybolana kadar onu seyreden Güçer, genç kadının değişken hâllerine alışmıştı. Alışamadığı genç kadının gözlerine bakarken ki hissettikleriydi.

Güçer'in bakışlarındaki merakı görmüştü. Adam haklıydı da, ama Zeynep'i tanımıyor ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer ufak da olsa bir fikri olsaydı değil ona iyilik yapmak, yanına bile yaklaşmasına müsaade etmez ve neden burada olduğunu sorgulamazdı.

Güçer'i ve onunla ilgili düşüncelerini geride bıraktı. Şimdi çok daha büyük sorunları vardı. Evinin kapısından içeriye girdiği ilk an, kalbi kaburgalarına çarpmaya başlamış ve bütün o kötü duygular geçmişten gelip benliğine doluşmuştu. Onu o yapan ve asla normal olmasına izin vermeyen kötü anılar... Neyse ki zaten kolay olacağını düşünmemişti.

Burası ev olarak bildiği tek yerdi. Ve maalesef bu evde unutması gereken ama inatla unutmayı reddettiği kayıplar, yoksunluk ve ölümler vardı. Onlara şimdi bir yenisi daha eklenmişti.

Koridorun başında durup evi seyrederken sanki beyninin komut vermesini bekliyordu. Düşünmemek, hissetmemek ve hayatına kaldığı yerden, bir kere daha devam etmek istiyordu.

Bu bina yeni hâlini almadan önce bile Zeynep burada yaşıyordu. Beş katlı eski apartmanda kendi hâlinde insanlar vardı. Babasından annesine kalan iki şeyden birisi oturdukları daire, diğeri de kendisiydi. Müteahhitler yeni bir ev için gelip gidiyor ama annesi ikna olmaya yanaşmıyordu. Adamlar çoğunlukla anlaşmaya varmıştı, sıra onlara da gelecekti. Fakat annesi o güne kadar bekleyememişti.

Diğer sabahların aynısı olduğunu sandığı bir güne uyandığında, Zeynep yataktan çıkmış ama odasında kalıp oyuncaklarıyla oynamıştı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilecek kadar büyük değildi. Hatırladığı tek şey fena hâlde acıkana kadar annesinin ona seslenmesini beklediğiydi. Dayanamayacak hâle geldiğinde de, evin kurallarından birini çiğnemişti.

Dağınıklığa tahammülü olmayan annesinin ona öğrettiği şekilde oyuncaklarını toplayıp yatağını düzeltmiş ve sessiz olmaya gayret edip odasından çıkmıştı. Sırasıyla mutfağa, salona ve banyoya bakmıştı. Kadın hiçbirinde değildi. Buzdolabından yiyecek almaya cesaret edemediği içinse üzgündü. Bu da bir başka kuraldı.

Annesinin gecikmiş olmasının sebebini öğrenmek umuduyla merak ve endişe içerisinde kadının odasına girdi. Yaz sıcağına rağmen içten dışa vuran bir soğukluk küçük bedenini ürpertmişti. Erken büyümek zorunda kalan yanı, tıpkı babası gibi bir sabah annesini de evde bulamamaktan korkuyordu. Ve o an, en büyük korkusunun gerçek olduğunu anlamıştı.

Yatakta ve odada annesine dair bir iz yoktu. Ağlamak istemiş ama kadının ona kızmasını istemediği için minik ellerinin tersiyle yaşlarını geri göndermek için gözlerini ovuşturmuştu.

Korkunun ona saldırmak üzere olduğunu biliyordu, ama çocuk kalbi dayanabildiği yere kadar direnecekti. Ne yazık ki annesi giderse ona ne olacaktı, sorusu kafasının içindeyken kalbinin rahatlaması mümkün olmuyordu. İyimser yanı kadının ekmek almaya gitmiş olabileceğini hatırlatınca bir nebze de olsa sakinleşmişti. Kucağındaki pelüş ayısı Fifi'ye sarılıp dış kapının önünü geçip oturmuş ve sırtını duvara yaslayarak beklemeye başlamıştı.

Açlığın verdiği halsizlikten olsa gerek, bir süre sonra uyuya kalmıştı. Uyandığında ise evin içini karanlık doldurmuştu ve midesi açlıktan dolayı sızlıyordu. Hemen yerinden kalkıp annesine seslen-

miş, maalesef bir karşılık alamamıştı. O da tekrar yerine oturmuş ve gözlerini kapatıp "Lütfen anneciğim geri gel." diyerek kadına yalvarmıştı.

Gözlerini kapıdan ayırmadan sürekli aynı cümleyi tekrarlayıp saatlerce beklemişti. Beklerken de hayal kurup annesinin yavaşça kapıyı açtığını ve içeri girdiğini düşlemişti. Koşup kadının dizlerine sarıldığında, annesi de onu kucaklayıp bir daha onu yalnız bırakmayacağına dair sözler verdiğini, hayaline eklemeyi unutmamıştı.

Gecenin karanlığında korkudan kapattığı gözlerini yeniden açtığındaysa gün yine aydınlanmıştı. Sert zeminde uyumak minik bedenini yormuştu. Ancak kötü geçen gecenin sabahında onu rahatsız eden asıl şey kokuydu. Mide bulandırıcı ve huzursuz ediciydi.

Zeynep şu an bile o kokuyu alabiliyordu. Ağustos ayının sıcak ve insanın tenini yapış yapış yapan nemine karışan çürümüş et kokusu... Yüzünü buruşturan Zeynep acıyı kendinden uzaklaştırmaya ve annesinin gerçek kokusunu hatırlamaya çalıştı.

Geçen bunca zamana rağmen o anların ne kadar kötü olduğunu açıklayabilecek kelimeleri yoktu. Aklına her geldiğinde bedeni sanki iki parçaya ayrılacakmış gibi oluyordu. Kalbi ise acıyı reddercesine kafesinden çıkmak için çırpınıp duruyordu.

Kalp acıyı asla unutmuyor ve onu kabullenmiyordu, sadece onunla yaşamayı öğreniyordu.

Aynı şekilde üçüncü sabaha uyandığında ümidini kaybetmişti. Sonra da giderek artan bu hisse yoğun bir korku eşlik etmişti. Yalnızlık, açlık, korku ve koku, dördü birlikte hiç iyi şeyler değildi. Annesinin geri dönme ihtimaline karşın kapıyı açıp dışarı çıkmaya kalkışmamıştı. Ancak bir kelebeğin kanadındaymış gibi pırpır eden kalbinin de dayanacak gücü kalmamıştı.

Yaşlarını gözünde tutmayı başaramayacağını anladığında yerinden kalkmış ve mutfağın balkonuna koşmuştu. Ona uçsuz bucaksız gelen manzaraya bakarken ağlamış ve korkularından arınmaya çalışmıştı. O küçücüktü, dünya ise çok büyük. Hayatın acımasız olduğunu ise erken yaşta anlamak zorunda kalmıştı.

Açık alan, temiz hava ve özgürce ağlayabilmek ona kendini daha iyi hissettirince içeri girmek yerine kucağında Fifi ile balkonun köşesine sinmiş ve beklemeye orada devam etmişti.

Zaman geçtikçe beş yaşındaki minik bedenini hareket ettiremediği için yeniden eve girememiş ve dördüncü günü balkonda karşılamıştı. Titremeye başlamış ve tüm gücünü kaybetmişti. Tek arkadaşı olan Fifi'yi tutan koluna hükmedemediği için de pelüş oyuncak ayaklarının dibine düşmüştü.

Güneş yerini alırken bir de onun yaydığı sıcaklıkla baş etmesi gerekmişti. Ancak saatler sonra şans ondan yana olmuş ve evin zili sessiz çığlığına cevap verircesine çalmıştı. Kapıya varmak için sahip olduğundan daha fazla efor sarf etmiş ve nihayetinde amacına ulaşmıştı. Karşısında beliren, tanımadığı o kadını görünce de kendini serbest bırakmış ve yere yığılmıştı.

Sonrasında neler yaşandığını hâlâ bile hatırlayabilmiş değildi. O andan sonra hatırladığı ilk şey, annesinin artık orada yattığını söyledikleri toprak yığınının başında dikildiği andı.

"Yalnızlık ve korku ruhsal, uzun süre susuz ve aç kalması da onu bedensel olarak yaralamıştı." Bu cümle endişeyle bakan doktorun anneannesine söylediği cümleydi.

Zeynep'i balkonda gören komşuları meraklanmış ve kontrol etmek için eve gelmişti. Sonrasında da polisi aramışlar ve kısa bir araştırmanın ardından da kendini tavana asan annesinin cansız bedenini bulmuşlardı.

Zeynep'in asla girmediği ve hep kilitli olan odada kendini asan kadın, geride acıdan başka bir şey bırakmamıştı. Şimdi düşünüyordu da en azından özür dileyen bir mektup yazsaydı, Zeynep annesini affederdi. Ama kadın, o kadarını bile kızına çok görmüş ve ona ne olacağını önemsememiş, sadece kendini düşünüp gitmişti. Annesi, baş edemediği acıya, kızına rağmen yenilmişti.

Annesiz olmak karanlığın içinde güvensiz ve nefessiz kalmak gibiydi. Sevgi, tüm anlamıyla birlikte annenle gidiyor ve geriye kocaman bir hiçlik bırakıyordu. Zeynep de o hiçlik ve öfkeyle yaşamak zorundaydı.

Cenazede etrafına bakınıp babasını ararken hayatının üzerine kurulu olduğu ilk yalanı yakalamış ve acımasız bir gerçeği hatırlamıştı. Babası eğer oradaysa bile Zeynep onu tanıyamazdı. Annesi, ailecek geçirdikleri güzel zamanları, babasını ve onun gidişini anlatırdı hep.

O an bir şekilde hatırladığını sandığı o anıların aslında hiç yaşanmadığını fark etti. Annesinin söylediği gibi, babası bir sabah onları terk etmemişti. Çünkü adam hiç olmamıştı, sadece bir hayaldi ve o günden sonra da Zeynep için bir hayalete dönüşmüştü. Ama izlediği filmdeki gibi bir hayalet avcısına dönüşebilmesi için Zeynep'in on sekiz yaşını beklemesi gerekmişti.

"Yapamayacaksan bizi boşuna uğraştırma!"

Mimi yani Mahmut yanına gelmiş ve kollarını göğsünde birleştirip ona seslenene kadar Zeynep onun varlığının farkına varamamıştı.

Kontrolden çıkmış nabız atışlarının normale dönmesi için ciğerlerine derin bir nefes çekti. Birkaç saniye bekleyip ardından içinde biriken havayı boşalttı ve başını iki yana sallayarak anılarını çıktıkları karanlık kuyuya geri gönderdi.

Gözyaşlarını tutmaktan yorulmuş bir sesle "Düşünüyordum," diyen Zeynep'in sesindeki sahte duygusuzluk açıkça duyulabiliyordu. Saklamaya çalışsa da hatıraları onu alt etmişti.

"Umarım bu evde kalmaman gerektiğini düşünüyorsundur."

Mimi herkesin tanıdığı ve Zeynep'in saçma bulduğu bir hayranlıkla sevilen birisiydi. Yaptığı tek kişilik gösterilerin biletleri satışa çıktığı ilk saatte bitiyor, televizyon şovu yayınlandığı günün reytinglerini alt üst ediyordu. Fakat tüm bunların haricinde adam Zeynep'in tek arkadaşı ve kalan ailesinden görüştüğü tek kişiydi.

Hareketleri fazla efeminen, giydikleri ise... Doğru kelimeyi bulamayınca sadece tuhaf diye düşünmekle yetindi. Kişiliğine uygun rengârenk olmalarını kabul edebilirdi. Ancak parlak taşlarla süslenmiş olmaları kabul edilebilir kriterini aşıyordu. Üstelik kan dolaşımını engelleyecek şekilde dardılar ve kaynar suda yıkanmış gibi çekmiş duruyorlardı.

"Biz zavallı halkla yaşamayı beceremeyeceğini düşünüyorsan, başımın çaresine bakarım."

"Aman, o burnun hiç yere düşmesin. Ukala şey!"

Zeynep istemsizce burnunun ucuna dokunurken, star olduğunu hatırlamış gibi omuzlarını dikleştirip çenesini kaldıran Mimi'ye baktı.

Ağlamayı reddediyordu. Son günlerde yeterince yaş akıtmıştı. Ve yirmi sekiz yıllık hayatında öğrendiği bir şey varsa o da, ağlamak hiçbir şeyi çözmüyor, aksine muhtaç görünmeni sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Hadi kabul et, biz iyi bir ikiliyiz, ev bitince de eğlenceli zamanlar geçireceğiz."

"Ah lütfen, bana daha inanılır vaatlerde bulunman lazım."

Alınmış gibi yapan Zeynep "Tamam, deneyeceğime söz veriyorum." dedi.

"Hayır, bana neden bu evde yaşamak için ısrar ettiğini söyle!"

"Çünkü burası benim evim."

Mimi ona inanmadığını belli etmek için kaşlarını havaya kaldırdı. "Umarım yaşadığın bu şeyi," diyen genç adam bir eliyle de yatak odasını işaret etti. "Büyük bir haber olarak görmüyorsundur. Ve katilin geri gelip seni ülke gündemine taşıması için dua etmiyorsundur."

"Hadi ama kapıyı sadece senin ve benim parmak izimle açılacak yeni bir sistemle değiştiriyoruz. Yani istese bile artık gelemez."

"Bu benim demek istediğim şeyin karşılığı değil."

İtiraf etmeliydi ki üniversiteden beri deli gibi çalışan Zeynep'i bu olay, yıldız hâline getirmişti. Çalıştığı ve rakipleri olan gazeteler onunla röportaj yapmak için arayıp duruyorlardı. Hatta televizyona çıkması için muhteşem teklifler almıştı. Ancak o hepsini reddetmişti. Çünkü yaşanılanları ve bundan sonra olacakları kendi köşesinde yine kendi yazacaktı.

"Ben bir gazeteciyim, herhangi bir haberi atlamam mümkün değil."

"Sen haber atlamazsın, haberin üzerine atlarsın," diyen Mimi gözlerini devirdi. Kuzeni kabullenmese de bu olay onu sarsmıştı ve iyi bir dost olarak yapması gereken de, toparlanana kadar onunla birlikte kalmaktı. Mimi sohbeti daha güvenli bir konuyla değiştirmek için "Evde yapacağım değişikliklere karışmayacağına söz verdin, unutma," dedi.

"Tamam, ancak bazı şartlarım var. Pembe renkli herhangi bir şey, neon ışıklar, güllü, tüllü kumaşlar, fazladan altın varaklı aksesuarlar olmayacak."

"Sen benim evimi mi tarif ediyorsun?"

"Ah oraya ev mi diyorsun, ben Barbie'nin Parti Dünyası, demeyi daha uygun buluyorum."

Mimi elini havada sallayıp "Derhal aklından geçirdiklerin için kendinden utanmalısın." dedi abartılı bir tavırla.

"Olur, bir ara denerim."

"Sen yine beni kandırıyorsun değil mi?"

"Seni kandırmak keşke dediğin kadar kolay olsaydı."

"Bir stara nasıl davranman gerektiğini yavaş da olsa öğreniyorsun."

"Kocaman aferin bana," diyen Zeynep adama baktı. "Hadi burayı yeniden bir ev yapalım."

"Bence boş ver, gidip pişman olana ve diyet yapma kararı alana kadar yemek yiyelim."

"Ama mimar ne olacak?"

"Unuttun mu ben starım, benimle asla ilk defasında görüşemezsin, illaki bir işim çıkar."

Kendini gerçeklerle yüzleşmeye zorlasa da Zeynep'in zamana ihtiyacı vardı. Hâlâ koridorun başında dikilmiş hâlde ve ileriye doğru bir adım bile atamamışken aksini iddia edemezdi.

Başkaları onu hırslı ve soğuk bulabilirdi, sorun değildi, Mimi ona yetiyordu. Çünkü biliyordu ki onlarca insanın *arasında* yalnız olmak değil, *biriyle tam olabilmekti* asıl mesele.

"Taktiğiniz işe yaramış görünmüyor," diyen Güçer kardeşinin burnundan soluyan hâlini seyretmeyi seviyordu. "Amerikan filmlerinden görüp denemek istediğiniz başka metot var mı?"

Esmer gözlerini kısıp birkaç saniye ağabeyinin suratına baktı. "Sen hep böyle sevimsizdin de bunu ben ancak şimdi mi fark ediyorum?"

"Doğruyu söyleyenlerle ilgili birkaç şey duymuştum!"

"Bence senin canın sıkılmış ve kendini eğlendirmeye çalışıyorsun."

Küçük odanın içinde birkaç adım atan Güçer sırtını pencere pervazına dayayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Şu anda boşuna geçen hatta geçmeye devam eden zamanımızı değerlendirmeye çalışıyorum."

"Mor rengin sana ne kadar yakıştığını birazdan hep beraber göreceğiz. O zaman benim de söyleyecek birkaç doğrum olacak."

"Beklentilerini boşa çıkaracağım için üzgünüm ama o kadar kalabileceğimi sanmıyorum."

Masasının önündeki sandalyeye oturan Esmer bacaklarını iki yana açıp arkasına yaslandı. İki odayı birbirinden ayıran camın öteki tarafında duran genç adama baktı. Kamburu çıkmış hâlde oturan adam ellerini masanın üzerinde birleştirmiş hareket etmeden öylece duruyordu. Bir apartmanın danışman bankosunda çalıştığından olsa gerek, oturmaktan ve beklemekten yorulmuş gibi bir hâli de yoktu.

"O ikisi sadece hırsız," diyen Güçer sessizliği bozup bir adım öne çıktı. "Neredeyse tüm dairelerde parmak izleri olduğuna bahse girerim. Bu yüzden onları hırsızlık şubesine göndermeden önce, bankoyu ne kadar süreli boş bıraktığını ve daire anahtarlarına yabancı birisinin ulaşma ihtimalinin ne kadar olduğunu sormalısın."

"Sayın ukala, senin gibi dahi olmayabilirim ama benim de kullanabildiğim bir aklım var. Bunu ona zaten sordum, ama yasak olduğu için bankoyu boş bırakmadığını iddia ediyor."

"Ve tabii ki ona inanmadın, öyle değil mi?"

Esmer başını sağa sola salladı. "İnanılır bir tarafı olsaydı, inanırdım. Uyumaya gittiğinde yerine kapıcıyı bıraktığını söylüyor."

"Kapıcı bu duruma ne diyor?"

Esmer önündeki sehpanın üzerinde duran dosyayı açtı. "İkisi de harfiyen aynı şeyleri söyleyip duruyor."

Elinde salladığı dosyayla Mert içeri girip "Ve işte beklenen adam geldi." dediğinde Esmer, gün gelip onu gördüğüne sevineceğini, düşünse inanmazdı.

"Umarım işe yarar bir şeylerle gelmişsindir."

"Mükemmel bir ortakla çalıştığını unutuyorsun galiba."

Esmer'in bir şey söylemesine fırsat vermeyen Güçer "Hadi bize ne kadar mükemmel olduğunu kantla." dedi otoriter sesiyle.

"Tabii Savcım!" Mert elindeki dosyayı açmasına rağmen orada yazılanlara bakmadan anlatmaya başladı. "Sizin blokta yirmi beş daire var, elimdeki rapor sadece on daireye ait. Bahsi geçen bu on dairenin sadece ikisinde parmak izi bulunamadı, birisi sizinki, ötekisi de beş çocuklu bir ev hanımının." Mert durumu anlayıp anlamadıklarını kontrol etmek istercesine iki kardeşin yüzüne baktığında, tam olarak Güçer'in beklediği haberi getirdiğini anladı.

Güçer çenesiyle danışmanın göründüğü pencereyi işaret edip "O ikisi benim daireme girmemiş," dedi ve devam etti. "Çünkü benimle yaşayan bir kadın olmadığı için arada kaynayan, yokluğu dikkat çekmeyecek ziynet eşyaları da yok. Beş çocuklu ev hanımı da evden pek çıkmıyordur. Yıllar önce böyle bir vakaya bakmıştım."

"Kesinlikle haklısınız savcım, zaten ev sahipleriyle görüştüm. Hepsinin de zaman zaman kaybolan ufak miktarda paraları ve küçük değerli ziynet eşyaları varmış. Ama hırsızlık olabileceğini düşünmemişler. Mesela birisinin evde Trabzon seti varken alyansı kaybolmuş, haklı olarak hırsızın tercihinin bu yönde olmayacağına kanaat getirdiği için alyansını bir yerlerde kaybettiğini sanmış."

"Bundan sonrası hırsızlık şubesinin işi, fakat benim merak ettiğim, gündüzleri site girişinde güvenlikçi oluyor, geceleri ise alarm devreye giriyor. Bunun yanı sıra bir danışman ve bir de kapıcımız var..."

"Lafı dolaşmaya çıkarmadan ne düşündüğünü hemen söyler misin?"

Esmer'e anlamlı bir bakış atan Güçer "Bu kadar aceleci olursan detayları atlarsın," dedi ve sonra da asıl konuya geri döndüğünü belli etmek için ellerini cebine sokup omuzlarını kaldırdı. "Anahtarları alan kişi yani katil, hadi bunların yokluklarından faydalandı, diyelim. Ama güvenliği atlatıp binaya nasıl girmiş olabilir ki?"

"Nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilsem size sormam. Hem hadi anahtarları bu şekilde ele geçirdi, peki katil şifreyi öğrenmeyi nasıl başardı?"

Güçer'in sorusu kabul edilebilir derecede mantıklıydı. Ne var ki ona cevap verebilecek durumda olmayan iki komiserin, belli ki peşine düştükleri bir ipucu daha sonuçsuz kalmıştı.

Beş koca gün geçmiş ve sadece katilin bulmalarını istediği deliller haricinde ellerinde hiçbir şey yoktu. Güçer aslında böyle olacağını en başında anlamıştı, fakat kabullenmeyi reddediyordu. Katilin hata yaptığına ve onu bulacağına dair taşıdığı inanca sıkı sıkıya tutunmuştu.

Maalesef Güçer'in yeni bir sorunu daha vardı. Vakit kaybetmeyen Zeynep evindeki tadilatı başlatmıştı. Sabahın kör vaktinde başlayan çekiç sesleri gün sonuna kadar devam ediyordu.

Zeynep Erdem ve onun kararları, anlamadığı ama kesinlikle anlamak istediği bir konuydu. Ayrıca genç kadın, Güçer'in hassas noktası olma yolunda hızla ilerliyordu. Onunla her karşılaşmalarında vücudu önlenemez şekilde adrenalin salgılıyor, tüm duyuları tetikte kendini, gülümserken buluyordu. Yüzündeki belli belirsiz çiller, iri yeşil gözler, kalp şeklinde güzel bir surat, kendisi gibi asi kıvır kıvır saçlar ve kıvrımlı harika bir vücut...

Ona karşı kayıtsız kalamadığı için kendini azarlamaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Güçer sağlıklı bir adamdı ve Zeynep gibi bir kadına karşı duyumsadıkları da normaldi. Normal olmayan bir araya geliş şekilleriydi. Üstelik genç kadının gizemli hâlleri ondan uzak durmasını söylüyor, Güçer de bunu başarabilmek için iradesiyle çetin bir savaş veriyordu.

Yan dairedeki seslere aldırmamak ve Zeynep'i düşünmemek için iradesiyle verdiği mücadelenin ortasındayken çalan telefonu kurtarıcısı oldu. Ekranda Laborant Müjde'nin adını gördüğünde iyi haberler alacağını umut edercesine telefonu açtı. Lakin umutlanmak için fazla aceleci davrandığını genç kadının sesini duyduğunda anladı.

Önce kibarca selamlaştılar. Devamında da beklediği güzel haberin gelmediğinin belirtisi olarak Güçer'in kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmeye başladı.

Müjde'nin verdiği bilginin ne demek olduğunu, onunla nereye varacağını kestiremiyordu.

"Bunu sorduğum için beni affet, ama sonuçların doğruluğundan emin miyiz?"

Güçer'i anladığını belli eden bir sesle Müjde "Yüzde doksan dokuzluk ihtimalin sizin için ne ifade ettiğine bağlı," dedi. "Ben bu sonuca kesin gözüyle bakarım, ama karar sizin."

"Sadece aksini duymak istemiştim."

"Spermin katile ait olmasını dilemiştiniz ve işte size katilin kim olduğunu söylüyorum."

Güçer'in yüz hatları sıkıntıyla gerildi. "Hayır, bu denli kolay olmaması gerekiyordu."

"Siz erkekler, bir de bizim anlaşılmaz olduğumuzu iddia ediyorsunuz."

"Verdiğin ismi mantığım kabul etmiyor."

Oluşan sert havayı dağıtmak isteyen Müjde daha neşeli bir sesle "Üzgünüm," dedi. "Belki bir dahaki sefere duymak istediğiniz şeyleri söylerim."

"Sana minnettarım, sadece anlamaya çalışıyorum, lütfen üzerine alınma."

"Alınmadım zaten."

"Peki, spermin katılaşmasından bahsetmiştin, onunla ilgili bir gelişme var mı?"

Hattın öteki ucunda kısa bir sessizlik oluştuktan sonra derin bir nefes veren Müjde "Hayır yok," dedi ve açıklamasına devam etti. "Maktule ölmeden hemen önce tecavüz edilmiş. Ölüm saati de sabah 9 ila 10 arası. Sperm bana ulaştığında ise aradan neredeyse yarım gün geçmişti." Aniden susan genç kadının belli ki aklını kurcalayan önemli bir soru vardı ama onu henüz çözememişti. "Pardon uzattım, kısaca benimkisi sadece bir şüphe, hâlâ düşünmeye ve ne yapabilirimi bulmaya çalışıyorum. Eğer bir sonuç elde edersem size mutlaka haber veririm."

"Buna eminim ve teşekkür ederim."

Telefonu kapatan Güçer masanın üzerine dağılmış fotoğraf ve kâğıt yığınlarına baktı. Çok şey anlatıyor olmalarına rağmen maalesef sonuca ulaşmalarına yardım etmiyorlardı.

Bunlar yetmezmiş gibi Müjde, spermin hiç olmayacak birine ait olduğunu söylüyordu.

Spermin barın güvenlik şefine ait olması, beklediği sonuca yakın bile değildi.

Üstelik adamın alkol tüketilen bir yerde çalışıp da bugüne kadar bir suça karışmamış olması tuhaftı. İlk denemelerinde spermle ilgili bir eşleşme bulunmamıştı. Komiserler bara gidip herkesin ifadesini ve swap örneklerini almış, ardından da eşleşme olur mu diye yeniden inceleme yapılmıştı. Sonucu da Müjde az önce bildirmişti. Sperm, maktulün son görüldüğü yer olan barın güvenlik şefine aitti.

Bunun da, katilin onları uğraştırmak için oynadığı oyunlardan biri olduğuna yemin edebilirdi. Öte yandan pekâlâ katil, koruma da olabilirdi. Adamın spermi maktulün üzerinde bulunmuştu.

Aldığı cevaplar onu ikna etmeyince yüzünü buruşturdu.

Tüm yollarının tıkandığını hisseden Güçer, ona Müjde'den önce haber vermeyen komiserlerden hangisini araması gerektiğini düşündü. Ne yazık ki Esmer bu kategoride değildi, bugünlerde fazla gergindi ve laf söylenmeye gelmiyordu. Ama Recep amcası kesinlikle işini görürdü. Hatta olabilecek en iyi seçenekti.

Telefonunu çıkardı ve arama tuşuna bastı. Üçüncü çalışta Recep "Efendim oğlum, bir sorun mu var?" diyerek karşıladı onu.

"Her şey yolunda. Sadece güvenlik şefini merkeze aldınız mı, diye merak ettim."

"Ben de iyiyim ve bende de her şey yolunda."

"Söylemene gerek yok, sesin canlı ve ateşli geliyor. Bomba gibi olduğuna eminim."

"Ateşli kısmını bilmem ama bomba gibi olduğum doğru ve geri sayım bitmek üzere, her an patlayabilirim." diyen Recep'i aradığı için ilk saniyeden pişman olmuştu.

"Amca yapma!"

"Pekâlâ, onu almak için yola çıktılar. Önce bara gidecekler ama saat itibariyle adamın evinde olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden barda bulamazlarsa evine geçecekler. Orada da değilse arama emri çıkartılacak. Bu bilgiler senin için yeterli mi?"

Güçer, ona neden haber verilmediğini de sormak istedi ama adamı daha da öfkelendirmemek için sadece "Teşekkür ederim," dedi. "Biraz dırdırcısın ama çok kral adamsın."

"Bak şuna bir de alay ediyor, hayattan soğuttunuz beni ulan."

"Hayatla arandaki meseleye beni karıştırmasan..."

"Nasılsa korumanın ifadesi için buraya geleceksin, o zaman ben de senin ifadeni alacağım."

Güçer daha ağzını açamadan amcası telefonu kapattı. Recep iyi hoştu da bazen baba yarısı olma rolüne kendini fazla kaptırıyordu.

İşe gelmenin kötü bir fikir olduğunu, üzerinde hissettiği bakışlardan anlayabiliyordu. Zeynep'in hayatındaki insanlar ikiye ayrılıyordu. Onu sevenler ve ondan nefret edenler. Tabii duygular karşılıklıydı, çünkü Zeynep de bir sevgi pıtırcığı değildi.

Odasına çıkana kadar ki sahip olduğu bu küçük alana oda demek ona doğru gelmiyordu, geçmiş olsun dileklerini kabul etti, ama asla durmadı. Yüzündeki inatçı ifadeyi sabit tutup masasına oturdu ve bilgisayarını açtı. Çalışıp yazmak, onun kendini terapi etme biçimiydi. Kalbinden çıkıp parmaklarının ucunda yaşam bulan kelimelerle hayata bağlanıyordu.

Açtığı Word sayfasının üzerine başlık olarak "22 Haziran Cumartesi" yazdı. Bu, malum sabahın öncesindeki son normal sabahının tarihiydi.

"Uyandığında, o günün diğer günlerden farklı olacağına dair bir şey hissettin mi?"

Kendine sorduğu ilk soru buydu. Cevap kesinlikle hayırdı, ama gazeteciler kısa cevaplardan hoşlanmazdı, öyle değil mi?

Parmakları tuşların üzerinde hazır hâlde beklerken gözlerini yumdu ve yeniden o sabaha döndü. İşe gideceğini kendinden baş-

ka kimse bilmiyordu, hatta gece dönmeyeceğini kendisi bile bilmiyordu.

Hayır, hayır, soru hisleriyle ilgiliydi. Ne hissetmişti?

Zeynep duygularıyla zaman kaybeden birisi hiç olmadı. O sabah da durum bundan farklı değildi. Pazartesi günü haberinin yayınlanmasını istiyorsa ki istiyordu, o yüzden pazar sabahı yazısını teslim etmesi gerektiğinin stresiyle boğuşuyordu.

Çocuk Esirgeme Kurumu'yla ilgili bir haberdi. Kurum için yapılan ihalelere şaibe karışmış ve hemen hepsini aynı şirket kazanmıştı. Bilgi toplama aşaması o kadar uzun sürmüştü ki yazmaya fırsat bulamamıştı. Evde kalırsa yetiştiremezdi, bu yüzden işe gitmeye karar vermişti. Bir anda aldığı ve uyguladığı bu kararın altında, ne bir şüphe ne de başka bir duygu vardı.

Zeynep bunu bu şekilde yazarsa daha ilk satırda okuyucuları kaybedeceğini biliyordu. Süslemeli, aksiyon ve heyecan katmalıydı, ama diğer taraftan polisle de başını belaya sokmamalıydı. Keza onlar zaten ona bu soruyu sormuş ve cevabını almışlardı.

Yazmak için heyecanla hareket eden parmaklarını yumruk yapıp sonra tekrar açtı. Mantığının sesini dinleyip klavyenin tuşlarına basmaya başlamasının üzerinden yarım dakika geçmeden açılan kapı dikkatini dağıttı.

Bu şekilde odasına girebilecek tek kişi vardı ki, başını kaldırıp Sinem'le karşı karşıya geldiğinde yanılmadığını gördü.

Otuz beş yaşında, boşanmış ve altı yaşında bir oğlu olan Sinem, yıllara hatta yer çekimine meydan okuyan bir fiziğe ve bitmeyen bir hayat enerjisine sahipti. Sarı saçları, uzun bacakları, incecik beli ile tekrar tekrar bakılan kadınlardandı. Ayrıca magazin bölümünün şefiydi ve dedikodu denilince akla gelen ilk isimdi.

"Senin burada ne işin var?"

"Çünkü hâlâ bir işim var!"

Sinem iki elini de havaya kaldırırken "Tam senlik bir hareket!" dedi kinayeyle.

İki kahve fincanı taşıyan görevli, Sinem'in ardında görününce Zeynep istemsizce gülümsedi. "Bakıyorum hazırlıklı gelmişsin."

"Dedikodu yaparken kahve içmeyeceksen ne zaman içeceksin?" diyen Sinem masanın önündeki koltuğa oturdu.

Zeynep de yerinden kalkıp onun karşısına geçerken suskunluğuyla tanınan görevli de fincanları bırakmış ve dışarı çıkmıştı.

Zeynep "Bilirsin ben dedikodu yapmayı sevmem," derken hâlâ gülümsüyordu.

"Sosyal bilgi paylaşımına ne dersin?"

"Ah işte buna içerim." Kahvesinden küçük bir yudum alan Zeynep için de birkaç bilgi paylaşımı fena olmazdı. "Önce sen başla, ben yokken neler oldu?"

"Kızların bir kısmı yine dört ayaküstüne düştüğüne inanıyor."

Genç kadının sözünü kesmekte sakınca görmeyen Zeynep "İyi bir haber yakalamak için bu işi benim yaptığımı bile söylemişlerdir," derken sesinde biraz bıkkınlık vardı.

"Evet, ama en kötüsü bu değil, katilin yanlış kişiyi hedef aldığını söyleyenler bile oldu."

O yatakta yatanın kendisinin de olabileceğini Zeynep de düşünmüştü. Ama bu düşünce o kadar korkunçtu ki, aynı daha öncesinde yaptığı gibi onu hemen aklından sildi.

"Neden şaşırmadım acaba?"

"Çünkü kendini tanıyorsun ve iş hayatında tam bir yellozsun da ondan."

"Beni eleştirene de bakın!"

"Kötünün iyisi tabirini biliyor musun, ben oyum işte."

"Bu olay onların başına gelseydi büyük ihtimalle ben de aynı şeyleri söylerdim, o yüzden sorun yok," diyen Zeynep asıl duygularını gizlemek için elindeki kahve fincanını kullandı ve bir yudum daha içti. "Benimle paylaşabileceğin başka bilgi yok mu?"

"Hangisini soruyorsun, yakışıklı editörümüzü mü, yoksa baş yellozumuz Ayşe'yi mi?"

"Tercihimi Ayşe'den yana kullanmalıyım biliyorum ama editörümüz aklımı çeliyor."

"Sen yine şanslısın sadece aklını çeliyor."

"Hiç uslanma tamam mı?"

"En iyi *sister*ımın yemeğe çıktığı birine asılmamam gerektiğini arada bana hatırlat.""*Sister* mı?"

"Pampadan sonra yeni trend bu?"

"O her ne demekse o olmak istemiyorum. Ayrıca biz, sadece yemek yedik."

"Ama bir randevuydu," diyen Sinem boş ver dercesine elini salladıktan sonra anlatmaya devam etti. "Onunla ilgili önemli bir bilgi yok. Sürekli nasıl olduğunu sorup durdu. Ayşe ise tahmin edersin ki gündeme oturmandan hiç hoşlanmadı, tabii kendine pay çıkarmayı da ihmal etmedi. Aldığım duyumlara göre seninle röportaj yapacakmış."

"Ona bu şansı vereceğimi sanıyorsa henüz beni tanımamış demektir."

"Ben de öyle tahmin ettim. Fakat dikkatli ol, dişlerini fena hâlde bilemiş durumda."

"Benim derim kalındır, olan onun dişlerine olur."

"Duymayı beklediğim cevap! Şimdi sen anlat neler oluyor, neden buradasın ve nasılsın?"

Zeynep "Sondan başlayayım," dedi ve ara vermeden devam etti. "İlk şoku atlattıktan sonra gayet iyiyim, çalışmak için buradayım çünkü dışarıda yapacak daha iyi bir işim yok."

Geldiğinde beri yüzüne yerleştirdiği keyifli ifadeyi silen Sinem ciddi konulara geçtiğini belli edercesine öne doğru eğildi. Arkadaşı için endişelendiği her hâlinden belliydi ve "Senin için endişeleniyorum!" diyerek hislerini kelimelere döktü.

"Buna gerek yok, ben sadece piyonum ve evimin laneti yeniden kendini gösterdi."

Sinem, bakışlarındaki endişeyi takip eden merak duygusuna engel olamamıştı.

"Piyon derken, sen genelde vezir olmayı seversin."

"Şanssızlığım Güçer'in komşusu olmak," diyen Zeynep önemli bir bilgi paylaşacağını belli edercesine koltuğun ucuna gelip arkadaşına yaklaştı. "Katilin amacı savcıya gözdağı vermekmiş. O da zaten boğazına kadar bu işe batmış durumda. Süresiz izne çıkarılmış."

"Beni de artık yelloz sınıfına alabilirsin, çünkü senin adına mutluyum. Yani ölen kız ve savcı için de üzgünüm ama kusura bakmasınlar artık."

Zeynep uzanıp arkadaşının çıplak dizine dokundu. "Bu konuda yalnız değilsin."

"Ne yapacaksın şimdi, orada kalmaya devam mı edeceksin?"

"Bir süre Mimi bende kalacak ve şu anda evimi talan edip değiştirmekle uğraşıyor. Tek sorunum yatak odasında gördüğüm şey... Ama zaman iyi bir öğretmendir, alışacak hatta vakti geldiğinde de unutacağım."

"Ne!" diye ciyaklayan Sinem bir anda geri çekildi. "Mimi ile mi kalacaksın, ben de sizinle kalabilir miyim, lütfen!"

"Kesinlikle olmaz. O küçük veledin ayrı eve çıkana kadar ailecek benden uzak durun."

"Ya oğlumdan ne istiyorsun, sadece hormonları erken gelişti."

"Senin oğlundan ne isteyeceğim, asıl o benim bacaklarımdan ne istiyor? Tombik elleri sürekli üzerimde ve tabii bir de arabaları var. Onlardan bize yürüyecek yer kalmıyor."

"Erkek işte, aklı iki şeye çalışıyor, arabalar ve kadınlar..."

İkisi de eğlendiklerini belli edercesine gülmeye başladılar. Ne var ki açılan kapı keyiflerini tamamlamalarına izin vermedi. Karşılarında Ayşe'yi gördüklerinde ikilinin gülüşü aynı anda soldu. Eğlence bitmişti, şimdi soğuk savaş zamanıydı.

Zeynep sorununun ne olduğunu görebiliyordu, çünkü Ayşe ile arasındaki farklar açıkça ortadaydı. Kadın, dünyada yönetmek için vardı, oysa Zeynep amele doğmuş ve öyle de ölecekti. Rahatına düşkünlüğünden ödün vermeyip kot pantolon ve ince askılı bir bluzla işe gelmişken, Ayşe az sonra kraliyet ailesinden birisiyle görüşmesi varmış gibi giyinmişti.

"Hoş geldin Zeynepciğim, çok geçmiş olsun."

"Zeynepciğim derken?" diye ancak Sinem'in duyabileceği bir ses tonuyla konuşan Zeynep doğru duyduğunu teyit etmek istercesine arkadaşına baktı.

Bakışına aynı şekilde karşılık veren arkadaşı ayağa kalkarken, ona da aynısını yapması için başıyla işaret etti. "Buyurun Ayşe Hanım ben de çıkıyordum."

"Ah lütfen rahatsız olmayın, keyfinize devam edin."

Yavaşça yerinden kalkan Zeynep "Kaşla göz arasında laf mı soktu o?" diye mırıldandı. Sabır çok kıymetli bir erdemdi ve ne yazık ki söz konusu Ayşe olduğunda bundan mahrum kalıyordu. "Arkadaşım bana destek olmak için burada, siz ne için uğramıştınız?"

"*Collegue*[1] neden var, değil mi?" Ayşe odayı iki adımla arşınlayıp kızların yanına ulaştı. Her zaman yüzünde tutmaya çalıştığı sahte tebessümüyle genç kadına döndü. "Birlikte *brainstorming*[2] yaparız diye geldim."

"Hangi konuda?"

"Röportajdan önce bana biraz *brief*[3] vermen gerekiyor ki doğru soruları bulabileyim. Çünkü hassas bir durum, bunun için sürekli *crosscheck*[4] yapmak ve bu işe fokuslanmamız[5] lazım."

Zeynep iki kaşını birden havaya kaldırdı. Plaza kadını olmak için ilk şart, plaza dilinde konuşmaktı, ancak olayı abartan Ayşe'nin suratına bakarken gülmemek için dudağının içini kemirmek zorunda kaldı. Eğer şartlar normal olsaydı ona zorlamamasını, nüfus kütüğünün Kayseri'de değil Kentucky'deymiş gibi davranmaktan vazgeçmesini söylerdi.

"Sizi anlıyorum ama yazıyı kendim hazırlamak istiyorum. O zamana kadar da kimseyle görüşmek ya da röportaj yapmak istemiyorum."

Ayşe'nin suratındaki ifadenin an be an değiştiğini, yanaklarının öfkeden kızarmaya başladığını görebiliyordu. Bu, yaşadıklarına karşılık evrenin ondan özür dileme şekli olmalıydı ve Zeynep diyebilirdi ki, evrenin özrünü kabul ediyordu.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

"Polis, araştırmalar devam ettiği için detaylarla ilgili sessiz kalmam gerektiğini söyledi."

"Yasada böyle bir şey yok."

"Biliyorum, ama katilin yakalanmasını istediğim ve biraz daha bilgi edinmeyi amaçladığım için bir süre sessiz kalmaya karar ver-

1 Meslektaş
2 Beyin fırtınası
3 Bilgilendirme
4 Sağlama yapmak
5 Odaklanmak

dim. Çünkü eğer ben konuşursam polis arkadaşlar benimle konuşmaz. Dostluk oyununu sürdürmem gerek."

"Ah bu çok saçma, her yerde bu olaydan bahsediliyorken biz oturup bekleyemeyiz."

Anlaşılan evren, sıra Zeynep'e gelince verici olma konusunda pek iyi değildi. Verdiğini geri alması saniyeler içinde gerçekleşmiş ve öfkeden yanaklarının kızarma sırası ona geçmişti.

"Yüzeysel bir yazı hazırlayıp akşama yazı işlerine gönderir sizi de *cc*'lerim," diyen Zeynep kadınla değil ama evrenle dalga geçercesine gülümsedi. "Asıl yazı içinse on beş gün beklemek istiyorum ve bu konuda ısrarcıyım." Kiminle dans ettiğini bilmiyorsan ayağına basılma ihtimalini göze alıyorsundur. Evrenin bunu hâlâ öğrenememiş olması onun suçu değildi.

Son bir gayretle dişlerini sıkan Ayşe özüne Kayserili haline geri dönüp "Pekâlâ ama geç kalmamaya çalış," dedi ve hışımla odadan çıktı.

Kollarını göğsünde birleştiren Zeynep, kadın görüş alanından kaybolduğu an içindeki tüm havayı boşaltıp kendini koltuğa bıraktı.

"Ona itiraz ettin, onunla dalga geçtin ve..." deyip duraksayan Sinem kolundaki saate baktı. "Yazıyı bitirmen için sadece on saatin var."

"Bence boşuna uğraşmayayım, direk istifa mektubumu yazayım."

"Sana işkence yapma keyfinden mahrum kalmamak için istifanı asla kabul etmez."

"Peki, pencereden mi atlayayım yoksa ilaç mı içeyim."

"Köprüye çık, oradan intihar edenlerin haberi çok tutuyor, ama önce o yazıyı yetiştirmen lazım," diyen Sinem arkadaşını bileğinden tutup ayağa kaldırdı. "Hadi çalışmaya başla!"

"Bileklerimi kesme şıkkını işaretliyorum."

"Merak etme o haber hazır olmazsa Ayşe kafanı kesecek."

"Ama sen şu anda beni *push* ediyorsun."

"Onun seni tuş etmesinden daha iyidir, hadi!"

Sinem odadan çıkıp tam da söylediği gibi kapıyı kilitlediğinde Zeynep kararlı ama bir o kadar da karamsardı. Ve sebebini çok iyi biliyor olsa da kararından asla vazgeçmeyecekti.

İşin yavaş ilerliyor oluşu, katilin öyle istemesinden kaynaklanıyordu. Yollara ipuçları bırakmıştı, fakat hiçbiri işe yaramıyordu. Bir anlık heyecan, ama sonrası hayal kırıklığıydı.

Apar topar sorguya alınan ve Esmer'in cinayet zanlısı olarak tutukladığı Güvenlik Şef'inin ifadesini Güçer bizzat yerinde seyretmişti. Ne var ki ikna olmamıştı Aksine her şey biraz daha karmaşık hâle gelmişti. Başka bir bakış açısına duyduğu ihtiyaçla sorgunun CD'sini yanına alıp eve geri dönmüş ve avukat arkadaşı Samet'i aramış, o da hemen gelmişti.

Kahvesini yudumlayan genç avukat "Adam hâlâ gözaltında mı?" diye sordu.

"Evet, hem de bir süre daha kalmaya devam edecek gibi görünüyor."

Güçer dosyanın içindeki küçük zarftan çıkardığı CD'yi özenle bilgisayara takıp çalıştır düğmesine bastı. Birkaç saniye boyunca kararan ekranda aniden üç tanıdık yüz belirdi.

Birisi Esmer'di. Yine kötü polis duruşunu almış ve avına kilitlenmiş bir avcı gibi bekliyordu. Ötekisi Mert'ti. Üçüncü kişi, adının Cengiz olduğunu söyleyen güvenlik şefiydi ve Güçer onu da tanıyordu. Bara gittiğinde onu kapıda karşılayan iri kafalı adamın ta kendisiydi.

"Aslına bakarsan adam katil olmak için tüm özellikleri taşıyor."

Samet'in yorumuyla başını kaldıran Güçer "Sen bir de onu yakından gör," dedi.

"Onu tanıyor musun?"

"Bara gittiğimde kapıdaydı."

"O bara ve bu adama özellikle mi yönlendiriliyoruz yoksa katil gerçekten bu mu?"

"Spermi bulamasaydık o zaman katilin bu adam olduğundan asla şüphe etmezdim."

"Sen o kadar detaylı bir plan yap, uğraş, ama arkanda delilin kralı olan spermini bırak."

Güçer arkadaşına sadece başını sallayarak karşılık verdi. Zira Esmer ısınma turlarını bitirmiş ve adamı köşeye sıkıştırmak için hamlelerini yapmaya başlamıştı.

"Sana ait spermin cinayet mahallinde ve maktulün üzerinde ne aradığını söyler misin?"

Cengiz tüm duygulardan arınmış bir sesle "Bilmiyorum." dedi ve aynı şekilde ekledi. "Nasıl olduğunu bulmak sizin işiniz."

"Elimde seni birinci derece cinayetten suçlayabileceğim bir kanıt varken niye uğraşayım? Zaten nasıl olduğu da belli, maktulü öldürmeden hemen önce ona tecavüz ettin."

Esmer'e restini görüyorum, der gibi bakan adam "Beni suçlayabilirsin, ama suçlu ilan edemezsin," dedi.

"Şimdiye kadar hiçbir olaya karışmamışsın ve enteresandır ki sabıka kaydın da yok. Bunun sebebi yasaları iyi bilmen mi?"

"Ben düzgün ve iyi bir vatandaşım!"

"Hı-hı eminim öylesindir," diyen Esmer tiz bir ses çıkartacak şekilde sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Madem konuşmama hakkını kullanıyorsun, o zaman kendine bir avukat bul, çünkü seni tutukluyorum."

"Sen bilirsin."

"Bu iş yeterince uzadı. Maktule tecavüz edilmiş, kanıtlar da bunu senin yaptığını söylüyor. Ne diye uğraşayım ki, suç belli suçlu belli. Bundan sonra git savcıyla uğraş."

Esmer'in son kozunu oynadığını görebilen Güçer onunla gurur duyarcasına yüzündeki ifade yumuşadı. Karşısındaki adam ilk defa başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken, genç kadın kendinden emin ve rahattı. Söylediklerini yapacağına dair en ufak bir şüphe bırakmıyordu.

Adam *"Blöf yapıyorsun."* dediğinde ekrana kilitlenmiş hâldeki Samet de yerinde kıpırdanıp "Bu adam ya çok salak ya da çok akıllı," diyerek fikrini belirtti.

"Sence niçin konuşmuyor?"

"Çünkü bir şey saklıyor." Samet *mouse*a uzandı ve görüntüyü bir dakika kadar geriye aldı. "Baksana Esmer *'Maktule tecavüz edil-*

miş, kanıtlar da bunu senin yaptığını söylüyor,' dediğinde tepki vermemek için çene kaslarını sıkıyor."

"Bunu da kızdığı için değil, ağzından bir şey kaçırmamak yapıyor."

"Kesinlikle ve sen de çok iyi bilirsin ki bu, yakayı ele veren bir katilin tepkisi değil. Sakladığı şey, katil olarak tutuklanmasından çok daha önemli olmalı."

Esmer adamın tepesine gelene kadar sessiz kalınca onu seyredenler de nefesini tutup ne yapacağını bekledi. Öfkesini kontrol altına alarak sakin kalmayı başarması için çok değerli birkaç saniyeye olan ihtiyacı Esmer bu şekilde kazandı. Sonra da bir elini masaya yaslayıp adama doğru eğildi.

"İster konuş ister konuşma, yakalandın," diyen Esmer'in yüzündeki ifade ancak haylazca diye tarif edilebilirdi. "Bana maktulün kim olduğunu ve onu neden öldürdüğünü uzatmadan söylersen sana nazik davranacağıma söz veriyorum."

Cengiz'in sanki kendini anlatmasının başka bir yolu yokmuş gibi Esmer'e aynı şekilde diklendi. "Ben geri zekâlı mıyım, ne diye arkamda delil bırakayım. Belli ki bu bir komplo."

"Peki ben, senin bu şekilde bir savunma hazırlamadığını nereden bileceğim? Belki de o kadar çok zevk aldın ki prezervatif takmadığını unuttun."

"Hadi ama!"

"Maktule tecavüz etmediysen nasıl oldu da spermin orada bulundu?" Esmer'in konuşması devam ettikçe sesi yükselmiş ve tonu kalınlaşmıştı.

Köşeye sıkıştığını ve kaçacak yeri olmadığının farkına varan adam, kızmış bile olsa bunu belli edecek durumda değildi. Sadece "Avukatım olmadan konuşmayacağım." diyebildi.

Güçer'le birlikte geriye yaslanan Samet "Kardeşin harika bir iş çıkardı," dedi.

"Ben onun eline düşeceğime itirafa giderdim."

"O mu yaptı diyorsun?"

"Eldeki tek delil onu işaret ediyor, ayrıca maktulle aynı mekândaydı. Kameraların yerlerini iyi biliyordur. Yakalanmadan konuş-

muş olabilirler. Hatta maktul bu yüzden o bardaydı belki de. Adamın çıkma saatini bekliyordu. Fakat sonra işinin uzayacağını ve ona eve önden gidebileceğini söylemiş olabilir. Ayrıca ölüm saati barın kapandığı zamana denk geliyor."

"Evet, her şey yerli yerine oturuyor, fakat ben hâlâ ikna olmadım."

Bilgisayarın yeniden başlat tuşuna basan Güçer "Ben de!" dedi. "Hareketlerinde tuhaflık var. Üstelik bara gittiğimde ona maktulün fotoğrafını gösterdim, gayet rahattı ve dikkat çekecek bir tepki vermemişti. Ayrıca hedefi bensem, o zaman bana olan duygularını da çok iyi sakladığını söyleyebilirim. Fakat şimdi çok gergin, ama soğukkanlılığını koruyabiliyor."

Bir kere daha izlemek için ekrana döndüler. Bu sefer sadece Cengiz'i gözlemleyip onunla ilgili fikir edinmeyi ya da herhangi bir şey yakalamayı umut ediyorlardı.

Katilin güvenlikçi olması Güçer'e mantıklı gelmiyordu. Zaten duyguları da kolay ikna olmaya hazır değildi, ancak aklı, Güçer'e dikkatli olmasını tembihliyordu.

5. BÖLÜM

Hareket hâlindeyken ve aklında onlarca düşünce varken dahi bir yerden sonra ki, oranın neresi olduğunu kesinlikle bilmiyordu, kendini acaba Zeynep ne yapıyor, diye fikir yürütürken buluyordu. İlk yetmiş iki saat sürekli hayatında olan kadını, iki gündür ne görmüş ne de sesini duymuştu. Nasıl olduğunu sormak için birkaç defa telefona uzanmış, ama neyse ki beyninin mantıklı düşünen yanı onu vazgeçirtmişti.

Gazeteci kız iyiydi hatta Güçer'den daha hızlı toparlanmıştı. Üstelik Zeynep yasaklar listesinin en başında yer alıyordu. Ve kendine dert olarak onu seçmesi için öncesinde halletmesi gereken daha önemli mevzuları vardı.

Mantığı Güçer'e doğru açıklamalar yapıyordu, ancak içindeki başka bir duygu, kemirgen gibi onu içten içe yiyordu. Genç kadını isteme duygusu öyle güçlüydü ki onunla baş edebilmek için sarf ettiği çaba yorucu olmaya başlamıştı.

Neyse ki yapılacak çok fazla işi vardı ve bu sayede Zeynep'ten uzak durmayı başarabileceğine inanmak istiyordu.

Laborant şefi Müjde'nin ona özellikle cevap vermediği gibi bir hisse kapılmıştı. Ne kadar haklı olduğunu anlamak için de, yapılacak ilk iş olarak kadının yanına gitmeyi planlamış, sabah da erkenden kalmış ve sözünü tutup Adli Tıp binasına gelmişti.

Müjde herkesin kabul edebileceği ölçüde güzel bir kadındı ve kadınlığını işinin arkasına saklamaya çalışmıyordu. Kısa kumral saçları ve yuvarlak yüzüyle Güçer de onun güzel olduğunu düşünenler arasındaydı. Fakat bu günlerde güzel denilince aklına gelen isim başkaydı.

"Savcım! Beni şaşırttınız."

Onu gördüğüne sevinmiş gibi durmayan genç kadının tebessümüne bir an bile kanmayan Güçer elindeki kahvelerden birini genç kadına doğru uzattı. "Laktozsuz süt ve ekstra sıcak."

5. BÖLÜM

Hareket hâlindeyken ve aklında onlarca düşünce varken dahi bir yerden sonra ki, oranın neresi olduğunu kesinlikle bilmiyordu, kendini acaba Zeynep ne yapıyor, diye fikir yürütürken buluyordu. İlk yetmiş iki saat sürekli hayatında olan kadını, iki gündür ne görmüş ne de sesini duymuştu. Nasıl olduğunu sormak için birkaç defa telefona uzanmış, ama neyse ki beyninin mantıklı düşünen yanı onu vazgeçirtmişti.

Gazeteci kız iyiydi hatta Güçer'den daha hızlı toparlanmıştı. Üstelik Zeynep yasaklar listesinin en başında yer alıyordu. Ve kendine dert olarak onu seçmesi için öncesinde halletmesi gereken daha önemli mevzuları vardı.

Mantığı Güçer'e doğru açıklamalar yapıyordu, ancak içindeki başka bir duygu, kemirgen gibi onu içten içe yiyordu. Genç kadını isteme duygusu öyle güçlüydü ki onunla baş edebilmek için sarf ettiği çaba yorucu olmaya başlamıştı.

Neyse ki yapılacak çok fazla işi vardı ve bu sayede Zeynep'ten uzak durmayı başarabileceğine inanmak istiyordu.

Laborant şefi Müjde'nin ona özellikle cevap vermediği gibi bir hisse kapılmıştı. Ne kadar haklı olduğunu anlamak için de, yapılacak ilk iş olarak kadının yanına gitmeyi planlamış, sabah da erkenden kalmış ve sözünü tutup Adli Tıp binasına gelmişti.

Müjde herkesin kabul edebileceği ölçüde güzel bir kadındı ve kadınlığını işinin arkasına saklamaya çalışmıyordu. Kısa kumral saçları ve yuvarlak yüzüyle Güçer de onun güzel olduğunu düşünenler arasındaydı. Fakat bu günlerde güzel denilince aklına gelen isim başkaydı.

"Savcım! Beni şaşırttınız."

Onu gördüğüne sevinmiş gibi durmayan genç kadının tebessümüne bir an bile kanmayan Güçer elindeki kahvelerden birini genç kadına doğru uzattı. "Laktozsuz süt ve ekstra sıcak."

Müjde yerinden kalkıp yanına geldiği Güçer'in uzattığı kahveyi aldı.

"Bilgi kaynağınızı sormayacağım, çünkü şu anda daha mutlu olamazdım." Müjde önce kahvenin kokusunu içine çekti sonra da bir yudum içti.

"O zaman afiyet olsun."

"Peki, bu jestinizin sebebini öğrenebilecek miyim?"

"Sohbet ederken kahve içmenin keyifli olacağını düşündüm."

Güçer'in gözlerine bakmamaya özen gösteren Müjde "Bu bir rüşvet mi?" diye sordu.

"Asla ve bu sorunu beni tanımadığın için sorduğunu düşünüyorum."

"İnanmayacaksınız ama sizi çok iyi tanıyorum." Müjde jaluzileri açık pencerenin öteki tarafındaki ekip arkadaşlarını işaret ettikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Sizden o kadar çok bahsediyorlar ki, hakkınızda hemen her şeyi biliyorum."

"Buralarda popüler olduğumu duymak ne hoş!"

"Hadi ama bunu zaten bildiğinizi inkâr etmeyeceksiniz, öyle değil mi?"

Arkasına yaslanan Güçer genç kadının gerginliğini görebiliyordu. Onu daha fazla rahatsız etmemek için kaşını havaya kaldırıp sesini olabildiğince yumuşattı ve hemen konuya girdi.

"Buraya iş arkadaşın olarak geldim. Bu yüzden öncelikle siz mevzusunu ortadan kaldıralım." Müjde arkasına yaslandığında Güçer de "Konuşmak istemediğini görebiliyorum," dedi. "En azından bunun sebebini söyle. Bu arada fark ettin mi ben, sen aşamasındayım."

"Ah kesinlikle farkındayım." Müjde bir şeylerle oyalanıp daha rahat konuşabilmek için kahve bardağından medet umarcasına onu ellerinin arasında çevirmeye başladı.

Güçer genç kadının karar vermeye çalıştığını görebiliyordu. Bu yüzden sessiz kaldı ve beklemeye koyuldu. Müjde'yi zorlayamazdı ama pes edecek de değildi.

"Ne duymak istediğini biliyorum," diyen Müjde belli ki kararını vermişti. "Ancak söyleyebileceğim herhangi bir şey yok. Her şeyi inceledik ve bir şey bulamadık."

Güçer öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirdi. "Şüphelerinden neden vazgeçtiğini merak ediyorum. Spermin sahibi olan güvenlikçi iki gündür gözaltında ve ağzından tek kelime çıkmıyor."

Müjde sıkıntısını gizlemek gibi bir çabaya kalkışmadan içinde biriken tüm havayı boşaltırcasına nefesini bıraktı. "Yaptığım inceleme sonuç vermedi."

"Farkındayım, ancak uzman görüşüne, testlerin sonucundan daha çok güveniyorum. Sen durduk yere şüphelenmezsin, her ne düşündüysen haklı olduğuna eminim."

Güçer'in ikna kabiliyeti bir kere daha işe yaramıştı. Müjde genç savcıya hayranlıkla bakarken "Tamam," dedi. "Ama bilmeni isterim ki bu, herhangi bir ispatı olmayan teorimdir."

"Seni dinliyorum."

"Sperm havayla çok fazla temas etti ve ben şüphelenene kadar çok zaman geçti. Bu yüzden aldığımız sonuçlar güvenilir değil."

"Neye göre güvenirlilikleri yok."

"Üç defa denedim ve her defasında farklı sonuç aldım."

"Oldukça ikna edici."

"Ama ben yine de spermin maktulün ölüm saatiyle uyuşmadığını düşünüyorum."

Kaşlarını ortada birleştiren Güçer'in alnında tek ve derin bir çizgi oluştu. "Yelda yanılıyor olabilir mi? Belki katil önce maktule tecavüz etmiş sonra öldürmüştür."

"Ölüm saati 9 ila 10 arası. Hadi diyelim, önce tecavüz etti. Bu da ortalama saat 7 civarı olur. Fakat benim bahsettiğim zaman çok daha öncesi."

"Ne kadar mesela?"

"Ortalama on saat."

Müjde'nin yorumuyla Güçer gözlerini kıstı. Genç kadına da söylediği gibi ona güveniyor ve savının doğruluğuna inanıyordu. Lakin bundan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini kestiremiyordu. Güçer sessiz kalıp kafasının içindekileri toparlamaya çalıştı. Düşünceleri ağır ve uyuşuktu. Zihninde dönüp duruyor, birbirlerine çarptıktan sonra uçup gidiyorlardı.

Hatırlayamadığı o şey endişeye dönüştü ve içine düşürdüğü kuşkuyla Müjde'ye "Bunun ne anlama geldiğiyle ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır, o kadarı beni aşar."

Güçer görmeyen gözlerle bakışlarını Müjde'nin yüzüne dikti. Giydiği beyaz renkli tişört gözlerinin parlaklığını daha da ortaya çıkarmıştı. Güçer genç kadını seyrederken aniden "Tabii ya!" dediğinde aklındaki diğer tüm düşünceler silindi. Hatırlaması gereken, korumanın ifade kaydını izlerken Samet'in yaptığı yorumdu. *"Sakladığı şey, katil olarak tutuklanmasından çok daha önemli."* "Harika bir iş çıkardın."

"Eminim öyledir".

"Emin ol öyle," diyen Güçer ayağa kalktı. "Sonucu bildirmek için seni arayacağım."

"Arama."

Güçer gitmek üzere kapıya varmıştı ki Müjde'nin isteğiyle olduğu yerde durdu ve genç kadına döndü. "Neden?"

"Arama, çünkü buraya gelip sonucu haber verirsen, sana kahve borcumu öderim. Ayrıca senin de bana hâlâ bir yemek borcun var."

Genç kadın onunla flört ediyordu. Bunun kesinlikle bir sakıncası yoktu.

Güçer "Burada olacağım," dediğinde aklına Zeynep geldi. Saçma bir şekilde ona ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapılınca o hissi geldiği gibi geri gönderip dışarı çıktı.

Kadınlarla flört etmeyi seviyordu, sadece ilişkilere isim koyulmasından hoşlanmıyordu. Zaten şu andaki meselelerinin arasında tek bir kadın vardı, onun da katilini bulmak için yemin etmişti. Bu yüzden mümkünse gazeteci kızı zihninden uzak tutup yakaladığı ipucunu sonuçlandırmak için Cinayet Büro'ya gidip Esmer'le görüşmesi gerekiyordu.

Savcı Yiğit, Cengiz'i mahkemeye çıkarmaya hazırlanıyordu ki ellerindeki deliller bunun için yeterliydi. Fakat sonrası umut vaat

etmiyordu. Hatta avukatı yeterince iyiyse tutuksuz yargılanıp kısa zamanda özgür kalabilirdi.

Güçer duygularının sesini susturup mantığını dinlediğinde, Cengiz'in katil olmak için gerekli her şeye sahip olduğu kanısına varıyordu. İkna edemediği iç sesiydi.

Eğer Cengiz katil değilse ve Müjde şüphelerinde haklıysa, geriye tek seçenek kalıyordu. 22 Haziran Cumartesi gecesi adam kesinlikle bir kadınla birlikte olmuştu. Bu da spermin varlığının açıklamasıydı.

Konu adamın suskunluğu seçmesine gelince, öyle bir şey yaşamış olmalıydı ki, anlatmaktansa tutuklanmayı tercih ediyordu. Ve insanların var oldukları günden beri söylemekten kaçındıkları ilk şey, ihanetleriydi.

"Tam olarak ne bulmaya çalışıyoruz?"

"Bilmiyorum, ama bulunca ne olduğunu anlayacağımızı sanıyorum."

Güçer'in yanıtı Esmer'i tatmin etmeyince ekrana bakmaktan vazgeçip ayağa kalktı. Bir elini beline ötekini ensesine götürüp küçük bilgi işlem odasında ağabeyinin yanında dikildi.

"Bense bildiğini ve bizden sakladığını düşünüyorum."

Başını iki yana sallayan Güçer "Yazık, insanlara karşı tüm güvenini kaybetmişsin!" dedi.

Mert de oturduğu sandalyede arkaya doğru yaslanıp iki elini ensesinde birleştirdi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama Esmer'le aynı fikirdeyim. Peşinde olduğun şeyi bize de söylersen onu bulmamız daha kolay olabilir."

"Ne güzel, aynı dili konuştuğunuza göre ortak olmayı başarmışsınız."

Esmer dans eden bir dolu insanın görüntüsünün olduğu ekranı işaret ederek "Daha önce bunu onlarca kez izledik," dedi homurdanarak. "Şimdi neden tekrar izliyoruz?"

Güçer aslında tam olarak ne görmeyi beklediğini bilmiyordu, sadece bir şüphesi vardı. Kimseyi yanlış yönlendirmek istemediği için de şüphesinden bahsetmemeyi tercih etmişti. Fakat öfkeli iki çift göz ona bu şekilde bakarken suskunluğuna devam edemezdi.

"Daha önce maktulü incelemiştiniz, şimdi Cengiz'i gözlemliyoruz."

"İnanmayacaksın ama biz bunun için de görüntüleri en az iki defa izledik."

"Kendimden nefret etmeye çok yaklaştım savcım, ama söylemeden duramayacağım, Esmer bu defa da doğru söylüyor. Hatta tam sayı vermek gerekirse üç kere izledik."

Esmer'le Mert'in hiddetine karşın genç savcı sakin kalmayı başaran bir sesle "Biliyorum," dedi. "Fakat siz Cengiz'in maktulle karşılaştığı bir anı bulmaya çalıştınız ki, öyle bir an yoktu. Ama bir şey olmalı ve o şey her ne ise o gece yaşandı. Bu yüzden sadece Cengiz'i izleyip onun ne yaptığını, kimlerle daha doğrusu hangi kadınlarla konuştuğunu inceleyeceğiz."

Güçer'in bu defaki cevabı yeteri kadar tatmin ediciydi. Sakinleşen Esmer koltuğuna oturdu ve yeniden önlerindeki üç ayrı ekrandan görüntüleri izlemeye devam ettiler.

Dakikalar birbirini kovalayıp aradan neredeyse bir saat geçmek üzereydi ki Güçer heyecanla "İşte!" dedi.

Heyecanına ortak olan ikili aynı anda ona döndü. Güçer de görüntüyü geri alıp eliyle ekrandaki beyaz elbiseli kadını gösterdi ve emin olduğu anda kaydı durdurdu. Göstermiş olduğu görüntüde, kızıl saçlı ve beyaz elbiseli kadının yanındaki adam, elini beline koyduğu genç kadını sahiplenici şekilde kendine yaslamıştı. Kızıl saçlı kadın da etrafıyla ilgilenmiyordu, ancak Güçer'in yakaladığı o kısacık zaman diliminde Cengiz'le birbirlerine kaçamak bir bakış atıp hemen ardından telaşla gözlerini kaçırıyorlardı.

Mert "Bunları tanıyorum, ifadelerini ben almıştım," dedi. "Adam barın sahibi yanındaki de sevgilisi. Cengiz, patronunun kadınına bakarken yakalanmamak için bakışlarını kaçırmıştır."

"Saklayacak bir şeyin olmazsa tedirginlik hissetmezsin. Cengiz'e dikkat edin. Onların gelmesiyle beden dili değişti, ayrıca kadına bakmamak için çabalıyor. Kısa süren konuşmalarının ardından patronuyla sevgilisi gidiyor. Aradan on dakika geçince de Cengiz'in telefonunun ışığı yanıyor. Gelen mesajı okuduktan sonra yerini terk edip otoparka doğru ilerliyor."

Güçer söylediklerinin doğruluğunu ispatlamak için görüntüyü yeniden devam ettirdi. Cengiz otoparka yönelip görüş alanından çıktığında Esmer "Otoparkın kayıtları nerede?" dedi.

"Otoparkta kamera yokmuş."

"Nasıl yokmuş?"

"Kamera koymayınca olmuyormuş."

İki komiserin sürtüşmesini önlemek isteyen Güçer "Zaten olmadığı için otoparka gidiyor," deyince istediği sonucu aldı. İkili hem susmuş hem de onun ne söyleyeceğini merak ederek dikkatlerini Güçer'e vermişti. "Cengiz patronunun sevgilisiyle yatıyor. Bunu da kameraların olmadığı yerde yani otoparkta yapıyor. Şimdi de kadının aynı saatteki görüntülerini bulup onun da otoparka gittiğinden emin olalım."

"Bu tezine okeyim, peki bunun bize ne faydası var?"

"Çünkü sevgili kız kardeşim, katil onları takip ediyor ve Cengiz'in attığı prezervatifi alıp içindeki spermi maktule yerleştiriyor."

"Yok artık!"

Esmer'in hararetli tepkisine karşın Mert sakin kalmayı başarıp "Neden?" diye sordu.

"Bu soruyu cevapladığımız an katili de yakalamış oluruz." Güçer'in yorumu beraberinde yeni bir tahmini de getiriyordu. "O barı ve Cengiz'i rastgele seçtiğine inanmıyorum. Bir şekilde bir bağlantı olması gerekiyor."

Düşünmekten patlamak üzere olan damarlarını yumuşatmak isteyen Güçer alnını ovuşturdu. Puzzle tamamlayacak olan parçaya yaklaştığını hissediyordu. Ne var ki o zamana kadar geç kalacak olmaktan korkuyordu. Çünkü içindeki ses, katilin daha yeni başladığını söylüyordu. Ve Güçer önceki tecrübeleri sayesinde o sesin yanılmadığını biliyordu.

Eğer daha dikkatli olsaydım ile başlayan cümleleri hiç bitmiyordu ve bitecekmiş gibi de durmuyordu. Onun yüzünden genç bir kadın öldürülmüştü, hem de sebebinin ne olduğunu bilmediği

bir nedenden dolayı. Güçer bu durumu kabullenmekte hala sorun yaşıyordu.

Kamera görüntülerinin ardından Cengiz ifade odasına alınmıştı. Esmer bu defa öfkeli değildi, ama daha kararlıydı.

Camın arkasından seyrettiği kardeşinin istediği itirafı almadan içeriden çıkmayacağını Güçer görebiliyordu.

Esmer ondan beklenmeyen sakinlikle "Ne zamandır barın güvenlik müdürüsün?" diye sorunca Cengiz başını kaldırdı ve şüpheyle bakan gözlerini, komisere dikti. Asıl konuya geçmeden önce komiserin ısınma turu yaptığının farkındaydı.

"Üç yıldır."

"Peki ondan önce?"

"Yakın korumaydım."

"Kimin?"

"Saadettin Bey'in."

"Yani aynı zamanda barın da sahibinin."

"Evet."

"Toplamda kaç yıldır onun yanında çalışıyorsun?"

"Emin değilim, on beş yıl olmuştur."

Cevabını bildiği hâlde Esmer önündeki Cengiz'in özgeçmişinin sayfalarını karıştırdı ve "Zaten otuz yaşındasın," dedi. "Tüm ömrünü ona hizmet ederek geçirmişsin."

"Ben çocuk esirgemedeydim, kaçmadığım zamanlar tabii. O bize abilik etti. Bu yüzden ona hizmet etmekte sıkıntım yok. Hem iyi maaş veriyor."

Güçer "Hadi," diye mırıldandığında Esmer de onu duymuş gibi bakışlarını aynaya çevirdi. Sonra tekrar Cengiz'e döndü. "Abim dediğin adama boynuz takarken vicdanın sızlıyor yani."

Hazırlıksız yakalanan Cengiz kocaman açtığı gözlerini komisere dikince Güçer kastığı bedenini rahat bıraktı ve "Bingo!" dedi.

Cengiz'in şaşkınlığını korku gölgelemiş ve hayretle bakan gözleri açık kalmıştı. Dudaklarını kıpırdattı, ama belli ki zihni ona oyunlar oynayıp yaptığı şeyin sonuçlarını gösteriyordu. Alnında biriken ter damlaları yanaklarından aşağıya süzülürken nihayet "Ne saçmalıyorsun?" demeye başardı. Ne var ki hiç ikna edici değildi.

"İnkâr etmeyi tabii ki deneyebilirsin, ama işe yaramaz, patronunun sevgilisiyle yattığını biliyoruz. Zaten bunu açıklayamadığım için konuşmayı ve ifade vermeyi reddettin."

İnsaf dilenircesine Esmer'e bakan adam öncesinden farklı olarak tüm özgüvenini kaybetmişti. "Böyle bir şey..."

"Sakın! Senden sıkıldım, kiminle yattığın umurumda değil. Bana sadece o geceyi anlat!"

"Sen çıldırmışsın."

"Of pekâlâ ben anlatayım," diyen Esmer ağır çekime alınmış hareketlerle ayağa kalktı. "Sevgilin ki o aslında patronunun sevgilisi, fırsatını bulunca otoparktaki arabana gidiyor ve sana da haber veriyor. Sende yanına gidip ateşli dakikalar geçiriyorsunuz. Yeniden inkâr etmeden önce bence biraz bekle. Çünkü izni çıkardım ve arabanı aldırdık. Sanıyorum şu anda arkadaşlar arka koltuğunu incelemeye başlamıştır. İkinize ait DNA'nın bulunması an meselesi." Esmer yanına vardığı Cengiz'e doğru eğilirken elini de masaya dayadı. "Bu arada kullandığın prezervatifi atman hiç mantıklı bir hareket olmadı. Anlamayacak kadar meşguldün, ama biraz dikkat etseydin izlendiğinizi hissedebilirdin. Gerçi sanıyorum ki otoparktaki ilk geceniz değildi, o yüzden rahat ve dikkatsizdin."

"Saadettin Bey'e bundan bahsedecek misiniz?"

Esmer adamın sorusuna cevap vermek yerine yürümeye başladı ve onu yaptığı ihanetin sonuçlarıyla baş başa bırakıp odadan çıktı.

İstanbul'da onlarca bar varken katil, Cengiz'i ve orayı nasıl bulmuştu? Üstelik maktul içerideydi... Güçer aniden düşüncesini yarıda kesip yanındaki savcıya döndü.

"İnşa edildiği günden itibaren o binada neler yaşanmış araştıralım. Katilin orayı seçmesinin bir nedeni olmalı. Ayrıca Cengiz'in yasak ilişkisini belli ki biliyordu. Onları daha önce de gözetlemiş olmalı, Geriye dönük barın kameraların da yeniden incelenmesi gerek."

"Tüm bunların bize bir faydası olacak mı?"

Aniden ayağa kalkan Güçer "Olmalı," dedi. Parçaları bir an önce yerine oturtmak istiyordu. Ne var ki yanlış hamle yapmaktan da korkuyordu.

Düşünmeye ihtiyaç duyan Güçer'in sorunu, nereden başlayacağını bilememesiydi. Karşılarındaki katil çok zekiydi ve kusursuza yakın bir plan tasarlayıp yine aynı şekilde onu hayata geçirmişti. Güçer böyle birinin hedefi olabilecek ne yapmıştı?

Sorgulamayı bitirmiş olan Esmer heyecanla kapıyı açıp "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sorduğunda Güçer olduğu yerde durdu. Kendi hisleri için kullanabileceği doğru kelime kesinlikle heyecan değildi. İlle de bir şey söylemesi gerekseydi doğru ifade, endişe olurdu.

"Bu kızıl saçlı sevgiliyle görüşün, belki o bir şeyler görmüş veya dikkatini çekmiştir."

Mert elindeki kâğıt yığınları arasından birini çekip çıkardı. Hızlı bir şekilde yazılanlara göz gezdirdikten sonra "Kızıl saçlı kadının adı Burcu Şahin, yirmi dokuz yaşında," dedi ve durağan sesle okumayı sürdürdü. "Saadettin'le evli değiller ama dört yıldır birliktelermiş. İlk ifadesinde maktulü görmediğini ve lavaboya gitmek dışında locasından çıkmadığını söylemiş ki kamera görüntülerinden yalan söylediğini teyit ettik. Cengiz'le aynı dakikada oda otoparka açılan kapıdan dışarı çıkıyor. Ve İletişim Fakültesi mezunuymuş." Gözlerini okuduğu kâğıttan ayıran Mert fikrini kendine saklamak istemdi. "Ancak hiç çalışmamış, kolay para..."

Mert daha cümlesini bitirememişti ki çalan telefonuyla susmak zorunda kaldı. Ekranda arayan ismi görünce önündeki dosyayı bırakıp ayağa kalktı ve aramayı cevaplandırdı. Daha 'Alo,' bile diyemeden karşı taraf konuşmaya başladı.

Görüşme kısa sürdü, ancak Mert'in sertleşen yüz ifadesi ve kısılan gözleri aldığı haberin önemli bir o kadar da şaşırtıcı olduğunun altını çizer gibiydi.

"Suşi yapan yerleri araştırma işi bitmiş," diyen Mert merakla ona bakan seyircilerini görebilmek için geri çekildi. "Biliyorsunuz, Doktor Yelda balığın çipura olduğunu söylemişti. Ekipler tüm mekânları dolaşıp sormuşlar, maktulü hatırlayan kimse olmadığı gibi çipura kullanan da yokmuş." Konuşmasına ara verdi. Sonra da

daha büyük bir haber vereceğini belli edercesine ellerini açtı. "Çipura yağsız ve ucuz balık olduğu için tercih edilmiyormuş."

"Al işte, bir saçmalık daha!"

Esmer'in yorumu ağırlaşan havada asılı kaldı. Çünkü hiçbiri akıl yürütebilecek durumda değildi. Maktulün midesinde ucuz ve yağsız bir balığın canlı parçaları bulunmuştu. Ama onu ne şekilde ve nerede yediğiyle ilgili bir sonuç yoktu.

Yerinden kalkan Güçer düşünmeye ara verip bir an önce harekete geçmeleri gerektiğinin farkındaydı. "Bu meseleye sonra yine döneriz, önce diğer işi halledelim. Burcu Şahin'i doğduğu günden itibaren araştırıp sonra da ifadesini alalım. Belki katilin onu seçmesine sebep olan bir neden vardır, aynı şey Cengiz içinde geçerli."

Güçer talimatlarını verirken onları bekleyen sürprize yaklaştıklarını hissediyordu ve eğer bir itirafa zorlansaydı, o anın gelmemesini tercih ettiğini söylerdi.

Dakikalardır aynı odanın içinde ve aynı koltukta oturmaktan bunalmış ve eklemleri esnekliğini kaybetmişti. Tüm dosyayı incelemiş, kamera kayıtlarını yeniden seyretmiş hatta medet umarcasına Tahsin ve Necip'i aramıştı. Onların durumu da çok parlak değildi. Başladıkları yerden bir adım öteye kıpırdayamamışlardı.

"Pes ediyorum," diyen Yiğit'in gözleri kan toplamış yüzü ise bembeyaz olmuştu.

"Öyle bir seçeneğin olduğu hissine nereden kapıldın?" Güçer'in görüntüsünün de Yiğit'ten farkı yoktu. Ama onu, inadı ve katile duyduğu öfke ayakta tutuyordu.

"Bu dosya beni aşıyor. Zaten ben savcı olmak istememiştim. Eczanemi açıp masamda oturmak ve bütün gün internette dolaşmak gibi harika bir hayalim vardı."

"Hayalinle arana girmek istemem ancak önce Cengiz meselesini ne yapacağına karar vermen lazım." Güçer koltuğunu çevirip tüm bedeniyle perişan hâldeki savcıya döndü. "Burcu Şahin yaşanılanları doğrulasa bile, bu güvenlik şefinin katil olmadığı anlamı-

na gelmiyor. Çünkü ben Müjde'ye güvensem de spermin eskiliği ile ilgili elinde belge yok, onunkisi de sadece uzman görüşü. Yani mahkemeye bunlarla çıkamazsın."

"Sen lanet olası bir işkoliksin ve berbat bir dostsun." Yiğit çatırdayan kemiklerini rahatlatmak için ayağa kalktı. "Ben hayallerim diyorum sen neden bahsediyorsun! Üniversite yıllarında da aynıydın şimdi de aynısın ve korkarım ki gelecekte de değişmeyeceksin."

"İnsanların yapamayacağı şeylerden bahsetmesinden hoşlanmıyorum. Eğer eczacı olsaydın sıkıntıdan patlar ve ikinci ayın başında, aksiyon olsun diye orayı yakardın."

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Şu ankinden bahsediyorsan biliyorum, bir katil var ve onu yakalamak istiyorum."

Ellerini cebine sokan Yiğit "Hayır senin rahatlamak için bir kadına ihtiyacın var." dedi.

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama kadından yana sıkıntım yok."

"Ben flört ettiğin ya da yattığın kadınlardan bahsetmiyorum."

Boyun damarlarında yeniden kan dolaşmasını sağlamak için Güçer başını sağa sola yatırıp esnemeye çalışırken "Hangi kadınlardan bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hayatında eksik olan aşkı tamamlayacak tek bir kadından söz ediyorum."

"Ve Eros oklarını çıkardı!"

"Evimizde beni bekleyen kadın sayesinde ayaktayım, ona gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu söylediğinde de benim tezimi doğruluyor. Aşk esarettir ve ben, bir kadının esiri olmayı reddediyorum."

"Sadık bir köpek gibi kapısında köle olacağın kadın, bir gün gelecek. Ben de o gün karşına geçip sana kahkahalarla güleceğim."

"Benim kullanabildiğim bir aklım var, o yüzden boşuna bekleme."

"Hiç duymadın mı, kalp devreye girince akıl hükmünü kaybediyor."

"Bu senin gibiler için geçerli."

"Bu, kalbi olan ve karşısına doğru insan çıkan herkes için geçerli."

Arkadaşına önce gözlerini devirerek karşılık veren Güçer sonra da "İşten bu kadar kaytarmak yeter," dedi koltuğunu masasına doğru çevirirken.

Yiğit biraz daha mızmızlanmak ve arkadaşına çıkışmak niyetindeydi. Ancak kapıyı tıklatıp ürkek hareketlerle içeri giren genç polis memuru onu durdurdu.

"Şey efendim rahatsız ediyorum."

Hareketlerindeki çekingenlik sesinde de olan polis memuresini cesaretlendirmek isteyen Güçer, "Sorun değil," dedi. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Elindeki defterin arasına koyduğu parmağını çıkarıp sayfayı açtı. "Burcu Şahin hakkında araştırma yapıyorum." İki savcı da sessiz kalıp ondan devam etmesini bekler gibi bakınca genç polis de konuşmasını sürdürdü. "Üniversite yıllarına gelene kadar her şey normal görünüyordu, aslında o yıllarda da her şey normal, yani aslında bir sorun yok."

Genç polis tekrar duraksayınca Güçer "Ama sen bir şey fark ettin, öyle mi?" diye sordu.

"Şey evet efendim."

"Hadi o zaman seni dinliyoruz."

"Efendim ben Zeynep Erdem hayranıyım, onun yazılarını ve sosyal medyasını takip ederim. Cesur bir kadındır, korkusuzdur ve her şeyi yazıp söyleyebiliyor. Ayrıca güzel de."

Bunlar Güçer'in Zeynep hakkında hissettiklerini en doğru şekilde anlatıyordu. Söz konusu hayranlıksa adının listeye eklenmesine itiraz edecek değildi. Genç kadının şu an ne yaptığını merak eden Güçer'in gözünün önüne gülüşü ve gözleri belirince bir anda silkelendi. Çünkü o az önce de söylediği gibi, hem kalbinin hem de ruhunun özgür kalmasında ısrarcıydı.

"Peki bize söylemek istediğin şey nedir?"

"Zeynep Erdem'in hakkında birçok şeyi zaten biliyorum, ama bu vakaya atandığımda onunla ilgili açılan dosyayı okumuştum. Yani sadece meraktan..."

"Lütfen, önce ne düşündüğünü söyle, sonra gerekirse biz senden açıklama isteriz."

Güçer çıkışının sert olduğunun farkındaydı. Ne var ki acemi polisi konuşturmanın ve kendi düşüncelerini geri getirmenin başka yolu yok gibi duruyordu.

"İlk fark ettiğim Burcu Şahin ile Zeynep Erdem'in aynı üniversite ve aynı bölümde okuduğuydu. Aynı sınıfta olma ihtimalleri düşüktü ama bir ihtimaldi. Okulun mezunlar sitesine girdim. Aynı sınıftaydılar ve aynı yıl mezun olmuşlardı.

İki savcının da an be an değişen ifadelerinden devam etmesi gerektiğinin farkına varan polisin sesi artık daha gür çıkıyordu. Oysa asıl haberi sona saklamıştı ve keşke iki savcı da şaşırmak için bu kadar acele etmeseydi. "Lisede de aynı okulda okumuşlar ve hatta on sekiz yaşına gelene kadar aynı mahallede yaşamışlar."

Bildiği her şey ve inandığı tüm teoriler kökten değişmişti. Güçer hiçbir zaman kadınları anlayamamıştı, ama onlarla zaman geçirmeyi sevmişti ve sevmeye de devam ediyordu. Öte yandan tıpkı şu anda olduğu gibi, kadınlar yorucu ve karmaşık varlıklar olabiliyordu.

Zeynep'in adını Burcu Şahin'in isminin hemen ardından duymak, ne beklediği ne de istediği sonuçtu.Aynı haberi Esmer'e verdiklerinde ise onun tüyleri kirpi gibi diken diken olmuş ve hiç vakit kaydetmeden Zeynep'i şubeye getirmek için yola çıkmıştı.

Recep'in odasında beklerken Güçer kesin talimat vermişti, Zeynep'in ifadesi sorgu odasında değil burada alınacaktı. Bunu, genç kadına toleranslı davranmak için değil, onun mağdur olma ihtimalinin suçlu olma olasılığından çok daha yüksek olduğu için yapmıştı.

Hedefin kendisi olduğuyla ilgili artık çok büyük şüpheleri vardı. Bağlantılar Zeynep'i işaret ediyordu. Onun evi ve onun geçmişinden gelen kırmızılı kadın, Burcu Şahin...

Güçer'in kendine sorduğu *"Zeynep'in evine girmeseydim, ne olacaktı?"* sorusunun yanıtı da artık belliydi. Katil, onun eve girmesini beklemiyordu, maktulle tanışması yeterliydi.

O sperm oraya Cengiz'e ardından da Burcu Şahin'in Zeynep'le bağlantısına ulaşılsın diye bırakılmıştı. Bu, önceki olasılıklardan çok daha doğru geliyordu ona.

Kendi düşüncelerinin aklına getirdiği olasılıklardan ilham alarak, katilin Burcu ile Zeynep'in bağlantısını nasıl bildiğini sorgulamasının, yapılacak ilk şey olduğuna karar verdi.

Maktulün kimliğini işleri zorlaştırmak için değil, araştırmayı çok yönlü ve çok daha derin yapmaları için gizlenmişti. Ve yine aynı soru, neden?

Zeynep maktulü hiç görmediğini iddia etmişti, keza ilk ifadesinde Burcu Şahin de aynı şeyi söylemişti.

Artık beyni aklından geçen düşüncelerin hızına yetişemiyordu. Yorulmuştu. Üstelik midesindeki düğüm geçen dakikalarla birlikte onu daha da sıkmaya başlamıştı.

Parmaklarını tarak gibi açıp kaşlarının üzerine düşen saçlarını geriye doğru attı ve elini ensesinde bırakıp kafasını yasladı.

Huzursuz olmakta haklıydı, fakat adını koyamadığı başka bir duygu hem düşüncelerinin hem de hislerinin önüne geçmişti. Kendisinin bir an bile tehlikede olduğuna inanmamıştı. Ne var ki açılan odanın kapısına doğru dönüp karşısında Zeynep'i görünce adlandıramadığı her şey anlamını buldu. Kendisi için değil, endişelerini tümü genç kadın içindi.

Kanı çekilmiş gibi gözüken Zeynep dudağını hoşnutsuz şekilde büküp sadece "Ne oldu?" diye sordu. Ona yöneltilen bakışlar ve yüzlerdeki ifadeden hiç iyi şeyler yaşanmadığını anlamıştı. Lakin ne olduğuyla ilgili fikri yoktu.

Akıllı bir adamın yapacağı şekilde Güçer masanın önündeki koltuklarda oturan dört kişiden uzaklaşmış ve objektifliğini koruyabilmek adına pencerenin önüne geçmişti.

Daha fazla zaman kaybetmek istemeyen Esmer de nezaketten yoksun bir sesle "Burcu Şahin adı size tanıdık geliyor mu?" diye sorarak konuya hızlı bir giriş yaptı.

Duyduğu isimle birlikte kaşlarını çatan Zeynep önce şaşırmış sonra da meraklanmıştı. "Eğer aynı kişiden bahsediyorsak hayatımda soyadı Şahin olan bir Burcu vardı."

"Emin olmak için önce siz bize tanıdığınız Burcu Şahin hakkında bilgi verir misiniz?"

Zeynep ona düşmanca bakan Esmer'den gözlerini ayırıp *'Neler oluyor?'* dercesine ve yardım istercesine bakışlarını Güçer'e çevirdi.

Bir sorun olmadığını anlatmak ve genç kadına güvence vermek için hafifçe tebessüm eden Güçer sonra da kardeşine "Burcu'nun fotoğrafını gösterir misin?" diye ricada bulundu.

Ağabeyinin isteğiyle Esmer yüzünü ekşitse de kucağındaki dosyadan çıkardığı fotoğrafı sehpanın üzerine bıraktı.

Ağır çekime alınmış hareketlerle öne doğru uzanan Zeynep, sanki ateşe değmekten çekiniyor gibiydi. On saniye boyunca sessizce ve ifadesiz bir yüzle fotoğraftaki kızıl kadını inceledi. Ardından "Değişmiş ama aynı Burcu Şahin'den bahsediyoruz," dedi ve hiç bekletmeden anlatmaya başladı. "Aynı mahallede yaşadık, aynı üniversitede aynı fakültede okuduk.""Şimdi de aynı iş yerinde mi çalışıyorsunuz?"

Gözlerini deviren Zeynep "Öyle olmadığını biliyorsunuz," dedi. "Yıllardır görüşmüyoruz."

Zeynep arkasına yaslanırken Esmer yerinde dikleşti. Genç kadına karşı duyduğu hisleri zaten belliydi. Şimdi bir de onun tarafından terslenmiş olmanın verdiği öfkeyle ağzını açtı.

"Şöyle ifade edelim, Burcu Şahin'le ilgili söyleyebileceğiniz her şeye ihtiyacımız var."

"Peki, şu anda gerçekten bilgime mi başvuruluyor yoksa bir avukat..."

Esmer, genç kadının cümlesini tamamlamasına izin vermeden "Bilgi için buradayız," dedi ve ekledi. "Ne zaman tanıştınız, neler yaşadınız, arkadaşlığınızı niye bitirdiniz?"

Zeynep ondan onay almak için bakışlarını bire kere daha Güçer'e çevirince, yüzünde oluşan yalvarma ifadesi genç adamın hoşuna gitmemişti.

"Bir konuyu aydınlatmaya çalışıyoruz," dedi Güçer öne doğru çıkarken. "Yani sorun yok. Hatta cevap vermek zorunda bile değilsin."

Güçer'in genç kadınla ilgili öğrendiği bir şey varsa o da, stresli olduğu zamanlarda saçıyla oynamasıydı. Zeynep yine bir gazeteci gibi davranıp sorular sorsa da görünmeye çalıştığı kadar rahat değildi. Saçlarını yatıştırmak için kulağının arkasına sıkıştırıyordu.

"Birlikte büyüdük, ama birbirimizden farklıydık. O, annesiyle günlere gidip bekâr oğlu olan teyzelere şirinlik yapan kızlardandı."

"Peki siz?"

"Benim annelerle işim olmaz. Oğlanlarla top oynamayı tercih ediyordum."

Zeynep'in cevabına hiç şaşırmayan Güçer, onun bahsettiği görüntüyü gözünde canlandırabiliyordu. "Ama bir yerde arkadaş olmayı başardınız sanırım," derken de yeniden pencerenin önündeki yerine geçmişti.

"Oğlanlar topun değil kızların peşinde koşmaya başlayınca Burcu'yla yakınlaştık. Salim adında bir sevgilisi vardı. Onlar görüşebilsin diye de Burcu'yla arka mahalleye gidiyorduk. Çünkü annesi bir tek benimle dışarı çıkmasına izin veriyordu." Kısa bir es veren Zeynep kimsenin soru sormayacağını anlayınca anlatmaya devam etti. "Bu durum bizi yakınlaştırdı, sonra Salim'le ayrıldılar ama biz yine arka mahalledeki parka gidip takılıyorduk. O, parka gelen oğlanların hepsine kur yapıp birçoğuyla sevgili olmuştu. Bana da Burcu'ya bakıcılık yapmak ve onun için kavga edenleri ayırmak düşüyordu. Ta ki on sekiz yaşına gelinceye kadar."

"On sekiz yaşına gelince ne oldu?"

Soruyu soran Esmer'in tarafına dönmeden konuşmasını sürdüren Zeynep "Ben teyzemle yaşıyordum," dedi. "Onun eşi asker ve üç oğlu var. Yani daha fazla o evde kalamazdım, bu yüzden tek başıma yaşamaya karar verdim. Hem üniversiteye gidiyordum hem de garsonluk yapıyordum. Dolayısıyla artık parklarda takılmaya zamanım kalmamıştı."

"Garsonluk maaşıyla nasıl geçindin?" Güçer'in gerçek bir merakla üstelik hiç düşünmeden sorduğu soru sonrasında, Zeynep gözlerini kaçırıp bakışlarını yere dikti.

"İyi bahşiş alıyordum. Yemek masrafım yoktu, kiram da uygundu, idare ediyordum."

"Anladığım bu arada Burcu ile görüşmeyi kestiniz."

"Üniversite sınavına girmedi. O zamanki sevgilisi altında spor arabası olan zengin biriydi. Onunla evlenmeyi planlıyordu. Fakat olmadı, o da sonraki yıl sınava girdi."

"Ama siz birlikte mezun oldunuz?"

"Hem çalışmak hem okumak biraz zordu, yani ben bir dönem gecikmeli bitirdim."

"Üniversitede tekrar yakınlaştınız mı?"

"Eskisi gibi değildik ama iyiydik."

"Görüşmeyi tekrar ne zaman ve niçin kestiniz?"

"Son sınıftayken şu anki çalıştığım gazeteye stajyer olarak girmeme bozuldu. Ona haber vermeli ve onu da işe aldırmalıymışım. Ben kendimi kurtarma derdindeydim, o ise zengin koca avında. Yani yönlerimiz farklıyken ve kendim için didinirken bana kızmaya hakkı yoktu. Tabii basit bir sürtüşmeden fazlasını yaşayınca bir daha da görüşmedik."

Güçer kimin daha az haksız olduğuna karar vermeye çalışıyormuş gibi parmaklarıyla çenesini sıvazlarken "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne duymak istediğinizi bilmiyorum ama söyleyebileceklerim, bu kadar."

Bu hikâyenin ilginç hiçbir yanı yoktu. İki kadın çocukluk yıllarında arkadaş olmaya çalışmıştı. Ancak aralarındaki farklılık buna müsaade etmemişti. Nihayetinde ikisi de istediğine kavuşmuştu. Hırslı ve azimli Zeynep adını duyuran bir gazeteci, Burcu Şahin de evlenmeyi başaramamış olsa da zengin adam avında istediği sonuca ulaşmıştı.

Fakat bir şey olmalıydı, başkaları için hatta olayı yaşayanlar için bile ufak, ama katil için büyük anlamlar taşıyan bir şey muhakkak olmalıydı.

Polise aradıkları şeyi veremediğinin farkında olan Zeynep'in yapabileceği bir şey yoktu. Özellikle Esmer Komiser onu çok zorlamış, hatta bir ara Zeynep'in bilgi sakladığına dair imada bulunmuştu. Neyse ki Güçer vardı. Adam bir kere daha varlığıyla onu rahatlatmıştı.

Burcu, geçmişinin sadece bir parçasıydı. Sonlarına rağmen aslında güzel günleri olmuş ve Zeynep'e gençliğiyle ilgili hoş anılar bırakmıştı. Geldikleri noktada ise, eğer ille de bir suçlu aranacaksa o kişi, Zeynep'ti.

Her şeyi aynı anda yapamamış, değişirken kendinden başka birisiyle ilgilenmekle zaman kaybetmek istememişti. Burcu bencildi, fazla hayat doluydu ve çok gülüyordu. Bunlar belli bir yerden sonra Zeynep'in sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Arkadaşı ona, hayatın herkese adil davranmadığını hatırlatıyordu.

Güçer onunla birlikte koridorun sonuna kadar gelip, Zeynep'i asansöre bindirirken, ona dikkatli olmasını tembihlemiş ve sonra yine görüşeceklerini söylemişti. Tekrar görüşecekleri konusunda Zeynep'in hiç şüphesi yoktu. Öyle ki bunun olması için gerekeni yapacaktı. Asansör kapısı kapanıp Güçer görüş alanından kaybolduğu andan giriş katına inene kadar geçen sürede Zeynep ne yapacağına karar vermişti. Binanın dışına çıkıp merdivenlerden indi ve köşeye çekilip beklemeye koyuldu. Komiserlerin kendi aralarında yaptığı konuşmada, Burcu'nun da yolda ve gelmek üzere olduğunu duymuştu. Bunun neyi değiştireceğini bilmiyordu, ancak Zeynep onu görmek istiyordu. Beklediği ikinci beş dakikanın sonunda, kapıya yanaşan polis aracındaki kırmızı saçlı kadını görünce öne doğru bir adım attı. İstediği sadece görmekti, neden fark edilmek için hamle yaptığını bilmiyordu. Belki neden ikisinin de burada olduğunu ve yollarının yine neden kesiştiğini öğrenebilmeyi amaçladığı içindi. Emin değildi. Cevap ikisi de olmayabilirdi. Araçtan inen Burcu'nun görüntüsünün aksine tavırları hiç değişmemişti. Güzelliğinin farkında olan ve doğuştan asilmiş gibi davranan ka-

dının hareketlerinde asalet vardı. Tıpkı eskiden olduğu gibi. Siyah dar kesim, bileğinde biten pantolonunun altına, sivri burunlu ve ince topuklu ayakkabı giyen Burcu, görüntüsünü de yine siyah ama ipek bir bluzla tamamlamıştı.

Hedefe kilitlenmiş ve kendinden emin adımlar atan kadın, daha ilk basamağa çıktığında önüne düşen gölgeyle başını çevirdi. Zeynep'i gördüğüne şaşırmamıştı. Ne var ki hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde yüzünü buruşturdu.

"Zeynep Erdem!"

"Burcu Şahin! Yoksa yanılıyor muyum, evlendin de hâlâ babanın soyadını kullanıyor olabilir misin?"

Basamakları çıkıp Zeynep'in önüne dikilen kadın kesinlikle Zeynep'e tepeden ve aşağılayıcı tavırla bakıyordu.

"Peki sen, isminin başına müdür unvanı koyabildin mi?"

"Hayır, ama en azından hâlâ kendi paramı harcıyorum."

"O yüzden mi nefesin açlıktan kokuyor?"

Zeynep başını salladı ve yaşadığı hüsranla "Hiç değişmemişsin." dedi.

"Doğru ben değişmedim, aynı kişiyim. Ama sen..." Çantasının düşen askısını düzelten Burcu sanki üzüntüsünü gizlemeye çalışıyor gibiydi. "Benim tatlı, sevimli arkadaşımı ele geçiren kötü cadıya dönüşmüşsün."

Öyle miydi? Belki.

"O zaman şuna ne dersin, ikimizin de yolu yol değil."

"Ben hâlimden memnunum," diyen Burcu'nun yüz hatları gerilmişti. "Başına ne tür bir bela açtın bilmiyorum, ilgilenmiyorum da, ama polise benden uzak durmalarını söyle. Benim ne seninle ne de sana yakın birisiyle hiçbir bağlantım kalmadı."

"O bağlantıyı elinden kaçırdığın için pişman olduğunun farkındayım!"

Kendini durdurmadan önce Zeynep'in aklından geçeni söylemesiyle Burcu'nun hiddeti dizginlenemez boyuta ulaştı. Uzun boyuyla üzerine doğru eğilen Burcu "Kes sesini!" diye çıkıştığında Zeynep gerilemek zorunda kaldı.

"Artık gitmemiz gerekiyor."

Eğer polis memuru araya girmeseydi, Burcu'nun ne kadar ileri gidebileceğini gören Zeynep akıllı her insanın yapacağı şekilde sustu ve olduğu yerde kaldı. Burcu ise onu yönlendirmeye çalışan polis memurunun peşine takılmadan önce öldürücü bakışlarını bir süre daha Zeynep'in üzerinde tuttu ve ardından yürümeye başladı. Eskide kalan dostunu bekleme ve görme amacı bu değildi. Ama Zeynep kendini engelleyememişti. Geçmişe ait yakıcı duyguların, güzel olan anılara karşı ezici bir üstünlüğü vardı. Yapılan iyiliklerin ne ve ne kadar olduğu önemli değildi, tek bir kötü an, hepsini silmek için yeterli oluyordu. Zeynep ikinci planına geçmeden önce Burcu'nun neden burada olduğunu öğrenmenin başka bir yolunu bulmalıydı.

Akşamın bu saatine kaldığı için eve dönüş yolu normalden daha uzun sürecekti. Bu yüzden emniyet binasından çıkıp fazladan zaman kaybetmemek için hızlı adımlarla açık alandaki otoparka doğru ilerdi. Güçer'in zihninde birbiri ardına dizilmiş bir sürü düşünce dolaşıp duruyordu. Ama bu düşünce dizisini izleyebilmek için, içlerinden hiçbirini yakalamayı başaramıyordu. Burcu Şahin'in anlattıkları farklı kelimelerle de olsa Zeynep'in hikâyesiyle neredeyse birebirdi. O, zengin koca avlamaktan bahsetmek yerine Zeynep'in bencilliği ve hırsından söz etmişti. On sekizinci yaşını doldurduğu gün, hepsini geride bırakıp veda bile etmeden gidişi, üniversitedeki son senelerinde sanki Burcu hiç hayatında yokmuş gibi davranması...

"Bu hiç inandırıcı olmadı, bir dahakine beni görünce ölü taklidi yaparsın."

Düşüncelerini dağıtıp onu daldığı yerden kurtaran sese doğru yönelen Güçer karşısında Zeynep'i görünce yürümeyi bıraktı.

"Korkarım ne demek istediğini anlamadım," diyen Güçer'in kısılan bakışları da şaşkınlığını belli ediyordu.

Oturduğu banktan sakin ve bir o kadar da yorgun hareketlerle kalkan Zeynep gülümsediğinde Güçer de onunla birlikte gülümse-

di. "Beni görmezden gelmene hak veriyorum ama bunu aleni şekilde yapmana biraz kırılmış olabilirim."

"Ya seni gerçekten görmediğimi söylersem?"

"Sana inanırım."

"Her zaman doğru cevapları vermiyorsun."

Ona doğru küçük adımlar atan Zeynep'in sesi de hareketleri de yenilgiyi kabullenmiş birisine ait gibiydi. "Tamam, gördüğüme değil de sana inanmayı tercih ediyorum," diyen Zeynep yarım metre kala Güçer'in önünde durdu. "Kafanda beliren diğer soruyu da hemen cevaplandırayım, tam bir saat yirmi beş dakikadır seni bekliyorum."

"Bu çok uzun bir süre."

"Değmeyeceğini mi düşüyorsun?"

"Bunu cevaplayabilmem için nedenini öğrenmem gerekiyor, ayrıca senin işin daha önce bitmişti."

"Kendi aranızda konuşurken Burcu'nun da gelmek üzere olduğunu duydum."

"Ve onu görmek için bekledin, öyle mi?"

Zeynep Erdem her yönüyle şaşırtıcı ve asla hafife alınmaması gereken bir kadındı. Fakat şu anki hâli sığınacak bir yuva arayan kedi yavrusundan farksızdı. Zeynep'in perdelerle örtülü gözlerinin derinliklerine baktığında, Güçer onun geçmişin muhasebesini yaptığını ve maalesef alacaklı çıktığını görebiliyordu.

"Bunu neden istedim bilmiyorum. Belki merak belki başka bir şey, emin değilim."

"Burcu'yu görmek istemeni anlarım, peki beni görmek istemenin bir sebebi var mı?"

"Kelime genel duruma uygun olmasa da, hassasiyetin için teşekkür etmek istedim."

Hassasiyet. Güçer yaptığının bu olduğundan emin değildi. Aniden minik bir adımla Zeynep'e yaklaştı ve bedeninin genç kadına temas etmesini sağladı. Yanlış konuya yoğunlaşmıştı. Yaptığı hareketin Zeynep üzerindeki etkisini ve genç kadının panik hâlini incelerken

"Teşekkür etmek için bir saat yirmi beş dakika bekledin, öyle mi?" diye sordu. Sesi duygulardan arınmış mutlak bir şüpheyle gölgelenmişti.

"Hem de sırf içeride sana karşı *hassasiyetle* davrandığım için! Üstelik yan dairemde yaşarken ve de telefon denilen harika bir icat varken. Her zaman doğruları söylemiyorsun gazeteci kız!"

Güçer'in duruşu gibi sözleri de meydan okuyordu. Bir an için Zeynep de ona aynı şekilde karşılık verecekmiş gibi diklense de hemen sonrasında omuzlarını düşürdü.

"Beni yine yakaladınız Savcım!"

"Hadi!" diyen Güçer genç kadından kendi bedenine geçen sıcaklığı hissetmemek için tüm iradesini ortaya koymuştu.

"Onun yani Burcu'nun neden geçmişimden çıkıp geldiğini ve..." Zeynep sanki kendine alan açmak istercesine ufak bir adım atıp geri çekildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi bu defa daha canlıydı. "Onun, yatağımda öldürülen kızla ne alakası var ya da konu sadece benimle mi ilgili, diye merak ettim. Ve belki sen bana bir cevap verirsin diye düşündüm."

"Merak etmekte haklısın ama maalesef sana verebileceğim bir cevap yok."

"Merakım gazeteci olmamla ilgili değil."

Güçer gazeteci konusunda yorum yapmaktan kaçınarak başıyla emniyet binasını işaret etti. "Sana söylediğimiz gibi, bir bağlantı bulmaya çalışırken ipin ucu Burcu'ya kadar ulaştı."

"Anladım, bana güvenmediğim için detay vermekten kaçınıyorsun."

"İş prensibi, bu durumu daha iyi ifade eder."

"Pekâlâ, öyle olsun."

Sadece başını sallamakla yetinen Güçer bu defa ikna olmuştu. Ancak genç kadının merakının ne kadarının kişisel ne kadarının da gazeteci olmasıyla ilgili olduğunu kestiremiyordu. Bir yanı vardı ki Zeynep'e inanmak ve güvenmek istiyordu. Fakat daha mantıklı tarafı tedbirli davranıp onu durduruyordu.

"Burcu'ya, önceki ifadesinde seni tanıdığını neden söylemediğini sordum. Çünkü bahsedilen kadının senin evinde öldürüldüğünü neredeyse ülkenin tamamı biliyor."

"Ölen ben olmadığım için hayal kırıklığına uğramıştır."

"Tam olarak öyle söylemedi, ama cümlesinden çıkan anlamlardan birisi de buydu."

"Odadaki erkek sayısı fazlaysa kibarlığını bozamamıştır."

"Geçmişteki kavganız çok şiddetli olmalı ki, şimdi birbiriniz hakkında bu şekilde konuşuyorsunuz, öyle mi?"

"Peki, sen bunu savcı olarak mı yoksa kişisel meraktan mı soruyorsun?"

Hafifçe gülümseyen Güçer, birkaç adımla arabasının yanına ulaştı ve kapısını açarken "Hadi, seni gideceğin yere bırakayım,"- dedi. Ne var ki de genç kadının hareket etmediğini fark edince yeniden ona döndü. "Buraya arabanla mı geldin?"

"Hayır, seninkiler beni yaka paça getirdi."

"O zaman taksiyle geri dönme şıkkını hemen eleyip arabaya bin, lütfen."

"Hem böyle sert ve ukala, ama aynı zamanda kibar olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Beni eleştirmekten aldığın zevki görebiliyorum, o yüzden sessiz kalacağım," diyen Güçer başını sola doğru sallayıp arabaya binmesini işaret etti. "Sabaha kadar burada bekleyemeyiz."

Zeynep ona söylenileni yapmak yerine olduğu yerde kımıldamadan duruyordu. Güçer onun karar vermeye çalıştığını anlayınca susup genç kadını düşünceleriyle baş başa bıraktı. Fakat süre tahmin ettiğinden uzun olunca "Ukala, huysuz ve suratsız olabilirim ama merak etme iyi bir şoförümdür," dedi. "Seni tek parça hâlinde eve bırakacağıma söz veriyorum."

"Bundan şüphem yok da, ben nereye gideceğime karar vermeye çalışıyorum."

"Uzun bir günden sonra ev, iyi bir seçenekmiş gibi duruyor."

"Doğru ama kuzenimin arkadaşları bu gece onda. Bira içip çerez yiyen beş adamla bir evde olma fikri içimi ürpertiyor. Üstelik onlardan geriye kalan pizza dilimlerini değil de daha hijyenik ve sıcak bir şeyler yemeyi tercih ederim."

Gözleri ince bir çizgi hâlini alana kadar gülüşünü genişleten Güçer önce çok uzak bir noktaya sonra da Zeynep'e baktı. "Hadi sor!"

"Ne sorayım?"

"Etrafında dolaştığın şeyi."

"Neyin etrafında dolaşıyorum ki?"

"Anladım, ille de benim söylemem gerekiyor."

Güçer'in gülüşüne aynı şekilde karşılık veren Zeynep uzun kirpiklerinin altından adama bakmayı ihmal etmedi. Güçer onun bu duruşunu kesinlikli sevimli olarak tanımlardı.

"Yani, bu tür durumlar doğaçlama şekilde ilerler ve adam kadına o şeyi söyler."

Güçer genç kadına doğru bir adım atarken "Tamam, çok açım ve daha fazla beklemek istemiyorum," dedi. "Ben bir şeyler yemeyi düşünüyorum, sen de istersen bana katılabilirsin."

Savcının yüzünü görebilmek için Zeynep'in başını kaldırması gerekti. "Çok ukalasın!"

"Yemeği ben ısmarlarsam?"

"Bu cömert olduğunu gösterir, ukalalığın baki."

Bir an sanki Zeynep'e dokunacakmış gibi öne doğru hamle yapan Güçer hızlı bir kararla arkasını dönüp arabanın şoför tarafına geçti. "Yemeği emniyetin kantininde yemek istemiyorsan acele etsen iyi olur gazeteci kız."

"Bunu yapabileceğini biliyorum," diyen Zeynep bu defa düşünmeden arabanın ona ayrılan bölümüne geçip oturdu. "Sen cömertliği de savurganlık olarak düşünüyor olabilirsin."

Arabayı çalıştırmaya hazırlan Güçer genç kadının söylemek istediğini ilk başta anlamayınca duraksadı. Fakat sonra miras hakkında yaptıkları konuşmayı hatırladı ve yüzündeki sıcak tebessüm bir anda soldu. Konunun buraya gelmesinden hoşlanmamış hatta rahatsız olmuştu.

Arabanın çalıştığını işaret eden motorun sesi duyuldu ve ardından tekerlekler dönmeye başladı. İtiraz etmek için geç kalmıştı.

Dün gecenin Mimi'nin boş gecesi olması Zeynep'in şansıydı. Evde arkadaşlarıyla içtiğini iddia ettiği sırada adam büyük ihtimalle

hâlâ yataktaydı. Haftanın altı günü nefes almadan çalışan Mimi, işinden arta kalan zamanda da davet ve tanıtımlara katılıyordu. Ancak bir gün boyunca ki, o da dündü, sadece miskinlik yapıp yeni haftaya enerji topluyordu. Üstelik biradan nefret eder, pizza gibi fastfood gıdalar yemez ve evinde dağınıklığa tahammülü olmazdı. Dün Güçer'e birden fazla yalan söylemişti ve bunların sadece bir kısmı kuzeniyle ilgiliydi. Ne var ki adamın gözlerindeki kuşku, Zeynep'in yalana başvurmasına sebep olmuştu. Güçer'in karşısına çıkmadan önce doğru anı beklemek için sebepleri vardı. Adam şüpheciydi, "ben geldim"lere kanmıyordu. O kadar bekledikten sonra da dünkü fırsatı kaçıramazdı. Öncesinde telaşlandığını kabul ediyordu. Komiserlerin kapısına gelmesi, aklı olan herkesi tedirgin ederdi.

Burcu'yu yıllardır görmemişti ve onun konuyla olan ilgisini herhangi bir şeyle örtüştürememişti. Ancak eğlencenin kralı denilen adamın sevgilisi olan Burcu'yu bu davaya bağlayan şeyin cevabını, genç bir polis memurundan almıştı. Maktul dedikleri ama Zeynep'in zavallı kız demeyi tercih ettiği cinayet kurbanı, gecelerin kraliçesine ait bardan çıkıp onun evine gelmiş ve tesadüfe bak ki adamın sevgilisi yine Zeynep'in eski bir arkadaşıydı. Nereden baktığına bağlı olarak durum kuşkulu kategorisinde değerlendirilebilirdi. Ancak Burcu, parası veya barı olan herkesin sevgilisi olmaya aday biriydi. Burcu'nun ardından beklediği bir saat yirmi beş dakikalık süre boyunca da Güçer'e ulaşmak ve hayatına sızmak için plan yapmıştı. Adam ona ilgili ve samimi davranıyordu. Ancak duvarları vardı. Duruşuyla hatta bazen sadece bakışlarıyla *"Bana sadece bu kadar yaklaşabilirsin."* diyordu. Zaten o mesafeyi de belirleyen yine kendisi oluyordu.

Güçer'i beklemek için bulduğu sebep kadar, nasıl söylediği de önemliydi. Neler olduğuyla ilgili Zeynep'in meraklanması doğaldı. Fakat özellikle Burcu'nun konuyla ne ilgisi olduğunu hemen sorması, adamın sadece kuşkularını arttırırdı. Zeynep hepsini Oscarlık bir başarıyla tamamlamıştı. Biraz kırılgan ve üzgün görünmek ama asla ısrarcı olmamak, işin anahtarıydı.

Yemek için Beyoğlu'nu seçmesi ise Güçer'i şaşırtmış ve yine bakışları kısılmıştı. Orada bildiği harika bir yer olduğunu ve ikisinin

de insan içine karışıp rahatlaması gerektiğini söylemişti. Ama asıl amacı tabii ki bu değildi. Beyoğlu'na girmek de çıkmak da kolay olmuyordu. Bu birlikte geçirecekleri süreyi uzatırdı. Üstelik Beyoğlu'nun kalabalık caddesinin insanları birbirine yaklaştıran efsunlu bir yanı vardı.

Sokak müzisyenlerini dinlemiş ve dans edenleri izlemişler, mideleri bulanana kadar da Beyoğlu çikolatası ve ıslak hamburger yiyip bira içmişlerdi. Zeynep'in planladığından daha güzel, düşündüğünden farklı, düş gibi birkaç saat geçirmişlerdi.

Dün gece ikisi de savcı ve gazeteci değil, sadece Güçer ve Zeynep olmayı başarmışlardı. Zeynep de keyif aldığı akşamı ölümsüzleştirmek için, her anını fotoğraflamıştı.

Ve Güçer,onu Mimi'nin evinin önüne bırakana kadar da sohbet etmişlerdi. Zeynep sabırlı davranmış ve herhangi bir soru sormamıştı. Adamın güvenini kazanmak için kat etmesi gereken yol uzundu.

Tek sorunu, daha önce hiç erkek görmemiş gibi davranan hormonlarını dizginleyememesiydi. Güçer yanındayken kocaman bir ateş topuna düşmüş gibi kanı fokurduyor, bacaklarındaki derman kesiliyor ve karnının alt tarafı karınca istilasına uğruyordu. Bununla baş etmeyi bir şekilde öğrenecekti. Çünkü yazıyı yazmak için on günü kalmıştı. O zaman başarısını kutlarken hormonlarını dert etmesine gerek kalmayacaktı.

Üç saat... Arabanın içinde oturuyorsan üç saat çok uzun bir süreydi. Sırtı ve bacakları taş kalıbına sokulmuş gibi sertleşmişti. Fakat Zeynep bedeninin isyanlarına aldıracak değildi.

Saat yedide geldiği otoparkta Güçer'in evden çıkıp arabasına gelmesini bekliyordu. Aslında pastaneden simit alıp kapısını çalmayı ve birlikte kahvaltı yapmayı düşünmüştü. Sonra bunun çok kolay olacağına ve Güçer'in yine zırhına bürüneceğine kanaat getirip hemen vazgeçmişti. Otoparkta karşılaşmaları kuşkuya yer bırakmayacak kadar doğal ve sıradandı.

Keşke planını yaparken bekleyeceği süreyi de hesaba katsaydı. Ne var ki Beyoğlu'nda geçirdikleri keyifli gecenin ardından aralarının soğumasına izin vermemek adına hızlı hareket etmesi gerekmişti.

Aradan bir saat daha geçtiğinde tüm ümidini kaybetmişti. Belki de bugün için vazgeçmeli ve şansını yarın tekrar denemeliydi. Son bir umutla asansörün kapısına baktı. Kapalı ve hareket düğmesi stabildi. Vazgeçmeyi bilmenin gerektiği bir anın içinde olduğunu bilerek sıkıntıyla iç geçirdi. Arabayı çalıştırmak için kontağa uzandığı sırada asansörün hareket ettiğini haber veren ışık yandı. Onu yerinden kazımaları dahi gerekse asansörün nerede durduğunu görmeden gitmeyecekti. Işık sıfırı geçip de eksi bire doğru gelmeye devam ederken yerinde dikleşti ve neden olmasın, deyip elini kapının açma koluna uzattı. Üçe kadar yavaşça saydığı anda bekleyen derviş olarak, asansörden çıkan ödülünü gördü.

Mavi kot ve beyaz tişört giyen Güçer'i seyrettiği bir saniye içerisinde aklından geçen tek şey, bir erkeğe beyazın bu kadar yakışmasının haksızlık olduğuydu. Adamın güzel, güçlü bir vücudu vardı ve onunla ilgili onlarca methiye cümlesi kurabilirdi. Güçer'in arabası onunkinin çaprazındaydı, mesafe uzak değildi ama yakında sayılmazdı. O tarafa bakmadan seri şekilde hareket etmesi gerekiyordu. Methiyeleri sonraya bırakıp arabadan indi. Arka tarafa yönelip açtığı bagaj kapısının onu gölgelemesinden faydalanarak hedefini kontrol etti. Güçer'in arabasına varmasına birkaç adım kalana kadar bekledi. Sonra da içi dolu üç poşeti aldı ve otoparkın içinde yankılanacak şekilde bagaj kapısını kapattı. Asansöre gitmek için Güçer'in önünden geçecekti. Adam onu şimdiye dek fark etmemişse bile o zaman mutlaka görecekti. Kendine o tarafa bakma ama gözlerini de yere dikme, diye talimat verdiği sırada buna gerek kalmadı.

Güçer "Zeynep!" diye seslendiğinde planının ilk ayağı başarıyla sonuçlanmış oldu.

Adı ona daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti. Ağızda eriyip giden çikolatanın geride bıraktığı tat gibiydi ve bunu da düşünmek için sonraya bıraktığı konular arasına ekledi.

"Güçer!" Ona doğru gelen adamı karşılamak için durdu ve gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın, nasılsın?"

"İyiyim, sadece yorgunum ve midem hâlâ kendine gelebilmiş değil. Sen nasılsın, diye soracağım fakat..." duraksayan Zeynep aleni şekilde Güçer'i baştan aşağıya süzüp bakışlarını tekrar adamın gözlerine götürdü ve orada bıraktı. "İyi görünüyorsun."

Güçer gülümseyip "Evet iyiyim," dediğinde Zeynep, lütfen gülümseme diye iç sesiyle inledi. Ne var ki adam dudağının yanındaki kendisi küçük ama etkisi büyük gamzeyi ortaya çıkarmıştı bir kere. Evren Zeynep'e söylediği yalanların kefareti olarak o gamzeyi yaratmış olmalıydı ve diyebilirdi ki kazanan onlar olmuştu.

Sohbetin tıkanmasına sebep olan hormonlarına lanet edip "Yarın evime taşınıyorum," dedi.

"Senin adına sevindim."

"Evet, ben de kendi adıma sevindim, artık evimde olmak istiyorum."

"Haklısın."

Bakışlarını kısan Zeynep "Acelen var sanırım," derken çantasını omuzuna astı. Güçer dün geceden farklı olarak havasında değilmiş gibi davranıyorken zorlamasa iyi ederdi.

"Aslında acelem yok."

"Anladım, benimle sohbet etme hevesinde değilsin."

"Çabuk anlıyorsun ama hep yanlış anlıyorsun."

Zeynep kaşlarını havaya kaldırıp imayla genç adama baktı. "Öyle mi, doğrusu ne?"

"Sadece olmadık yerlerde karşılaşmayı nasıl başardığımızı düşünüyordum."

Kalbi göğüs kafesini kırıp geçecek şekilde atmaya başlayan Zeynep yakalanmış olmanın korkusuyla "Olmadık yerler mi?" diye sordu.

"Cinayet mahalli, benim kapının önü, emniyet binası ve otoparklar..."

"Peki, aynı binada yaşayıp malum olaya kadar hiç karşılaşmamış olmaya ne diyorsun?"

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum, ama başkaları bu duruma kaderin cilvesi derdi."

"Ayrıca dün harika bir akşam geçirdim, bence tüm bu olumsuzlukları da telafi ettik."

"Kesinlikle aksini iddia edemem."

Zeynep terleyen avuç içlerinden dolayı poşetlerin kayıp gitmesi için onları sıkıca tuttu. Güçer delip geçen gözleriyle ona bakarken daha fazla rol yapamayacaktı.

"Neyse bir sonraki karşılaşmamıza kadar hoşça kal," diyen Zeynep başıyla etrafını işaret etti. "Umarım bir dahakine daha aydınlık ve ferah bir yerde karşılaşırız."

Zeynep genç adamın yüzüne bakıp ondan gitmemesini söylemesini bekledi. Fakat Güçer'in ifadesiz bakışları değişmeyince gitmek için yürümeye başladı. Attığı ikinci adımla birlikte Güçer "Bugün önemli bir işin var mı?" diye sordu.

Zeynep acele etmeden yüzünü genç adama döndü. "Sanmıyorum, yani hayır."

"Elindekiler?"

Poşetleri havaya kaldıran Zeynep "Aksesuar," dedi. "İç mimar bereket için eve fil figürü koyacağını söyledi, ama benim tercihim mutluluktan yana, o yüzden birkaç at biblosu aldım."

Güçer hakkında araştırma yaparken adamın, Dost adında bir kısrağının olduğunu öğrenmişti. Ve o kısrak, Güçer'in vazgeçemedikleri listesinin tepesindeydi. Bunu fırsat bilip planını bu yönde hazırlamıştı. Adamın değişen duruşundan da başardığı anlaşılıyordu.

Zeynep'e doğru bir adım atan Güçer "Figürlerini boş ver," dedi ve aynı yumuşaklıkla devam etti. "Seni gerçek atların yanına götürmemi ister misin?"

Zeynep'in cevap vermesi beş saniyelik bir gecikmeyle oldu.

"Tabii ki isterim."

Fazla hevesli görünmemiş olduğunu umuyordu, ancak Güçer ona gülümsediğinde dizleri titreyen Zeynep düşünmekten vazgeçip kendini ana bıraktı. İlle de yanacaksa büyük ateşte yanmayı istemesi suç olmamalıydı.

6. BÖLÜM

Bunu neden yaptığını biliyordu, çünkü böyle olmasını istemişti. Uzaklaşmak, zihnini boşaltmak veya sadece kaçmayı amaçlarken yanında güzel bir kadın olmasına kim itiraz ederdi?

Çözmesi gereken bir cinayet, rahatlatması gereken bir de vicdanı vardı, fakat Güçer sonuca bir adım bile yaklaşamamıştı. Aksine bildiği ve inandığı her şey kökten sarsılmıştı. Yelkovanla akrep birbirlerini kovalarcasına hareket ederken, zaman hızla akıyor ama onlar oldukları yerde sayıyorlardı. Bu gidişata dur demek için bütün gün evde kalıp ellerindeki verileri tekrar incelemeyi planlamıştı. Ne var ki mutfağındaki panoya yerleştirdiği şablona dakikalarca bakmanın dışında bir şey yapamamıştı. Fazla mesai yapan zihnini kontrol altına almak için neye ihtiyacını olduğunu bilerek çalışmaktan vazgeçmiş ve sevgili Dost'unun yanına gitmek için evden çıkmıştı. Biraz ara verecek, hem aklını hem de duygularını arındıracak, yarın da kaldığı yerden devam edecekti.

Eğer paralel evrene inanıyor olsaydı otoparkta Zeynep'le karşılaşmasına onların işi gözüyle bakardı. Belki de öyleydi. Farkında olmadan bir dilek dilemişti ve dileği kabul olmuştu. Ama Güçer olayı bu şekilde yorumlamayı reddediyordu. Dün gece son biralarını içip genç kadın gözlerinin içine bakarken, görmek istediği tek insanın o olduğunu, sessiz bir kabullenişle kendine itiraf etmişti. Devamında da düşünceleriyle savaşmamış ya da bahanelerin ardına saklanmaya çalışmamıştı. Otoparkta karşılaştıklarındaysa, isteğine boyun eğip Zeynep'e onunla gelmesini teklif etmişti. Şimdi de Şile taraflarındaki çiftliğe varmak üzereydiler.

Yanında oturup yolu seyreden Zeynep'e döndü."Sessizliğinin bir sebebi var mı?"

"Evet var," diyen Zeynep de bakışlarını ona çevirdi. "Düşüncelerinle arana girmek istemedim. Oldukça meşgul görünüyordunuz."

"Tartışma az önce sona erdi."

"Güzel, o zaman bir şey sorabilir miyim?"

"Hep soruyorsun zaten gazeteci kız!"

Zeynep dudaklarını yukarı kaldırıp burnunu kırıştırdı. "Bu kadar tatlı olmak zorunda mısın?"

"Bana bayıldığını biliyorum."

"Bayılmakla baymak arasındaki yedi farkı hemen işaretleyebilirim."

"Çemkirmeye başlama da hadi sor ve rahatla."

"Sadece belli bir noktaya doğru mu ilerliyoruz yoksa spontane mi takılıyoruz, diye öğrenmek istedim."

Gülümsemesini bastırmayan Güçer başıyla öne doğru işaret edip "Bak şu tepedeki Serra Sancaktar ve Barış Dağlı'nın evi," derken tek amacı genç kadını heyecanlandırmaktı.

Zeynep öne doğru eğilip Güçer'in gösterdiği yere baktı. "Ah! Oraya mı gidiyoruz yoksa?"

"Hayır!"

"Hadi ya! Bu mesafeden bile söylenildiği kadar güzel ve ihtişamlı görünüyor."

"Kesinlikle öyle bir ev."

"Sen oraya gittin mi?"

"Esmer'den dolayı verilen davetlerden birisine katılmıştım."

Tüm bedeniyle genç adama doğru dönen Zeynep "Söylesene göründükleri kadar âşıklar mı?" diye sordu. "Peki, bebek dedikoduları doğru mu? Barış Dağlı gerçekten karısı için bir menekşe tarlası satın aldı mı? Ayrıca Fırat'ın..."

"Hey sakin ol gazeteci kız!"

Bir anda susan Zeynep iki eliyle yüzünü kapattı ve hızla başını sağa sola alladı. "Özür dilerim, kendimi kaybettim öyle değil mi?"

"Neye dönüştüğüne inanamazsın!"

Zeynep hiç çekinmeden "Peki sorularıma cevap verecek misin?" dedi.

"Sanmıyorum."

"O zaman son anı yaşanmamış kabul edebilir miyiz?"

"Neyi yaşanmamış kabul ediyoruz?"

"Nereye gidiyoruz sorusuna geri döndüm." Zeynep'in heyecanı dinmişti, fakat kabul etmeliydi ki yerini az da olsa hayal kırıklığını bırakmıştı.

"Seni Dost ile tanıştıracağım."

Taş yolda yavaşlamak zorunda kalan Güçer fırsattan yararlanmış ve ne tepki vereceğini görmek için bakışlarını Zeynep'in yüzüne sabitlemişti. Onun kim olduğunu asla unutmuyordu. Ve genç kadının, onun hakkında her şeyi bildiğine emindi, buna atlara olan düşkünlüğü ve bir kısrağının olduğu bilgisi de dâhildi.

"Kızları etkileme yöntemin bu mu?"

Zeynep'in güzel ve aynı orada akıllı olduğunun ispatı olan sorusuna karşılık sağ kaşını havaya kaldıran Güçer "Dost'un kim olduğunu sormadın," dedi. "Ayrıca kızlar için başka hünerlerim var."

"Dost'un ne olduğunu bildiğimi biliyorsun, ben de beni sınadığını biliyorum. O yüzden hünerlerin konusuna geçmek ve onları ben de görebilecek miyim, öğrenmek istiyorum."

"Seni etkilemeye karar verirsem olabilir."

Güçer önüne dönmüş gözlerini yola dikmişti. Zeynep onu yan profilden incelerken "Ya zaten beni etkilemeyi başardığını söylersem?" diye sorarken tonlamasıyla da gerçek bir cevap beklediğini anlatıyordu.

"Söylüyor musun yoksa farazi mi konuşuyorsun?"

Arabanın içi bir anda ısınmış gibi tenine değen hava Zeynep'i yakmaya başlamıştı. Terleyen sırtını koltuktan ayırdı ve konuşabilmek için boğazını temizledi, ne var ki çıkardığı tuhaf ses onu utandırmış, Güçer'i ise gülümsetmişti.

"Soru bilmediğin yerden geldi galiba."

"Hayır," demeyi başaran Zeynep'in boğazı kâğıt gibi kuruydu. "Gerçeği mi yoksa duymak istediğin şeyi mi söyleyeyim, diye karar vermeye çalışıyordum."

"Kararını sonra bildirirsin, çünkü geldik."

Çiftlik yoluna sapan Güçer'in seğiren çene kasları onun da Zeynep'le aynı sıcaklığı hissettiğinin kanıtıydı.

Etrafı inceliyormuş gibi arabanın dışındaki manzarayı seyreden genç kadın, kendi için bu oyundan en az hasarla kurtulmayı diledi.

Çünkü Güçer zor biriydi, ama kolayca sevilip düşünmeden kendini teslim edebileceğin bir adamdı.

Burası Zeynep'in gördüğü en güzel yerdi. Rengârenk çiçekler, ağaçlar, kuş sesleri, havadaki dinginlik ve sessizlik... Araba gürültüsünden korunmak için otoparkı bile çiftliğin merkezinden uzağa koymuşlardı. Onları karşılayan vale, güler yüzlüydü ve smokin yerine tam da çalıştığı ortama uygun olarak bir kot ve bir tişört giymiş, başına da hasır şapka takmıştı. Arabasını görevliye emanet eden Güçer yürümesi için yönlendirmek zorunda kaldığı Zeynep, gördükleri karşısında ağzını açık bırakmamış olmayı diledi. Taşlık patika yoldan ilerlerken bir şey kaçırmamak için etrafına bakıyor, her gördüğüne âşık oluyor ve durmaksızın cep telefonuyla fotoğraf çekiyordu. Yolun sonunda onları karşılayan başka bir genç adam da yine tam buraya uygun olarak bronzlaşmış ve tıpkı vale gibi giyinmişti.

Gülümseyen Zeynep "Beni de işe alırlar mı?" diye sorarken neredeyse ciddiydi.

Genç kadın büyülenmiş hâlde etrafını incelemeye kaldığı yerden devam ederken yanlarına varan görevli "Hoş geldiniz Güçer Bey," dedi. "Tam vaktinde, Dost sizi çok özlemişti."

"Ben de onu özledim."

Görevli genç adam Zeynep'e kısa ve kaçamak bir bakış attıktan sonra "Önce kahvaltı mı yapmak istersiniz?" diye sordu.

"Kahvaltıyı benim mekâna taşıyın, biz de bu arada Dost'un yanına uğrayalım."

"Tabii efendim nasıl isterseniz," diyen görevli yana çekildi. "Seyis ahırda sizi bekliyor."

Kibar bir baş hareketiyle selam verip yeniden yürümeye başladıklarında Zeynep'in dilinin ucunda yine onlarca soru birikmişti.

"Buraya sık mı geliyorsun?"

"İstediğim kadar değil."

Kaşlarını çatan Zeynep "Bendeki izlenim öyle olmadı ama," dedi ve kuşkulu sesiyle devam etti. "Baksana burada bir mekânın bile varmış."

Yürümeyi bırakmayan Güçer uyaran bakışlarını Zeynep'e çevirince genç kadın yüzünü buruşturdu. "Tamam, soru sormak yok anladım da merak etmek de mi yok?"

"Yok, çünkü merakının sonu gelmiyor, gazeteci kız."

"Anlayamıyorum, ben senin huysuzluğundan şikâyet etmiyorken sen neden sürekli benim sorularıma laf söylüyorsun."

"Çünkü ben huysuz değilim."

"Zaten huysuz, huysuzluğunu kabul etse huysuz olmaz, savcım."

Kızgın değil ama keyifliymiş gibi de görünmeyen Güçer "Bu muhabbeti daha ne kadar uzatabilirsin?" diye sordu.

Adamın uyarı tonlamasıyla mecburen susan Zeynep, Güçer'in hayatına sızmayı başarmıştı. Ne var ki adam, bir duvar kadar sertti. Böyle devam ederse elinde bir sürü güzel anı ama boş bir gazete haberi kalacaktı. Oysa o ikisini aynı anda istiyordu.

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum."

Ellerini göğsünde birleştiren Güçer "Atları sevdiğini söylemiştim," dedi.

Zeynep inatla başını iki yana salladı. "Evet, ama o sırada üzerine binmekten değil, aksesuarlardan bahsediyorduk."

Genç kadının aksine eğleniyormuş gibi bir hâli olan Güçer, bu defa avucuna aldığı şekerleri yemesi için elini ata doğru uzattı. "Çift kişilik eyerle birlikte binmeye ne dersin?"

"Araba kullanmanı ve gözlerinde parlayan şu ışığı gördükten sonra mı?" diyen Zeynep kaçış pozisyonu aldı. "Sanmıyorum. Üstelik Dost bana pek de dost canlısıymış gibi gelmedi."

"Seni kıskanmıştır, uzun zamandır hayatımdaki tek kadın o."

"Ve ben, kıskanç bir dişinin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. O yüzden değil üzerine binmek ona iki metreden fazla yaklaşmamam gerekiyor."

Güçer başını hafifçe eğip siyah kirpiklerinin altından genç kadına baktı. "Seni korurum."

"Bundan şüphem yok, yine de sen keyfine bak. Ben etrafı dolaşacağım, ama yürüyerek."

"Korktuğuna inanamıyorum."

Zeynep gidebileceği kadar kenara çekilip atla arasına hatırı sayılır bir mesafe bıraktıktan sonra "Hayır, ben olsam o kelimeyi kullanmazdım," dedi.

"Ne derdin, çünkü benim aklıma durumu özetleyecek başka bir kelime gelmiyor."

Zeynep, savcının bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken "Kendini güvende hissetme ısrarı." dedi.

"Peki, bunu bana tek kelimeyle ifade et dersem?"

"Tırsmak!"

"Öncelikle bilmeni isterim ki, çabanı takdir ediyorum," diyen Güçer hayvanın yalamaya devam ettiği elini çekti. "Fakat seni bir şeylerin korkuttuğunu... Pardon tırsmana sebep olduğunu görmek şaşırtıcı."

"Sen şu anda yaşadığın şeyi şaşkınlık olarak mı adlandırıyorsun?"

"Kesinlikle!"

Zeynep kollarını göğsünde bağlayıp iki kaşını birden kaldırdı ve hırçın bir şekilde "Tam anlamıyla zayıf noktamı yakalamış ve onunla eğleniyorsun," dedi.

Alınmış gibi duran Zeynep yeniden çıkışa doğru yürümeye başladığında, Güçer de onunla birlikte gitmeden önce son kez atın yelesini okşamak istedi. Maalesef ki yeni bir şeker için ısrarcı olan Dost, genç adamın eline doğru hamle yapmak için bir adım öne çıktı. Hayvanın hareketlendiğini fark eden Zeynep de onlara doğru döndü. Atın üzerine geldiği izlenimine kapılmasıyla tiz ve kısa bir çığlık atması aynı anda oldu. Güçer'in ani sesten ürken hayvana müdahale etmesine fırsat kalmadan,Dost ön iki ayağını yerden yarım metre yukarıya kaldırdı. Atın ona ulaşması mümkün değildi, fakat Zeynep de durum değerlendirmesi yapacak hâlde değildi. Geriye doğru zıplarken ahırda giymesi için verilen ağır lastik çizmeleri

tamamen unutmuştu. Dengede duramayacağını bildiği hâlde debelenmeye çalıştı. Canı acıyacaktı ve pisliğe bulanacaktı, en kötüsü de atın altında kalacaktı. Aklından geçenlerin etkisini azaltmak için gözlerini kapattı ve kendini malum sona bıraktı.

Önce hissetti sonra da tüm hücreleriyle onu duyumsadı. Güçer sağlam ama yumuşacık şekilde onu belinden yakalamış ve kendi bedenine yaslayıp düşmesini engellemişti. Etraflarını saran hava, tenlerinin birbirine temas etmesiyle birlikte elektriklenmiş ve onların dışındaki her şey o dokunuşla durmuştu. İkisi birlikte uzay boşluğunda sürüklenirken geriye kalan tek şey,o güçlü elektrik akımının yaydığı enerji olmuştu. Yumuşacık dokunuşla onu tutan Güçer'in sessiz gücü ve öz güveni karşısında kendini zayıf ve korunmaya muhtaç hisseden Zeynep, adamı görme ihtiyacıyla gözlerini açtı. Ve gördüklerinden en az hissettikleri kadar hoşlandı. Bu yüzü kısa zamanda ezberlemişti. Şimdi bildiği tüm o ayrıntılara bu kadar yakınken, gözünü kırpmak dahi istemiyordu. Yüzleri birbirine o denli yakındı ki Zeynep neredeyse genç adamın dudaklarının yumuşaklığını kendi dudaklarında hissediyordu. Bir de kokusu vardı. Baş döndüren, ciğerlerini doldurup oraları yangın yerine çeviren *fresh* erkeksi koku.

Güçer normalde gülümsemesiyle bir kadının bütün savunmalarını kırabilecek kötü çocuk bıçkınlığına sahipti. Ama şu anda nefesini nefesinde hissettiği adam, onun kadar çaresiz bakıyor ve yine en az Zeynep kadar savunmasızdı. Boğazını temizlemek için bir kez yutkunan Güçer'in âdemelması inip kalktı. Sonra da tutuşu gibi yumuşak ve güçlü sesiyle "Sen de hissettin mi?" diye sordu.

Kelimelerin ağzından çıkması için Zeynep,kendini zorlamak zorunda kaldı. "Evet."

Aralarındaki görünmez çizgiyi aşmışlardı, ama ikisi de bunu dert edecek durumda değildi. Göz bebekleri büyüyen Güçer davet beklercesine bakışlarını genç kadının dudaklarına indirdiğinde Zeynep düşünmek gibi bir hataya kalkışmadan dudaklarını araladı. Bu bir hataysa bile sonuçlarına katlanma işini sonraya bırakacaktı.

Onunla aynı hisleri paylaşan Güçer,genç kadının dudaklarına doğru eğilip "Bunu yapacağım." diye fısıldadı.

Güçer'in talebi Zeynep'in içinde bir çığ başlattı ve kalp atışları hızlandı.

Ve Güçer onu öptü.

Önce sakin ve yumuşacık bir dokunuştu. Sonra derin ve ilkel bir hal aldı. Genç adam dudaklarını aralayıp tatları birbirine karıştığında ise Zeynep'in sarsılan bedeni yanmaya başladı.

Güçer kollarını beline doladığı Zeynep'i daha da kendine çekiyordu ve dudakları... Bir amaca hizmet edercesine genç kadının dudakları üzerinde hareket ediyor, diliyle oyunlar oynuyor ve inletene kadar genç kadını okşuyordu. Tutkuya esir olmuş hâlde birbirlerinin tadına varmaya çalışırlarken atın yeniden adım atmaya başlamasıyla büyülü hava bir anda bozuldu. İkili hareket etmeyi bıraksa da henüz birbirlerinde ayrılmaya hazır değillerdi. Aldıkları tat ve zevkin kaybolmasından korkarak çeyrek dakika boyunca öylece beklediler. Düşünce gücünün geri gelmesine lanet okuyan Güçer nihayet Zeynep'i hapsettiği kollarını çözdü ve geriye doğru gidip ondan uzaklaştı. Yüzündeki ifade yaşadıklarının yansımasıyla gölgelenmiş, gözleri ise şaşkınlık fakat aynı orandaki tatminle büyümüştü.

Bir şey söyleme ihtiyacıyla ağzını açtı, ancak ondan önce davranan Zeynep konuşmasına izin vermeden "Artık kahvaltı yapalım," dedi ve yürümeye başladı.

Güçer bileğinden yakalayıp durdurduğu genç kadının gitmesine izin vermedi. Ona dokunmak ateşle dans etmek gibi bir şeydi.

"Yaşanmamış mı kabul edeceğiz yoksa kızdın mı?"

"İkimiz için de yaşanmamış kabul etmek en iyisi."

Güçer başını hayır anlamında sallayıp gözleriyle Zeynep'in gözlerini yakalamaya çalıştı. Bakışları buluştuğunda ise "Bu kadar güzel bir şeyi yok saymak haksızlık olur," dedi.

"Güzelliğini tartışamam ama aramızda başlayan..." Zeynep doğru ifadeyi bulabilmek için sustu. Fakat aklı görevini yapmayı reddettiği için söyleyecek uygun kelimeyi bulamadı. Bildiği tek şey, uğruna mücadele verdiklerini, bir öpücüğe feda etmeyeceğiydi. "Aramızdaki bu güzel şeyi kaybetmek istemiyorum. Belki bir anlıktı veya şu meşhur tensel çekimdi..."

Zeynep'in haklı olduğunu bilen tarafı Güçer'e rahat vermeyince genç kadını bıraktı.

"Haklısın, bir arada kalabilmek için başka şansımız yok sanırım."

Aklındaki mantıklı düşünceleri son parçasına kadar darmadağın eden bir an yaşadıktan sonra, Güçer doğruyu bulmakta zorlanıyordu. Ne var ki dudaklarındaki Zeynep'e ait tadın, düşünceleri üzerinde ezici bir üstünlüğü vardı. Hata dahi olsa istemiş ve yaşamıştı, pişman olması gerekiyordu ama içinde kıpırdanıp duran onlarca duygunun arasında böyle bir his yoktu. Çünkü farkındaydı ki, Zeynep'i yanında hatta yakınında istiyordu.

Tutku patlaması, evet yaşadıklarının adı kesinlikle buydu. Haz ve arzunun peşine düşmüş ve kim olduklarını unutmuşlardı. Yaşadıkları şeyin güzelliğine rağmen verdikleri sözü tutmuşlar ve günün devamında konuyu hiç açmamışlardı. Bundan saatler önce birisi Güçer'e genç kadını öpeceğini hatta bunu yapmayı tekrar isteyeceğini söyleseydi, onu saçmalamakla itham ederdi. Fakat olmuştu. Düşmesin diye yakaladığı kadına dokunduğu an, tüm karar yetilerini kaybetmiş gibi duyuları harekete geçmişti. Hangi açıdan bakarsa baksın Zeynep'ten uzak durması gerekiyordu. Her şeyden önce yakınlaşmaları, iş ahlakına tersti. Ancak genç kadınla aralarında kuvvetli bir çekim olduğunu da inkâr edemezdi. Onu rahatlatansa, bunun tensel bir durum olmasıydı. Ortada üstesinden gelemeyeceği bir şey yoktu. Fakat onu seyretmeyi, kokusunu ve sıcaklığını hissetmeyi seviyordu. Bunun içinse yapabileceği bir şey yoktu.

"Burası harika bir yermiş," diyen Zeynep düşünceleriyle arasına girdiği için Güçer ona ancak minnettar olabilirdi. "Buraya ne zamanlar geliyorsun?"

Genç kadının konuşurken vücut dilini kullanması ve yüz mimiklerini hareket ettirmesini büyüleyici bulan Güçer farkında olmadan gülümsedi. Zeynep keyifli ve keyif veren bir kadındı. Ona bu kadar yakın olabildiği içinse kendini ancak şanslı kabul edebilirdi.

"At binmek istediğimde gelirim."

"Hayır, beni manipüle edip suçlu hissettiremezsin."

"Öyle yaptığımı düşünüyorsun çünkü suçlu olduğunu biliyorsun."

"İstersen ata binebileceğini söyledim."

"Evet, ama koyunları sevmek, inekleri sağılırken izlemek, papatyalardan taç yapmak, tavukları kovalamak..."

"Hepsini tek başıma yapabilirdim."

"İtiraz edip benimle didişmek yerine, sadece teşekkür etsen olmaz mı?"

Güçer haklıydı. Aslında bir teşekkürden çok daha fazlasını hak ediyordu. Midesi kadar ruhunu da doyuran Zeynep, isteklerini itirazsız kabul eden adama minnetle gülümsedi.

Her anıyla mükemmel bir gün geçirirken, bundan daha fazla ne yaşayabilirim diye düşündüğünde, dere kenarına kurulmuş kahvaltı sofrasını görmüş ve sorusunun cevabını almıştı. Yemyeşil çimlere serilmiş kırmızı ekose örtünün üzerinde isteyebileceği her şey vardı. Oturmaları için minder bile bırakılmış ve çaydanlıktan sıcak dumanlar yükseliyordu. Güçer'e âşık olmak için tüm şartlar oluşmuş, içindeki hain kadını serbest bıraksa, adamın ayaklarına kapanmaya hazır hâle gelmişti.

Güçer'in gözlerinin içine bakan Zeynep "Beni bu çiftliğe getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ama ben hâlâ ilk günkü düşüncemin arkasındayım."

"Neymiş o?"

"Amacın beni tavlamak. Yoksa neden bu özel mekânını benimle paylaştın ki?"

"Ben, güzel olan her şeye hayranlık duyan zevkli bir adamım. Bu yüzden seni tavlamaya çalışmam suç değil, doğanın kanunu."

Beklemediği anda aldığı iltifatla şaşıran Zeynep bakışlarını adamdan çekti ve üzerinde oturduğu minderi kenara itti.

Kendine hâkim olamayan Zeynep sırt üstü yere uzanıp ellerini başının altında birleştirdikten sonra "Erkek aslan dişi aslana doğru sessizce yaklaşıyordu," dedi.

"Sessizce ve kararlılıkla..."

"Bunu sevdim."

"Ama sana bir itirafta bulunmam gerek. Özel mekânım olan yer burası değil. Ve ayrıca, o şekilde uzanmazsan iyi edersin."

Bir anda harekete geçip oturma pozisyonu alan Zeynep'in yanakları kızardı. "Şey ben sadece toprağı yani yeşilliği hissetmek istedim."

Genç kadının yaptığı yanlış durum değerlendirmesine Güçer dudaklarını çarpıtarak karşılık verdi. Zeynep'in güzel olmak ve sevimli kalmak için ekstra hiçbir şey yapmasına gerek yoktu.

Genç kadının yanaklarındaki kızarıklığın tüm yüzüne yayılması bekledikten sonra ancak konuştu ve "Buralar hep karınca yuvasıdır, kaşıntın başlarsa durdurmazsın," dedi.

"O yüzden mi?"

"Tabii başka neden olabilir ki?"

"Haklısın tabii, başka ne olabilir ki!"

"Bir dahakine hazırlıklı geliriz," diyen Güçer sözlerinde samimiydi. Daha gün bitmeden buraya en kısa zamanda hem de Zeynep'le yeniden gelmek için büyük bir istek duyuyordu. Sağ taraflarında duran fındıklık alanı işaret etti. "Şuranın aşağısında saklı bir göl var. Benim mekânım orası, bir sonraki sefer oraya gideriz."

"Neden şimdi gitmiyoruz?"

"Yürüme mesafesi oldukça uzun, ata binmeyi kabul etseydin seni oraya götürecektim."

"Şansımı kaybettim yani?"

Güçer "Diğer yoldan arazi aracıyla gideriz," diye anlatmaya başladı. "Hem oraya gitmişken suya girmemek olmaz. Hazırlığımızı ona göre yaparız." Bakışlarını uzaklardan çekip Zeynep'e çevirdi. Genç kadının saçları ve yanaklarındaki belli belirsiz çilleri güneş ışığının altında, üzerine yaldız serpilmiş gibi parlıyordu. "Ben yüzmeyi orada öğrendim."

"Öyle mi?"

"Biz küçükken annem ayda bir bizi buraya getirirdi. Esmer'den kaçmayı başarabildiğimizde de ağabeylerimle tüm bölgeyi keşfe çıkardık. O göl de bizim en büyük hazinemizdi."

"Burası o kadar eski bir kuruluş mu?"

Genç kadının samimiyetinin doğruluğunu öğrenmek istercesine onu süzen Güçer "Bilmiyor musun?" diye sordu.

Zeynep geriye doğru yasladığı ellerini zeminden ayırıp dik duruma geçti. "Neyi?"

Güçer birkaç saniye duraksadıktan sonra "Burası dedemin çiftliği," dedi ve başlamışken devamını anlattı. "Aslında burası özel mülktü, ama dedemin ölümünden sonra çiftlik evi otele çevrildi ve müşterilere açıldı. Yaptığın kahvaltının hepsi çiftliğin kendi üretimi, ayrıca üst tarafta da her türlü doğa sporunu yapabileceğin aktivite alanı var."

"Burası senin oluyor bu durumda."

"Burası, benim diye hissettiğim tek yer!"

Zeynep'in sormak için yanıp tutuştuğu onlarca sorusu vardı, ancak Güçer ona sadece istediği kadarını anlatıyordu. Yine de ketum bir adamın bu kadarını söylemesi bile başarıydı.

Konunun güvenli bölgelerinde dolaşan Zeynep "Bahsettiğin değişiklikleri sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet, hem de her detayıyla ilgilendim, yoksa bu kadar güzel bir gün geçiremezdim."

"Bu denli iddialı olmak seni yormuyor mu?"

"Olanı söylediğim için sorun olmuyor."

"Peki, neden burası?"

"Çünkü" diyen Güçer susunca Zeynep bir an onun konuşmaktan vazgeçtiğini sandı. Ancak genç adam gözlerindeki hüznü gizlemeye çalışmadan "Burası annemin en sevdiği yerdi," dedi. "Babasıyla bir tek burada görüşebiliyordu, o da dedem bizi yani torunlarını görmek istiyorsa hayatında kızına da bir yer açması gerektiğini bildiği içindi. Maalesef anneme hayatında verdiği yer, burayla sınırlıydı."

"Hikâyenin üzücü detayları."

"Annemin ölüm haberini aldığımda, aklıma ilk dedem geldi. Kendini, annemden mahrum bıraktığı için şimdi pişman olmuş mudur, diye düşünmüştüm. Asıl üzücü olansa, sorumun cevabını hiç alamadım.Annemin kırgın ve biraz da eksik gitmesine izin verdiği için dedemi affedemiyorum. Çünkü annem, babası onu tekrar sevsin diye uğraşmaktan ölene kadar vazgeçmemişti."

Bu Zeynep için çok kıymetli bir detaydı. Kendine ihanet ettiğini bile bile, Güçer'in bunları söylememiş olmasını diledi. Çünkü kendine ihanet, adama ihanetten daha az canını acıtırdı.

Güçer'in, kalbine dokunmasına izin vermemeliydi. Aklıyla bir karar almıştı, kalbini bu işe katmaması gerektiğini bilen Zeynep yine de bu detayları duymak istemiyordu. Sustu ve sessizliğe sığındı. Kendini tanıyordu, bilirse durmayacak ve adamın söylediklerini yazacaktı. Bunu bilmek onu utandırdı ve kendini hain gibi hissetmeyi önleyemedi.

İki elini de toprağa dayamış ve arkasına doğru yaslanmış olan Güçer'e doğru tüm bedeniyle dönen Zeynep aralarındaki mesafeyi azaltıp adama yaklaştı.

Güçer onun hareketlendiğini görünce oturduğu minderi çekip Zeynep'inkinin yanına koydu. Sonra da genç kadının telefonunu alıp kamerasını açtı ve "Hadi gülümse," dedi.

Zeynep'in sırtı Güçer'in geniş göğsüne dayanmıştı. Adam boştaki elini de omuzuna atmış ve onu bedeniyle sarmalamıştı. Gülümsemek için sebepleri olan Zeynep itirazsız savcının ondan istediğini yapıp kameraya baktı ve Güçer'in bu anı ölümsüzleştirmesine izin verdi. Keşke ona âşık olmak için de Zeynep kendine izin verebilseydi. Fakat o kadar cesur değildi. Üstelik hislerinin onu yönetmesine müsaade edemezdi. Hayatta başarması gereken çok şey vardı. Ve Zeynep, kazanmak için önce feda etmek gerektiğini, yaşayarak öğrenmiş birisiydi.

Kontrolü ele almak istercesine olduğu yerde dikleşti. İçine bıçak gibi batan duyguyu yok sayarak, "Bana güvenmediğinin farkındayım," dedi. "Şimdi neden anlatmaya karar verdin?"

Güçer, Zeynep'e yaklaşmamalıydı. Fakat ondan bağımsız çalışan güdüleri genç kadına doğru hızla akarken onları durduramıyordu.

"Sana güvenmek istiyorum."

Güvenebilirsin, demek için Zeynep ağzını açtı ama karşılaştığı samimi ve derin bir çift göz onu durdurdu. "Ben bir gazeteciyim... Yani sır saklamasını pek beceremiyorum."

Bu cevap Güçer'i şaşırtmıştı. Zeynep'in ona güvenmesi için ısrarcı olacağını düşünürken, genç kadının dürüst davranmak için

kendini zorlamasından etkilenmişti. Güçer'in gözleri genç kadının gözlerindeyken bakışları sanki daha derinlere inmeye çalışıyor gibiydi Yutkundu. Nabzı giderek hızlanıyordu.

"Ayrıca doğruları söylemek de benim işim," diyen Zeynep neden konuşma gereği duyduğunu bilmiyordu. Belki son yarım saattir ki samimiyetleri veya Güçer'in onun içini görmeye çalışıyormuş gibi duran ifadesi, onu bir şeyler söylemesi için zorlamıştı. Ya da belki bakışlarının birleştiği yerden yayılan sıcaklık yüzündendi.

Güçer teklifsizce elini uzatıp parmak uçlarını tüy kadar hafif dokunuşlarla genç kadının yanağında gezdirdi. Sonra işaret parmağını aşağıya kaydırıp Zeynep'in çenesine dokundu ve başını kaldırdı. Şimdi bakışları genç kadının dudaklarındaydı. Zeynep dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Ağzı kupkuru olmuş, tüm kanı çekilmiş ve kendini ana teslim etmişti. Güçer başını eğdi ve genç kadının dudaklarını kendi dudaklarına kilitledi. Bu saatler önceki öpücükten farklıydı. Bu yoğun ve hükmediciydi.

Güçer'in dudakları Zeynep'in dudaklarını yoğurup şekillendiriyor ve ağzını açması için onu teşvik ediyordu. Ellerini de genç kadının çıplak kollarına koyup aşağıya doğru kaydırdı. Yumuşacık ipek gibi tenini hissetmek onda dizginlenmesi imkânsız bir arzunun patlamasına sebep oldu. Ne yaparsa yapsın Zeynep'in tadına hiç doyamayacakmış gibiydi. Güçer'in dilini kendi dilinde hissedince Zeynep baştan aşağıya ürperdi. Ancak devamında dilleri birbirleriyle dans ederken yarattığı heyecanla kendini tutamayıp inledi.

Baş dönmesi ve adrenalin saldırısıyla boğuşurken dengesini sağlamak için Güçer'in kollarına tutundu. Yaşadıkları şey öyle güzel ve karşı konulmazdı ki bunu bozacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu. İstediği tek şey Güçer'e karışmak ve onu hissetmekti. Bir kere daha tutkuya esir olmuş ve birbirlerinde kaybolmuşlardı. Ancak Güçer'in çalan telefonunun sesi duyulduğunda yoğun ve şehvet dolu hava dağıldı. Genç adam için, ne kadar zor olsa da önce dudaklarını sonra da ellerini Zeynep'ten çekti. Bu belki de bugüne kadar verdiği ve yapmak zorunda kaldığı en zor karardı. O cebindeki telefonu çıkarırken yaz güneşinin altında duran Zeynep ayazda kalmışçasına titredi. Bir insana bağımlı olmak mümkünse diyebilirdi

ki, o artık Güçer'in bağımlısı olmuştu. Telefonla aldığı haberle tüm vücut dili değişen Güçer heyecanla "Emin misin?" diye sorup kısa bir an hattın öteki ucundakinin cevabını dinledi. Ardından da "İki saate kadar oradayım," dediğinde Zeynep bu güzel günün bittiğini anlamış oldu. Nasıl bir haber aldığını bilmiyordu, fakat her ne olduysa Güçer'in bir an önce ona yetişmek istediğini görebiliyordu.

Yeni bakış açıları yakalayabilmek adına zihnini boşaltmak için çıktığı yolculuk Güçer'in beklemediği şekilde başlamış ama istediği biçimde devam etmişti. Yasak da olsa güzel bir kadınla harika zamanlar geçirmiş, büyük bir heyecan ve umutla geri dönmüştü. Tahsin arayıp da maktulle ilgili bir görüntü yakaladığını söylediğinde, hemen telefonu kapatıp geri dönmek için yola çıkmıştı. Zeynep'in uslu bir kız olup soru sormamak için verdiği çabayı görse de ona açıklama yapmamıştı.

Genç kadını, kuzeninin evine bıraktıktan sonra hiç vakit kaybetmeden Tahsin'le buluşmak için kendi evine geçmişti. Sadece duş alıp üzerini değiştirecek kadar zamanın ardından kapısı çalmıştı. Tahsin yanında pek de tekin olmayan biriyle geldiğinde hiç sorgulamadan onları içeri almış ve mutfağa geçmişlerdi. On sekiz yaşında ve adının Sadık olduğunu söyleyen genç çocuk, madde bağımlısı olduğunu belli eden bakışlarını bir noktada sabitlemeyi başaramıyordu. Giysileri ve yüzü temiz olsa da hayatını idame ettirmek için kazancını temiz yollardan edinmediği hemen anlaşılıyordu.

İkiliyi yan yana oturtan Güçer de karşılarına geçti. Yine o tok ve kendinden emin sesiyle "Ne getirdiniz bana?" diye sordu.

Tahsin elinde tuttuğu küçük poşetten bir adet CD çıkarttı ve masanın üzerine koyup Güçer'e doğru sürükledi. "Ama önce Sadık'ın söyleyecekleri var."

Güçlü görünmeye çalışsa da Sadık'ın beden dili huzursuzluğunu saklayamıyordu. Başına gelecekleri düşündükçe de oturduğu yerde sabit kalmayı başaramıyor sürekli kıpırdanıyordu.

"O kızı tanımıyorum ve ben ona bir şey yapmadım."

"Rahat ol, söylediğin her şeye inanacağım," diyen Güçer kısa bir an sustuktan sonra sağ kaşını havaya kaldırıp orada bıraktı. "Ancak yalan söylediğini hissedersem işler senin için iyi ilerlemez." Sesi sakindi ancak tonlaması neler yapabileceğini vurgular nitelikteydi. Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağlayıp dinlemeye hazır olduğunu belli etti.

Sadık konuşmak yerine susmayı tercih edince Tahsin onu omuzundan dürttü. "Hadi!""Tamam ya, biz her zamanki gibi köşede duruyorduk."

"Hangi köşede ve kimlerle?"

Güçer'in uyarı sorusuyla detaylı anlatması gerektiğini fark eden Sadık'ın bir kere daha canı sıkılmıştı. "Şişhane yokuşuna yakındık. Üç beş arkadaş toplanmış vakit geçirip sağdan soldan sohbet ediyorduk. Sonra o geldi, güzeldi, bunu ona söyledim. O da bana defolmamı emretti."

"Dediğini yaptın mı?"

Sadık diliyle dudaklarını ıslattı. "Peşinden gidip ona yardımcı olabileceğimi söyledim."

"Yardıma ihtiyacı olduğuna nasıl karar verdin?"

"Elinde bir bavul ve çanta vardı, taşımasına yardım edebilirdim. Ayrıca ucuz bir otel aradığı belliydi. Yani bu konuda tanıdığım birkaç yer vardı."

Güçer doğru duyduğunu teyit etmesi için bakışlarını Tahsin'e çevirdiğinde genç adam gururla kabardı. "CD'de konuşmalar duyulmuyor ama görüntü aynen anlattığı gibi."

Bu defa Sadık'a yönelen Güçer merakla "Yardımını kabul etti mi?" diye sordu.

"Hayır, ben ona iyilik yapmaya çalışırken o bana bir pislikmişim gibi bak..."

"Sakin ol! Hayır, her durumda hayırdır. Yardımcı olmaya çalışman takdirlik, ancak karşındaki sana hayır diyorsa konu kapanmıştır. Anladın mı, o yüzden sessindeki o öfkeyi bastır."

Güçer genç çocuğun onu anlayıp anlamadığını görmek için gözlerine bakmaya çalıştı. Ne yazık ki odaklanma sorunu yaşayan Sadık konudan çok uzaktı.

"Ama eğer senin gibi olsaydım yardımımı seve seve kabul ederdi."

"Bu konuya döneceğiz, şimdi bana devamında ne olduğunu anlat."

"O iyice kabalaşınca elindeki çantaya uzandım. Amacım alıp kaçmak değildi, yemin ederim." Sadık dinleyicilerinin ona inanıp inanmadığı görmek için yüzlerine baktı. "Yolu uzun gibiydi ve ayağında topuklu ayakkabı vardı. Yani..."

"Yardım etmek istedin."

Sadık başını hızla aşağı yukarı aşağı salladı ve "Evet, evet!" dedi.

"Tabi o seni yine reddetti."

"Çığlık attı."

"Ve sen de kızdın, ona ders vermek için çantasını alıp kaçtın."

Güçer'in sesindeki alaylı öfke, odanın içindeki tüm boşlukları doldurmuştu. Sadık kaygıyla bu defa başını sağa sola sallayıp "Hayır hayır!" dedi. "Amacım öyle bir şey yapmak değildi."

"Amacını boş ver, devamını anlat."

Güçer maktulün neden eşyası olmadığını, az sonra duyacağına inanarak dikkatini Sadık'a verdi. Ne var ki genç adam onunla çok daha başka ve önemli bir bilgi paylaşmak üzereydi.

"Yok, şey oldu, adamın nereden geldiğini bile görmedim."

"Hangi adamın?"

"Bilmiyorum, bir adam işte. Aniden beliriverdi," diyen Sadık yüzünün sağ tarafını işaret etti. "Şuraya yumruk attı ve yere düştüm. Sonra da 'Kımıldama yoksa seni gebertirim' dedi."

Heyecanına engel olamayan Güçer ayağa fırladı. "Onu gördün mü?"

"Dediğini yapmazsam beni gerçekten gebertebilirdi. O yüzden kalkmadım, hem zaten çok canım yanıyor ve başım dönüyordu."

Kendi etrafında bir tur dönen Güçer iki elini ensesinde birleştirip parmaklarını birbirine kenetledi. "İllaki bir şey görmüş ya da duymuşsundur."

Güçer'in hiddetti Sadık'ı etkisi altına almıştı. Olduğu yere sindi. "Boyu çok uzun ve esmerdi. Başında da önü geniş bir şapka vardı, zaten istesem de yüzünü göremezdim."

"Yani bir daha karşılaşsan onu tanıyamazsın, öyle mi?"

"O olduğunda emin olamam."

"Peki, hiç konuşmadılar mı?"

"Kız ona teşekkür etti. O da önemli olmadığını söyledi."

"Sonra? Sonra?"

"Sonrası yok, kendimden geçmiştim. Kalktığımda kaldırımdaydım."

"Allah kahretsin!"

Çektiği balinin etkisindeyken Sadık'ın kendinden geçmesi için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden yediği yumruğun şiddetiyle kolayca yerinden kalkması mümkün değildi.

"Adam güçlüydü çok sert vurdu, ne yapabilirdim?"

Kendini sakin kalmaya zorlayan Güçer ellerini iki yanında yumruk yapıp bakışlarını kıstı ve Sadık'ın tam karşısına geçti. "Gerçekten insanların sana saygı duymasını istiyor musun?"

"Ben de onlara saygı duymuyorum ki."

"Kes sesini! Saygı, para, güç ve diğerleri hep kazanılan şeylerdir. Serserilere pat diye gelmezler."Güçer iyice Sadık'a yaklaşıp üzerine doğru eğildiğinde genç çocuk sandalyesinde geriye doğru çekilmek istedi. Gidecek yeri yoktu, iyice küçüldü ve sustu. "Önce tedavi olacaksın, sonra da ne gerekiyorsa o yapılacak." derken Güçer bu defa Tahsin'e döndü.

Talimatı aldığını belli eden Tahsin de onu onaylamak için başını sallayınca yerinde doğruldu. Daha fazla zaman kaybetmek istemeyen Güçer'in izlemesi gereken bir adet CD ve yakalaması gereken uzun boylu, esmer bir katil vardı.

İki farklı duyguyu aynı anda yaşayan Güçer için üzüntü daha ağır basıyordu. Evet, yeni gelişme onu heyecanlandırmış olsa da genç kadının ölümünden bir gün önce, elinde bavuluyla çaresiz görüntüsü onu fazlasıyla üzmüştü.

Esmer Sadık'ı sorgulamış ve CD'yi tekrar tekrar seyretmişlerdi. İlk sahnelerden kayda değer bir şey çıkmamıştı. Maktul belirsiz bir

adrese doğru sadece yürüyordu. Sonu ise Sadık'ın bahsettiği, köşeye aitti. Genç kadın geliyor, Sadık ona yaklaşıyor, kısa bir konuşma, fakat neredeyse hiç durmadan yoluna devam ederken genç çocuk peşine takılıyordu.

Olayın geçtiği yere giden ekipler hâlâ oradaydı. Ne var ki köhne mahallede başka bir görüntüye ya da maktulü hatırlayan birine henüz ulaşamamışlardı.

Burcu ve Zeynep'in geçmişi her şeyin başlama noktasıysa, maktul neye göre belirlenmişti? Belki de şans eseri seçilmişti. Bu cümleyi şanssızlık olarak değiştirmek aslında daha doğruydu. Güçer sıkıntıyla nefesini bıraktı ve iki avucuyla yüzünü sıvazladı. Sonra da Sadık'ın verdiği bilgilerle çizilen resme baktı. Önü yanlardan içeriye doğru bükülmüş şapkadan dolayı göz ve burun detayı yoktu. Sadık'ın söylediği ince dudakları dışında ellerinde bir de onun uzun ve esmer olduğu bilgisi vardı. Zaten çizilen resim de sadece bu kadardı.

"Katil sen misin?" diye mırıldanan Güçer bir cevap alabilmeyi çok isterdi.

CD bilgi işleme gönderilmişti. Genç kadının bavulu seyahatler için kullanılan türdendi. Herhangi bir yerinde bagaj etiketi bulmayı umut ediyorlardı. Genç kadının kendi ve üzerindekiler gibi bavuluda kaliteliydi. Ne gezdiği sokağa ne de kalacak ucuz otel arayan birine ait olamayacak kadar da pahalı duruyorlardı.

İki parmağını göz çukuruna bastıran Güçer o bölgeye hafif baskıyla masaj yapmaya başladı. Gözlerini kapattı. Hangi dişinin ağrıdığını bulmak için diliyle tek tek tüm ağzının içini kontrol eden birinin yavaşlığıyla aklındaki bilgilerin üzerinden geçmeye başladı.

Parmaklar... Suşi... Taksici... İki yüz lira... Bar... Burcu ve tabii sperm... Şimdi de bu...

Bunların hiçbiri katile ulaşmak için edindikleri ipuçları değildi. Aksine katil, onları bulmaları için bırakmıştı. Bir şey anlatmaya ve onları yönlendirme çalışıyordu.

Peki, Güçer'in nereye bakması gerekiyordu? Katil, ondan ne yapmasını istiyordu ki, maktulü ona göndermişti. Sonra da Burcu'ya ulaşmaları için o spermi bırakmıştı?

"Ne düşünüyorsun?"

Esmer'in sıkıntılı tonla sorduğu soruya "Ne düşünmem gerektiğini," diye cevap veren Güçer ellerini indirip karşısına oturan kardeşine baktı. "Her şey bu kadar karmaşık mı, yoksa her şeyi birbirine bağlayan önemli noktayı mı kaçırıyoruz?"

"Keşke bu güzel sorunun cevabını biliyor olsaydım."

"Elimizde araştırabileceğimiz bir sürü şey var, ama hiçbirinin sonu ve sonucu yok."

"Aksine daha çok karışıklığa sebep oluyorlar," diyen Esmer pes etmenin eşiğindeydi. "Çok manasız, basit bir suşi işi meselesi bile saçma bir netice verdi."

"Haklısın, hiçbir yerin çipura kullanmaması..." Güçer konuşmasını da düşüncelerini de yarım bıraktı. "Zeynep Erdem ve Burcu Şahin'i iyice araştırdık mı?"

"Hem de her açıdan."

"Dosyaları buralarda mı?"

Esmer'e ait odada dosya ve evrak dışında, fazladan kocası Mehmet'le çekilmiş ve ikisinin de özgürce gülümsediği bir fotoğraf vardı. Onun haricinde masasının üzeri, insanın aradığını bulabilmesi için, önce dua etmesi gerekiyormuş gibi bir hâldeydi. Ne var ki Esmer uzanıp tek seferde bulduğu dosyayı ağabeyine uzattı. "Kişisel bir merak mı?"

"Hiç sırası değil."

"Geçen gün burada ifade verirken sizi gördüm."

"Çünkü ikimizde buradaydık, bizi görmen çok normal."

"Hah – ha!" Esmer öne doğru eğildi. "Pek de öyle savcı-tanık diyaloğunuz yoktu."

Güçer dosyayı açarken "Çünkü bu davada ben savcı o da tanık değil," dedi.

"Peki, kaç bakalım, ama umarım korktuğum başıma gelmez."

"Güzel kafanı bununla yorma," diyen Güçer elindeki dosyayı işaret etti. "Şimdi izin verirsen incelemek istiyorum."

"Ne bulmaya çalışıyorsun?"

Güçer okuyamadığı dosyayı kapatıp, gözlerini kardeşinin yüzüne dikti.

"Hep bana yoğunlaştık, ama Zeynep Erdem davanın tam ortasında. Onun evi, onun arkadaşı..." Güçer daldığı yerden kurtulmak için başını salladığında alnına düşen saçları da hareketlendi. "Katil bizi Zeynep'e mi yönlendiriyor, hedef o mu, emin olmak istiyorum."

"Bizi değil ama seni Zeynep'e yönlendirdiği kesin."

"Esmer!"

İki elini havaya kaldıran genç kadın "Tamam," dedi. "Bence maktulü önce sana gönderdi, çünkü bil ve peşine takıl istedi. Ancak ne bulman gerektiğiyle ilgili yeterli ipucu bırakmadı."

"Bana da cevap buymuş gibi geliyor. Bilmemi ve bir şey yapmamı bekliyor. Ama ne?"

"Ayrıca Burcu'nun ve özellikle Zeynep'in rahatlığı seni de rahatsız etmiyor mu?"

"Hangi konudaki rahatlıklarından bahsediyorsun?"

"Detayları bilmiyor olsalar da, olaylar bir şekilde onları bir araya getirdi. Yani saklayacak bir şeyleri olsaydı, bu durum onları tedirgin etmez miydi? Yani düşünsene, katil bizi göz göre göre, Zeynep ve Burcu'nun geçmişte kalmış ilişkilerini ortaya çıkarmamız için yönlendirdi."

Kardeşi haklıydı. Fakat söyledikleri sadece bir tahmindi. Onların kesin ve gerçek bilgiye ihtiyacı vardı. Esmer diğer konuda da haklıydı. Duyuları sürekli Zeynep'e yöneliyordu. Buna bir de tadı eklenmişti. Ama işler Güçer'in umduğu gibi olmamış kızın tadı, dudaklarını yakmış ve aynı ateş tüm bedenini ele geçirerek Zeynep'i yeniden öpmenin hayalini kurmaya cesaret etmişti.

Bunların tensel çekimden çok daha fazlasını olduğunu anlayabilecek durumdaydı. Genç kadının tatlı tadının bir tür bağımlısı olmuştu. Onu görmeyi ve dokunmayı öyle arzuluyordu ki, kendini serbest bıraksa soluğu Zeynep'in kapısında alırdı. Fakat Güçer'in sorumlulukları ağır basıyordu. Duyularını kenara itip aklını devreye sokması zahmetli olduysa da başardı.

Zeynep'e ait dosyayı açıp içindeki bilgilere yoğunlaştı. Genç kadının kişisel bilgilerini zaten ezberlemişti, 28 yaşındaydı, kimliğinde baba adı olarak dedesi yazılmıştı ve babasının kim olduğu bilinmiyordu. Bunu genç kadına sormuşlar, kendisinin de bilmediğini

ve merak etmediğini söylemişti. Annesi ise o beş yaşındayken ölmüştü. Ancak sonradan eklenen intihar ettiği notu dikkatini çekti. Fakat Zeynep'in de buna şahit olduğunu gürünce okumayı bıraktı.

"Annesi onun gözü önünde mi intihar etti?"

Esmer sıkıntıyla yüzünü çarpıttı. Bu onun için de hassas bir konuydu. "Aynı evdelermiş, ama onu hiç görmemiş. Kadın sürekli kilitli duran odada kendini asmış. Komşularından biri durumu fark edene kadar da dört gün geçmiş. O süre boyunca aç ve susuz beklemiş."

"Kötü çocukluk dedikleri şey bu herhâlde." Güçer'in derinden gelen sesinde keder vardı.

"Onun neden böyle olduğunu, açıklıyor." Ağabeyinin sağ kaşı havaya kalkınca Esmer de konuyu değiştirdi. "Burcu Şahin'le büyüdükleri mahalleye gittik. Aynen anlattıkları gibi, Burcu rahat ve yaşlı bir teyzenin tabiriyle, kuyruksallayan kızlardanmış, Zeynep fazla sessizmiş ve az gülermiş ki, geçirdiği travmadan sonra buna şaşırmamak gerek. Üniversitede de durum değişmemiş, öğrenci işleriyle görüştük. Bir olaya karışmamışlar. Burcu'yu hemen hatırladılar, o zaman da dikkat çekme işini iyi beceriyormuş, Zeynep ise çok çalışkanmış ama sürekli yorgun ve düşünceliymiş."

Güçer kardeşini dikkatle dinlerken parmaklarını birbirine geçirdi. Şimdi Zeynep'in yanında olmak, ona sarılmak ve yaşadıklarını unutturana kadar onu öpmek istiyordu.

Genç kadın güçlüydü ve belli ki gücünü geçmişten alıyordu. Onu o yapan ve kabuğunu sertleştiren çektiği sıkıntı ve acılar olmuştu. Kaderini sen yazamazsın ama ona şekil verebilirsin. Zeynep de öyle yapmış, onun için yazılan kadere direnmiş ve ayakta kalıp yolunu bulmak için savaşmış. Ne var ki Güçer, genç kadının bir yerde hata yaptığını düşünüyordu. Ve o hatanın bedelini de, başka bir genç kadın canıyla ödemişti.

Kardeşinin yanından ayrılan Güçer'in elinde bir adres olmasına rağmen iki yere gidecekti. İlki Zeynep'in teyzesiyle büyüdüğü

mahalleydi, ikincisi ise öğrenci işleri olacaktı. Zeynep beş yaşındayken annesi ölmüştü ve o zamanki adresi şimdikiyle aynıydı. Ne var ki aradan geçen yirmi üç yılda sokak çok değişmişti. Onu bulan komşu da on yıl önce ölmüştü. Genç kadının annesinin intihar dosyasını arşivden çıkarttırıp incelemek için yanına almıştı. Sosyal hizmetleri de arayıp velayetinin anneanneye verilme sürecini öğrenmek istemişti. İyilik yapmaya hevesli memur, dosyayı bulup bir kopyasını ona göndereceğine dair söz vermişti. On üç yaşına gelip anneannesi de ölünce devamındaki beş yıl boyunca Zeynep, teyzesiyle yaşamış. Reşit olduğunda ise ayrı bir eve çıkıp hem çalışmış hem de okumuş.

Güçer bu aşamada 'Ne hayat ama!' diye düşünmekten kendini alamadı.

Stajını tamamlayıp çalıştığı gazetede kadroya geçtiğinde evine geri dönmüş. Güçer'in öğrenmek istediği diğer husus da, on iki yıl boyunca kirada olan dairenin gelirini kimin kullandığıydı. Zeynep olduğunu sanmıyordu. Çünkü o zaman, okurken çalışmasına gerek kalmazdı.

Aklına Zeynep'in teyzesi geliyordu ve sürekli adı geçen kadınla mutlaka hem de yakın bir tarihte tanışmayı yapılacak işlerinin arasına almıştı. Mahallenin girişine park ettiği aracından inen Güçer merakla etrafına bakındı. Zeynep'in küçük bir kızken buralarda olduğunu hayal etmekte zorlandı. Hele onun bahsedildiği gibi sessiz ve somurtkan olması Güçer'e imkânsızmış gibi geliyordu. Güçer sıradan görünmeye çalışıp ellerini cebine soktu ve omuzlarını düşürdü. Peki, neden buradaydı, Zeynep'i anlamak ve onu tanımak için mi?

Evet, Zeynep bu dosya için kilit isimdi. Ancak Güçer'in burada oluşunun diğer amacı farklıydı. Genç kadının iç dünyasına doğru kendince bir yolculuk yapmak için buradaydı. Onda neyin yanlış olduğunu bulmak, onu anlamak, tanımak ama en çok da güvenmek istiyordu. Bir de altıncı derece, kuralı vardı ve bu kural dosyanın anahtar sözcüğüydü. Tanıdığın kişiye bir adım yaklaşırsan onun tanıdığına da iki adım yaklaşmış olursun. Yani dünyadaki herkes aslında birbirine sadece altı adım mesafedeydi. Bu kuraldan

yola çıkan Güçer, maktulün Zeynep'e sadece birkaç adım uzaklıkta olabileceğine karar vermişti ve tabii Burcu için de aynı şey geçerliydi. İkisi de ısrarla maktulü tanımadıklarını söylüyorlardı. Bunun için kendince yaptığı açıklama, maktulün değişmiş veya hayatlarında hatırlanabilecek kadar kalmamış olabileceğiydi. Güçer'in bir diğer ısrarı da, maktulün bu mahalleden olduğu yönündeydi. Dondurma dolabının önünde sevinç çığlığı atan çocukların sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Güçer o tarafa yöneldi. Böyle bir mahalledeki en önemli bilgi kaynağı ya bakkaldır ya da pencere kenarını kendine yaşam alanı yapmış teyzelerdir.

Sabırla çocukların kendilerine dondurma seçmesini beklerken, aradan on beş dakika geçmişti. Onlar koşarak uzaklaşırken Güçer de tıknaz ve kel adama yöneldi. Ellili yaşlarının başında olan adamın uzun zamandır burada olduğunu umut ederek "Kolay gelsin," dedi.

"Sağ ol, sen ne istemiştin?"

"Soğuk bir su."

"Dolaptan al," diyen adam dükkâna girip gözden kaybolunca Güçer de suyu alıp içeri girdi.

Dışarıdaki parlak güneş ışığından dolayı gözlerinin dükkânın loşluğuna alışması birkaç saniye sürdü. Görüntü geri gelince tezgâhın başında duran adama gülümseyip yüz lira uzattı.

"Bozuğun yok mu, bir su için bu para verilir mi?"

Adam huysuzdu ve pek de sohbet edilecek türden birine benzemiyordu. Zeynep bir de onu huysuz olmakla suçluyordu. Güçer hafifçe gülümsedi."Paranın yettiği kadar gofret alayım."

"Ne yapacaksın o kadar gofreti?"

"Çocukları sevindiririm."

Nihayet dikkat çekmeyi başarmıştı. Adam Güçer'in yüzüne baktıktan sonra onu yukarıdan aşağıya ve sonra tekrar aşağıdan yukarı süzdü.

"Sen buradan değilsin?" Temkinliydi ve Güçer onun yanlış yorumladığını görebiliyordu.

"Evet değilim, bir soruşturma için buradayım, ama çocukları görünce kendi çocukluğumu hatırladım. Bizim mahallede bize çi-

kolata dağıtan bir amca vardı. Ne kadar mutlu olurduk. Düşündüm de neden ben de aynısını yapmayayım?"

Adam takdirle başını sallayınca Güçer söylediği yalanın işe yaradığını anlamıştı.

"Tamam," deyip poşet almaya uzanan adamı Güçer " Bir dakika," deyip durdurdu. "Ya da para sizde kalsın, yarın dondurma almaya geldiklerinde sizden olduğunu söylersiniz."

Bu, adamın daha da hoşuna gitmişti. "Sen kimdim demiştin?"

Bir adım öne çıktı. "Ben Güçer Öztürk, devlet görevlisiyim. Bir araştırma yapıyorum."

"Ne araştırıyorsun?"

"Haberlerde duymuşsunuzdur, bir cinayet..."

"Evet, duydum, dün de polis geldi. Zeynep ve Burcu'yla ilgili."

"Doğru ama ben biraz daha araştırmak istedim."

"Niye, ne oldu ki? Gerçi Burcu'nun bir gün başını belaya sokacağı daha bacak kadarken belliydi. Kesin Zeynep'in başını da o yakmıştır."

Adamın yorumunu düzeltmeyen Güçer "Onları hatırlaman kolay oldu," dedi.

"Henüz bunamadım, niye hatırlamayayım, daha dünkü çocuk onlar."

"Haklısınız da az önce gördüm, çocuk bakımından oldukça bereketli bir mahalle."

"Doğru, hep de öyle oldu. Ama tabii bazılarını hatırlamıyorum, Ancak çoğunu bilirim."

"Haklısın, hem Burcu da yaramaz bir kız olarak kendini kolay kolay unutturamaz."

"Yok, o oyun oynamazdı. Onun işi gücü süslenmekti."

"Peki Zeynep?"

"O sessizdi. Zaten konuştuğu bir Burcu bir de Mahmut vardı. Teyzesinin oğlu. Ondan büyüktü ama iyi anlaşırlardı." Adam çenesiyle, sanki Güçer duvarları aşıp görebilirmiş gibi sağ tarafı işaret etti. "Hep oradaki merdivende otururlardı."

"Sonra ne oldu?"

"Mahmut üniversite için gidince Zeynep de Burcu'yu buldu. Gerçi son iki yıl pek buralarda olmadılar, yukardaki parkta takılmaya başladılar."

"Buralarda onlarında içinde olduğu bir olay yaşandı mı?"

Yarım dakika düşünen adam "Oldu sayılmaz," dedi. "Burcu'nun erkekleri birbirine düşürmesini saymazsak tabii, salaklar onun yüzünden az kavga etmediler."

"O sırada Zeynep ne yapıyordu?"

"Hiç, uzaktan seyreder çoğu zaman da Burcu'ya kızardı veya kavga edenleri ayırırdı."

"İkisi birbirinden çok farklı, nasıl arkadaş olmuşlar ki?"

"Valla onu bende bilmiyorum. Ama sanıyorum Zeynep özellikle Mahmut gittikten sonra yalnız kaldı. O yüzden olabilir. Yani hep ağlamaklı gibiydi. Bakışları ürkekti, insan onun için üzülmeden edemiyordu. Mahalleli de sever ve korurdu onu."

"Ya teyzesi?"

Ekşi turşu yemiş gibi yüzünü büzüştüren adamın duygularını kelimelere dökmesine gerek kalmamıştı. "Kocası askerdi, bir de galiba döverdi onu. Bu yüzden çok nemruttu. Kız eve girmese merak edip de aramazdı."

"Zeynep'e bakıyor olmaktan memnun değil miydi?"

"Valla ben söyleyenlerin yalancısıyım, mecburen bakıyormuş."

"Ne mecburiyeti vardı ki?"

"Kıza anasından kalan dairenin kirasını o alıyormuş. Tabii sonra durumları düzeldi, zengin bir muhite taşındılar ama Zeynep onlardan önce ayrıldı buradan."

Güçer böylece merak ettiği bir sorunun cevabını almıştı.

İlk günden beri arka cebinde sakladığı sarhoş komşusuna ait fotoğrafı çıkartıp adama uzattı."Bu genç kızı tanıyor musunuz?"

Adam önce Güçer'in yüzüne baktı sonra da uzattığı fotoğrafı aldı. Tüm açılardan görmek istiyormuşçasına başını sağa sola yatırdı. Sonra fotoğrafı geri uzatıp "Kim ki bu?" dedi.

"Bunu siz söylersiniz diye umut ediyordum."

"Yok tanımıyorum."

"Biraz değişmiş olabilir, bu fotoğrafta yirmi beş yaşlarında, on yıl önce yani Zeynep ve Burcu'yla aynı dönemde bu mahallede yaşamış olabilir mi?"

"Öyleyse bile ben çıkartamadım."

"Anladım," diyen Güçer fotoğrafı cebine soktu. "Söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"Olsaydı anlatırdım."

Güçer'in bundan şüphesi olmadığı için "Çok yardımcı oldunuz teşekkür ederim," dedi.

Adam cevap vermek yerine sağ omuzunu sallayınca Güçer de yanından ayrıldı.

Yaşadıklarına karşın Zeynep'in ayakta kalma savaşındaki başarısına gururla gülümsedi. Anıları acımasızdı ama genç kadın onları yenmişti. İçine kapanık, sessiz ve mutsuz Zeynep bir noktadan sonra kardelen çiçeği gibi, zorlu şartlara direnip eğik başını kaldırmış ve herkesi kendine hayran bırakmayı başarmıştı. Lakin Güçer ona saygı duyuyor olsa da, genç kadını değiştiren noktada ne yaşandığını merak ediyordu.

Bir mıknatısa doğru hızla çekilen demir parçası gibi Zeynep'e ilerleyen duyularının istedikleri yere varmalarını o da arzuluyordu. Ancak mantığı Güçer'e durmasını emrederken öne sürdüğü sebepler çok ikna ediciydi. Zeynep'in acı ve çelişki dolu yaşamında neler olduğunu ve onu neyin değiştirdiğini, her şeyden önce Güçer kendisi için öğrenecekti.

Çektiğimiz acıların geride bıraktıklarına deneyim diyoruz, belki de Zeynep deneyimlerinden aldığı dersle güçlenmişti. Güçer öyle olmuş olmasını umuyordu. Ancak onu, işinin en iyilerinden yapan içindeki ses ısrarla 'Hayır,' diyor, ikna olmaya kolayca yanaşmıyordu. Mahallenin her bir köşesini arşınlayan bacakları, ona kendilerini hatırlatıp artık durmasını istercesine sızlamaya başladığında, eve dönüp öğrenci işleriyle görüşmeyi sonraya bırakmıştı. Atıştırdığı sandviçin ardından şarabını alıp güneşin batışını seyretmek için balkona çıkmıştı.

Aklının köşelerinde sonuca ulaştıramadığı ve onu huzursuz eden sorular vardı. Onları düşünmek için aradığı fırsatı, ufukta kaybolan güneşi izlerken bulmuştu. Ne var ki uğraşlarına rağmen Zeynep'in istilasına uğrayan düşüncelerini kurtaramadığı için sonuca ulaşamamıştı.

İstediği bir kadın mıydı?

Güçer sıkıntıyla nefesini bıraktı ve şarabından bir yudum aldı.

Hayır, istediği herhangi bir kadın değildi, Zeynep'ti. Ama ya vicdanı? Ve cevaplarını bulamadığı soruları? Önce onları halletmesi gerekiyordu. Belki sonra her şey bitiğinde Zeynep'le aralarındaki tensel çekimin çaresine bakabilirdi. Zihninin duvarlarını kemiren ve fark edilmeyi bekleyen o şeye ulaşamadıkça huzursuzluğu daha da artmıştı. Belki de artık kuzen Mahmut'la tanışmanın vakti gelmişti.

Tabii bir de teyzesi vardı.

Peki, kim olduğunu bilmedikleri babası bu işin... .

Son düşünceyle birlikte Güçer'in aklındaki her şey aniden durdu. Babası...

Zeynep, otelin lobisinde üç yaşındayken babasının onları terk ettiğini söylemişti. Oysa dosyasındaki bilgilerde adamı tanımadığı ve kim olduğunu bilmediği yazıyordu.

Bu bir çelişki miydi?

Kalbi ağırlaşan Güçer durumun çelişkili olduğunu kabul etmek zorundaydı. Üç, oldukça küçük bir yaştı. Babasını hatırlamaması normaldi. Ama kimliğinde adı bile yazmayan bir adam için 'bizi terk etti,' ifadesi doğru olmaya yakın bile değildi. Zeynep'in yeni tanıştığı birine hikâyesinin detaylarını anlatmama şıkkı, Güçer'e mantıklı geliyordu. Ama sonuçta bu ifade de bir detaydı. Zeynep öyle şeyler yapıyor ve söylüyordu ki, ona her inanmak istediğinde karşısına yeni bir olayla çıkıyor ve Güçer en başa geri dönüyordu. Artık ara vermeliydi. Onu cenderenin içine çeken ruh hâlinden kurtulmak için dışarı çıkmaya karar vermesi sadece yarım saniye sürdü. Fazla kuşkucu davranıyordu. Ya da Güçer şu anda kendince Zeynep'i aklamaya çalışıyordu.

Kadehini bırakıp telefonunu aldı, henüz kimi arayacağına ya da tam olarak ne yapmak istediğine karar vermemişti. Üzerinde şortu

ve atlet tişörtü vardı. Bir an hazırlanmak ve dışarı çıkmak ona yorucu geldiyse de bu fikirden hemen vazgeçip ayağa kalktı.

Telefonunun rehber uygulamasına girdiğinde, çalan kapıyla parmakları hareket etmeyi bıraktı. Yükselen nabzı gelenin Zeynep olduğunu haber veriyordu. Açmak için kapıya yöneldiğinde yanılmış olmayı diledi. Ancak daha cümlesini tamamlayamadan dileğinden vazgeçti.

Artık bahaneler üretmeden Güçer'in kapısını çalıp "Ben geldim." diyebileceğine inanıyordu. Arkadaş sayılırlardı, hatta daha da ileri gitmiş ve öpüşmüşlerdi. Ah işte yine olmuştu. Zeynep avuç içlerini yanaklarına bastırdı. Adamın öpücüğü aklına düşer düşmez yüzü alev alıyordu. Bundan daha kötüsü de, onu gördüğünde yaşadıklarıydı.

Bedeni sanki daha önce hiç erkek görmemiş gibi, bu işi neden böylesine zorlaştırıyordu? Ama kabul etmeliydi ki, Güçer gibisiyle her zaman karşılaşılmıyordu, o yüzden bedenine hak vermiyor değildi. Yine de bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Yedi gün sonra yazısı yayınlanacaktı, işte o zaman bunları dert etmesine gerek kalmayacaktı. Çünkü büyük ihtimalle o günden sonra Güçer'i bir daha göremeyecekti.

Kalbinin bir anlığına sızladığını hisseden Zeynep ellerini yanaklarından çekip başını salladı. Kalp görevinin dışına çıktığında işleri karıştırıp insana bildiğini unutturuyordu. O yüzden başka yerleriyle değil, bugüne nasıl geldiyse yine öyle yani aklıyla düşünmesi gerekiyordu. Kendini telkin etmeyi başardığı anda Güçer kapıyı açtı. Zeynep hazırlıksız yakalanmış, dudaklarından dökülen inlitiyi durdurmamıştı. Adam vücudunun tüm güzelliğiyle yarı çıplak hâlde önünde belirince, içindeki hain kadın Güçer'in üzerine saldırması için onu dürtüklemeye başladı. Ona teslim olmamak içinse Zeynep'in ne direnci ne de sebepleri vardı.

"Gelmeden önce arasam iyi olacak," diyen Zeynep eğer konuşmasaydı eyleme geçecekti.

Güçer onu gördüğüne sevinmişti. Genç kadın hakkında öğrendiklerinden sonra, uzanıp ona dokunmak ve onu göğsüne yaslayıp geçmişin, değiştirilmeyecek kadar uzakta kaldığını söylemek istiyordu. Fakat bunu yapmak için kıvranan yanını bastırabilmek için ellerini yumruk yapıp iki yanında tuttu. Onun için üzgün olsa da hâlâ aşamadığı bir güven problemi vardı.

"Ne zaman istersen gelebilirsin, aramana gerek yok."

"Evet, şey teşekkür ederim ama ben, giyinik olmandan bahsediyorum."

Eğilip kendi üzerine doğru bakan Güçer şeytani bir tavırla "Zaten giyiniğim," dedi.

Zeynep parmaklarının ucunda yükselirse adamın göğüs uçlarını görebileceğini biliyordu. O nedenle ayaklarını iyice zemine bastırıp kendini olduğu yere sabitledi. Adamın gücünü temsil eden kollarındaki kaslarını ise, ne yaparsa yapsın yok sayması mümkün değildi.

"Yarı giyinik."

"Detaylarda kayboluyorsun."

Zeynep başta aşağı Güçer'i süzerken bakışları adeta adamı delip geçti.

"Kesinlikle detaylarda kayboldum."

"Sanıyorum aynı şeyden bahsetmiyoruz."

"Öyle olduğunu umut ediyorum."

"Bundan daha fazla anlaşılmaz olamazsın."

"Öyle olmak için geçerli sebeplerim var."

"Yanlış anlamıyorsam, sen şu anda bana asılıyorsun."

Zeynep ışıldayan gözlerini Güçer'in gözlerine dikip öne doğru yavaşça bir adım attı ve "Bence şu an ya beni kov ya da içeriye davet et," dedi.

Güçer yana çekildi ve genç kadına içeri girmesini işaret etti. "Hadi gel."

Yanından geçerken adama temas etmemeye çalışan Zeynep yanlış yapıyordu. Arkasına bakmadan uzaklaşmalıydı. Ama yapması gerekenle yapmak istediği birbirinden çok farklıydı.

Koyu rengin hâkim olduğu ve bekar bir erkeğin yaşadığı belli olan salona geldiğinde, teras kapısının açık olduğunu gördü. Aniden duran Zeynep arkasını dönüp 'Nereye geçiyorum?' diye sormak istedi. Ancak bedeni adamın sert bedeniyle çarpışınca yaşadığı etkileşimden dolayı geriye doğru sendeledi.

Güçer'in onun gitmesini mi yoksa düşmesini mi engellemeye çalıştığını bilmiyordu. Fakat onu dirseklerinden tutup kendine çektiğinde Zeynep bildiği her şeyi unuttu.

Çiftlikte adamın onu öpmesine izin vererek işleri karıştırmıştı. Öpüşmelerinin her anı aklında, hepsi beyninin içindeydi. Ve son zamanlarda düşünebildiği tek şey onu yeniden öpmekti. Bir keşin mala duyduğu ihtiyaç gibi Güçer'in dudaklarının bağımlısı olmuştu.

Belki de kabullenmek iyileşmenin ilk adımıdır. Havası ağırlaşan odanın içine sessizlik çökmüştü. Zeynep başını kaldırıp Güçer'in ne yaptığını görmek istedi. Genç adamın gözleri gölgelenmişti ve diyebilirdi ki yüzündeki hiçbir kas hareket etmiyordu. Soluduğu hava azalmış gibi ciğerleri patlamak üzereyken Zeynep, adamın harekete geçmesine bekledi. Yutkundu, nabzı giderek hızlanıyordu.

Ne var ki beklentisinin aksine Güçer "Bana dokunmak istediğinde sadece söyle, sana izin veririm," dedi boğuk bir sesle. "Yeşilçam performansına gerek yok."

Öyle dalmış ve kendini öpüşmelerine öylesine hazırlamıştı ki Güçer'in konuştuğunu hemen anlamamıştı. Onu duyduğunda ise adamın ne demek istediği hakkında fikir yürütemedi. Hem neden konuşmak zorundaydılar ki?

"Konumuz ne acaba, sana ona göre cevap vereceğim."

"Çarpışmamız, oldukça eski bir yöntem değil mi?"

Ah bu erkekler, genlerinde romantizm eksik olarak doğuyorlardı.

Gerilen Zeynep "Ben neyi kaçırdım?" diye sordu.

Güçer onu az daha öpecekti, aslında bunu yapmayı dilemişti ve hâlâ da arzuluyordu. Ne var ki kulaklarında aniden çınlamaya

başlayan ses, "*Babam bizi terk ettiğinde üç yaşımdaydım.*" diye haykırınca kendini durdurmayı başarmış ve diğer her şeyi unutmuştu.

Zeynep'e "Anlat bana." demek ve bilmek istiyordu. Ama en çok da kendini durdurmak yerine genç kadının tüm bedenini keşfetmeyi arzuluyordu.

Bu kargaşa Güçer için fazlaydı.

"Sadece şunu söy..."

Zeynep parmaklarının ucuna yükselip aniden dudaklarıyla adamın dudaklarını yakaladı. İçindeki öteki ve hain kadın kazanmıştı ki bunun için ona izin vermişti. Şaşkınlığı kısa süren Güçer de onu öpmeye başladığında Zeynep kendini adama bıraktı.

Güçer'in sıcaklığı ve gücüyle sarılıp sarmalanırken aldığı zevki tüm duyularında hissediyordu. Adam onu daha ateşli öptüğünde dişlerini araladı ve ellerini kaldırıp Güçer'in çıplak omuzların da dairesel hareketler yapmaya başladı. Hastalık durumuna gelen bağımlılığını kabul etmişti. Şimdi şifa zamanıydı.

Hissettikleri öncekilerle aynıydı. Sadece bunlar daha güçlü ve daha şiddetliydi. Bu hissin içinde boğulabilirdi. Vücudu şikâyet edemeyecek kadar mutluydu, zihni ise sersemlemişti. Tırnaklarını Güçer'in tenine bastırıp tek beden olabilmek adına ona iyice sokuldu. Ölmek için yeniden yaşama dönmek gerekiyordu. Ve Zeynep bunun için doğru andayken yalanlar ve yanlışların hepsi dışarıda kalmıştı.

Odada sadece ikisinin nefes alışı ve birbirine değen tenlerinin çıkardığı hışırtılara çalan telefonun sesi eklendiğinde Zeynep gitmemesi için Güçer'i omuzlarından yakalayıp sıktı. Bir anlığına istediği olmuştu. Ancak dudaklarını hemen çekmese de savcı onu öpmeyi bıraktı. Adrenalinin dinmesini bekledikten sonra da alnını genç kadının alnına dayadı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Buna bakmam gerekiyor."

Kendini bir dejavunun içine düşmüş gibi hisseden Zeynep geri çekildi ve Güçer'in telefonuna gidişini izledi. Adam fazlasıyla âşık olmak için yaratılmıştı.

Güçer'in stresli sesi dikkatini çekince düşüncelerini yarıda kesti.

Ellerini saçlarının arasında gezdiren adam hayretle açtığı gözlerini Zeynep'e dikti. Bir şey olmuştu ve her ne olduysa bu, ikisini de ilgilendiriyordu. Adamın tepkilerinde telaş vardı ve bunun anlamını bilmiyordu.

Sonra Güçer'in "Kimmiş?" diye sorduğunu duydu. Ardından kısa bir sessizlik oldu. "Emin misin?" diye sorduğunda ise Zeynep anlamıştı. Oldürülen genç kadının kimliğine nihayet ulaşmışlardı.

7. BÖLÜM

İnsanoğlu var olduğu günden beri, bir ölümü bir de geleceği merak etmekten kendini hiç alamadı. İkisinde de onu neyin beklediğini bilmediği içindi merakı, oysa bu cahilliğin insanı mutlu ettiğini anlasa, geleceği öğrenmek, ölümü keşfetmek için bu denli istekli olmazdı.

Güçer'in eğer ve keşke ile başlayan cümlelerinin sebebi de bilmemesiydi. Geleceği bilmiyordu, evet ama ölümü yakından görmüştü ve ikisini de değiştirmeyi başaramamıştı.

Arabasından inerken duyacaklarından hissettiği korku yüzünden kalbi mengeneye sıkışmış gibiydi. Zeynep ondan bir cevap istemiş ve yatağında öldürülen genç kadının kim olduğunu sormuştu. Fakat Güçer evden ayrılırken onu yanıtsız bırakmıştı.

Necip telefonda yeterli açıklama yapmadığı için aslında cevabı o da bilmiyordu. Bildiği tek şey, az sonra duyacağı ismin, bir kere daha dengeleri alt üst edeceğiydi. İş hanından içeriye girerken eskinin kokusunu alabiliyordu. Eminönü'ndeki kalabalık, gürültülü, eski ve tozlu bu handan kurtulması için Necip'e ısrar etmişti. Fakat adam ondan daha inatçı çıkmış ve her defasında bu talebi reddetmişti.

Merdivenleri kullanıp üçüncü kata geldiğinde hiç bekletmeden üzerinde 'Özel Güvenlik' yazan tabelanın altındaki zile bastı. Elinde tuttuğu arabasının anahtarını çevirerek yerinde sabit kalmayı başardı. Çok beklemeden de en az onun kadar stresli görünen Necip kapıyı açtı.

Sanki Güçer'in daha fazla meraklanması mümkünmüş gibi adam onu, "Buna inanamayacaksın." diyerek karşıladı.

"Kimmiş?"

"Gel de göstereyim, patron."

Necip'in peşinden yürürken ufak bir giriş ve ondan biraz daha

büyük olan odadan oluşan ofisin küçüklüğünden ilk defa memnundu.

Güçer maktulün kim olduğunu soramadan, Necip odanın her tarafına dağılmış dosyalardan ayrı tutarak koltuğunun üzerine koyduğu siyah dosyayı aldı ve ona uzattı. "Bak kimmiş!"

Gözlerini adamın suratına diken Güçer aynı tutuklukla dosyaya uzandı. Maktulün Zeynep ve Burcu'nun hayatından biri olduğuna inandırmıştı kendini, o ikisinin geçmişi bir genç kadının canına mal olmuştu. Ancak önündeki bilgi, inandıklarının aksini söylüyordu.

Kaçışı olmadığını bilerek dosyayı aldı.

Üstünde Necip'in el yazısıyla yazılmış 'Nazım Kelkül ve kızı' notunu gördüğünde adamın kim olduğunu hatırlamak için dosyaya bakmasına gerek kalmamıştı. Uzun süren ve zor geçen vaka, bir o kadar da tesadüflerle doluydu. Fakat adamın bir kızı olduğunu bilmiyordu ya da önemsemediği bu bilgiyi hafızasından silmişti. Şimdi düşünüyordu da, sarhoş komşusunun gözleri, tıpkı babasına yani Nazım'a benziyordu. Birçok genç kadının arasında adamın kızı kim, diye sorsalardı, Güçer onu gösterirdi.

Güçer bankadaki işini halletmiş arabasına doğru giderken iyi giyimli ve temiz yüzlü bir teyzenin kendi kendine konuştuğunu duymuş ve yürümeyi bırakmıştı. Kısa bir süre kadının ne söylediğini duymaya çalışmıştı. Fakat anlayabildiği tek şey, yaşlı kadının üzgün olduğuydu.

Dayanamamış ve yanına gittiği kadına ne olduğunu sormuştu. Önce konuşmayı reddetse de kadın sonra "Parayı hesaba yatırdım, ama şimdi yok diyorlar," demişti. Hem savcı hem de duyarlı bir vatandaş olarak konuyu derinleştiren Güçer detayları da öğrenmişti.

Adı Suzan olan yaşlı kadın yıllarca çalışmış, evine bakmış, öte yandan da kenarapara koymuş. Sandığında sakladığı paradan dolayı çocukları, huzursuz olduklarını ve parayı onlara vermesini söylemişler. O da çocuklarının yine birbirine düşmesinden ve gereksiz harcama yapmalarından korktuğu için parayı, açtırdığı banka hesabına yatırmış. Yaşlıydı. Alzheimer başlangıcı vardı, onun doğru söylediğine birçok kişi inanmazdı, fakat Güçer inanmıştı.

Kadın "82 bini iki seferde getirdim, yatırdım," demişti ağlayarak. "Ama şimdi hesapta 2 bin liram olduğunu söylüyorlar."

Olay böyle başlamış ve tam iki yıl sürmüştü. Banka'nın müdürü Nazım Kelküt başta olmak üzere iki banka memuru hakkında soruşturma açan Güçer işin peşini bırakmamıştı. Nihayetinde de sadece Suzan teyzeyi değil, öncelikli olarak yaşlı birçok müşterilerini dolandırdıklarını ortaya çıkarmıştı. Dava bittiğinde kadın bir bakımevindeydi ve konudan çok uzaktı. Nazım Kelküt ise nitelikli dolandırıcılık ve işini kötüye kullanmaktan yirmi yıl, diğer iki memur da yardımdan on yıl ceza almıştı. Ne var ki hapishane koşullarına ayak uyduramayan Nazım Kelküt, üç ay önce intihar ederek hayatına son vermişti.

Titreyen elleriyle dosyayı açtı ve sonucun tam tahmin ettiği gibi olduğunu gördü. Filiz Kelküt, yirmi dört yaşındaydı ve uzun bir eğitim geçmişi vardı. Son olarak da modern bale eğitimi için İtalya'ya gitmiş ve iki yıldır da orada yaşıyormuş. Ve şüphe yoktu ki, Nazım Kelküt'ün kızıydı.

Titreyen bacakları Güçer'i daha fazla ayakta tutamayınca yanındaki koltuğa çöktü.

Necip onun sarsıldığını görebiliyordu.

"Adamın karısı on beş yıl önce ölmüş, kızını tek başına büyütmüş. Hakkında dava açılınca başta arkadaşları olmak üzere etrafındakiler onu terk etmiş. Ancak davayı kızından saklamış. Uzak kalması ve öğrenmemesi için kızını yurt dışına göndermiş." Necip kısa bir ara verip Güçer'in onu duyduğundan emin olunca anlatmaya devam etti. "Filiz her şeyi öğrendiğinde artık çok geçmiş. Cenazeyi o teslim almış."

"Adamın borçları?"

"Erken davranıp kızını evlatlıktan ve mirasından men etmiş. Fotoğrafına da bu sayede ulaştım."

Güçer birçok sorusunun cevabını böylece bulmuştu. Ne var ki hissetmemesi gerektiği hâlde kendini suçlu hissediyor, vicdanı kimse için değilse bile Filiz için sızlıyordu. Ve aklı aldığı cevaplara rağmen daha da karışmıştı. Olaylar sürekli Zeynep'in etrafında dönerken şimdi oklar bir kere daha ona çevrilmişti.

Evinin balkonunda güneşin batışını izleyip dışarı çıkma planları yaparken Zeynep'in geldiği zamanın üzerinden, sanki yirmi dört saat değil de aylar geçmiş gibiydi. Eklemleri hamura çevrilmiş hâldeki Güçer'in aklı da bedeni de tükenmenin sınırına ulaşmıştı.

Necip'ten aldığı bilgi ve dosyayla vakit kaybetmeden emniyette geçmişti. Komiserlere maktulün kimliğini açıklarken de yüzündeki acıma ifadesini saklayamamıştı.

Kendini ona adamış bir babası ve harika bir hayatı varken Güçer, Filiz'den önce onları, sonra da yaşamını almıştı. Doğru veya yanlış, hissettiği tam olarak buydu. Babasının suçlu olması genç kadının sorunu değildi ki, Güçer bu duyguyu çok iyi biliyordu.

Güçer kardeşinin odasında az önce önüne gelen Filiz'e ait pasaport bilgilerini incelerken, genç kadının neden parmaklarının kesildiğini anlamıştı. Yeni pasaport almak için parmak izi veriliyordu. Filiz de ikiyıl önce pasaport çıkartmıştı ve evet, sistemde parmak izi vardı.

Arkasına yaslanan Güçer yüksek sesle "Neden?" diye sorduğunda sorusu boş odada yankılandı ve ona geri döndü.

Katil, Filiz'in kimliğine ulaşmalarını neden engellemişti?

Katil her bir detayı düşünmüştü. Filiz'in kimliğine geç de olsa ulaşacaklarını muhakkak biliyordur. Ama kolay olmasını istemedi.

Bu ona mantıklı geliyordu, ama hâlâ neden sorusunun bir karşılığı yoktu.

Zeynep ve Burcu'nun geçmişteki arkadaşlıkları neden sorun hâline gelmişti? Ondan da önce hem kendisinin hem de Filiz'in onlarla ne tür bir bağlantısı vardı?

Yoktu.

Aradığı cevap aslında günlerdir kendine sorduğu sorunun içinde gizliydi. Filiz, bu oyunun, taşları yerinden oynatan veziriydi. Ve amaç, Güçer'i oyuna dâhil etmekti. Burcu ve Zeynep'in geçmişi ise, bugünün cevaplarıydı. O yüzden Güçer'in yapması gereken şey ki bu acımasız oyuna da o yüzden dâhil edilmişti, üstü örtülmüş geçmişi deşmekti.

Ama bunu zaten yapmıştı, ulaştığıysa kocaman bir hiçti.

Güçer düşüncelerinin sonunu getiremeyecek kadar yorgundu. Mert ve Esmer peş peşe yanına geldiğinde onların durumunun da kendisininki kadar kötü olduğunu gördü. Esmer yürümüyor adeta sürünüyordu. Gözaltlarındaki siyah halkalar ise uzaktan bile fark ediliyordu.

Oturmaktan ziyade kendini koltuğa bırakan Esmer "Tüm bunlar ne demek oluyor acaba?" diye yakındı.

"Ben artık tesadüflere inanmaya başladım."

"İyi de bu dosyada tesadüfün işi olmadığını sen söylemiştin."

Kardeşine dönen Güçer "O zaman tüm bunlar yaşanmamıştı." dedi.

Gün içerisinde iki saatliğine de olsa malzeme deposunda uyuyan Mert onlara göre biraz daha iyi ve dinç görünüyordu. Ancak genç komiserin de oturmaya ihtiyacı vardı. Sandalyesini çekerken aynı anda elindeki kalın dosyayı açıp masanın üzerine bıraktı.

Mert sesinin gür çıkabilmesi için boğazındaki gıcığı temizledi ve iki kardeş dikkatini ona verene kadar bekledi. "Başlayalım mı?"

Güçer başıyla Mert'in önündeki dosyayı işaret etti ve "Hadi!" dedi.

Hiç bekletmeyen genç komiser de yirmi dört saat içerisinde edindikleri bilgileri aktarmaya başladı. "Filiz Kelküt, ilk üniversitesini yirmi yaşında bitirmiş. Veterinerlik okumuş ama sonra konservatuar dans bölümüne girmiş. İki yıl önce de İtalya'ya gitmiş ki, babasının onu davadan uzak tutmak için böyle bir karar aldığını teyit ettik. Okulla iletişime geçmeye ve hakkında bilgi almaya çalışıyoruz. İki yıl boyunca Türkiye'ye hiç gelmemiş. Ta ki Nisan ayına yani babasının cenazesine kadar."

"Şahsi arkadaşı ya da haberlerde fotoğrafını görüp onu tanıyacak birisi yok muymuş?"

Güçer'in sorusuna cevap vermek için dosyanın birkaç sayfasını hızlıca geçti.

"Filiz iki yıldır yurt dışında olduğundan çoğuyla irtibatı koparmış. Yaşlı halası ve birkaç arkadaşı, onu İtalya'da sandığı için haberlerde gördükleri kızın Filiz'e çok benzediğini düşünmüşler

sadece. Çünkü babasına sırt çevirdikleri ve durumu ona haber vermedikleri için Filiz hepsini hayatından çıkarmış. Çocukluğundan beri arkadaşı olan Yasemin de evlenip Kanada'ya yerleşmiş. Şimdi ona ulaşmaya çalışacağız."

Mert yeni bir soru sorulmayacağını anlayınca az önceki konuya geri döndü.

"Filiz cenaze için geldiğinde İstanbul'da iyi bir otelde bir hafta kalıyor. Sonra *business* biletle geldiği Türkiye'den kampanyalı uçuşla 28 Nisan'da İtalya'ya geri dönüyor. Ama tarihler 20 Haziran Perşembe, yani öldürülmeden iki gün önceyi gösterirken Türkiye'ye tekrar geliyor. Kredi kartı yok. Bir banka kartı var, hesap dökümü geldi. Yaklaşık on bin lirası var. Hava alanındaki ATM'den beş yüz TL nakit çekim yapıyor. Bu yüzden bir otelde kaldıysa bile nakit ödeme yaptığı için henüz ona ulaşamadık. Ülkeye geldiği andan sizin kapınızda belirdiği zamana kadar ki süreçte neler yaptığını tek tek bulmaya çalışıyoruz."

Anlatacaklarının bittiğini belli etmek isteyen Mert arkasına yasladığında Güçer ayağa kalktı. "Ben bu işten hiçbir şey anlamadım."

"Bu konuda kesinlikle yalnız değilsin."

"Acaba okulu bittiği için mi, gittikten iki ay sonra geri geldi?"

"Yasal işlemleri halledip okulu bilgilendirdik ve Filiz Kelkül'ün öğrenci dosyasını bekliyoruz. Yaşadığı yerin polis teşkilatına da mail atıp, orada soruşturma yapmalarını rica ettik."

Sol elinin avucuyla yüzünü sıvazlayan Güçer'in gözleri kapanmak aklı da durmak üzereydi. "Şimdi ben hedef olarak kendimi belirleyip Nazım Kelkül dosyasını ve hayatımı didik didik mi edeyim yoksa Zeynep ve Burcu ikilisi üzerinden gitmeye devam mı edeyim?"

"Belki cevap hepsidir."

Mantıklı ama kabul edilebilir değil, diye düşündü Güçer ve umutsuzca "Belki." dedi. "Şimdi mola veriyorum. Cevabı sonra düşüneceğim."

"Siz gidin ben Kanada'dan cevap bekleyeceğim. Arkadaşı belki bize bir sevgili veya başka bir dost adı verir."

"Hep beraber mola veriyoruz!"

Yerinden kalkan Esmer öyle olmadığı hâlde zinde görünmek için omuzlarını ve başını kaldırdı. "Görüşmeyi yapınca mola vereceğim."

Araya giren Mert "İletişim bilgileri ne zaman gelir kim bilir?" deyince Güçer gözlerini kıstı. "Senin bir kocan yok mu? Bu kadar çok çalışmana izin vermemeli."

"Neyse ki o anlayışlı ve saygılı bir adam..."

Esmer daha cümlesini bitiremeden hızla açılan kapının gürültüsüyle üçü de olduğu yerde irkildi. Ne var ki bir çift öfkeli çakır gözle karşılaşınca oldukları gibi kaldılar.

"Tüm dünyayı kötü adamlardan sen temizleyecek olsan bile umurunda değil," diyen Mehmet Sancaktar üç güçlü adımla Esmer'in yanına vardı. "Ben dünyadan hatta herkesten önce karımın iyi ve sağlıklı olmasını istiyorum." Uzun boyu ve varlığıyla daracık odayı tamamen dolduran Mehmet'in öfkesi de sevgisi de gözlerinden okunabiliyordu. "Şimdi ya önüme düşersin ve evimize gideriz ya da seni omuzuma alır öyle götürürüm."

Kendini tutamayan ve boşlukları, bastırmaya çalıştığı gülüşünün sesiyle dolduran Güçer'e ölümcül bir bakış atan Esmer sonra da kocasına dönüp konuşmak için ağzını açtı.

İşaret parmağını Esmer'e doğru sallayan Mehmet "Açıklama ya da itiraz istemiyorum," derken ses tonu da onu teyit ediyordu. "Sonuç değişmeyecek. Sadece anlayışlı bir koca olarak evimize gidiş yöntemimizin nasıl olacağını seçmen için sana izin veriyorum. Ben karımı yanımda istiyorum hem de şimdi!" Mehmet yana çekilip eliyle kapıyı işaret ederken bakışlarını Esmer'in yüzüne dikti. "Geliyor musun, yoksa..."

"Şey arkadaşlar, bugünlük bu kadar yeter, yarın devam ederiz." Esmer ağabeyine gönderdiği dik bakışların aynısıyla gözlerini kocasına çevirdi. "Seninle de evde ilgileneceğim."

Esmer'in sesinde tehdit vardı. Fakat dudağının ucunu hafifçe kıvıran Mehmet "Hiç merak etme, ben seninle ilgiledikten sonra senin de benimle ilgilenmene izin vereceğim," derken onun sesindeki keyif duyulabiliyordu.

Yanakları bir anda kıpkırmızı olan Esmer kaçarcasına odadan çıkarken Mehmet de karısının peşinden gitmeden önce Güçer'e göz kırptı.

Artlarından odaya çöken sessizliği bozan "Evlilik böyle bir şey mi?" diye soran Mert oldu.

"Emin değilim ve umarım sadece onlarınki böyledir."

Kardeşi adına duyduğu mutluluğu saklamayan Güçer, genç komiseri selamlayıp odadan çıktı. Şu anda biraz uykuya her şeyden daha çok ihtiyacı vardı.

Dalgın ve görmeyen gözlerle koridor boyunca ilerlerken aklında yarın yapılacakların listesini oluşturuyordu. Bu yüzden ona seslenildiğini ancak üçüncü kere de fark etti. Arkasını döndüğünde genç bir polis memurunun yanına varmak üzere olduğunu gördü.

Genç memur "Savcım bunlar size geldi," dedi ve elindeki iki ince dosyayı uzattı. "Zeynep Erdem'le ilgili, birisi sosyal güvenlik, diğeri de üniversiteden öğrenci işleri gönderdi."

Yaşadığı koşuşturmanın içinde Güçer bu konuyu tamamen unutmuştu.

Uzanıp dosyaları aldı. Birkaç saat uyuduktan sonra onu bekleyen diğer dosyalarla birlikte bunları da inceleme fırsatı bulabilirdi. Zeynep Erdem'le ilgili duyguları,Güçer'in aklından önce hareket ediyordu. O yüzden genç kadınla alakalı bulabildiği her şeye ihtiyacı vardı.

Pişmanlık ağır bir duyguydu ve geride bıraktığı sızıyı kapatacak başka bir duygu yoktu. Güçer'in bunu öğrenmesi içinse çok zamanı kalmamıştı.

Güçer sadece birkaç saat uyumak için yatağa girmişti, ancak gözlerini açtığında gün aydınlanmak üzereydi. Hâlâ çok büyük problemleri ve sızlayan bir vicdanı vardı. O yüzden aksini istese de yatakta kalmak için kendine fazladan izin vermemişti.

İlk işi buz gibi bir suyla duş almak oldu. Sonra yine ruh hâlinin yansıması olarak siyah kot ve tişört giyip mutfağa geçti. Amacı

midesinin ihtiyaçlarını gidermek için bir şeyler yemekti. Ne var ki masasının ve panonun üzerinde gördükleri onu durdurdu.

Panonun başında 'Maktul X' yazıyordu. Gözünün önünde beliren sarışın kadına, özür dilercesine baktı ve "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Kalemi aldı ve eliyle eskiyi silip yerine 'Filiz Kelkül' yazdı ve karşısına geçti. Ardından da evdeki kasvetli sessizliğe doğru "Söz veriyorum, sana bunu yapanı bulacağım," dedi.

Yemeğe karşı duyduğu tüm istek kaybolmuştu, ama tam olarak güne hazırlanması için en azından kahve içmesi şarttı. Kurtulamadığı keşkelerini şimdilik öteledi ve kahve makinasına su koyup çalıştırdı.

Kahvenin hazır olduğunu belli eden ışık yandığında kafasını sallayıp aklındakilerden kurtulmayı denedi. Mutfağı kokusuyla dolduran kahveden, bardağına, boşaltıtı. Maalesef daha bir yudum bile içemeden, çalan kapı ziliyle bardağını tezgâhın üzerine bırakmak zorunda kaldı.

Güçer'in içindeki sessizlik ona Zeynep'in adını fısıldadığında, gelenin kim olduğunu anlamıştı ve tüm kalbiyle yanılmamış olmayı diledi. Büyük bir hevesle açtığı kapının ardında ona bakan bir çift yeşil gözün sıcaklığıyla kalbinin ısındığını hissetti.

"Günaydın, kahvenin kokusunu mu aldın?" derken Güçer de ona gülümseyen güzel yüze uyum sağlayıp yaşadığı gerginliklere rağmen gülmeyi başardı.

"Kahveye asla hayır demem," diyen Zeynep elindeki bilgisayar çantasını açtı. "İşe gidiyordum, otoparkta arabanı gördüm. Hem sana merhaba demek hem de bunları vermek istedim."

"Onlar ne?"

Kahverengi zarfı sallayan Zeynep "Sürpriz!" dedi.

Genç kadının içeri girmesi için yana çekildi. Zeynep her zamanki gibi konuşmak için fazla hevesliydi ve Güçer de genç kadını dinleyip seyretmek için aynı hevesi taşıyordu. "İki gündür yoktun, seni merak ettim. Hatta birkaç defa da zilini çaldım."

"Telefon genelde bu tür durumlar için var."

Mutfağa giren Zeynep imayla "O zaman seni önemsediğimi düşünebilirdin." dedi.

"Şimdi beni önemsediğini düşünmüyor muyum?"

"Düşünebilirsin, ama emin değilsin."

"Gayet eminim, beni önemsiyor hatta görmeden duramıyorsun!"

Kollarını göğsünde birleştiren Güçer haylazca gülümsedi. Şu sıralar hayattan aldığı tek zevk Zeynep'le konuşmaktı. Tabii buna, genç kadına dokunmak gibi daha güçlü bir duygu da eklemişti.

"O zaman sen, beni önemsemiyorsun. Çünkü senin yerinde olsaydım," diyen Zeynep arkasını dönüp Güçer'in gözlerini baktı. "Geldiğimi haber vermek için ziline basardım."

"Bana trip mi atıyorsun?"

"Hayır, asla!"

"Evet, şu anda tam olarak bunu yapıyorsun."

"Ben trip atmam!"

"Diyordu, trip atan."

Omzunu sallayan Zeynep, mutfağın köşesinde duran masayı ve ön yüzünü göremediği panonun üzerinde ne olduğunu merak etse de o tarafa yönelmedi. Gerçekten Güçer'e trip atıyordu ve bunun için haklı nedenleri vardı.

"Neyse sürprizime geçmek istiyorum." Zeynep çantasını yere bıraktı ve elindeki zarfı açıp ters çevirdi. İçinden dökülen küçük mıknatısları alıp yeniden adama döndü. Çenesiyle buzdolabını işaret ederken "Evinde magnet olmadığına emindim," dedi.

"Ne, bana magnet mi aldın, sürprizin bu mu?"

"Neden olmasın?"

"Evet, özellikle bu ara eksikliğini çekiyordum ve alacaklar listemin tepesindeydi."

"Yalancı!"

"Başka ne diyebilirim ki, ala ala bunu mu aldın, desem hoş mu olur!"

Yanına kadar gelen Güçer'in omuzunu parmak ucuyla iten Zeynep "Bunlar çok önemli bir amaca hizmet için varlar," dedi keyifle.

"Can kulağıyla seni dinliyorum."

Bu defa zarfın içine elini daldıran Zeynep üç adet fotoğraf çıkardı ve ön yüzünde dijital saatten başka bir şey bulanmayan siyah buzdolabının yanına ilerledi. Seçtiği ilk fotoğrafı küçük magnetin yardımıyla dolaba yapıştırdı.

Güçer Zeynep'in omzunun üzerinden fotoğrafa bakarken "Hadi ama bunu yapmış olamazsın!" diye inledi.

"Harika öyle değil mi?"

Beyoğlu'na gittikleri geceden kalma bir anıydı ve Zeynep'in çektiği *selfie*lerden sadece biriydi. Yanakları birbirine değecek hâlde ikisi de kameraya bakarken gülümsüyorlardı.

"Dudağımın kenarından aşağıya doğru akan şu şey, salça mı?"

"Çünkü o anda üçüncü ıslak hamburgerleri yiyorduk."

Yüzünü buruşturup kafasını inanamıyormuşçasına sağa sola çeviren Güçer "Peki senin yanağındaki şey ne?" diye sordu.

"Emin değilim, ama sanıyorum turşu kalıntısı." Zeynep ikinci fotoğrafı göğsüne yaslayıp Güçer'e döndü. "Peki, bunu görmeye hazır mısın?"

"Ah hayır!"

"Yanlış cevap." Zeynep fotoğrafı çevirdiğinde genç adamın inlemesi mutfakta yankılandı.

Sokak çalgıcıları şarkı söyleyip dans ederken ikisi de kaldırıma oturmuş onları seyrediyordu. Değişmeyen tek şey ise, gülüşleriydi.

"Soran olursa fotomontaj diyeceğim."

"Bence sen de bayıldın bunlara."

"Ben kaldırıma oturmam, hele bir koltuk rahatlığındaymış gibi asla," diyen Güçer'in gülüşü kahkahaya dönüşmüştü.

"Demek ki kendini yeterince tanımıyorsun."

"İçtiklerime bir şey katmış olmalısın, aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

"Hadi ama!"

"Olamaz bir tane daha mı?"

Zeynep takınabileceği en masum hale bürünüp "Sonuncusu ve en sevdiğim," derken gözlerinde eğlendiğini belle eden pırıltılar belirdi.

"Onda da amuda falan kalkmış olabilir miyim?"

Zeynep cevap vermek yerine genç adama göstermeden fotoğrafı yerine astı. Sonra da karşısına geçip tatmin olmuş bir ifade ve özlemle fotoğrafı seyretti.

Trafikte kalmışlar ve uzun süre Beyoğlu'ndan çıkamamışlardı. Arabanın içinde Zeynep yanaklarını şişirip objektife poz verirken Güçer de hayranlıkla sadece ona bakıyordu.

"Bence güzel bir anı köşesi oldu."

"Evet ya ne harika!"dese de Güçer'in son fotoğraf hakkındaki düşünceleri genç kadınınkilerle aynıydı. "Bu da bana ders olsun, bir dahaki sefere fotoğrafları ben çekeceğim."

"Beni şaşırtıyorsun savcım, bir daha Beyoğlu'na gitmezsin sanıyordum."

"Yanımda sen olursan gittiğim yerin önemi yok."

Hazırlıksız yakalanan Zeynep sadece "Oh!" diyebildi ve sustu. Uzakta kalmış bir anıyı özlemle seyreder gibi fotoğraflara baktı. Fakat aklına unuttuğu bir şey gelmiş gibi aniden hareketlenip çantasını aldı. "İşe gitmem gerek."

"Kahve içecek kadar vaktin yok mu?"

Zeynep olumsuz anlamda başını salladı. Yazının yayınlanması için son dört günü kalmıştı.

Kafasını kaldırmadan bakışlarını diktiği Güçer'in onu unutmasına izin vermemek adına fotoğrafları getirmişti. Vakti geldiğinde işe yarayacaklarını umut ediyordu.

Bakışları istemsizce mutfağın köşesindeki pano ve masaya kayan Zeynep "Hayır, geç bile kaldım," dedi.

"Anladım." Fakat Güçer aslında hiçbir şey anlamamıştı. Zeynep bir anda güneş gibi mutfağını doldurmuştu. Oysa şimdi aralarına buzdan bir köprü koymuştu. Genç kadının nereye baktığını görünce, "Onun kim olduğunu sormayacak mısın?" dedi.

"Sorularıma cevap vermiyorsun ki. Ayrıca polis benimle konuşmaya gelmediğine göre demek ki onu tanımıyorum."

"Adı Filiz Kelküt, bir balerin ve aynı zamanda veteriner."

"Ve ben onu tanımıyorum."

"Doğru."

"Onun için üzgünüm, ama üzülmemin ona bir faydası artık yok tabii."

"Haklısın."

Duyduğu ismi unutmamak için zihninde 'Filiz Kelküt,' diye tekrarlayan Zeynep sonra da "Neyse sonra görüşürüz," dedi ve hızla yürümeye başladı. "Yolu biliyorum zahmet etme."

Arkasından gitmeye yeltenmediği genç kadının gittiği yöne bakarken şaşkınlık Güçer'in hissettiği ilk duyguydu. Ancak düşündükçe merak ve tedirginlik öne çıktı. Fakat Zeynep'in evden ayrıldığını işaret eden dış kapının kapanma sesini duyduğunda, kalbi sızladı. Bir şeylerin değiştiğini ve Zeynep'in mutlu sonlara inanmadığını biliyordu. Nedenlerini ise yakında öğreneceğine dair güçlü bir his besliyordu.

Zeynep'in tuhaf ve çelişkili davranışlarına anlam vermek isteyen Güçer, genç kadının ardından tüm planlarını iptal edip kardeşini aramış ve gelişmeleri sormuştu. Yoktu. Şimdilik sadece Kanada'daki arkadaşının telefon numarasına ulaşmayı başarmışlardı, ancak cevap vermiyordu. Telesekretere mesaj bırakan Esmer'e geri dönüş yapmasını bekliyorlardı.

Kahvesinden büyükçe bir yudum içip ilk olarak sosyal güvenlikten gelen dosyayı açtı. Sayfaları dikkatlice okurken rutinin ve bildiklerinin dışında bir şeye rastlamadı. Velayeti teyzesine geçtiğinde de durum aynıydı.

Hem kahvesi hem de dosya bitince bir süre hareket etmeden oturdu. Çünkü bugünün temelini oluşturan dünlerdi. Ve madem cevap geçmişteydi, o zaman geçmişi eşelemeye devam etmesi gerekiyordu.

Aklındaki tüm konuları öteleyen Güçer sırtını sandalyeden ayırıp kalemini aldı ve önündeki boş kâğıda büyük harflerle alt alta 'BABASI', 'BURCU', 'TEYZE', 'SALİM' 'MAHMUT' ve 'ANNEANNE' yazdı. Zeynep'in geçmişinden gelen isimlerin listesi daha da uzayacaktı. Ama şimdilik aklına gelen ilk isimler bunlardı.

Listeyi kenara kaldırıp başka hangi isimlere ulaşacağını merak ederek öğrenci işlerinin gönderdiği dosyayı açtı. İlk yıllarda alınmış çok iyi notlar dışında herhangi bir şey yoktu. Zeynep Erdem için söylenebilecek tek şey, örnek öğrenci olduğuydu.

Güçer kendine gülümseme izni verdi. Onu daha önce tanımadığı için üzgündü. O yıllarda genç kadının yanında olmayı çok isterdi. Güçer farkında olmadan Zeynepsiz geçen yıllarıyla ilgili hayatında kocaman bir boşluk hissetti. Sanki gelecek ona yetmeyecekmiş gibi bir duygu içini kaplayınca onsuz geçen yıllara kalbi sitem etti.

Yaşadığı farkındalık Güçer'i fırtınaya direnemeyen ağaç misali kökünden sarstı. Yüzünü sıvazladığı ellerini ensesinde birleştirdi ve hiçbir şey görmeden bakışlarını ileriye doğru dikti.

Bir süre yaşadığı farkındalığı kabullenmek için sadece bekledi. Yüzü ifadesiz de olsa aklı onun için tehlike çanlarının çalmaya başladığını söylüyordu. Neyse ki mantığının gelip onu kurtarması uzun sürmedi. Yerinde dikleşti ve üzerine atılan topraktan kurtulmak istercesine silkelendi. Sonra da önündeki dosyanın bir sayfasını daha çevirdi.

Zeynep'in okul hayatından bir şey çıkmayacağına emindi. Şu anda kendine işkence ettiği kanısına varmak üzereyken sayfaya düşülen not dikkatini çekti. İlk seferde yazılanı tam anlamayınca şansını bir daha denedi. Sonra da doğruluğunu teyit etmek için arka sayfayı çevirdi.

Zeynep Erdem üçüncü sınıfın dördüncü ayında kaydını dondurmuş, ama ertesi yıl kaldığı yerden devam etmiş. "Bu kadar başarılı bir öğrenci böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdi ki?" diye yüksek sesle kendine sorduğu soruya bir cevap veremedi.

Para mı? Ama zaten harcı yatırmış ve okula başlamıştı.

O anda Güçer'in zihnindeki karışıklıktan yol bulup çıkan bir anı ona kendini hatırlattı.

Genç kadın okulu bir yıl uzattığını söylemişti. Fakat gerekçe olarak *"Hem çalışmak hem okumak biraz zordu, yani ben bir dönem gecikmeli bitirdim,"*demişti.

Onun bu söylediğinden herkes gibi Güçer de, sınavlara yeterince çalışamamış ve ders tekrarı yaptığı sonucunu çıkarırdı ki, onlar da öyle sanmıştı. Fakat burada yazılan çok daha başka bir şeydi ve Güçer'in bundan sonra yapması gereken ilk iş de sebebini öğrenmek olacaktı.

Zeynep ya kelimeleri ustaca kullanıp gerçeği gizliyordu ya da Güçer yine genç kadına kuşkuyla yaklaşıyordu. Maalesef doğrunun ne olduğunu, söz konusu Zeynep ise bilmesi zordu. Çünkü farkındaydı, objektifliğini ve tarafsızlığını tamamen kaybetmişti.

Esmer arayıp onu almak için yola çıktığını söylediğinde Güçer de, risk alıp Zeynep'i aramak ve her şeyi genç kadına sormak üzereydi. Neyse ki içindeki bir dürtü onu durdurmuştu.

Zeynep'in söyleyeceklerine inanmayı istese de bunu tam manasıyla başaramayacak ve kuşku hep aklının bir köşesini kemirip duracaktı. Öte yandan babasının ya da eğitim durumunun davayla ilgisinin olup olmadığından emin da değildi.

Vazgeçmenin eşiğinde dururken onu kurtaran Esmer, ikinci kere arayıp kapının önünde olduğunu söylemişti. Arabaya bindiğinde kardeşinin yüzündeki ifade, önemli bir gelişme olduğunu söylüyordu ki, yanılmamıştı.

Filiz Kelkül'ün arkadaşı Yasemin'e ulaşamama sebepleri belli olmuştu. Kadın iki gündür İstanbul'daydı ve yarın da geri dönüyormuş. Onunla görüşmeye yalnız gitmek istemeyen Esmer de en iyi alternatif olarak ağabeyini aramıştı.

Lüks bir sitenin kapısına geldiklerinde Esmer onları karşılayan güvenlikçiye kimliğini gösterip geliş amaçlarını söyledikten sadece yarım dakika sonra geçmeleri için kapı açıldı.

"Birisi Kanada'da öteki İtalya'da yaşarken Yasemin'in bize önemli bilgiler vereceğini pek sanmıyorum," diyen Esmer'in sesinde de sözlerindeki kadar ümitsizlik vardı.

"Umarım dediğin gibi olmaz."

Otuz altı numaralı villanın bulunduğu yola saptıklarında onlara doğru yürüyen ince, uzun ve esmer bir kadın görüş alanına girdi. Esmer iyice yavaşlattığı aracı tamamen durdurdu.

Daha arabadan inmemişti ki "Filiz'in öldüğü doğru mu?" diye soran kadının aradıkları Yasemin olduğuna dair şüpheleri kalmamıştı.

Cevap vermek için araçtan çıkana kadar bekleyen Esmer işinin bu kısmından nefret ediyordu."Üzgünüm ama maalesef doğru..."

Esmer cümlesini tamamlayamadan kadın kendini bırakıp dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle yüzünü kapatıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Yasemin için yapabileceği bir şey olmadığını bilen Esmer de dizlerinin üzerine çöküp kadının omuzuna dokundu, ama konuşmak gibi bir girişimde bulunmadı.

Uzaktan "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyen öfkeli sesi duyana kadar öylece beklediler. Aynı genç kadın gibi esmer, genç bir adam hedefe kilitlenmiş gibi onlara doğru yürüyordu. Güçer, sevdiğini korumak için pençelerini çıkaran bir aslan kadar tehlikeli olan adamın önünü kesmedi, ama kayıtsızda kalamadı.

"Sanıyorum bir sinir krizi geçiyor."

"Filiz'in başına gelenler doğru mu?"

Güçer cevap olarak sadece başıyla onaylayınca genç adam yönünü değiştirip Yasemin'in yanına eğilip onu göğsüne aldı. Kadının hıçkırıkları yüksek sesli bağırtılara dönüştü. Belli ki canı çok yanıyordu ve o acıyla baş edemiyordu. Ölüme olan saygısından dolayı yerinden kalkan Esmer her ikisinin de sakinleşmesini beklemek için sessizce ağabeyinin yanına geçti. Fırsatı olsaydı onlara ağlamanın bir şeyi değiştirmediğini, ama zamanın çok işlerine yarayacağını söylerdi.

Yarım saat süren bekleyişin ardından eve ancak geçebildiler. Yasemin hâlâ konuşabilecek durumda değildi. Sadece ağlamayı bı-

rakmış, onun yerine boş gözlerle bakıyordu. Adının Altay ve eşi olduğunu öğrendikleri genç adam ise daha iyi durumdaydı.

Onları salona almak yerine geniş verandaya davet etmiş, eşini de sallanan koltuğa oturtmuştu. Ancak dikkatli bakıldığında Altay'ın da bir krizin eşiğinde olduğu görülebiliyordu. Fakat farkındaydı ki, o, ayakta kalması gereken kişiydi.

Yeniden profesyonel kimliğine bürünen Esmer "Acınızı anlıyorum," dedi özür dileyen bir tonla. "Yalnızca birkaç soru sormak istiyorum."

"Sadece birkaç soru."

"Tabii!" Esmer koltuğun ucuna geldi. "Filiz'in, babasının durumunu bilmediği doğru mu?"

Altay başını salladı. "Nazım amca ona hiçbir şey anlatmadı. Daha hakkında soruşturma açılır açılmaz Filiz'in yıllardır istediği okula gitmesine izin verdi ki buralardan uzaklaşsın."

"Siz durumu biliyordunuz?"

"Tutuklandıktan sonraki ilk mahkemesinin ardından avukatıyla bize haber gönderdi. Filiz'e bir şey söylememizi ve onu yalnız bırakmamızı istedi. Tabii biz Nazım amcanın intihar etmeyi o zaman kafasına koyduğunu anlamadık."

"Filiz, babasının durumunu tam olarak ne zaman öğrendi?"

"Nazım amca bize gönderdiği haberde okulu için ödeme yapmamızı istedi. Yaptık ama biraz geç kalmıştık. Filiz şüphelenmişti, ayrıca telefonla babasına ulaşamıyordu. Gerçi Nazım amca onu arıyormuş ama bir tuhaflık olduğunu sezmişti."

"Ah! Ona babasının öldüğünü ben söyledim."

Arkasından gelen kederli sesle eşine doğru dönen Altay onun biraz daha iyi durumda olduğunu görünce müdahale etmedi.

"O sırada Kanada'da değil miydiniz, nasıl haberiniz oldu?"

"Avukatı aradı ve son bir iyilik istediğini, ölüm haberini Filiz'e benim vermemi rica etti. Yıkıldı. Hele babasının başına gelenleri öğrenince üzüntüsüne bir de öfke eklendi."

Yasemin susunca bir süre konuşması için beklediler ama sonuç değişmeyince Esmer "Cenaze töreninde siz de var mıydınız?" diye sordu.

"Gelemedik, ama Filiz beni arayıp her şeyi anlattı. Babasını yalnız bırakan herkesi hayatından silmişti. Ona Kanada'ya gelmesini söyledim, kabul etmedi."

"Okula dönmüş?"

"Evet, yarım dönemi kalmıştı." Kafasını geriye atıp elleriyle yüzünü kapatan Yasemin yeniden ağlamaya başladı. "Keşke orada kalsaydı."

Esmer yeni soru için bir süre bekledikten sonra "Neden gittikten iki ay sonra Türkiye'ye geri döndü?" diye sordu.

Bu defa cevap veren Altay oldu. "Nazım amcaya dava açan savcıyı bulmaya yemin etmişti."

Genç adamın ağzından dökülenlerle hem Esmer hem de Güçer oldukları yerde kıpırdanıp birbirine baktı. Güçer'in yüzünden gelip geçen acı dalgasını bir tek kardeşi gördü.

"Onu bulup ne yapacaktı?" Esmer sorusunu sorarken gözlerini ağabeyinden ayırmadı.

"O da bilmiyordu, ama babasının intikamını almaktan bahsediyordu. Birisiyle tanışmış..."

"Kiminle?"

Güçer ne heyecanını ne de stresini bastırmayı başaramamış hâlde genç adamın söyleyeceklerine odaklanmıştı. Bu aradığı tüm soruların cevabı olabilirdi.

Ama Altay "Bilmiyorum," dediğinde hayal kırıklığı tüm duygularını bastırdı. "Sadece cenazeden sonra tanıştıklarını ve onun da savcıyla kapanmamış bir hikâyesi olduğunu söyledi. Birlikte bu işi başarabileceklerine inanıyordu. İtalya'ya döndükten bir süre sonra bizi aradı ve savcının defterini dürmek için harika bir plan yaptıklarını, bu yüzden Türkiye'ye döneceğini, işlerini halledince de yanımıza geleceğini söyledi."

İki kardeşin bakışları ortada birleştiğinde bu defa söz konusu olan endişeydi. Esmer profesyonelliği kenara bırakıp ağabeyinin dizine dokunmamak için parmaklarını avucuna batırdı.

Geldiğinden beri hiç konuşmamış olan Güçer kendinden emin o tok sesiyle "Size onun hakkında başka bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum, hayır."

"Anladığım kadarıyla oldukça yakındınız."

"Evet, çocukluğumuzdan beri bağımızı hiç koparmadık."

"Peki, kendisinden haber alamayınca merak etmediniz mi?"

Altay üzüntüyle başını sağa ola çevirdi. "Arada böyle uzun süre görüşmediğimiz oluyordu. Bizim koşuşturmamız vardı, o da bize planlarından bahset..."

Yaşadığı vicdan azabı ve pişmanlık konuşmasını zorlaştırınca Altay sustu. Zaten ortada konuşulması gereken başka da bir konu kalmamıştı. Genç bir kadın içindeki öfke ve çaresizlikle ölüme gitmişti. Bunda kimin daha çok hatası olduğu tartışmaya açıktı.

Fakat suçun çoğunun kendisinde olduğuna inanan Güçer ayağa kalktığında Esmer de onunla birlikte hareket etti. Tekrar görüşeceklerini söylediği genç çifte "Başınız sağ olsun, kaybınız için gerçekten üzgünüm," deyip ağabeyinin peşine takıldı.

Yol boyunca sanki konuşmazlarsa sorun da ortadan kalkacakmış hissiyle Esmer susmayı seçmişti. İntikam ve pişmanlığın insana ne tür hatalar yaptırdığını birinci elden yaşayarak öğrenmişti.

Ne var ki sessizlik yorucu ve yıpratıcı olmaya başladığında Güçer "Filiz'in kimle ve nasıl görüştüğünü bulmamız gerekiyor," dedi.

"Hı-hı evet."

"Katili onunla İtalya'da iken iletişime geçmiş olmalı. Ama öncesinde iyice yakınlaşmış ve bir plan yapacak kadar birlikte olmuş olmalılar. Telefon, mail, sosyal medya aracılığıyla görüştüğü herkese bakmamız gerekiyor."

"Doğru."

"Ayrıca katiline nasıl bu denli güvendiğini de öğrenmiş olduk."

"Haklısın."

Öfkeyle ciğerlerini boşaltan Güçer "Hadi söyle de ikimiz de rahatlayalım!" diye buyurdu.

"Ne söyleyeyim?"

"Aklındakileri."

"Umursamayacağın şeyleri söyleyip, ne diye boşuna zahmet edeyim ki?"

"Zaten en başından hedefin ben olduğunu düşünmüştük. Sadece aradaki olaylar bizi yanlış yönlendirince konuyu Zeynep'e ve onun geçmişine bağlamıştık."

"İyi de ben o zaman da bundan hoşlanmamıştım."

"Gerçekten bunu tartışmak istiyor musun?"

Sorusunda ciddi olduğunu ve cevabı merak ettiğini belli eden bakışlarını kardeşine diktikten sadece üç saniye sonra Esmer arabayı güvenli bir yere park edip Güçer'e öndü.

"Hayır, tartışmak değil, senin Karayipler'e falan tatile gitmeni istiyorum."

"Söz, dosyayı kapatınca beraber gideceğiz, tabii kocandan izin alabilirsen."

"Kes şunu lütfen!"

Güçer kardeşinin kucağında birleştirdiği ellerine uzandı. "Seni anlıyorum ama sen de beni anla ki boşa zaman kaybetmeyelim."

Esmer kaşlarını çattı. Önce itiraz edecekmiş gibi hamle yaptıysa da Güçer'in kararlı duruşu ve anlayışlı bakışları onu durdurdu. "Anlattıkları hakkında ne düşünüyorsun?"

Onu uğraştırmadığı için Güçer teşekkür edercesine kardeşinin elini sıkıp "Şimdi neden katiline güvendiğini ve onun her dediğini neden yaptığını öğrendik," dedi.

"Filiz öldürüleceğini biliyordu ve suçun sana kalacağını mı düşündü, plan bu muydu?"

"Benimle yakınlaşmak, hakkımda bilgi toplamak, hatta uygunsuz kaset peşinde olabilirdi. Ama hayır, dost sandığı katilinin asıl planından haberdar olduğunu sanmıyorum."

"Bir diğer soru, Zeynep ve Burcu'nun bu işteki rolü ne?"

"Hiçbir şey de olabilir, kilit nokta da olabilir. Bu yüzden araştırmaya aynen devam. Fakat önce Filiz'in katille nasıl iletişime geçtiğini bulmamız gerek."

Esmer şüpheyle kaşlarını gözlerinin üzerine düşürdü. "Filiz katili tanıyorsa ve sırf o istedi diye geri geldiyse, o zaman Sadık'ın bahsettiği uzun boylu adam kim?"

"Hep doğru soruları soruyorsun." Güçer önüne döndü ve çenesiyle ileriye doğru işaret verdi. "Cevapları bulabilmek için hemen işe koyulmamız lazım."

İtiraz etmeyen Esmer arabayı çalıştırdığı an çıkan motorun sesine Güçer'in çalan telefonunun melodisi eklendi. Acele etmeksizin telefonunu çıkaran Güçer ekranda arayan kişiyi görünce kardeşinin meraklı bakışları eşliğinde aramayı cevaplandırdı.

Hiç konuşmadan karşı tarafı dinleyen Güçer kapatmadan önce sadece "Geliyorum," dedi ve Esmer'e döndü. "Beni müsait yerde indir lütfen, bir arkadaşla buluşmam gerek."

"Özel mi iş mi?"

Cevap vermek yerine gözlerini deviren Güçer'in bakışlarından soru sormaması gerektiğini anlayan Esmer ondan istenileni yapıp arabayı durdu. Ağabeyinin onu yanağından öperken de arabadan inerken de ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Her ne olduysa iyi haber değildi. Fakat çok istemesine rağmen cevap alamayacağını bildiği için tek kelime etmedi.

8. BÖLÜM

Aklında duyacaklarının endişesiyle restorandan içeriye giren Güçer'in aradığı Necip'i bulması zor olmadı. Yaş ortalaması yirmiyi geçmeyen mekânda, saçları kırlaşmış adam da hamburgerinden ısırık aldığı sırada onu gördü ve yanına gelmesi için işaret etti.

Gençlerin arasından kendine yol açıp ilerleyerek Necip'in yanına geldiğinde Güçer "Sana yeterince maaş ödemiyor muyum?" diye sordu.

"Hâlimden memnunum, öyle bir talebim yok."

"Kebap dururken neden o zaman hamburger yiyorsun?"

"Tercih meselesi patron!"

Yerine oturup arkasına yaslanan Güçer "Emin değilim," dedi. "Seni kuzu çevirmenin başında hayal edince, daha doğruymuş gibi geliyor bana."

"Hayır, ödediğin maaş o kadar da iddialı değil, en fazla tavuk çevirebilirim."

"Pekâlâ, tavuk yiyerek gıdaklamanı, hamburger tüketerek de sağlığından olmanı istemem, o yüzden hak ettiğin zam senindir."

Bitmek üzere olan hamburgerini önündeki tepsiye bırakan Necip peçeteyle parmaklarını sildi. "Ama zam oranını vereceğim haberden sonra belirle."

Zeynep'le ilgili aklında oluşan sorulardan kurtulmak isteyen Güçer hiç vakit kaybetmeden Necip'i aramıştı. Başta okuluna ara verdiği yılda ne yaptığını, babasının kim olduğunu ve hayatındaki tüm detayları öğrenmek istediğini söylemişti. Adamın aradan on iki saat geçmeden aramasını beklemiyordu. Bu onun için sürpriz olmuştu.

Güçer ne yapması gerektiğini bilerek "Seni dinliyorum." dedi.

"Henüz babasıyla ilgili çalışmalara başlamadım ki, anladığım kadarıyla bu iş epey zor olacak. Fakat okula neden ara verdiğini öğrendim. Tedavi için hastaneye yatmış."

"Hastalığı neymiş?" diye soran Güçer endişesini gizlemek gibi bir girişimde bulunmadı.

Necip yanındaki sandalyede duran küçük çantasından çıkardığı defterin işaretli sayfasını açtıktan sonra Güçer'e baktı ve "Paranoid Kişilik Bozukluğu." dedi.

"Ne?" Verecek başka tepki bulamayan Güçer'in güzel yüzündeki endişe dalga dalga yayılmaya başladı. "Bu tam olarak ne demek ve tedavisi..."

"Bir tür ruhsal hastalıkmış ve bu kişiler, başkalarının kendilerine haksızlık yaptığına inanırmış. Zeynep'teki de güvensizlik, şüphe, kindarlık ve çabuk öfkelenmeyle başlamış."

Sırtını sandalyesine dayayan Güçer hastalığın detaylarını öğrenince, göğsünün daraldığını hissetti, ardından da boğazı hissettiği acıyla tıkandı. Zeynep'in böyle bir ruh hâlinde olması şaşılacak şey değildi. Yaşadığı travmalar ve yalnızlık ona başka bir şans bırakmamıştı. Yine de bunu bilmek Güçer'i rahatlatmamış aksine göğsünün üzerindeki el, baskısını arttırmıştı.

"Tedavisi ne kadar sürmüş?" diye sorsa da genç kadının hâlâ aynı ruh halinde olduğunu biliyordu.

"Teyzesinin isteğiyle Erenköy Ruh ve Sinir hastanesine yatırılıyor..."

"Bir saniye bir saniye! Teyzesinin isteğiyle, derken?"

"Kadın, doktora gidip yeğeninin hasta olduğunu, ama kabullenmediğini haber veriyor ve tedavi için hastaneye yatırılmasını talep ediyor."

Dişlerini birbirine geçiren Güçer'in boynundaki tüm damarlar hissettiği öfkenin yansıması olarak ortaya çıkmıştı. Hızla akan kanı neredeyse çıplak gözle görülebilecek kadar belirgindi. Kendine hâkim olamamaktan korkan Güçer parmaklarını yumruk yapıp dikkatini orada toplamaya çalıştı.

"Zeynep de kabul mü etti?"

"Konuştuğum hemşire başta direndiğini söyledi, ama sonra kabullenmiş ya da kabul etmiş. Hastanede beş ay yattıktan sonra da, yine teyzesinin yazılı ve imzalı izniyle çıkmış. İşine geri dönmüş ve Eylül ayında da hiçbir şey olmamış gibi okuluna devam etmiş."

Duyduklarıyla birlikte kalbi sanki Güçer'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, ama duyacaklarına hazır değildi.

Aşkın geldiğini haber vermediğini herkes bilirdi, ayrıca aşk acısının da acınacak duruma düşürdüğü görmüştü. Buna rağmen bu duygu hoşuna gitmişti. Çünkü şu anda ona göre, yeryüzünde sevilmeye ihtiyacı olan tek kişi, Zeynep'ti.

Sessiz bir kabullenişle Zeynep'e dünyanın aslında sandığı kadar korkunç, insanların da kötü olmadığını göstereceğine dair söz verdi. Onu sevmek için kendine izin verip genç kadına, yaşamak için önce güvenmek gerektiğini öğretecekti. Güçer ne istediğinden emindi, ancak konuyla ilgili ne düşünmesi gerektiğini bilmekten çok uzaktı.

Damarlarında dolaşan öfke ve Zeynep'in yanında olma arzusundan başka bir şey duyumsamıyordu. Konuşmadan yerinden kalktı. Genç kadının yalnızlık ve yoksunluklarını tüm iliklerine kadar hissederken nereye gittiğini sorgulamaya kalkışmadı.

Aşkın tehlikeli kıyılarında gezdiğini bilecek kadar aklı başındaydı ve şu anda Güçer'i ayakları değil kalbi yönlendiriyordu.

Sorun, yazıyı yazmak değildi. Sorun, yazının kendisiydi. Büyük gazete binasındaki küçük odasındaki derli toplu masasında arkasına yaslanan Zeynep önündeki beyaz akrana baktı. Çizgi şeklindeki imleç bir görünüp bir kaybolurken sanki ona *'Hadi başla,'* diyordu.

Ofise gelmeden önce Güçer'e uğrarken ki amacı, adama kendini unutturmamaktı. Çektiği onlarca fotoğrafın arasından dakikalarca uğraşıp en güzelini seçmişti. Sonucundan ise inkâr etmeye kalkışsa da Güçer'in de memnun kaldığını görmüştü.

Fakat asıl sürprizi maktulün adını ona söyleyerek Güçer yapmıştı. Belki teşekkür etmek veya Zeynep'e güvendiğini göstermek istemişti. Maksadı ne olursa olsun, savcı hata yapmıştı. Çünkü gazeteye gelir gelmez Zeynep'in yaptığı ilk iş, Filiz Kelkût'ü araştırmak olmuştu.

Oluşan yeni durumdan dolayı yazmaya planladığında daha geç vakitte başlamıştı. Ancak ulaştığı sonuç, gecikmeye değerdi.

Sırtını koltuktan ayırıp öne doğru eğildi ve parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeye başladı. İki haftadır notlar alıyor, bilgiler topluyor olmasına rağmen tek bir cümle yazmamıştı. Her defasında bir bahaneyle masadan kalkıyordu. Bu defa öyle olmasına müsaade edemezdi.

"LANETLİ MİRAS VE KANLI ÖLÜM"

Günlerdir aklında dönüp duran başlığı yazarken titreyen parmaklarına aldırmamaya çalıştı. Ne var ki alt satıra indiğinde, Güçer'in sağ kaşını kaldırıp ona baktığının görüntüsü bir anda gözünün önünde belirince, parmakları hareket etmeyi bıraktı.

Adam herkesin kabul edeceği ölçüde etkileyici, güçlü, çekici ve yakışıklı erkek türünün öncülerindendi. Kusursuz duruşu, onu sadece daha uzun göstermekle kalmıyor, ayrıca ona ulaşılmaz bir hava katıyordu. Güçer iyi ve etrafındaki insanlar için rahatlatıcı, ancak kötü ve düşmanı olanlar için de güçlü bir tehditti. Ah tabii bir de o seksi ve ölümcül gülüşü vardı ki, onu konuya dâhil ederse işin işinden çıkamazdı.

Bunlar Zeynep'in vazgeçmesi için yeterli unsurlardı, fakat o,- vazgeçmeyi bilen biri değildi.

Güçer'le yaşayamayacağı güzel anları aklından silip dikkatini kelimelere verdi. Önce Filiz'i parçalanmış hâlde yatak odasında bulduğu andan başlayacaktı. Sonra da kronolojik sırayla geriye doğru ilerleyecek ve Güçer'in annesinin geçmişine kadar gidecekti.

Akreple yelkovan birbirini kovaladıkça, aklındaki tüm çelişkiler yazdığı her kelimeyle yok olan Zeynep'in parmakları tuşlara daha seri basmaya başlamıştı. Notlarına ve ajandasındaki bilgilere bakmak dışında ara vermeden yazmayı sürdürdü.

Şevki artmış ve yaklaşık üç gün sonra yayınlanacak yazısı için heyecanlanmıştı.

Onun feda edecek hiçbir şeyi yoktu. Zamanında babası onu şehvete, annesi de aşka feda ederek başlamıştı hayata. Şimdi kendini kurtarmaya çalışıyordu. Güçer'le yaşayamadıkları içinse üzgündü. Tek umudu, adamın onu anlayacak olmasına duyduğu inançtı. Ya da belki Güçer de onu öfkesine feda edecekti.

Cinayet dosyasıyla ilgili edindiği bilgileri yazarken görüp yaşadıklarından çıkardığı sonuçları da eklemişti.

Neredeyse iki sayfa tamamlanmak üzereyken *'Peki Güçer Öztürk bu olayın neresinde?'* diye alt bir başlık attı. Adamın adını yazarken parmaklarının uçlarında başlayan elektriklenme kalbine ulaşmış ve ulaştığı yeri titretmişti. Bir an için soluğunun kesildiğini hissettiyse de can havliyle kelimelere sığınmaya devam etti.

Dere kenarında yaptıkları piknikte Güçer hiç olmadığı kadar açık davranmış ve ilk defa onunla özelini paylaşmıştı. Zeynep o an ne hissediyorsa şimdi de aynı duyguları yaşıyordu. Fakat durmamış, adamın anlattıklarını araştırmış ve çok daha başka sonuçlara ulaşmıştı.

Güçer'in annesi Mürvet Hanım, babasının ortağının oğluyla evlenmek üzereyken adamı terk etmişti. Üstelik yaptığı sıradan bir terk ediş değildi. Nikâh masasında sıra imzaya geldiğinde kadın kalemi fırlatıp dışarıda onu bekleyen sevgilisine koşmuştu.

O günden sonra Mürvet Hanım gelinliği ile kaçtığı baba evinden içeriye bir daha girmeyi başaramamış. Güçer'in anlattığı gibi sadece çiftliğe gidebilmiş, o da çocuklarıyla olmak koşuluyla. Babasıyla yaşadığı soruna rağmen Mürvet Hanım çok sevmiş, çok sevilmiş ve mutlu bir aile kurmayı başarmış. Ne yazık ki kadının ölümünden sonra Öztürk Ailesi darmadağın olmuş. Bu kısımsa başka bir hikâyeydi.

Mürvet Hanım'ın bir ağabeyi bir de kız kardeşi varmış. Ağabeyi mirasyediymiş ve kendine bile hayrı dokunmayan adamın hiç evlenmediği hâlde iki farklı kadından iki çocuğu olmuş.

Kız kardeşi ise Mürvet Hanım'ın terk ettiği adamla evlenmek zorunda kalmış. İki kızı ve bir oğlu olmuş ama ne kocası ne de evlatları tarafından sevilmemiş. Çünkü kadın, ablasına duyduğu öfkeyle yaşarken sevmeyi unuttuğu için aldığı karşılık da aynı olmuş. Alkollü araba kullanırken geçirdiği trafik kazasında, tam da otuz ikinci doğum gününde de ölmüş.

Kısaca Zekeriya Tayfun'un dünyaya hükmedecek kadar parası varmış, ama evlatlarının kaderine söz geçirememiş. Ölürken de dokuz torununa eşit orandabölüştürmek varken,tüm mirasını Güçer'e bırakmış. Üstelik istediği şekilde ve şartsız kullanma özgürlüğüyle.

O yüzden bu yazının başlığı Lanetli Miras... Zekeriya Tayfun'un parası kimseye mutluluk getirmemişken Güçer'e devrolduğunda da durum değişmemiş.

Hiç durmaksızın yazmaya devam eden Zeynep'in parmakları uyuşmuş sırtına da bıçaklar batmaya başlamıştı. Ama durmayı reddediyordu. Çünkü biliyordu, onun için en zor kısım bundan sonrasıydı. Durursa kalbini dinleyecek ve yine kendini bir hain gibi hissedecekti.

Güç almak istercesine içine derin bir nefes çektiğinde, siyah klavyenin üzerindeki 'G' tuşunun üzerine bir ıslaklık damladığını fark etti ve o an elleri hareket etmeyi bıraktı.

Birkaç kısa ama ağır ilerleyen saniye boyunca belirsiz lekeye baktı. Onun ne olduğunu anladığında ise, ateşe değmemeye çalışırcasına parmak uçlarıyla yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Fakat ondan önce dudaklarına değen tuzlu suyun tadını almıştı. Ne zamandır ağladığını hatta neden ağladığını bilmiyordu.

Yanaklarından akan yaşlar geçtikleri yeri yakmaya ve hızlanmaya başladığı aynı zaman diliminde, odanın içinde yankılanan acı yüklü ses kulaklarını çınlattı.

Gözyaşlarının arasında durmaksızın "Özür dilerim," diye yalvardı. "Beni affet," dediğinde ise sarsılan omuzları çaresizliğini belli ediyordu.

Aklıyla bir karar almış ve yine aklıyla yoluna devam etmek istemişti. Ama anlaşılan Zeynep kalbini bu işten uzak tutmayı başaramamıştı.

Belki bir dakika belki de saatlerce... O halde ne kadar kaldığını bilmeyen Zeynep'i uzaklaştığı dünyaya geri getiren bir süredir ısrarla çalan telefonu oldu. Başını kaldırıp arkasına yaslandı ve elleriyle yüzünü yıkar gibi sıvazladı.

Böylesine dağıldığı ve duygularını dışa vurduğu için kendine kızacak değildi. Buna ihtiyacı olduğu belliydi. Kalbiyle aklının verdiği savaşın ortasında tükenmişti.

Kaybetmeyi çok iyi biliyordu ve bu duyguya alışkandı. Yine üstesinden gelebilirdi. Aşkın gücü ne kadardı ki? Onu vazgeçirtip aldığı karardan geri döndürebilir miydi?

Öyle olduğunu hissediyordu. Peki o, kalbinin kazanmasına izin verebilecek miydi?

Gözlerini yazdığı yazıya dikti ve Güçer'in ismiyle karşılaştığı an kalbine keskin bir bıçak darbesi inmiş gibi acıyla inledi.

Peki Zeynep'in bu hissettikleri aşk mıydı?

Kendine sorular soran genç kadın cevaplardan korktuğu için yanıtların peşine düşmedi. Onları olduğu gibi bırakmak için yerinden kalktığı an telefonu tekrar çaldı. Ekranda Güçer'in adını gördüğündeyse, ciğerlerinden gelip dudaklarından dökülen yüksek sesli inlemeyi bastıramayınca "Ah!" deyip koltuğa geri oturdu.

Keşke evren ona dolaylı yoldan değil de mesajları direkt gönderseydi. Çünkü Zeynep'in aklı o kadar karışıktı ki, değil mesajı almak, adını sorsalar cevap verebileceğini sanmıyordu. Elinin tersiyle yüzünü sildi ve sesinin nasıl çıkacağını merak ederek "Selam," deyip telefonu açtı.

"Endişelenmeye başlamıştım."

"Üzgünüm, çalışmaya dalmışım." Zeynep'in sesi titriyordu ve maalesef bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Güçer de bunu anlamış olacak ki "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, sadece yoruldum. Saatlerdir hiç ara vermedim."

"O zaman şimdi her ne yapıyorsan onu hemen bırakıyorsun."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Binanın önündeyim, on beşinci dakikada yanımda olacak şekilde hazırlanmaya başlasan iyi edersin."

"Olmaz!"

"Fark etmedin sanırım. Sana bir teklifte bulanmadım, ne yapman gerektiğini söyledim."

Aniden dik duruma geçip ayaklanan Zeynep "Meraktan soruyorum," dedi pencereye doğru ilerlerken. "Emrini yerine getirmezsem ne olur?"

"Oraya gelir ve herkesin ortasında seni öperim."

Heyecanlanan ve aynı oranda telaşlanan Zeynep ateşini ölçmek ister gibi boştaki elini alnına bastırdı. Eğer bu, evrenin bir şakasıysa, hiç komik değildi. Ama heyecan verici olduğunu söyleyebilirdi. Sadece zamanlaması bundan daha yanlış olamazdı.

"Bunu yapamazsın!"

"Yapıp yapamayacağımı görmek için on dört dakikan kaldı."

Zeynep onuncu kattaki ofisinin penceresinden caddeye baktı. Güçer'in söylediğini yapma ihtimali ne kadardı bilmiyordu. Ancak düşüncesi bile kanının ısınmasına sebep olmuştu.

"Peki ya gelirsem?"

Hattın ucunda kısa bir sessizlik oluştuktan sonra Güçer "Seni yine öpeceğim," dedi. "Ama daha fazlası da var."

Zeynep kendinden uzaklaştırdığı telefona hayretle baktı. İhtiyacı olan alanı kendine yarattığı çeyrek dakikanın sonunda ciğerlerindeki tüm havayı dışarı bıraktı.

"Beni şaşırtıyorsun."

"Seni daha önce de öpmüştüm, hatta sen de beni öpmüştün. Bunu yeniden istiyor olmam seni şaşırtmamalı."

"Bilemiyorum, farklı davranıyorsun!"

"Gazeteci kız! On üç dakikan kaldı."

Zeynep yen bir itiraza hazırlanırken Güçer'in telefonu kapattığını fark etti. Önce dışarıya sonra da hâlâ açık olan bilgisayarına baktı. Dakikalar önce Güçer'i tamamen hayatından çıkartacak bir karar almış ve uygulamıştı. Şimdi ise evren onunla dalga geçercesine Güçer'i ona göndermişti.

Duygularından arınmak istercesine başını salladı. İstediği haberi yazmıştı. Hatırlayınca onu gülümsetecek anılar biriktirme şansına sırt çeviremezdi. Üstelik adamı tekrar öpmeyi o da istiyordu ve fırsatı varken bunu değerlendirmeliydi. Sonrasına ise sonra bakacaktı.

Sırtını park ettiği aracına yaslayıp kollarını göğsünde birleştiren Güçer gözlerini gazete binasına dikmişti. Söylediğini yapmaya hazırdı. Eğer Zeynep verdiği sürede gelmezse yanına gidecek ve onu öpe öpe oradan çıkaracaktı.

Zeynep'in sevilmeye ihtiyacı vardı ve Güçer de ihtiyacı olanı ona vermeye hazırdı. Şimdiyse o günlerin ilk anını yaşayacaklardı.

Güzel yüzü, öldürücü bedeni, nazikçe uçuşan elbisesinin altında uzanan çıplak bacakları ve arkasından sallanan kıvırcık, asi saçlarıyla kapıdan çıkıp ona doğru yürüyen Zeynep'i gördüğünde, kısacık bir an için hiç kımıldamadı. Gazeteci kızı seyretmeyi seviyordu.

Gözlerini ondan ayırmadan hareketlenip genç kadına doğru ilerlemek için ilk adımını attığı anda görüş alanına giren üçüncü şahısla ayağı havada kaldı ve olduğu yerde durdu.

Zeynep'in önünü kesen uzun boylu ve uzun saçlı adamın, köpek saldırmış gibi göründüğü kanısındaydı. Giydiği kotu ve tişörtü o denli yırtıktı ki, vücudunun üçte ikisi açıkta sayılırdı. Güçer moda denilen şeye uyum sağlamak için, insanların kendilerini soktukları hâle bazen akıl erdiremiyordu. Fakat şu anda aklının asıl ermediği, Zeynep'in böyle bir adamla ne işinin olduğu ve ona neden böylesine sevimli gülümsediğiydi.

Uzun siyah kirpiklerinin altında elmas gibi parlayan yeşil gözlerini ondan kaçıran Zeynep'e mi yoksa susmayan adama mı, daha çok öfkelendiğini bilmiyordu. Ama asıl öfkeyi yanından geçip gitmeye hazırlanan Zeynep'in çıplak omuzuna dokunan adamın elini gördüğünde hissetti. O an tüm sinir hücreleri ayaklanmış ve bedenindeki tüm kan tepesinde toplanmıştı. Güçer kendini sakin kalmaya zorladı. Ancak direnemediği öfkesiyle başa çıkabilmek için dişlerini birbirine geçirdi.

Nezaket dolu bir tebessümle Zeynep adamın yanından ayrıldığında Güçer de genç kadına doğru yürümeye başladı. Yolun yarısında karşı karşıya geldiklerinde yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya çalışan Zeynep'i belinden yakalayıp kendine doğru çekti. Ve vaat ettiği gibi onu öpmek için eğildi.

Dudakları birbirine değdiğinde Güçer, ona karşı hissettiği şefkati Zeynep'e aktarmak istercesine yavaşça hareket ediyordu. Ne var ki az önce gördüğü manzaraya daha fazla kayıtsız kalamayınca istemese de hemen geri çekildi.

"Kimdi o adam?"

"Berkan mı, editörüm."

"Hangi anne-baba oğluna bu ismi koyar ki," diyen Güçer gözlerini devirdi. "Gerçi bu da adamın neden öyle giyindiği açıklıyor."

"Yapma lütfen, iyi bir editördür."

"Ben editörlüğüne laf söylemedin!"

"Peki, tam olarak neyinden hoşlanmadın?"

Güçer, adamdan hoşlanmama kısmında netti, ancak nedeninden tam olarak emin değildi ya da biliyordu ama itiraf etmeye hazır değildi. O yüzden "Ben de merakımdan soruyorum," deyip devam etti. "Editörlerin iş tanımında yazarların omuzlarına dokunabilecekleriyle ilgili bir madde var mı?"

"Sanmıyorum."

"O zaman seni taciz ediyor, eğer ihbarda bulunmak istersen tanıdığım iyi bir savcı var."

"Taciz falan yok, ama tanıdık bir savcının olduğunu bilmek beni rahatlattı!"

"O zaman acaba askılı giyinmek yerine dirseklerine kadar kolları olan tişörtlerden mi giysen," diyen Güçer aynı zamanda Zeynep'in omuzuna dokundu. Rahat görünmeye çalışırken öte yandan az önce adamın dokunduğu yeri temizlemek istercesine elini genç kadının teninin üzerinde gezdirdi.

"Hayır, bunu da sanmıyorum."

"Son soru, editörlerin erkek olmak gibi bir zorunluluğu var mı? Sana en iyisinden kadın bir editör bulabilirim."

Sağ kaşını havaya kaldırıp orada bırakan Zeynep "Sen ciddisin, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, ben gayet ciddiyim de, senin bunu neden tuhaf bulduğunu anlamadım."

"Beni kıskandın mı?"

Abartılı bir tavırla "Kim ben mi?" diyen Güçer bu defa Zeynep'in elini tuttu. "O adamdan hoşlanmadım, sana dokunmasından nefret ettim ve bir daha bunu tekrarlarsa kolunu kıracağıma dair kendime söz verdim."

"Kıskandın yani!"

"Kelimelerle arası iyi olan sensin, ben ayrıntılara takılmaktan ve isimlendirmekten hoşlanmıyorum," diyen Güçer kendisiyle bir-

likte yürümesi için Zeynep'i de yönlendirdi. "Bu meseleyi sonraya ayıralım ve şimdi hemen gidelim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidince anlayacağın bir yere."

"Tanıdığım en huysuz insansın."

"Ta ki kendinle tanışana kadar!"

"Ve çok ukalasın!"

"Beni eleştirmekten keyif alıyorsun, öyle değil mi?" Arabanın yolcu kapısını açan Güçer genç kadını, başının üzerinden öpüp içeri geçmesini işaret etti. "Ama elin editörlerine tatlı tatlı gülümsüyorsun."

"Beni neyle itham ediyorsun?"

"İtham falan yok, bir daha yapmamanı istediğim şeyi sana *tatlı tatlı* söylemeye çalışıyorum."

"Biz şimdi sevgili mi olduk?"

"Olmamamız için bir sebep göremiyorum." diyen Güçer, genç kadının yerine oturmasını bekledikten sonra kapıyı kapatıp şoför tarafına geçti.

Ne var ki Güçer'in tavırlarındaki ve bakışlarındaki değişim karşısında afallayan Zeynep'in itirazları bitmemişti. "Peki, bu konuda benim de fikrimi soracak mısın?"

"Bence gerek yok."

"Hayır önceden... Yani sevgili olmamızı talep etmeden önce de huysuzdun, ama en azından kibardın. O yüzden..."

Arabayı çalıştıran Güçer uyaran ses tonuyla "Çok konuşuyorsun gazeteci kız!" dedi. "Şurada seni etkilemeye çalışıyorum, bir müsaade mi etsen acaba?"

"Ama hani sen kadınları etkileyecek şeyler yapmazdın."

"Yapmazdım. Geçmişte. Senden önce, ama şimdi yapıyorum. Tabii izin verirsen."

Zeynep hayır, demek istedi. İhtiyaç duyduğu son şey Güçer'in onu etkilemesiydi ki, zaten bunun için bir şey yapmasına gerek yoktu. Ona yeterince hayrandı ve böyle kalması ikisi için de en doğrusuydu. Ayrıca bir yazı yazmıştı. Bu sevgilicilik oyunun fazla ömrü yoktu.

İtiraz etmek için yüzünü döndüğü Güçer de göz ucuyla Zeynep'e bakıyordu. Hem de öylesine güzel ve gülen gözlerle bakıyordu ki, genç kadın konuşamadı. Mantığını susturan duygularına teslim olup dilinin ucuna gelen tüm itiraz kelimelerini yuttu.

"Uçakları seyredip birbirimize hikâyeler mi anlatacağız?" diyen Zeynep çattığı kaşlarıyla Güçer'e doğru döndü. "Beni etkileme planın bu mu?"

"Kulağa daha az yorucu geliyor."

"Bundan da planının bu olmadığını..."

Arabayı ani bir frenle durduran Güçer sağ tarafında oturan Zeynep'e doğru eğilip onu öptü ve cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

Dudaklarını genç kadınınkilerden ayırırken "Sus artık gazeteci kız," diye buyurdu. "Sorgulama, sadece anı yaşa!"

Bu Zeynep için mümkün değildi. Sürprizlerden hoşlanmıyordu. Lakin daha ne olduğunu anlamadan kapılarının açılmasıyla mecburen susmak zorunda kaldı.

Yaz sıcağına rağmen takım elbise giyen iki adamdan birisi "Bavulunuz var mı, efendim?" diye sordu.

"Hayır."

"Harika, çünkü uçuşa bir saat kaldı, acele etmemiz gerekiyor."

Yanına gelen Güçer'in ona uzattığı elini yakalayan Zeynep'in ağzı açık kalmıştı, ama bunu dert edecek değildi.

"Lütfen bu defa ben sormadan sen anlat."

Onu kendine yaklaştıran Güçer yürümeye başladığında Zeynep de adımlarını hızlandırdı. Adamın önce konuşmayacağını sandı, ama sonra Güçer ona doğru dönüp "Seni akşam yemeğine götürüyorum," dedi. "Çünkü hatırlarsan seni etkilemeye karar verirsem, hünerlerimi sana göstereceğime dair söz vermiştim."

"Nereye gidiyoruz, havaalanının kafeteryasına mı?"

"Bu, benden beklentinle mi yoksa senin hayal gücünün darlığıyla mı ilgili?"

"En iyisi ben susayım, ama sen bana açıklama yap."

"Harika fikir. Paris'e gidiyoruz."

Zeynep kaşlarını havaya kaldırıp indirdi. Ağzını açıp kapattı. Ama aklını toparlayamadığı için herhangi bir şey söyleyemedi.

Güçer onun yaşadıklarını anlamış olacak ki, açıklamaya devam etmesi gerektiğini hissetti. "Arkadaşın Sinem, pasaportunu çantanda taşıdığını ve Schengen vizen olduğunu söyledi."

"Evet, doğru."

"Şimdi onları çıkarırsan hemen işlemleri başlatalım."

Bu defa Zeynep sessiz kalıp ondan istenileni yaptı.

Bunların bir anlamı olmalıydı. En mantıklı açıklama da, ağlarken masa başında uyuyakalmış olabileceğiydi. Kesinlikle rüya görüyordu. Ne var ki Güçer'in elinin içinde kaybolan parmaklarından başlayıp vücuduna yayılan sıcaklığı bu denli içten hissetmesi, rüya teorisini çürütüyordu.

Kalabalığın biriktiği kapıdan ayrılarak farklı yöne ilerlerken tek kelime etmedi. Güçer'in peşine takılmıştı, haritada olmayan bir yere bile gitmeye razıydı. Hatta istediği buydu.

Büyük yolcu uçağı yerine özel bir jetin önüne geldiklerinde güler yüzlü hostes onları "Hoş geldiniz," diyerek karşıladı.

Kadının yanındaki kır saçlı adamın pilot olduğu belliydi. Zaten Güçer de onu hedef alarak "İyi uçuşlar." dedi.

Nihayet içeriye geçtiklerinde Güçer elini bırakıp şüpheye yer bırakmaksızın Zeynep'e oturmasını işaret etti. Sonra kendisi de genç kadının karşısına geçip kemerini bağladı.

Hâlâ suskun olan Zeynep de onu taklit edip aynısını yaptı. Uçak on kişilikti, bembeyaz deriyle kaplıydı ve onlara hizmet etmek için bekleyen iki hostes vardı.

Merak ettiği onca şeye rağmen Zeynep alacağı cevabın sonsuza kadar olmasını ümit ederek "Ne kadar kalacağız?" diye sordu.

"Üç buçuk saat uçak yolculuğu, sonra kısa bir mola, ardından Eyfel kulesinde yemek ve tekrar geri döneceğiz."

Zeynep gözlerini Güçer'in gözlerinin içine dikti. "Gerçekten sadece akşam yemeği için mi gidiyoruz?"

"Öyle olduğunu az önce söyledim."

"Ama neden?"

"Onu da söylemiştim, seni etkilemeye çalışıyorum."

Zeynep birkaç defa hızla başını salladı ve "Neden Paris?" dedi.

Güçer gözlerini Zeynep'in berrak yeşil gözlerinden ayırmadan öne doğru eğildi. "Paris'te akşam yemeği yemenin nasıl bir şey olduğunu yaşayarak gör istedim."

Bilinmeyen bir cisimle karşılaşan bir balık gibi birkaç defa ağzını açıp kapatan Zeynep en sonunda "Ah evet, oteldeki sohbetimiz," diyebildi. Sonra Güçer'in onu nasıl terslediğini hatırlayınca dudaklarını çarpıttı ve öne doğru eğilip sesini alçalttı. Yüzünde meydan okuyan bir ifade olmasına karşın gözleri parlıyordu. "Bu durumda sen, savurgan mısın yoksa âşık mı?"

Güçer bir an ona cevap verecekmiş gibi oldu ama sonra bunu hiç düşünmediğini anladı ve durdu. Arkasına yaslanıp sağ kaşını havaya kaldırdı.

"Gecenin sonunda hangisi olduğumu söyleyecek kişi, sensin."

Aslında Güçer cevabı biliyordu. Savurgan olmak için çok geç kalmıştı, âşık olmak içinse, cesaret hariç ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Bir kadının özel olduğunu bilmesi için ne gerekirdi?

Duymak, hissetmek, yaşamak...

Zeynep aynı gecede üçünü birden yaşamıştı.

Havaalanından onları alan arabayla yaptıkları on dakikalık yolculuğun ardından tam da Fransa'da olduklarını hissettiren bir otele geçmişlerdi. Doğruca onun için ayrılmış süit odaya çıkan Zeynep'i köpüğü dışarıya taşmış büyük bir jakuzi karşılamıştı. Genç bir mürebbiye de onun için getirilen kırmızı elbiseyi giymesine ve saçıyla makyajını yapmasına yardımcı olmuştu. Sonra da otelin kapısında bekleyen limuzine binmişti.

Oturacağı koltuğa Güçer'in onu için bıraktığı kırmızı gülü ise bir an olsun elinden düşürmemişti. Nihayet Eyfel Kulesi'ne vardıklarında dizleri artık onu taşıyacak durumda değildi. Bunun suçlusu

olarak, giydiği topuklu ayakkabıları gösterebilirdi. Ancak onu kapıda karşılayan Güçer'i gördüğünde cevabın ne olduğunu anlamıştı.

Siyah spor kesim ve vücudundaki her bir kas kütlesini belli eden takım elbisesini yine siyah gömlek ve kravatla tamamlamıştı. Güçer elini uzatıp arabadan çıkmasına yardımcı olurken, nefes kesen görüntüsü yetmezmiş gibi adam bir de ona gülümsemişti.

Gecenin devamı da tıpkı öncesi gibi kusursuzdu. Fakat Zeynep, midesinde çırpınıp duran kelebekler yüzünden tek bir lokma bile yiyememişti. Daha da fenası Güçer'i seyretmek varken ayakları altına serilmiş Paris manzarasına bakmak aklına gelmemişti.

"Çok güzelsin!"

"Bana mı söyledin?"

Hafifçe dudaklarını çarpıtan Güçer "Bıyıklı garsonlarla ilgilenmediğim düşünülürse sana söylemiş olmalıyım," dedi.

Zeynep onu terk eden aklına lanet okurken aynı zamanda kızaran yanaklarını gizlemek için başını çevirdi. "Manzarayı seyrederken dalmışım."

"O anda bana baktığını sanıyordum."

"Aksini söylemedim," diyen Zeynep'in kızarıklığı kulaklarına kadar ulaşmıştı.

"Amacım seni utandırmak değildi, ama bu söylediğin hoşuma gitti."

"Şu anda sana rezil oluyorum, fakındayım. Ama bilmelisin ki aslında aklım iyi çalışır. Sadece..." Tüm riskleri alan Zeynep başını çevirip Güçer'in yüzüne baktı. "Bu yaşadıklarımız çok fazla. Senin bu ani değişiminden dolayı afallamış durumdayım."

"Ani mi?" diyen Güçer arkasına yaslandı. "Bulduğum her fırsatta seni öptükten sonra bunun bir anda olduğunu söyleyemezsin."

Zeynep pes ediyordu. Konuşmadığı zamanlar onun için çok daha güvenliydi. "Tamam, kabul, beni etkileme sınavını büyük bir başarıyla geçtin."

"Bunda senin de payın var. Paris'te yemek yiyebilmek nasıl bir duygu, diye sormasaydın, büyük ihtimalle şu anda Beyoğlu'nda ıslak hamburger yiyorduk."

"Aslında o sana daha uygunmuş gibi duruyor."

Şarap kadehini eline alan Güçer kutlama yaparcasına bir yudum içtikten sonra "Doğru, belki de bu yüzden o mirasa kendim için hiç dokunmadım," dedi. "Ortalama ve rahat bir hayat yaşamayı seviyorum."

"Öyleyse deden, neden mirasını sana bıraktı?" Güçer'in sağ kaşı havaya kalkınca Zeynep uçuşan tozu kovalamak istercesine elini salladı. "Lütfen! Bunu duymamış gibi yapar mısın?"

"Meslek deformasyonu!"

"Sonuna kadar!"

"Yapma. Sen olduğun gibi güzelsin. Kendini değiştirme. Sormak istiyorsan, sormalısın."

"Ne yani, dedenin mirası sana neden bıraktığını gerçekten sorsam cevap veriri misin?"

Güçer bu defa dudaklarını sağa doğru kaydırdı. "Cümleyi tam duyduysan, içinde cevap vereceğimle ilgili bir şey geçmedi. Sadece sormalısın, dedim."

"Bu oyununa hep düşüyorum."

Güçer düşünmeden bir karar aldı ve "Emin değilim, belki beni cezalandırmak için mirasını bana bırakmıştır,"dedi. Zeynep yeniden kendini kaybedip soru sormamak için dudaklarını birbirine bastırınca Güçer onun aklından geçenleri anlamıştı. "Bunun için sebepleri vardı. Yüzüne karşı nasıl bir insan olduğunu sık sık söyleme cüretinde bulunurdum."

Güçer belli ki tüm duvarlarını yıkıp gelmişti Zeynep'in yanına. Oyunsuz ve kuralsız... Zaten aşk da öyle olmasını talep ediyordu. Çünkü aşk, cesur olmayı gerektirir ve cesaretini de daima sınayıp seni zorlardı.

Ne yazık ki Güçer'in gösterdiği bu cesareti, Zeynep'in göstermesi mümkün değildi. Ona göre aşk, zaafları ortaya çıkaran mutlak bir kabullenişti.

Konunun hassasiyeti aralarında derin bir sessizliğin oluşmasına sebep olunca, ilk andan beri onlarla birlikte olan adam, Güçer'in kulağına bir şey söyledikten sonra geri çekildi.

"Uçağımızın kalkmasına iki saat var, o yüzden gitmemiz gerekiyormuş."

"Bu tatlı masalın sonuna mı geldik?"

Güçer tüm hislerini gözlerinden anlayabilmesi için bakışlarını Zeynep'in gözlerine dikti. Devamında da acele etmeksizin yumuşak ama ne istediğini bilen bir tonla, "Hayır, sadece bu gece bitti." dedi. "Yoksa bu tatlı masal daha yeni başlıyor."

"Masallar her zaman mutlu sonla bitmez."

"Bizimkisinin sonunun mutlu olması için gereken her şeyi yapacağımı bil."

Zeynep'in kalbi tüm görevlerini bırakmış gibi, nefesi kesildi. Vaat ettiğinden çok daha fazlasını ona verebileceğini belli eden Güçer'e bakmaya dayanamayınca gözlerini kaçırdı.

Tüm bunlar neden şimdi olmak zorundaydı?

Zeynep daha küçük bir kızken masallara inanmayı bırakmıştı. Yine de Güçer'in peşine takılıp gitmeye hazır olan duygularını dizginlemekte sorun yaşıyordu. Adam her şeyiyle fazlaydı ve şimdi onlara bir de cüreti eklenmişti.

Maalesef ki bir masal yazmaya hazırlanan Güçer'in aradığı kadın Zeynep değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

Yazdığı yazıya attığı başlığı hatırlayınca Zeynep'in toparlanması zor olmadı. *"Hem kendine hem ona bunu yapma,"* diye kendini uyardı. Nasılsa otuz altı saat sonra bunların bir anlamı kalmayacaktı.

Esmer öne doğru uzanıp Mert'e önündeki fotoğraf için "Şunu bana uzat," diye buyurdu.

Genç kadının istediği fotoğrafı alan Mert onu uzatmak yerine havaya kaldırdı."Lütfen dediğin kısmı kaçırmış olabilir miyim?"

"Sanmıyorum."

"O zaman uzanıp kendin almak zorundasın."

"Fotoğrafı alırken elini yanlışlıkla kırmak zorunda kalırsam, kusura bakmazsın artık."

"Ah nasıl da korktum!"

"Kreş mi işletiyoruz burada, kesin şunu!" diyen Recep'in uyarısıyla ölümcül bakışlarını Mert'e diken Esmer, ayağa kalkıp adamın parmakları arasındaki fotoğrafı çekip aldı.

Filiz'in 20 Haziran'da İstanbul'a geldiği anla 21 Haziran sabahına kadar yaptıklarını artık dakika dakika biliyorlardı. Havaalanından çıkıp doğruca Taksim'de küçük bir otele gitmiş ve bir daha da odasından çıkmamıştı.

Bütün gün ve gece odasında ne yaptığı, 21 Haziran Cuma sabahı otelden ayrıldıktan sonra nereye gittiği ise tam bir muammaydı.

Adına kayıtlı bir cep telefonu yoktu. Yasemin'den aldıkları numara da İtalya'da kayıtlıydı. Okulundan ve birlikte olduğu arkadaşlarından başka bir numara veya mail adresi öğrenmeyi umuyorlardı. IP'si onun adına olan bir bilgisayar da bulunmamıştı. Öte yandan bilgi işlem ekibi, genç kadının sosyal medyasını araştırıp o yolla kimlerle görüştüğüne bakacaktı. Katiliyle plan yaptığına göre, bir şekilde onunla iletişime geçmiş olmalıydı. Ama nasıl olduğuyla ilgili henüz bir gelişme kaydedememişlerdi.

Esmer önünü boşaltıp genç kadına ait fotoğrafları masanın üzerine yerleştirdi. Hepsi kamera görüntülerinden alındığı için çok net değillerdi, ama iş görüyorlardı.

İlk fotoğrafı işaret eden Esmer "Uçaktan iner inmez havaalanındaki ATM'den beş yüz TL nakit çekip doğruca otele gidiyor," dedi ve aklındakileri anlatmaya devam etti. "Ertesi gün otelden çıkış yaptıktan sonra sadece üç kere görünüyor. İlki Sadık'la karşılaşması, ikincisi bar ve üçüncüsü de Güçer'in kapısının önü."

"Ki Sadık'la karşılaşmasını bulmamız tesadüf sayılır." Esmer'in ne anlatmaya çalıştığını anlayan Yiğit bu bilgiyi eklemek zorunda olduğunu düşündü.

"Aynen. Barda yeniden ortaya çıkana kadar aradan neredeyse iki gün geçiyor."

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye soran Recep bu dava bitince emekliliğini isteyecek duruma gelmişti.

"Eğer katili bulmak istiyorsak önce maktulün 21 Haziran'da nerede olduğunu ve ne yaptığını bulmalıyız."

"Bunda hemfikirim de ben başka bir şey soracağım, Güçer nerede, bilen var mı?"

"Bir saat önce konuştuğumuzda yarım saat sonra geleceğini söylemişti."

Recep "Senin bu abin bir şeyler karıştırıyor," dediğinde Esmer gözlerini devirdi. Maalesef o da aynı fikirdeydi ve burnuna hiç iyi kokular gelmiyordu.

Konunun dağılmasını istemediği gibi Güçer mevzusunu da unutturmak isteyen Yiğit "Benim anlamadığım, bu kadar karmaşanın sebebi ne?" diye sordu.

"Bir soru da benden, Filiz madem intikam için kapımdaydı, o zaman neden onunmuş gibi Zeynep'in yatağında uyudu?" Açık kapıdan içeriye girip, sanki hep oradaymış gibi Güçer'in konuya dâhil olmasına kimse şaşırmadı.

Elleri cebinde masanın başına ilerledi ve seyircilerini belli belirsiz bir baş hareketiyle selamlayıp anlatmaya devam etti. "Sabah bana havuçlu kek getirerek borcunu ödeyeceğini söylemişti, o zaman bunun, sarhoş saçmalaması olduğunu düşünmüştüm. Fakat eğer yaşasaydı ki, o yaşayacağını sanıyordu, o keki bana getirecekti. Güzel ve eğlenceli bir kadındı, büyük ihtimalle de keki birlikte yiyip çay içerdik."

Yorum sırasının kendine geldiğini hisseden Mert aklındaki sorunun tam zamanı olduğunu düşünüp "Evin boş olduğunu ve orada yaşayacağını mı sanıyordu?" diye sordu.

"Evet, sarhoş taklidi yapıp yanlışlıklaymış gibi kapımı çaldı ve sohbet ettik. Hatta ilişkilerden ve Jennifer'la Brad'din ayrılığından bile bahsetmişti. Aslında Filiz'in o anki derdi, söyledikleri değil, benimle sohbet edebilmekti."

Güçer vereceği büyük haberden önce sözlerinin daha etkili olması için kısa bir an sustu. Ardından kelimelerin üzerine basa basa konuşmayı tekrar devraldı. "Size başka bir haberim daha var. Katil, Zeynep'in eve ortalama saat kaçta döneceğini biliyordu. Düşünün ki, ben Filiz'i yatağa yatırıp çıktıktan hemen sonra başlamadı işkence. Aksine otopsi raporunda kesiklerin saat 07.00 civarında başladığı, ölüm saatinin de 11.00 olduğu yazıyor. Kısaca katilin amacı Filiz'i öldürmek değildi. Fakat Zeynep arkadaşlarıyla kahvaltı yapmaya karar verince, eve iki saat geç geldi. Bu süre zarfında maalesef Filiz de kan kaybından öldü."

"Bu tezi neye göre geliştirdin?"

"Bu toplantıya geç kaldım, çünkü Yelda'nın yanından geliyorum. Ona, zamanında bulunsaydı maktulün yaşama şansının ne kadar olduğunu sordum?" Herkesin yüzüne tek tek bakan Güçer sonra da "Kesiklerden hiçbiri organlara ulaşmadığı için yaşama şansı yüksekmiş. Fakat x-dropsitten ve kaybettiği kan miktarından dolayı kendine gelmesi uzun sürermiş."

"O zaman ona bunları yapanın kim olduğunu söylerdi."

"Çok doğru kardeşim, ama günler hatta aylar sonra ki katil için bunun bir önemi yoktu. Filiz kendine gelene kadar o, planını tamamlanmış olacaktı."

"Belki de yurt dışına kaçmıştır bile..."

"Hayır, tüm bunları kaçacak biri değil, hedefi ve amacı olan birisi yapar."

Güçer'i gururla seyreden Recep başını sallayarak ayağa kalktı. "Demek istiyorsun ki, katilin aslında seninle bir hesabı yok. Filiz'i planına dâhil edip sana gönderebilmek için onun intikam isteğini kullandı."

"Aynen öyle. Yoksa düşünsenize şu anda beni ilgilendiren bir durum yok. Dosyaya kendi isteğimle dâhil oldum. Hedefi gerçekten ben olsaydım, ya cinayeti üzerime yıkardı ya da Filiz'in intikam planını uygulardı."

"Hedef Zeynep mi?"

"Benim bir şey yapmamı bekliyor ve o her ne ise onun da Zeynep'in geçmişiyle ilgili olduğunu sanıyorum." Güçer ellerini açıp "Bu yüzden gençler, çalışmaya devam." dedi.

Dün gece Fransa'ya gittikleri jetle geri dönerlerken Zeynep uyumuştu. Güçer ise gözlerini kırpmadan ona bakarken bir an için bakışları, genç kadının önündeki sehpanın üzerinde duran dergiye kaymıştı. Kapaktaki başlık, şartlar normal olsaydı asla dikkatini çekmez ve ikinci kere dönüp onunla ilgilenmezdi. *"Brad Pitt ve Angelina Jolie'nin velayet savaşı."*

Bu isimleri kısa zaman önce hem de en olmayacak kişiden duymuştu. Hayatı mahvolmuş ve intikam yemini emişken Filiz Kelkül'ün sarf ettiği bu cümle mantıklı değildi.

Sonra Güçer canının nasıl havuçlu kek istediğini hatırladı ve devamında daha önce sorgulamadığı küçük detayları hızlıca not aldı. Mesela ölüm saati, hiç akla yatkın değildi.

Uçaktan iner inmez vaktin geç olduğuna aldırmadan Yelda'ya mesaj göndermişti. Uyumadığına emin olduğu doktor 'Sabah notlarımı kontrol edeceğim, yanıma uğra.' demişti. Güçer de öyle yapmıştı, fakat öncesinde havaalanından arabayla eve dönerlerken Zeynep'e "Gazete binasında çalıştığın gecelerde, genellikle eve kaçta dönüyorsun," diye sormuştu.

Sorudan ziyade sorduğu zaman dilimi kuşkuluydu ki, Zeynep de bakışlarını kısmıştı. Ancak yorum yapmamış, onun yerine "Belli olmuyor," demişti. Fakat çeyrek dakika süren düşünceli hâlinden sonra "Genelde sabah herkes gelmeye başlayınca çıkarım," diye anlatmıştı. "Bu da en geç saat 10 gibi olur. Ama o gün, Sinem ve birkaç arkadaşla kahvaltı ettik."

Bu tam da Güçer'in istediği cevaptı. Şimdi de geriye, Zeynep'i yakından takip edip onun geçmişiyle işi olan katili bulmak kalıyordu.

"Neyin var?" Kıstığı gözlerini Güçer'e sabitlemiş halde duran Yiğit endişeli görünüyordu.

"Neyim mi var, doğru soru bu mu?"

"Geldiğinden beri dudağının ucundaki tebessüm hiç kaybolmadı," diyen Yiğit arkadaşını baştan aşağıya süzdü. "Daha canlısın, yerinde duramıyorsun. Dünden bugüne ne oldu?"

"Ben iyiyim."

"Sorun da bu işte, fazla iyi görünüyorsun."

Gözlerini kaçıran Güçer "Katile yaklaştığımızı hissediyorum." diyerek doğrunun sadece bir kısmını söyledi.

Komiserler on dakika önce yanlarından ayrılmışlardı. Filiz'in cenaze için geldiği dönemde bir hafta boyunca kaldığı otelin kayıtlarına bakacaklardı. Katiliyle o zaman tanıştığına göre belki ziyaretine gelmiş olabilir, diye umuyorlardı.

Güçer ise, Yiğit'le kalıp çalışmaya devam etmeye karar vermişti. Fakat arkadaşı ona içini görmeye çalışıyormuş gibi bakarken yanlış bir karar verdiğini anlamıştı.

Yiğit'e arkasını dönüp masanın üzerindeki Filiz'e ait fotoğraflara bakmaya başladığı sırada telefonuna gelen mesajla ara vermek zorunda kaldı.

Zeynep'in adını gördüğünde hiç bekletmeden mesajı açtı.

'Uğur böceklerinin kanatlarının bedenlerinden üç kat büyük olduğunu biliyor muydun?'

Dudaklarını çarpıtıp gülümseyen Güçer ***'Bu büyük bilgi eksikliğimi giderdiğin için teşekkür ederim'*** diye yazıp gönderdi.

Sadece yarım dakika sonra yeni bir mesaj aldığına dair bildirim geldi.

'Peki, bir karıncanın kendi ağırlığının 50 katını taşıyabildiğini biliyor muydun?'

'Bunu herkes bilir.'

Bu defa cevap hemen gelmedi. Bir dakikaya yakın beklemesi gerekti.

'Kangurulardan mı bahsetsek?'

'Bence bu an tam konuya girme anı.'

'Bir konumuz mu vardı?'

'Başlarsan olacak.'

'Anladım kanguruları sevmiyorsun!'

'Kangurularla bir sorunum yok, ama beni özlediğini duymayı tercih ederim.'

'Bugün yeni bir sürpriz var mı, diye merak ettim. Cevabın evet olması buna bağlıysa, evet seni özledim.'

Güçer gelen mesaja kayıtsız kalamayınca gülüşünün yeniden canlanmasına izin verdi. Zeynep kelimelerle dans eden akıllı ve güzel bir gazeteciydi.

'Saat beşte, benim mutfakta, kahveler benden. Ama sürpriz yok.'

'Çikolata da mı yok?"

'Ben tatlı ihtiyacımı seninle gidereceğim.'

'Dondurmayla daha lezzetli olurum! Çikolatalı olsun.'

Güçer genç kadına cevap yazmadan telefonu kapatıp arkasına yaslandı.

Yiğit "Mesajı gönderen mi eğlenceli yoksa mesajın kendisi mi?" diye sorana kadar adamın varlığını tamamen unutmuştu.

"Pardon anlamadım!"

"Çünkü beni anlayamayacak kadar uzaktasın, ama ben, senin neyin olduğunu anladım."

Nihayet gözlerini arkadaşına çeviren Güçer "Bazen öyle itici oluyorsun ki, sana katlanmak zorunda kaldığım için kendime acıyorum," dedi.

"On dakikadır kiminle yazıştığını, yüzündeki bu sırıtışa kimin sebep olduğunu, sorup da seni utandırmayacak kadar düşünceli bir adamım ben."

"Hayır, sen susmayı bilmeyen bir adamsın."

Rahatlamış bir tavırla yerine oturan Yiğit "Susacağım," dedi. "Ama önce bir şey soracağım, aşkla ve tutsaklıkla ilgili söylediklerinin üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Bence de bu mesleği bırakıp, eczacı ol. Çünkü yanlış sorular soruyorsun."

"Pekâlâ, öyle olsun!" Yiğit bu defa öne doğru eğildi ve bakışlarını arkadaşının gözlerine dikti. "Bence bu kadar çalışmak yeter," deyip ayağa kalktı. "Aklın burada değilken bedenin de olmak istediği yere gitsin."

Yiğit'e itiraz etmek için hamle yapan Güçer son anda kendini durdurdu. Zeynep'in yanında olmak istiyorsa orada olacaktı. Ve şu aralar kendisi için istediği tek şey de, buydu.

Vazgeçmek, yenilgiyi kabul etmenin başka bir çeşidiydi. Ve Zeynep de pes etmiş, kalbiyle arasına koyduğu duvarları yıkmıştı. Güçer belki sözleriyle değil ama bakışları, dokunuşu ve varlığıyla ona aşk vaat ediyordu ve Zeynep'in kalbi de o aşkın talibiydi.

Yazıyı bitirmiş, maili hazırlamış ama onu gönderememişti. Yaşadığı geceden sonra bunu yapmak sandığı kadar kolay değildi.

Güçer ona bir prenses gibi davranmıştı. Değerli olduğunu hissetmiş ve hepsinden önce birisi, onun isteklerini önemsemişti.

En naif olanı da Güçer'in ondan bir şey talep etmemesiydi. Dudaklarına kondurduğu sıcak ve bir o kadar da ateşli öpücükten sonra ona iyi uykular demiş ve Zeynep'in dairesinin kapısının önünde ayrılmışlardı.

Zeynep ne istediğini biliyordu, o yazı yayınlanmalıydı. Mantığı bunun için sürekli onu dürtüp duruyordu. Ancak kalbi, aksini söylüyordu.

Bir cenderenin içindeydi ve ne yaparsa doğrunun o olacağından emin olamıyordu. Zeynep de kararını, inandıklarını, geleceğini ve geçmişini Güçer'e yani talip olduğu aşka ve zamana teslim etmişti. Hala on iki saati varken bundan sonra ne olacağını yaşayıp görecekti.

Geçen her dakikanın kıymeti çok büyüktü. Bu yüzden saat tam beş olup da adamın kapısına dayandığında, karşılaştığı sevimsiz bir sessizlik olmuştu.

Kendinden başkasına hem de bir erkeğe güvenerek hata mı yapıyordu?

Güçer'in henüz gelmemiş olması, bir işaret miydi?

Kalbine sonuna kadar gitmesi için izin vermeye hazırdı. Çünkü aşkın gücüne ve güzelliklerine inanmak istiyordu. Fakat uğruna mücadele ettiklerinden de vazgeçmeye hazır değildi.

Oysa onun için yazılmış bir kader vardı ve Zeynep ona doğru ilerliyordu.

Yiğit haklıydı. Kendini uzun zaman sonra daha mutlu ve daha özgür hisseden Güçer aldığı karardan memnundu. Amacı, Zeynep'i sarıp sarmalamak ve ona sevgiyi öğretmek de olsa, aslında bu kararla önce kendini iyileştirdiğinin farkındaydı.

Onu görmediği kısacık zamanda dahi özlüyordu. Genç kadına dokunmak, kokusunu içine çekmek ve tenini hissetmek istiyordu. Ve Güçer'in bu istekleri asla son bulmuyordu. Hiçbir şey değilse bile, Zeynep'i seyretmekten asla doymuyordu.

Asansörden indiği anda ona ait daire kapısının önünde Zeynep'i gördü. En usta elden çıkmış bir heykel kadar kusursuzdu.

Sessizce ilerleyip boştaki eliyle beline sarılıp genç kadının sırtını kendine yasladı ve önce kokusunu içine çekip sonra da boynunu öptü, ama dudaklarını hemen çekmedi.

Bedenini adama yaslayan Zeynep de "Geç kaldın," dedi.

Güçer onun için aldığı bir demet papatyayı görmesi için kaldırırken "Beni affetmen için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyor gibisin."

Zeynep papatya demetini kucaklarken Güçer onu kendine doğru çevirdi. "Bunlar, hep yaptıranın mahareti."

Güçer onu bir de dudaklarından öperken Zeynep adama karşılık verdi.

"Kahveden önce sana mısırlı tavuk yapayım mı?"

Gözlerini kısan Zeynep teklifi beğenmediğini belli edercesine dudaklarını sağa doğru kıvırıp "Ben vejetaryenim," dedi.

"Neden vejetaryensin, yani bir insan neden etyemez, anlamıyorum."

"Ben de canlı varlıkları yiyebilen insanları anlamakta sorun yaşıyorum."

"Ama ben onları yerken ölü olduklarından emin oluyorum."

"Dikkatli ol da, sen canlıyken onlar seni yemesin!"

"Bu hoşuma gitmedi. En iyisi sana acı soslu harika bir makarna yapayım."

"Yanında kaşar da rendeleyecek misin?"

"Ah işte kalbimi fethettin."

Yüzleri birbirine değecek kadar yakınken Güçer kalbini korumak için geç kaldığını anlamıştı. Ama kimsenin değil, bu kadının esiri olmaya, tüm benliğiyle itirazsız hazırdı. Aşk belki ansızın değil ama imkânsız bir anda gelmiş ve sakince onu teslim almıştı. Ne var ki etkisi, taşan denizler kadar coşkundu. Güçer de ya o denizde boğulacaktı ya da Zeynep'le birlikte okyanusları aşıp ait oldukları yere birlikte varacaklardı.

"İtiraf ediyorum ki, yediğim en güzel makarnaydı."

"Biliyorum," diyen Güçer mutfaktan içeriye girince durdu ve peşi sıra gelen Zeynep'e döndü. "Aksini söyleseydin sana inanmazdım."

"İddialı olmak senin işin!"

"Ve sen de en çok bu huyumu seviyorsun."

Tezgâha yaslanan Zeynep aleni şekilde Güçer'i süzdükten sonra bir karara varmış gibi gözlerini kısıp "Tamam," dedi. "Makarnanın hatırına itiraz etmeyeceğim."

"Hadi ama burada senden güzel bir şeyler duymak için çırpınıyorum."

"O zaman gözlerime bak."

Güçer elindekileri bırakıp genç kadının dediğini yaptı ve bakışlarını yeşil gözlerini dikti. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Hiçbir işaret vermeyen Güçer bir adım öne çıktı. Zeynep'in çenesini tuttu ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Güçer'in sıcak ve içini eriten öpücüğüne karşılık Zeynep'in nefesi kesildi. Başı dönmeye ve ayakları yerden kesilme başlamıştı. Ayakta durabilmek için Güçer'in omuzlarına tutundu. Sonra da adam zevkle inletene kadar Zeynep'in dudaklarını yoğururken o da sağ elini Güçer'in ensesine koydu. Oradan da parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye başladı.

Etraflarını saran tutkuyu hissedip kokusunu alabiliyorlardı. Nefes nefese kalmış olan Güçer "Çok güzel ve lezzetlisin," dedi.

Huyu olmadığı halde Zeynep'in yanakları alev almış gibi kızardı. Son günlerde sürekli vermeye başladığı bu tepki için kendine kızacak değildi. Sonuçta bunlar da onun sık sık yaşadığı şeyler değildi.

Bir sesi olduğunu unutan Zeynep'in neyse ki Güçer'in iltifatına cevap vermesine gerek kalmadan salonda çalan telefonun sesi duyuldu.

Güçer geri çekilip özür dilercesine gülümsedi ve "Buna bakmam gerek," dedi.

Zeynep sadece başını sallayabildi. Genç adam mutfaktan çıktıncа dakikalardır içinde tuttuğu nefesini dışarı verdi. Kısa bir süre kalp atışlarının normale dönmesini bekledikten sonra da ne yapacağını hatırlamak istercesine elini alnına koydu ve etrafına bakındı.

Tam o anda varlığını unuttuğu panoyu ve üzeri dosyalarla kaplı masayı görünce her şeyle birlikte o da durdu. Sonra ani bir refleksle farkında olmadan öne doğru bir adım attı. İkinci adımında ayağı daha havadayken yeniden durdu.

Burada oluş amacı kesinlikle bu değildi. Kendisi için, güzel şeyler yaşamak ve bir karara varmak için Güçer'e sığınmış ve meraklı gazeteci kimliğini dışarıda bırakmıştı.

Tekrar tezgâha dönüp bulaşıkları halletmek istedi. Maalesef aklı ve bedeni talimatlarını ret ediyordu. Ne kadar uğraşsa da kendini ikna etmeyi başaramadı. Sadece ne olduklarını bakacaktı. Böylece rahata erecek ve geceye kaldığı yerden devam edebilecekti.

'Ellemek yok, sadece bakacağım,' diye mırıldanan Zeynep bir kez daha yürümeye başladı. Oradakilerin cinayet davasıyla ilgili olduğuna ve zaten çoğunu bildiğine emindi. Bir de bakmanın kimseye bir zararı olmazdı.

Güçer'e yakalanmamak için adımlarını hızlandıran Zeynep masaya ulaşınca önce panoya doğru baktı. Gördükleriyle bir saniye için gözlerini kapatıp açtı. Unutmak için yokmuş gibi davrandığı o görüntüler barajdan boşalan su gibi zihnine hücum etti. Eski yatağı ve oraya ait olmayan bedenin fotoğrafını görmek ona yetmişti. Gerisine bakmasına gerek yoktu.

Amacı dönüp işinin başına gitmekti. Fakat saniyenin onda biri gibi kısa bir an için gözünün ucuna çarpan yazıyla olduğu yerde kaldı. Sonra ağır hareketlerle masaya ilerledi ve mavi, ince bir dosyanın altından yarısı görünen kâğıda doğru uzandı.

Büyük harflerle en tepeye 'BABASI,' diye yazılmıştı. Altında da Burcu Şahin ve teyzesi yazısını görünce bu notların kendiyle ilgili olduğunu anlaması için başka bir şeye bakmasına gerek kalmadı. İçinde büyümeye başlayan öfke ve hayal kırıklığına aldırmadan kâğıdı çekip çıkarmak istediğinde bu defa da mavi dosyanın ucunda yazanı gördü.

'Zeynep Erdem hastane kayıtları'

Kalbi katlanarak büyümeye ve göğüs kafesini zorlamaya başlamıştı. Sanki kocaman bir el boğazına yapışmış ve ciğerlerine giden oksijenin yolunu kesmişti. Ondan kurtulmayı amaçlarcasına parmaklarını boğazına götürüp kendini rahatlatmak istedi.

Bir başka dosyada da *'Zeynep Erdem Sosyal Hizmetler'* yazıyordu.

Artık durmak bir yana hissettiği öfkeyle hepsine bakmaya başladı. Hakkında olabilecek her şey için bir dosya ve alınmış bir sürü not vardı. Annesinin intiharıyla ilgili olanı çekip çıkardı ve içindekileri görmek için kapağını açtı.

"Merakın seni rahat bırakmadı mı?" diye soran Güçer'in sesiyle okumaya başladığı annesinin ölüm raporunu yarıda kesti.

"Ben cinayet zanlısı mıyım?" Zeynep'in sesi tam da duygularını belli edecek şekilde sert ve öfkeliydi.

"Hayır!"

"O zaman tüm bunlar ne için?"

"Cinayet zanlısı değilsin ama cinayet sebebinin senin geçmişinle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi!" diyen Zeynep'in tüm bedeni titriyordu. Elindeki dosyayı Güçer'e doğru fırlattı. "Bir aşk budalası olan annemin intiharıyla mı ilgili?" Bu defa ondan beklenmedik bir çeviklikle masadan velayetiyle ilgili dosyayı aldı. Onu da Güçer'in göğsünü nişan alıp fırlattı. "Hasta hâliyle bana yetebilmek için son nefesine kadar çalışan anneannemle mi ilgili?

Güçer ileriye doğru emin ama yavaş adımlar atıyordu. Avını korkutmadan ilerleyen bir avcıdan ziyade sahip olduğunu kaybetmek istemeyen birinin yavaşlığı vardı üzerinde.

"İçeriklerini öğrenene kadar onların aradığım şey olmadığını bilemezdim."

Uzun cümleler kuramayacak kadar sarsılmış durumdaki Zeynep'in hislerini belli eden, öfkeden kararan gözleriydi. "Her şeyimi ortaya dökmüşsün."

"Biz bir cinayet olayında bir araya geldik. Nedenini bulmaya çalışıyorum."

"Bizi bir araya getirenin aramızdaki çekim olduğunu sanıyordum."

"Doğru, ama bu sonraki aşama."

Parmaklarını saçlarının arasından geçiren Zeynep öylece durup başını salladı. Bir sinir krizinin eşiğindeydi ve artık bir şey duymak istemiyordu. Kendini aldatılmış ve kandırılmış gibi hissediyordu. Üstelik en kötüsü bu da değildi. Tüm mahremi ortaya dökülmüşken kalabalık meydanlarda çırılçıplak kalmış gibiydi.

Güçer'in suratına baktığında ilk hissettiği öfkeydi. Ama sonrasında geçmişindeki kirlilikten dolayı bu duygu utançla kaplandı.

"Zeynep, inan bana amacım..."

"Amacının ne olduğundan bana ne!" diye haykıran Zeynep öfkesine hâkim olamayınca masanın başına geri gitti. Güçer'in 'BABASI' diye başlık attığı kâğıdı alıp onlarca küçük parçalara ayırdı. "Babamın kim olduğunu mu merak ediyorsun!" derken de ufak parçaları kar tanesi gibi havaya fırlattı. "Fermuarını kapalı tutamayan şerefsizin biri o!"

Güçer elini genç kadına doğru uzattı ama ona dokunmadı. "Beni duy Zeynep!"

Gözlerini yakan yaşları serbest bırakan Zeynep genç adamın yüzüne baktı. Çeyrek dakika süren sessizliğinin ardından "Beni göz hapsinde tutabilmek için mi yanımdasın?" dedi.

"Yanında olmayı istediğim için yanımdasın."

"Ama bu dosyalar hiç de öyle demiyor."

"Evet, seni yakından tanımak istiyorum, ancak büyük çoğunluğunun davayla alakası yok."

"Lütfen bana küçük çoğunluktan bahset!"

"Bir katil var ve o hâlâ dışarıda, belki de etrafımızda."

Zeynep sessiz kalıp çaresiz gözlerle Güçer'e bakarken odaya ağır bir sessizlik çökmesine sebep oldu. Onun koşulsuz bir sevgiye ihtiyacı vardı. Çünkü onu daha önce öyle seven birisi olmamıştı. O kişinin de Güçer olduğuna neredeyse ikna olmak üzereyken, aslında öyle olmadığını görmek canını yakmıştı. Öfkesinin asıl sebebi de buydu. Ona kanmıştı.

Tıpkı annesi gibi, bir aşk budalası olmaya çok yaklaşmıştı.

"Tüm hayatımı didik didik etmişsin," diyen Zeynep'in sesi de öfkesi de azalmıştı. Tüm hisleri, yerini hayal kırıklığına bırakmaya hazırlanıyordu. "Hem de tüm bunları arkamdan gizlice yaptın."

"Hayır, yanılıyorsun, bu sadece işimin bir parçası."Güçer'in sesinde de üzüntü vardı.

Zeynep eğilip ayaklarının dibindeki dosyayı aldı. "Zeynep Erdem hastane kayıtları." Başını kaldırdı. Yanaklarında iz bırakan yaşlar asıl hislerinin işaretiydi. "Bana çok acıdın mı, zavallı kimsesiz ve delirmiş Zeynep!"

"Yapma!"

"Bu yüzden mi bana sürprizler hazırladın? Acı çekmiş küçük kızı mutlu ederek vicdanını mı rahatlatmaya çalıştın?"

"Kes şunu!" Genç kadının histeri nöbetiyle söyledikleri Güçer'in canını sıkmıştı. "Benim baktığım davanın içindeki bir kadın öldürülüyor, ama senin evinde ve ipuçları bizi senin arkadaşına götürüyor. Bu dosyaların tek amacı var, o da bu sorulara cevap bulmak."

Zeynep bu durumun tamamen tesadüf olduğu kanısına varmıştı ama anlaşılan Güçer onunla aynı fikirde değildi.

"O yüzden sen de benim hayatımı ortalığa saçıyorsun!" diyen Zeynep kendini tükenmiş gibi hissediyordu.

"Üzgünüm ama öyle."

"Inan ben de çok üzgünüm."

"Lütfen Zeynep!"

"Bunu bana söyleyebilir veya sorabilirdin."

Güçer konuşmadan yanına kadar geldiği Zeynep'in elindeki dosyayı alıp masanın üzerine bıraktı ve parmak uçlarıyla genç kadının yanağındaki yaş izlerini okşamaya başladı. Parmaklarıyla genç kadının ipek teninde aşağı yukarı hareket ederken amacı Zeynep'i sakinleştirmeye çalışmakmış gibi duruyordu.

"Bazı konularda birbirimize güvendiğimiz söylenemez."

Başını adamın elinin olduğu tarafa doğru eğen Zeynep yüzünü Güçer'in avuçlarına gömdüğünde durdu ve kendini ona bıraktı. Bu dokunuşlar sıcak ve yumuşacıktı. "Ben sana ilk andan beri hep güvendim."

"Ben de sana güvenmek istedim."

Bir kedi gibi Güçer'in onu okşamaya devam etmesi için yüzünü, adamın avuçları arasında yukarı aşağı hareket ettiren Zeynep ıs-

rarla "Bana söylemeliydin," dedi. Keşke Güçer'e bağırmaya devam edebilecek kadar cesareti ve gücü olsaydı.

"Sadece işimi yapıyordum."

Güçer'in ona hep kuşkuyla baktığını bilen Zeynep için unutmak istediği tüm detaylar gün yüzüne çıkmıştı. Üstelik Güçer, onun en kirli ve kederli anılarına dokunmuştu.

Yaralarını sarmasını istercesine Zeynep yüzünü adamın avuçlarından çekip başını Güçer'in geniş göğsünün üstene koydu ve kollarının arasına kıvrıldı. Sarıp sarmalanmaya duyduğu ihtiyaçla Güçer'e sokuldu.

Hayatın şartları ve ayakta kalabilmek için kuralları vardı. Zeynep, yaşadığı birkaç güzel anıdan dolayı bu kuralı bir an için unutmuştu. Ne var ki gerçekler hiç beklemediği zamanda karşısına çıkmıştı. Güçer'i sevmesine ve kendini ona teslim etmesine ramak kalmışken adam onun canını her şeyden daha çok yakmıştı.

Zeynep'i vermek zorunda olduğu karar sakinleştirmişti. Buraya onun için gelmişti. Hazırladığı maili gönderip göndermemek arasındaki tercihini Güçer'e ve zamana bırakmıştı. Cevabını da, beklemediği şekilde almıştı.

Evren bu defa mesajı ona, oldukça net ve anlaşılır şekilde göndermişti. Zeynep ayakta ve hayatta kalabilmek için gerekeni yapacak, kendinden başka kimseye güvenmeyecekti.

Sessizce geçen birkaç dakikanın ardından geri çekilen ama Zeynep'i bırakmayan Güçer "Nasılsın?" diye sordu.

Bakışları buluşana kadar başını kaldıran Zeynep iki elini de adamın göğsünün üzerine koydu. İnce tişörtü onu tamamen hissetmesine engel oluyordu. Oysa Zeynep'in şu an için istediği tek şey, tüm bedeni ve varlığıyla Güçer'i yaşamaktı. Üstelik buna sahip olmak için başka şansı da olmayacaktı.

Madem birbirlerine ihanet ediyorlardı, o zaman her şeyi tam yapmaları gerekiyordu.

Parmaklarını adamın göğsünün üzerinde gezdirmeye başladı. Hareketsiz kalan Güçer'in tepkisi umduğu gibi değildi belki ama şaşırtıcı da değildi.

Zeynep yutkundu ve isteğini belli etmek için ellerini Güçer boynuna doğru sürükleyip orada bıraktı.

Nefes alışları kesik kesikti ve dudaklarını aralamış, adamın onu öpmesi için bekliyordu. Çok geçmeden de Güçer ona istediğini verdi.

Dudakları önce zarif dokunuşlarla hareket ederken aralarındaki ateş, bir bomba gibi patlayınca öpüşmeleri daha hızlı ve sert bir hâl aldı.

Güçer genç kadının dudaklarının tüm tadını almak istercesine emerken Zeynep de ellerini onun sırtında dolaştırıp bel boşluğuna kadar indi. Adamın vücudunu tüm detaylarıyla ezberlemeye çalışıyordu. Güçer'in göğüs kaslarının genişliği ve çelik gibi sertliğinin altında ezilmek ve onu tüm benliğiyle hissetme isteği nefesini kestiyse de bedenini canlandırmıştı.

Güçer, dudaklarını kulağının altına oradan da boynunda gezdirmeye başladığında sanki dokunduğu her yeri yakıyordu.

Adam onu yakalayıp tek hamleyle kucağına alınca Zeynep de bacaklarını beline, kollarını boynuna doladı. Yatak odası fazla uzakta değildi. Yine de beklemek istemiyordu. Güçer'in başını kendi iki göğsünün arasına gömdü. Güçer dudaklarıyla ardından diliyle genç kadının bedenin tuzlu tadını yalarken Zeynep önce sarsıldı, sonra uyuşan ayak parmak uçlarından bel boşluğuna doğru bir haz dalgası yayıldı.

Bu tat doyumsuz ve vazgeçilmezdi. Adam onu yatağa bıraktığında bile birbirlerinden ayrılmadılar. Tenleri terlemiş, nefesleri kesilmiş ama arzuları daha da artmıştı.

Bir yay gibi gerilen Zeynep parmaklarını yatağa geçirip Güçer'in bedenine yaptığı tatlı işkencelerin her anının keyfini çıkardı.

Nihayet ikisi de dayanamayacakları noktaya geldiklerinde yine aynı anda doyuma ulaştılar.

Paylaştıkları an ve deneyim tarifsiz bir hazdı ve yüzlerindeki çizgilere yer etmişti. Bedenleri gevşemiş, havaya ten kokusu sinmiş ve dünya dümdüz hâle gelmişti.

Sağ tarafına dönen Güçer'i taklit eden Zeynep adamın kollarıyla onu sarmasına izin verdi. Çıplak bedenleri birbirine yapışık kıvrılmış hâlde yatarlarken Güçer genç kadının saçlarının kokusunu aldığı derin nefesle içine çekip saçlarını öptü.

Zeynep sahip olduğu sakinlik ve mutluluğu kaybetmemek için gözlerini kapattı. Ancak içinde bir sıkıntıyla gözlerini yeniden açtığında aradan sandığından fazla zaman geçmişti.

Güçer'in düzenli nefes alışlarından onun uyuduğunu anlayınca yarım dakika boyunca hareket etmedi. Sonra bedenini genç adamınkinden ayırıp onu saran kollarını yavaşça çözdü. İstediği son şey Güçer'i uyandırmaktı, ama neyse ki huzurlu uykusunda mutluymuş gibi duran adamın kolayca uyanacak gibi bir hâli yoktu.

Sol omuzunun üzerine dönüp yüzünü Güçer'in yüzüyle aynı hizaya getirdi. Ellerini saçlarının arasında gezdirmek için kolunu kaldırdı, fakat dokunmasına birkaç santim kala durdu.

Kendine bu eziyeti yapmaya hakkı yoktu.

Hafızasına kazımak, gözlerini kapadığında onu görebilmek için her bir detayını tek tek inceledi. Çenesinin altındaki minik yara izi, kalp şeklindeki biçimli dudakları, tertemiz cildi ve gözlerinin kenarında oluşmaya başlamış belli belirsiz kazayağına varana kadar hiçbir detayı kaçırmadı. Gözleri acıyana ve yaşlar yanaklarından süzülene kadar seyretti Güçer'i.

Tüm hislerini sessiz bir vedaya saklamıştı. Adamın ondaki izlerini silebileceğine emin olsa hiç beklemez hemen kalkar giderdi.

Gidecekti de, hem de kendine ve kaderine sitem ede ede... Ancak öncesinde neden o maili göndermek zorunda olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

Yalnız olduğunu ve kendinden başkasına güvenmemesi gerektiğini bir kere daha öğrenmişti. Güçer onu kullanmış, arkasından iş çevirmiş ve tüm gizli, kirli anılarını ortaya çıkarmıştı.

İçindeki öfke yeniden bir çığ gibi büyümeye başlamadan önce uzanıp Güçer'in dudaklarına minik ama doyumsuz bir buse kondurdu.

Her özlediğinde hatırlamak için bu anın, odanın ve Güçer'in detaylarını zihnine kazıyıp "Hoşça kal," dedi ve yataktan çıktı.

Kendine ait tüm eşyaları alıp evden ayrılması bir dakikadan kısa sürdü. Yeniden ait olduğu kolların arasına dönmek için duyduğu arzuyu bastırmakta zorlandığı için evine girip sırtını kapıya dayadı. Onu bekleyen maili göndermeye gitmeden önce bir kere daha küçük bir kız olmuş ve gelip birilerinin onu kurtarmasını beklemişti. Ama bu defa o kadar şanslı değildi.

9. BÖLÜM

Birbirinden siyahla beyaz kadar farklı iki insanı bir araya getirip, onları bir yapabilen tek şey, aşktır. Tıpkı Mehmet Sancaktar ve Esmer'de olduğu gibi. Onlar, çiftlerin zamanla birbirine benzemeye başladığını söyleyenlerin tezini doğruluyordu.

"O perdeden uzak dur!"

Karısının itirazına rağmen perdeyi sonuna kadar açıp parlak güneş ışığının içeri girmesine izin veren Mehmet kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslandı. Çıplak bacakları kalçasına kadar açıkta olan karısının üzerinde sadece belini örten çarşaf vardı ve Mehmet onun tamamen çıplak olduğunu biliyor olmaktan mustaripti. Bebeksi, pembe tenine değen doğal ışıkla birlikte parıldayan Esmer'i dokunmadan seyretmek, kendine yaptığı tatlı bir işkenceydi.

"Talebin reddedildi."

Gözlerini ışıktan korumak isteyen Esmer yüzünü yastığına gömerken "Tam bir diktatörsün," dedi gülen bir sesle.

"Zaman, bana seninle başa çıkmanın yöntemlerini öğretiyor."

"Hadi oradan, sen zaten böyleydin."

"Sen de bana bu yüzden âşık oldun."

"Şu an bu durumu yeniden gözden geçirmem gerektiğini düşünüyorum."

"Sana yardımcı olmamı ister misin?" diyen Mehmet kollarını çözüp yavaş adımlarla yatağa doğru ilerlemeye başladı.

Havaya karışıp odanın her köşesine sinen şehvetin kokusunu ikisi de hâlâ alabiliyorken Esmer'in önce yanakları kızardı. Sonra da bedenindeki tatlı yorgunluğun ona hatırlattıklarıyla, parmak uçlarından tüm vücuduna hızla akın eden karıncaların varlığını hissetti. Bir kadın olarak zirveye çıkmış ve tatminlerin en güzelini yaşamışken itiraz edebilecek durumda değildi.

Başını kaldırıp oturur duruma geçti ve belindeki çarşafa sarılıp çıplaklığını gizlemeye çalıştı. "Hile yapıyorsun!"

"Hayır, anlaşmazlığa düştüğümüz konuya açıklık getiriyorum."

"Olduğun yerde kal!"

"Bana böyle emir verdiğinde dayanılmaz oluyorsun."

Kocasını tatlı bir gülüşle ödüllendiren Esmer'in bir anda yaşadığı farkındalıkla yüzündeki ifade soldu. Mehmet işe gitmek için hazırdı ve ona dikkatle baktığında sesindeki keyfin gözlerinde olmadığını fark etti.

Genç kadın "Hemen şimdi ne olduğunu söylüyorsun!" dediğinde Mehmet'in yüzündeki ifade daha da derinleşti.

Başka birisi bu ufak ayrıntıyı göremezdi. Ancak her noktasını hafızasına kazıdığı adamı çok iyi tanıyan Esmer onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Her ne olduysa ve beni her neye hazırlıyorsan onu, hem de fazla uzatmadan."

Mehmet itiraz edecek değildi. Anlatacaktı, ama öncesinde karısının da söylediği gibi etkiyi azaltmak için onu baştan çıkarma yöntemini kullanmak istemişti. Fakat yakalanmıştı.

"Bak çok da..."

"Hayır, beni avutmaya çalışma, bu beni daha çok geriyor," diyen Esmer için çıplaklığının önemi kalmamıştı. Üzerindeki çarşafı bırakıp yerde duran sabahlığını aldı ve üzerine geçirdi.

Mehmet bu defa konuşmak gibi bir zahmete girmedi. Arkasını dönüp pencerenin önündeki sehpanın üzerinde duran tabletini alana kadar Esmer çoktan yanına varmıştı.

"Davayla mı ilgili yoksa bizimle mi?"

Tabletin ekranını açan Mehmet sonra da onu genç kadına uzattı ve "Kendin bak," dedi.

Esmer de öyle yaptı. Eline aldığı tabletin renkli ekranında gördüğü ilk şey Zeynep Erdem'in adıydı. O anda ne hissedeceğini anlamıştı. Sinirlenecekti ve bunun için de kendine sonuna kadar izin verecekti. Gazeteci kızla kapanmamış bir hesabı vardı ve her ne olduysa onu da bahane olarak kullanacaktı.

Ne var ki yazının başlığını okuduğunda bir bahaneye ihtiyacı kalmamıştı. Sinirlenmesi saniyenin üçte biri kadar kısa bir zamanda gerçekleşti.

Büyük harflerle yazılmış olan *'Lanetli Miras'* başlığının devamındakileri okurken, doğru ifadeyle çileden çıktı.

"Güçer Öztürk'ün kendisi bile bu mirasın hakkı olmadığını düşündüğü için, paraya el sürmeden, savcı maaşıyla ortalama bir hayat sürüyor." Bundan sonrası çok daha berbattı. Ailesine ait en özel sırlar, herkesin okuduğu gazetede kalın puntolarla yazılmıştı. Öfkesini kontrol altında tutup gerisini okuyabilmek adına Esmer dişlerini birbirine geçirdi.

"Kardeşlerin arasının iyi olmadığı, onlara yakın herkes tarafından biliniyor. Sebep miras mı?""Peki genç bir kadın, bu büyük miras için mi öldürüldü?" sorusunu okuduğunda ise Esmer devamına tahammül edemeyeceğini anlayıp tableti yatağın üzerine fırlattı.

"Filiz Kelküt ve bizim hakkımızdaki tüm detayları yazmış. Onu ellerimle geberteceğim," diyen Esmer öfkenin şekil bulmuş hâliyle yürümeye başladığında Mehmet onu yakaladı.

"Sen cezaevine girersen beni başka kadınlar kapar."

"Onları da öldürürüm."

Tuttuğu karısının sakinleştirmek için omuzlarını okşayan Mehmet, yüzüne zorlama da olsa tatlı bir gülüş ekledi. "Hapisteyken bunu yapman zor olur, hem hangi birini öldüreceksin?"

"O zaman daha pratik olsun diye sadece seni öldürürüm."

"Tamam, ama önce son isteğimi yerine getir..."

"Hayır, beni durdurmaya çalışma," diyen Esmer kocasının işe yarayan dokunuşlarından kurtulmak için geri çekildi. "Bize ait en mahrem sırları ortaya dökmüş. Ah!Anlaşılan Güçer, ona yardımcı olmaya çalışırken biraz da sohbet etmişler."

"İşte bu yüzden onun hesabını görme işini ağabeyini bırakmalısın."

"Güçer asla onu öldürmez."

"Ama süründürür ki bu çok daha acılı olur," diyen Mehmet sağ kaşını havaya kaldırdı. "Sende bunu istemez misin?"

"Olmaz! Mantıklı hareket etmek ve bu işi Güçer'e bırakmak istemiyorum!"

"Ama senin yerinde ağabeyin olsaydı öyle yapardı."

"Hayır, onun Zeynep'e nasıl baktığını gördüm."

"İşte al sana uzak durman için bir sebep daha, bunu Güçer'e yapamazsın, mesele onun meselesi. Ancak yanında olabilirsin."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Esmer pes edercesine yatağın ucuna oturup başını kaldırdı ve kocasının yüzüne baktı. "Mantıkla değil duygularımla hareket etmek istiyorum."

"Zeynep Erdem'in yüzünden Güçer'le aranın açılmasını mı tercih ediyorsun?"

Kocası doğru söylüyordu, o gazeteci kızın hesabını görmek kesinlikle Güçer'in hakkıydı. Ancak ağabeyinin yeterince sert olması için elinden geleni yapacak ve neden Zeynep Erdem'in defterini dürmesi gerektiğini ona detaylarıyla anlatacaktı.

Uzanıp tableti aldı ve giyinmek için ayağa kalktı. Vakit kaybetmeden ağabeyinin yanına gidecek ve birlikte Zeynep Erdem'in icabına bakmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İyi olmayı denemişti. Ama maalesef bu dünyada kötüler kazanıyordu. Asla dediği Güçer bile onu yanıltmışken, bundan sonrası için kimse Zeynep'i ikna edemezdi.

Dünyanın düzeni de kanunu da belliyken, Zeynep neden kendini değiştirsin ki?

Aşkla ilgili verebileceği tüm sorulara ise tek cevabı vardı. Önce hayatta kalması gerekiyordu ve biliyordu ki aşk, apansız gelir ve insanı amansız bırakırdı. Bu yüzden bir kere daha kalbini değil, aklını kullanmayı seçmişti.

Maili gönderdikten sonra haber, internet sitesinde yayınlanana kadar gözünü kırpmadan beklemişti. Saat altı olduğunda da attığı başlık, büyük puntolarla ana sayfadan duyurulmuştu.

Aradan geçen bir saatte de neredeyse okunma rekoru kırmıştı.

Haberin altındaki yorumlarsa yaratıcı ve can sıkıcıydı. Okuyanların çoğunluğu miras kısmına takılmış ve kendilerine eğlenecek konu bulmuş olmanın sevinciyle coşmuşlardı.

Zeynep iki farklı duyguyu aynı anda yaşıyordu ve hangisine odaklanması gerektiğine karar veremiyordu. Gururlu ve mutluydu.

Düşlediği haberi yapmıştı. Bu ona istediği kapıyı açacaktı. Öte yandan kendini bir hain gibi hissetmekten kurtulamıyor, kazandıklarının yanında Güçer'i feda etmiş olmayı bir türlü kabullenemiyordu.

Ama adam zaten ona güvenmediğini söylemiş ve kendi yolunu belirlemişti. Böylece Zeynep de onu yanıltmamış oldu!

"Düşünmek işe yarasaydı, savaşlar olmazdı." Eve dönen Mimi dakikalardır kımıldamadan oturan kuzenini seyretmeye daha fazla dayanamayıp varlığını belli etti.

"Görmedin mi?"

"Neyi?" diye soran Mimi'ye elindeki tableti uzatan Zeynep vereceği tepkileri kaçırmamak için bakışlarını kuzeninden ayırmadı.

"Ortalığı kırıp geçmişsin." Mimi etrafına bakınıp tableti sehpanın üzerine bıraktı. "Hani kutlama için şampanya yok mu?" Zeynep başını iki yana sallayınca "Hadi beni yorma da ne olduğunu anlat," dedi.

"Bir şey yok, sadece sonucu bekliyorum."

"Hangi sonucu, savcının öğrenip kapını yumruklamasını mı yoksa tebrik telefonlarını mı?"

Zeynep kocaman açtığı gözlerini kuzenine dikti. Çünkü tam olarak kendinden sakladığı ama en çok korktuğu şeyi Mimi dile getirmişti. "Savcı öyle bir şey yapmaz!"

"Yapabileceğini ve bunu yapmaya hakkı olduğunu biliyorsun," diyen Mimi onu bileğinden tutup ayağa kaldırdı. "Hâlâ bir açıklama şansın varken, git anlat ona."

"Saçmalama, ne anlatacağım?"

"İşini yaptığını ve senin bu olduğunu." Mimi elini kaldırıp kapıyı gösterdi. "Seni anlar veya anlamaz, ama en azından denemiş olursun ve kendini suçlamayı bırakırsın."

Zeynep görmeyen gözlerle kuzeninin yüzüne baktı. Dün gece işini yaptığını söyleyen Güçer, Zeynep'ten onu anlamasını beklemişti. Şimdi neden Zeynep de ondan aynı şeyi istemesin ki? Ama bu neyi değiştirecekti ki? Bir kere birbirlerine ihanet etmişlerdi.

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Bunun cevabı, neden burada bu şekilde oturduğunun cevabıyla aynı," diyen Mimi genç kadının bir karara vardığını görünce

onu omuzlarından tutup kapıya doğru çevirdi. "Hadi, başkasından duymadan önce acele et."

Yanındaki sıcaklık, rahatsız edici bir soğuklukla yer değiştirdiğinde gözlerini açmıştı. Kollarının arasındaki boşluksa, soğuğun nedeni açıklıyordu. Düşünmeden yataktan çıkarken Zeynep'le yaşadığı anların bir rüya olmadığını bilen Güçer, onu mutfakta bulabileceğini düşünmüştü. Ne var ki daha odadan çıkamadan kapanan dış kapının sesini duymuştu.

Genç kadına yetişmek için hamle yapmış, sonra vazgeçmişti. Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ya da hâlâ kızgındı. Söz konusu Zeynep olunca, hangisi gerçek emin olamıyordu.

Gazeteci kıza biraz zaman tanıyacaktı, fakat vakti dolduğunda peşine düşecekti.

İlişkilerin isimlendirilmesini ve bağlılıkları sevmiyordu. Ama artık bu cümleye Zeynep'e kadar, diye ekleme yapabilirdi. Onunla olmak ve yargılayan tüm bakışlara hatta Esmer'e rağmen elini tutup insan içine karışmak ve ilişkilerinin bir adı olsun istiyordu.

Ona olan güvensizliği ve genç kadının geçmişine karşı duyduğu şüphe bakiydi. Fakat hepsinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaktı.

Güçer ona aman vermeyen zihnini kontrol altında tutamıyordu. Yeniden uyuması da mümkün olmayınca çalışmayı denemişti.

İçinde sessizce filizlenen, Zeynep'in geri dönme ihtimali de, sabahın ilk ışıkları kendini göstermeye başladığında solmuştu. Birkaç saat daha bekleyecek sonra kapısını çalacaktı.

Onlar birlikte güzeldi ve Güçer genç kadının yoksunluklarını biliyordu. Onu sevecek, kollayacak ve geleceğe dair güzel umutlar beslemesini sağlayacaktı.

Yeni günü karşılamak için sıcak kahvesiyle birlikte terasa çıkıp balkon pervazına yaslandı. Bundan sonraki sabahlar için dilediği iki şey vardı. Doğan güneşleri Zeynep'le karşılamak ve yeni güne gözlerini açtığında gördüğü ilk şey Zeynep olsun istiyordu.

Hafifçe tebessüm etti. Aşka teslim ve bir kadının kölesi olmaya gönüllüydü.

Keyfi yerinde olan Güçer için tek sorun Zeynep'in inadıydı.

Saat yediyi gösterdiğine göre, artık kapısını çalıp ona, bir daha arkasını dönüp gitmemesi gerektiğini kendi üslubuyla söyleyebilirdi.

Salona girip çıkış kapısına doğru yöneldiği esnada, yatak odasındaki telefonunun sesini duydu. Tam o tarafa döneceği sırada kapısı da çaldı. Kısa bir an için kararsız kaldı, ama geleni karşıladıktan sonra arayana geri dönüş yapabileceğini düşünüp yeniden kapıya yöneldi.

Bu saatte gelenin beklediği kişi olduğunu biliyordu. Zeynep'i görme ümidiyle adım atarken aslında aşkın nefretle kardeş olduğu gerçeğine doğru ilerlediğinden habersizdi.

Zeynep hırslarından dolayı sevilmeyenler kategorisinin müdavimiydi. Bundan hiç rahatsız olmamıştı. Arkasını kollamasının, hedeflerine kilitlenmesinin nesi yanlış olabilirdi ki? Üstelik onun zor ve yalnız bir hayatı olmuş, şartlar da Zeynep'i böyle bir insan hâline getirmişti. Hem kötülerin kazandığı bir dünyada iyi olmaya çabalamanın, ona göre bir anlamı yoktu.

Güçer'i beğenmiş, ondan etkilenmişti ve onun olduğu adamı sevmiş, bir o kadar da takdir etmişti. Bir de aralarında güçlü bir tensel çekim vardı. O kadar... Bunlar olduğu kişiyi değiştirebilecek kadar güçlü duygular değildi. Üstelik dışarısı, delici bakışları olan, kaslı, güçlü, ne olduğunu bilen, dik omuzlu, gamzeli ve güzel gülen adamlarla...

Aklındakileri silmek istercesine elini havada salladı. Hayır, kas yığını olan ama kafatasının içinde beyin taşımayan bir sürü adam vardı. Fakat hem bir kalbi hem de bir beyni olan erkek sayısı her geçen günle azalıyordu. Güçer de o azınlıktan biriydi.

Güçer'in sahip oldukları dışında bir de Zeynep'e yaşatıp hissettirdikleri vardı. Maalesef ki arkasından iş çevirmesi, adamın yaptı-

ğı güzelliklerin önüne geçmişti. Yine de Güçer bir açıklamayı hak ediyordu. Ayrıca Mimi haklıydı, oturup köşesinde bekleyeceğine yaşamalı ve sonuçlarına katlanmalıydı.

Kendini duyacaklarına hazırladığın sansa da, dairesinden çıkıp Güçer'inkine yöneldiği esnada cesareti kırıldı. Güçer'i bu şekilde hayal kırıklığına uğrattığı için pişmanlık gibi ezici bir duygunun tüm yakıcılığını hissetmeye başlamıştı.

Yazdıkları yanlış veya yalan değildi, işini yapmıştı.

Doğru şeyler düşünüyor olsa da kendini, ihanet etmiş gibi hissetmekten kurtaramıyordu.

Zamanla üstesinden gelmeyi ona öğrenecek ve bu duygusal karmaşayı geride bırakacaktı.

Seksi bir gülüş, uğruna savaştıklarının karşılığı olamazdı. Olmamıştı da zaten.

Zile basıp bir adım geri çekilen Zeynep, adam kapıyı açana kadar söyleyeceklerini kafasında tasarlamaya çalıştı. Ama konuya giriş cümlesini dahi bulamadı.

Kaçmak denilen şey varken üzerine yürümeyi ancak Zeynep gibi aptal cesareti olanlar yapardı. Çünkü kapıyı açan Güçer ona endişeyle ve böylesine güzel bakarken yaptığından utanmaya çok yakındı.

Güçer gerçek bir endişeyle "Hoş geldin, bir sorun mu var?" diye sorduğunda adamın haberi okumamış olduğunu anladı. Buna sevinmek fazla ikiyüzlülüktü ama elinde değildi.

"Sorun yok, sadece yorgunum." Zeynep'in sesi de söylediğiyle eşleşiyordu.

"Girsene."

Zeynep olduğu yerde ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı, sanki başka bir güç tarafından engelleniyormuş gibi yerinden bir milim bile uzaklaşamadı. Sadece üzgün olduğunu anlatan bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Girmesem daha iyi, sadece sana bir şey söylemem gerek."

Hareketleri tutuk ve isteksiz olan Zeynep konuşmak yerine tekrar susunca Güçer onu dikkatle inceledi. Genç kadının suratındaki ifadenin detaylarını görünce hisleri gibi keyfi de bir anda dağıldı. Ellerini cebine sokup öne doğru bir adım attı ve kapının dışına çıktı.

"Hadi Zeynep, seni dinliyorum. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Genç savcının sesi tüm hücrelerini alarma geçirmiş gibi teni ürperdi ve kalbi olması gerektiğinden daha hızlı atmaya başladı. Gücünü toparlamak için nefes veren Zeynep hayatının en büyük yalanlarından birini söyleyip "Yolunda. Bir sorun yok." dedi.

Gerçeği söyleyememişti.

Adamın sonbahar kokusu ciğerlerine ulaştığında gözlerini kapatmak ve anın tadını çıkartmak istedi. Bu kokuyu, yarattığı hissi, Güçer'in ona bakışını, dokunuşlarını ve savcıya ait her şeyi seviyordu. Üstelik Güçer gibi birisi insanın yanında olmalıydı, pek de karşına alınacak bir tip değildi.

Aralarında ne yaşanmış ne de konuşulmuş bir şeyler vardı. Ancak Zeynep'in göğsünde açılan boşluk, bazı şeylerin yaşanmasına da konuşulmasına da gerek olmadığının ispatıydı. Zamanın da bir önemi yoktu. Bir an, bir yıl bir ömür... Ne kadar değil, ne yaşandığına bağlıydı. Ve onlar, kısacık zamanda çok değerli anlar paylaşmışlardı.

Zeynep adamın kollarının arasına sığınmak gibi saçma ama bir o kadar da sıcacık bir isteğe karşı direnmekle o denli meşguldü ki Güçer'in konuştuğunu fark etmedi.

Hayır, kazandıklarına karşılık feda edeceği şeyin Güçer olmasını istemiyordu. Bunu tam da, onu kaybettiğini anladığı zamanda fark etmesi büyük haksızlıktı.

Ona ulaşmaya çalışan adam uzanıp güçlü elleriyle omuzuna dokundu.

Gözlerinin ıslandığını ve ağlamak üzere olduğunu fark edene kadar Zeynep o şekilde durup sadece Güçer'in yüzüne baktı.

"İçeri gel, biraz dinlen. İyi görünmüyorsun."

"Sadece yorgunum," diyen Zeynep haklıydı. Yoğun duygularının yükü ona ağır gelmeye başlamıştı. Yaptığıyla yaşadığı arasında sıkışıp kalmıştı ve birbirine üstünlük sağlamaya çalışan duygularının altında eziliyordu.

"Sana kendini iyi hissettirecek bazı hünerlerim var."

"Ah hayır!" diye inleyen Zeynep omuzlarını düşürdü ve Güçer'le ten temasını kesmek için bir adım geri çekildi.

Güçer'in zor bir rakip olması için silaha ya da başka bir donanıma ihtiyacı yoktu. Zeki, güçlü ve özgüveni yüksekti. Ayrıca eşsiz bir başarı öyküsüne sahipti. Ve Zeynep ona hayran olmanın çok ötesine geçtiğinin farkındaydı. Maalesef ki bunu anlamak için de geç kalmıştı.

Sanki düşüncelerini okumuş gibi Güçer de geri çekildi ve bakışları aralarındaki mesafeye aşıp genç kadınınkilerle kesiştiğinde öylece kaldılar.

Yakıcı bir sıcaklığın içine aktığını hisseden Zeynep hemen bakışlarını çevirdi. Verdiği bu tepkiler birçok nedenden dolayı kabul edilemezdi. Bu nedenlerin başında da, adamın az sonra ondan nefret edecek olması vardı.

"Hey burada ne yapıyorsunuz?" diye aralarına giren neşeli sesle birlikte ikisi de uykudan uyanmışçasına silkelendi. Zeynep'in dairesinin açık kapısından çıkan Mimi yanlarına geldi. Tanışmak istediğini belli edercesine de bakışlarını Güçer'e çevirdi. "Ben Mahmut, Zeynep'in kuzeniyim, siz de meşhur savcı olmalısınız."

"Mahmut sen misin?"

"Evet, ama herhalde imzalı fotoğraf istemek için böyle şaşkın değilsindir."

"Kusura bakma! Mahmut deyince ben Mahmut gibi birini görmeyi bekliyordum."

"Peki, bu gördüğün şeye nasıl bir isim verirdin?"

"Bilemiyorum!"

"Bazı insanlar, sizin gibi ismiyle bir bütün olmayı başaramıyor, maalesef."

Zeynep "O Mahmut yerine Mimi'yi kullanmayı tercih ediyor," deyip araya girdi.

"Memnun oldum."

"Bende öyle de, siz teyzeler gibi kapı önü muhabbeti mi yapıyorsunuz?" Mimi'nin dikkat çeken ilk özelliği rahatlığıydı ve o da bu özelliğini sonuna kadar kullanıyordu.

"Öylesine sohbet ediyorduk."

"Ee konunuz neydi?"

Ne yapmaya çalıştığını anladığı Mimi'nin koluna giren Zeynep oradan hemen uzaklaşmalıydı. Çünkü her şeyin böyle kalmasını ve Güçer'i hep gülümserken hatırlamayı istiyordu.

"Sohbetimiz bitmişti, hadi gidelim."

Neler olduğunu anlamakta zorluk çeken Güçer buyurgan tonlamasıyla, "Kuzenini yalan söylemekten kurtarıp buradan götürsen iyi olur," dedi. "Bana bir şey söylemeye çalışıyordu, ama anlaşılan vazgeçti."

Zeynep kendini savunmak için ağzını açmıştı ki, "Bensiz kutlama mı yapıyorsunuz?" diyen yabancı sesle birlikte susup dudaklarını birbirine bastırdı.

Asansörün önünde duran Esmer'in sesi öylesine gergindi ki çıkardığı titreşim bile duyulabiliyordu.

Kardeşinin ani gelişinden de önce yüzündeki kızgın ifadeye anlam yüklemeye çalışan Güçer'in kaşları ortada birleşti. Bir anda neşesi solup ihtiyatla gölgelendi.

Esmer'in muhatabı Zeynep'ti. Onlara doğru yavaş adımlarla ilerlerken her an genç kadının üzerine atlayacakmış gibi duruyordu. Ne yazık ki onun bunu yapabileceğinin de farkındaydı.

Oluşan sessizlik havada çatlamak üzere olan bir buz çanağı gibi asılı kaldı. Buna son vermek isteyen Güçer, kardeşine doğru bir adım atarken, ne yaptığını görebilmek için Zeynep'e döndüğünde, genç kadını yalvaran bir ifadeyle kendisine bakarken buldu. O an her ne olduysa onu duymak istemediğini söylememek için dudağının iç kısmını ısırdı. Çünkü konunun Zeynep'le ilgili olduğunu ve duyacaklarından hiç hoşlanmayacağını öngörebiliyordu.

Gözlerini Esmer'den kaçıran Zeynep başka hiçbir şey görmek istemiyormuşçasına bakışlarını Güçer'e çevirdi. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Gözlerini adamın bilgili ve yoğun bakışlı gözlerinden uzak tutmak için aşağı baktığında Güçer'in ellerini gördü. Gücün güzelliğini taşıyan elleri düzgün ve kemikliydi. Uzun uzun baktığı o elleri tutmak, tutunmak istedi.

'Sadece işimi yaptım, beni affet,' diye yalvarmamak için kendi üzerinde hâkimiyet kurmak için uğraşıyordu. Öte yandan Güçer'e söyleyenin kendisi olmadığı için hissettiği pişmanlıksa can yakıcıydı.

"Bir sorun mu var?"

"Tabii ki var ve o sorun şu anda tam karşında duruyor, sevgili ağabeyim," diyen Esmer'in sesi katıksız bir nefret taşıyordu.

"Bu gizemli havayı dağıtıp bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Söylemekten daha iyisini yapacağım." Esmer avuçlarının arasında tuttuğu telefonunu açıp birkaç tuşa bastıktan sonra Güçer'e uzattı. "Al kendin bak."

Genç savcı bir adım öne çıktı. Ancak uzanıp telefonu almadan önce bir açıklama talep edercesine Zeynep'e baktı. Genç kadın *'Yapma,'* diye yalvarırcasına başını iki yana sallamak dışında bir şey söylemeyince, bakışlarını kardeşinin görmesini istediği şeye yöneltti.

Haberin başlığını gördüğü ilk anda ne olduğunu anlamıştı. Fakat aklı doğrulunu ret ediyordu. Başını kaldırmadan gözlerini Zeynep'e çevirdiğinde yazılanlara inanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Soluğunun arasında "Lanet olsun!" diye mırıldandı ve okumaya devam etti. Her satır, öfkesine dökülen benzin gibiydi. Ve her bir kelime, sırtına saplanan bıçak darbesini daha derine itiyordu. Ama onu en çok yoran, yaşadığı hayal kırıklığıydı.

Güçer direnebilmek için dişlerini birbirine geçirdi ve kendine hakim olabilmek adına boştaki elini kemikleri çatırdayana kadar yumruk yapıp sıktı. Öfkesi cam parçalarına dönüşüp derisine batmaya başlamıştı.

Zeynep'le özel bir an paylaştıklarını sanıp annesiyle ilgili anlattıklarının ve daha fazlasının olduğu bölüme geldiğinde onu ele geçiren hiddetine daha fazla direnemeyince,tek ve sert bir hamleyle elindeki telefonu duvara fırlattı.

Her şey o kadar o hızlı gerçekleşmişti ki, Esmer ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan geriye doğru sendelemiş, Mimi de ufak bir çığlık atmıştı. Ancak duvara çarpan telefonun parçaları ayrı ayrı köşelere uçarken Zeynep hareketsiz halde ona bakıyordu.

Hızını alamayan Güçer genç kadına doğru ani bir hamle yaptı ama yine aynı hızla durdu. Öfkesinin en büyüğü kendisineydi. Yeniyetme bir ergen hatta salak gibi davranıp Zeynep'le ilgili pembe hayaller kurmuştu ki mantığının onu sürekli uyarmasına rağmen daha da ileriye gidip aşktan söz etmeye bile başlamıştı.

Kendisi gibi tıpkı bakışları da öldürücü bir silaha dönüşmüştü. Gözlerindeki tüm beyazlık, öfkesinin yansımasıyla kıpkırmızı olmuştu. Gazabı sadece Zeynep'i değil kendisi de dâhil tüm dünyayı yakabilecek kadar büyüktü.

Ağabeyinin yaşadıklarını gören Esmer "Bir laf vardır, kurttan post ayıdan dost olmaz," dediğinde Mimi ona karşılık vermek için öne atıldı.

"Hey ağzını topla ve hakaretlerini kendine sakla."

"Hakaret mi? Ben sadece durumu özetledim. Eğer bana kalsaydı benzetmeyi yılanı kullanarak yapardım. Fakat onlar bile zehri alınınca insanlarla dost olabiliyor." Esmer çenesiyle ve küçümseyen bakışlarıyla Zeynep'i işaret etti. "Ama ondan hiçbir şey olmaz."

"O sadece işini yaptı. Ne yani sen, sırf dostun diye, birini tutuklamaktan vazgeçer misin?"

"Vazgeçmem, ama onu kendi çıkarlarım için de kalleşçe kullanıp sırtından vurmam."

İkili sevdiklerini korumak adına didişirken Zeynep farkında olmadan yüzünü buruşturdu. Onun tam olarak yaptığı buydu ve kendinden nefret etmemesi mümkün değildi.

Güçer ise hislerini, suskunluğunun anlatmasını bekler gibi bakıyordu.

Aklını öfkesine teslim etmek istemeyen adamın bakışları kara delik gibi korkutucuydu. Fakat asıl ürkütücü olan görünüşüydü. Büyük, güçlü ve karşısındakini kolayca yutabilecek bir karartıya dönüşmüştü. Ne hislerini ne de düşüncelerini toparlamayı başaramıyordu. Kandırılmak, hem de güvenmeye bu kadar yaklaşmışken, oldukça lanet bir duyguydu.

Zeynep'in boğazında sözler düğümlendi. Keşke Güçer sessizliği seçmek yerine onu kızdıracak ve kendini savunmasına sebep olacak şeyler söyleseydi.

Adam sanki düşüncelerini duymuş gibi Zeynep'e döndüğünde olduğu yerde dikleşti. Yüzünde yalvaran ve af dileyen bir ifade vardı. Zamanı geri alsam ile başlayan tüm cümleler dilinin ucuna gelmişti. Fakat yapabildiği tek şey susmak oldu.

Güçer tam önüne geldiği Zeynep'e küçümseyen bir bakış attı. Sonra da "Sana röportaj için randevu almanı söylemiştim." derken hissettiği hayal kırıklığıyla sesi titredi. Asıl hislerini ele verense, seğiren çene kası ve patlayacakmış gibi hareket eden boyun damarlarıydı.

"Ben. Ben sadece işimi yaptım."

"İşini yaptın! Peki işin gereği haber yaptığın herkesle yatıyor musun?"

Esmer "Ne! Yattınız mı?" derken aynı anda Mimi "Hey savcı ağzı topla!" diye çıkıştı.

Zeynep ise daha sakin bir sesle "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama..." diyerek açıklama yapmaya çalıştı. Ancak Güçer'in onun konuşmasına izin vermeye niyeti yoktu.

"Herhangi bir duyguyu seninle heba edecek değilim, buna kızgınlık da dâhil. Değmezsin."

"Sen de sadece işini yapmaya çalışırken tüm hayatımı araştırmadın mı?"

"İkisinin aynı şey olduğunu düşünüyorsan bir daha düşünsen iyi olur."

Zeynep'in yüzündeki kan çekilmiş gibiydi. "Beni anlamaya çalış. Yazılanların hiçbiri..."

"Kes sesini!" diye haykıran Güçer yumruk hâlindeki elini, Zeynep'in yüzünün sadece iki santim yanından geçirip genç kadının arkasındaki duvara vurdu.

"Seni rahatlatacaksa bana da vurabilirsin."

"Bir daha sana elimi süreceğime onu kesip atarım."

"İleri gidiyorsun!"

Güçer silaha dönüşen gözlerini Zeynep'in gözlerine dikti ve bedeniyle genç kadının önünde bariyer oluşturdu. Açtığı kollarını da Zeynep'in iki yanından uzatıp onu kendiyle duvar arasına hapsedip "Yazık, daha ne yaptığını bile bilmiyorsun," derken Güçer en az patlamaya hazır bir bomba kadar tehlikeli ve tehditkârdı.

"Ne yaşadıysam, ne öğrenip duyduysam onu yazdım. Yani işimi yaptım, tıpkı senin de, benim hakkımda dosyalar oluştururken işini yaptığın gibi."

Zeynep'in üzüntüsü yerini öfkeye bırakıyordu. Güçer'in neler yapabileceğini görüyordu, ama adamın onu sindirmesine izin vermek istemeyen tarafı da onu rahat bırakmıyordu.

"Bir daha seni yakınımızda görürsem, yaşayacaklarını yazacak hâlin kalmaz."

Aklı Zeynep'e susmasını söylerken Güçer'in tehdidinin boş olmadığını görebiliyordu. O da mantıklı bir insanın yapması gerektiği şeyi yapıp dudaklarını birbirine bastırarak sustu. Çünkü adamın öfkesi ona çok tanıdık geliyordu. İnsanın ruhunu oyup geride hiç iyileşmeyecek yara bırakan hiddetin, nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Ama duygular başa bela olduğunda insanın hata yapmaya ne kadar meyilli olduğunu da yaşayarak öğrenmişti.

Sözlerinin anlaşıldığından emin olana kadar geri çekilmeyen Güçer son bir kez daha delici ve çelik kadar soğuk bakışlarını Zeynep'in gözlerine çevirdi. Çeyrek dakikanın ardından da önce ellerini sonra da bakışlarını çekip genç kadına arkasını döndü.

Yürümeye başladığında başıyla kardeşine onu takip etmesini işaret etti. Ancak eve doğru attığı ikinci adımında durup yeniden Zeynep'e döndü. Birçok duygu onu ele geçirmişti. Fakat içlerinden sıyrılıp onu teslim alan öfkesini bastırabilmesi söz konusu değildi.

"Sevilmeye ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm, oysa senin önce sevmeyi öğrenmen gerekiyormuş."

"Senin de dinlemeyi öğrenmek gerek!"

Güçer bu defa hadi oradan dercesine elini genç kadına doğru uzatıp "Gerçi dün gece de ben,senden istediğimi aldım," dedi ve konuşmasına ara verip düşünür gibi dudaklarını büzdü. "İkisi birbirini dengeler mi?" deyip yarım saniye sustu. Sözleri duygusallıktan bütünüyle arınmıştı. "Hayır. O kadar iyi değilsin. İşinin yatak kısmına biraz daha çalışman gerek."

Güçer aşağılayan bakışlarla son kez Zeynep'i süzüp genç kadının yeniden konuşmasına izin vermeden eve girdi.

Yaşadığı hayal kırıklığı büyüktü, fakat şaşırmamıştı. İçten içe böyle olacağını biliyordu. Ağırlaşan kalbi içinse, zamanın ona iyi geleceğini umut etmekten başka çaresi yoktu.

Neredeyse aşka inanmak ve ona kanmak üzereydi. Ama eğer kendini uçurumdan yuvarlanmış gibi hissediyor olmasaydı, aşktan geri dönmek için geç kalmadığını düşünecekti.

Güçer'in peşi sıra ilerleyen Esmer'in stresi önce midesini oradan da başını ele geçirmeye kararlıydı. İstediği şeyleri söyleyememesi ve ağabeyinin üzüntüsüne şahit olması, onu hasta eden başlıca nedenlerdi.

"Cinayeti üzerine yıkıp onu sonsuza dek hücreye kapattıracağım," diyen Esmer pencerenin önünde dikilen ağabeyinin yanına ilerledi. Onun tepkisizliği hepsinden daha çok can sıkıcıydı.

"Oldukça akıllıca bir plan!"

"Ama karanlıkta yolunu kesip onu bir güzel dövmeden içim soğumayacak."

İnanamayan gözlerle kardeşine bakan Güçer "Hakkında inceleme başlatmadan, sus," dedi.

"Hayır ya! Konu neden yine bana döndü?"

"Çünkü sen polissin, duygularından önce aklını kullanmalısın."

"İyi de ben duygularımla ondan uzak durmanı söylemiştim ki, görüyorsun ki haklı çıktım."

"Bende konu ne zaman, ben sana söylemiştim, kısmına gelecek diye merak ediyordum."

"Ne yani elime geçen bu fırsatı değerlendirmeyeceğimi mi sandın?"

Kardeşine dönen Güçer ona gülümsemeye çalıştı. Ancak hislerinden dolayı gülümsemesi yüz buruşturmadan öteye geçemedi.

"Maalesef bu defa sana itiraz edemeyeceğim."

"Hadi ama kendimi övme şansımı elimden alamazsın."

Güçer yerini terk edip koltuğa geçene kadar sessiz kaldı. Sonra da aklından geçenleri yüksek sesle dile getirip "Aslında yazdıkları yanlış değildi, yersizdi." dedi.

"Yersiz mi, kadın neredeyse tüm özelimizi bütün ülkeye açıkladı. Davayla ilgili detayları ifşa etti. Söylemekten hoşlanmıyorum ama bunları öğrenmek için de seni kullandı."

"Beni ona karşı doldurmak için uğraşma, zaten yeterince gergin ve öfkeliyim."

"Ama hiç de öyle görünmüyorsun, sakinliğin beni tedirgin ediyor."

Arkasına yaslanan Güçer sağ kaşını havaya kaldırıp "Aslında akıllı ve insan sarrafı olmadığımı öğrenmek, haklı olarak beni biraz sarstı," dedi.

"Senin bir suçun yok. Onun iyi bir oyuncu olduğuna eminim."

Öyle miydi?

Oteldeki ilk gecelerinden başlayarak, Zeynep'le birlikte olduğu her an sırasıyla gözünün önünde canlandı.

Zeynep'in ona otele gelmesini teklif etmesi, birlikte balkonda yedikleri yemek, kapısına gelip teşekkür etmesi, emniyetin otoparkındaki karşılaşmaları... Beyoğlu'nda geçirdikleri gece ve Zeynep'in anı köşesi olduğunu iddia edip buzdolabına astığı fotoğraflar. Kalkıp o fotoğrafları küçük parçalara ayırmamak için koltuğun kenarlarını sıkıp oturduğu yere gömüldü. Aklından geçeni yapacaktı, ama yanında Esmer yokken.

Güçer yaşadıkları her şeyi yanlış yorumlamış ve kendine genç kadına duyduğu ilgi için izin vermişti. Bu hepsinden daha çok canını sıkıyordu. Birkaç saat öncesinde yaptığı gelecek planlarını düşündükçe de bu his, rahatsız edici boyuta ulaşıyordu. Öte yandan Zeynep'in gözlerinde görüp ne olduğunu çözemediği şeyi de, ancak şimdi anlayabilmişti.

Evet, Zeynep iyi bir oyuncuydu ve Güçer ona kanacak kadar ahmaktı.

Onu sürekli uyaran mantıklı tarafını dinlemek yerine hikâyesindeki üzücü detayları ve genç kadının güzelliğinin karşı konulmaz olduğunu bahane edip, Zeynep'le birlikte olmuştu.

Düşündükçe sinirlendiğini ve öfkesinin bir deniz gibi kabardığı fark etti.

Filiz'in adını verirken Zeynep'e güvenebilmek için bir adım atmaya çalışmıştı. Oysa...

"Hey! Bana cevap versene. Ne düşünüyorsun?"

"Diğer ve çok daha ciddi problemlerimle nasıl başa çıkacağımı düşünüyorum."

Esmer onun ne demek istediğini anlayıp başını salladı. "Sence önce hangisi gelecek?"

"Bu da sorumu, tabii ki Sinan gelecek. Hatta kapıda beklediğine dair her türlü bahse varım. Sonra da tükettiği içki miktarına bağlı olarak ne zaman uyanırsa Cem gelecektir."

"Ah Cem! Yeminle sırf cenaze masrafı olmasın diye yaşıyor. Yoksa o kadar içkiye bir bünyenin dayanması mümkün değil."

Kuzeni Cem'le ilgili duygularını saklayamayan Güçer yüzünü buruşturup "Keşke en baştan seni dinleseydim." dedi.

"Sonunda kısa da olsa takdir edici bir cümle!"

"Bunun için Cem'e dua et, ona laf anlatmak yerine seni dinlemeyi tercih ederdim."

"Bununla yetinmeliyim sanırım."

"Kesinlikle," diyen Güçer ayağa kalkıp elini kardeşinin omuzuna koydu. "Biliyor musun, öte yandan acaba gazeteci kız doğru mu söylüyor diye düşünmeden edemiyorum."

"Cevabı duymaktan korksam da soruyorum, hangi konuda ona hak vermeye hazırsın?"

"Mirasın uğursuzluğu!" diyen Güçer yenilen bir savaşçının kederiyle omuzlarını düşürdü. "Başımıza gelenleri düşününce haklı olma ihtimali çok yüksekmiş gibi hissediyorum."

Ağabeyine karşı çıkmak için öne atılan Esmer bir anda vazgeçti. İyice düşündüğünde bu oldukça mantıklı bir soruydu ve cevabı korkutucu derecede yüzde yüze yakındı.

10. BÖLÜM

İhanete uğramış gibi hissediyordu. Ama buradaki 'gibi' çok gereksizdi. Güçer tam karşılığıyla ihanete uğramıştı. Üstelik Zeynep Erdem'e karşı yoğunlaşan hisleriyle sonuna kadar gitmeye hazırlanırken ki, bu da kendini budala gibi hissetmesinin sebebiydi. Fakat Zeynep'in hakkını yemeyecekti, rolünü iyi oynamış ve aklıyla gurur duyan Güçer'i alt etmişti.

Şok aşamasını yavaş yavaş geçip işin öfke kısmına ulaştığını hissediyordu. Bu da iyi haber demekti. Öfkesi, unutmasını kolaylaştıracaktı. Ya da Güçer öyle olmasını umut ediyordu.

Evinin salonunda volta atıp Zeynep'in her anlamda başına açtığı beladan, en az hasarla nasıl kurtulacağını bulmaya çalışıyordu.

Bugüne değin miras meselesini olabildiğince gizli tutmuştu. İşe bak ki bir günde tüm ülke konudan haberdar olmuştu. Üstelik az önce piyasa haberlerine göz atmak gibi bir hataya kalkışmıştı. Dedesinden ona kalan şirketin hisselerindeki düşüş, alarm durumuna geçmelerine sebep olacak boyuttaydı. Sıradaki halletmesi gereken mesele de buydu, ama şimdi önceliği ağabeyi Sinan'dı. Tabii bir de cinayet davasının açığa çıkan detaylarının, onlara vereceği hasarı hesaplaması ve ona göre bir yol izlemeleri lazımdı.

Esmer, iki numaralı ağabeyleri Sinan'la karşılaşmamak için gitmişti ki, işin iyi olarak adlandırabileceği tek tarafı buydu.

Beklediği anın geldiğini haber verircesine kapı zili çaldığında Güçer olduğu yerde durdu. Ağabeyine karşı istediği tepkiyi verebilmek adına güç dilenircesine derin bir nefes aldı. Sonra da hazır halde misafirini karşılamak için adım atmaya başladı.

Hiç tereddütsüz açtığı kapının ardında Sinan'ı gördüğüne şaşırmadı. Öte yandan gözlerine bakma gafletinde bulunduğu ağabeyine kızgın olmadığını fark etti. Bir yıldır ilk defa karşılaştığı Sinan'a karşı hissettiği tüm duygulardan geriye kırgınlık ve bir parça da özlem kalmıştı.

Rahat ve umursamaz görünmeye çalışan Güçer "Tam vaktinde." diyerek konuya girdi.

"Beni mi bekliyordun?"

"Bir ara gelmeyeceğini düşünmedim değil. Sonra senin asla değişmeyeceğini hatırladım."

"Beni yargılamak hoşuna gidiyorsa seni engellemeyeceğim."

Sinan, gözleriyle hemen hemen aynı renkte lacivert tonunda, üzerine tam oturan özel dikim takım elbisesi, kısacık kesilmiş saçı, tıraşlı temiz yüzüyle tam olarak bulunduğu konuma ait görünüyordu. Tavırlarıysa olması gerektiği gibi net, keskin fakat bir o kadar da güçlüydü. Yüzünde ise asla duygu ve düşüncelerini açık etmeyen bir ifade hâkimdi. Güçer zaman zaman onun böyle olabilmek için alıştırma yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Bu adama bir zamanlar hayrandı ve ne acı ki ona karşı değişmeyen tek duygusu da buydu.

Ağabeyiyle ilgili hislerini belli etmeye gönüllü olmayan Güçer "Seninle her hangi bir şey yapmak niyetinde değilim," dedi. "Hayatımda böyle bir yer kaplamıyorsun."

"Pekâlâ, meselemizi hemen halledelim ki bana daha fazla katlamak zorunda kalma."

"Seninle halledilecek bir meselem de yok."

"Haberler öyle söylemiyor ama."

Bir adım öne çıkıp ağabeyine diklenen Güçer "Mesele benim meselem," dedi nefretle. "Seninle bir ilgisi yok."

"Gerçekten bunu kapı eşiğinde mi tartışacağız?"

"Hayır, birazdan cehenneme kadar yolun olduğunu söyleyip kapıyı suratına kapatacağım."

"Ne kadar da olgun bir davranış!"

Güçer itiraf etmeliydi ki Sinan'ın tavırları şaşırtıcıydı. Alttan alacağını beklerken adamın aksi şekilde davranması işini zorlaştırıp onu hırçınlaştırıyordu.

Kabul edeceğinden değil ama uzun zamandır ağabeyinin gelip af dilemesini beklemişti. Şimdi anlıyordu ki, Sinan'ın böyle bir amacı yoktu, keza hiç de olmamıştı.

"İstediğini düşün, seninle konuşacak bir şeyim yok," diyen Güçer geriye doğru bir adım atıp kapıyı kapatmaya hazırlandı. "Şimdi. Canın cehenneme!"

Ondan daha hızı davranan Sinan elini uzatıp suratına kapanmadan önce kapıyı tuttu. "Kalıcı değilim, geldiğim yere geri gitmeden önce bu meseleyi ne yapacağını duymak istiyorum."

Ağabeyine direnmesinin bir işe yaramayacağını görebilen Güçer geri çekilince Sinan da içeri girdi.

"Sana bir açıklama yapmayacağım, zamanını boşuna harcıyorsun."

Salona varana kadar bekleyen Sinan sonrasında hışımla arkasını dönüp kardeşinin gözlerinin içine baktı ve "Kabul etsen de etmesen de ayı kanı ve aynı soyadını taşıyoruz," dedi kararlılıkla. "Bu mesela ayyuka çıkmış ve haberlerde adım geçmişken kayıtsız kalmamı bekleyemezsin. Ya o mirası ye, iç harca ya da TSK'ya bağışla!"

"Yapmazsam ne olur, şirkete el mi koyarsın?"

"Neden anlamıyorsun, sevgili dedemiz o mirası, işlediği günahların kefareti olarak sana bıraktı. Hem insanlara iyilik yapman hem de bir şekilde onun adını yaşatman için. Aramızda da bunu başarabilecek tek kişi sendin ve sen de, tam olarak onun istediği gibi davranıyorsun."

"Öyleyse bile bundan sana ne!"

"Bir veriyorsun ama yaptığın doğru hamlelerle on kazanıyorsun. Sonra da onu ihtiyaç sahiplerine dağıtıyorsun. Bana bıraksaydı tüm parayı olduğu gibi çoktan bağışlamıştım, Cem'e kalsaydı ya kumar ya da içki masasında bırakırdı. Esmer mirası redederdi..."

"Uzatma da asıl meselene geç. Sana tahammül sürem dolmak üzere."

Sinan bakışlarıyla yan daireyi işaret edip "Diyorum ki, başın yeterince dertte, onunla ilgilen." dedi. "El sürmediğin bir para yüzünden ülke gündemini boşuna meşgul etmeyelim."

"Başımdaki o derdi, beni dize getirmek için sen mi organize ettin?"

Güçer'in amacı kesinlikle Sinan'ı kızdırmaktı ve saniyeden daha kısa sürede bunu başardığını ağabeyinin gözlerinde gördü.

"Geçmişte, doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım. Tek amacım seni ve Esmer'i korumaktı. İnsan sevdikleri için bazen böyle şeyler yapar. Bu yüzden özür dileyecek değilim." Sinan bir adım geri çekilip ellerini açtı. "Duymak istediğin pişmanlığımsa, yaptıklarım için değil, fakat sonucunda yaşananlar ve onları durdurmayı başaramadığım için pişmanım. İnan bana Filiz Kelküt cinayetiyle bir ilgim yok, ama seni korumak için yapmam gerekseydi, yapardım."

"Sen de pişmanlığın da umurumda değilsiniz."

MİT'in başına geçen Sinan binlerce insanı yönetip ülkenin güvenliğini sağlayabiliyor, ama aynı başarıyı kardeşlerinde gösteremiyordu. Aralarında aşılmaz engeller oluştuğunu, Güçer'in kısılmış ve nefretle bakan gözlerinde görebiliyordu. Daha acı olanı, onu anlıyordu.

Kardeşinin bir süredir kesmediği belli olan saçı, gri tişörtü ve şortuyla zor zamanlar geçirdiği belliyken üzerine gitmeyecekti. Güçer her daim adı gibi güçlü ve cesur olmuştu. Sinan da buraya gerçekten haber yüzünden değil, onun nasıl olduğunu görmek için gelmişti. İyi görünmüyordu, ne var ki üstesinden geleceği belliydi. Sinan'a ihtiyacı yoktu.

"Umarım bir gün beni anlamak zorunda kalmazsın."

"Artık git!" diye buyuran Güçer görüşmenin bittiğini belli etmek için pencereye ilerledi.

Zamanın bile çözemediği şeyler vardı. Affetmek de bunlardan birisiydi. Sinan'a sarılmak için can atan kollarını göğsünde birleştirdi. Ağabeyine karşı duyguları değişmemiş olsa da düşünceleri acımasızdı. Neyse ki Sinan da gitmek için istekliydi. Aralarındaki tüm köprüler yıkılmış geriye izbe bir harabe kalmışken, ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu.

Her kalp kendine göre severdi. Kimi tutkuyla kimi şefkatle kimisi de Zeynep gibi aklını kalbinin önüne koyardı.

O, Güçer'e ihanet ederken her şeye birden sahip olmayı istemişti. Ne var ki başaramamıştı.

Kuzeninin onun için özenle seçtiği koltuğa çöken Zeynep, bu hâlinin yenilgiyi kabul etmenin resmi olduğunu biliyordu. İtirazı da yoktu, fakat susmak nedir bilmeyen kalbine keşke bunu anlatmanın bir yolunu bulabilseydi.

Bir an için kendini değiştirmek istemiş ve onu durdurması için Güçer'e gitmişti. Fakat o dosyalar... Annesi, babası, teyzesi ve akıl hastanesinde geçirdiği beş ay...

Geçmişinden utanmıştı. Hayatında kusurlar, eksikler ve yoksunluklar vardı. Zeynep onları yamalayarak bugüne kadar gelmişti. Ama sonra Güçer farkında olmadan, o yamaları yerinden sökmüş ve tüm yaralarını kanatmıştı.

Ciğerlerini çok ihtiyaç duyduğu havayla doldurdu ve keskin bir acı bekledi. Saniyeler sonra da kalbini delen bıçak darbelerini hissetti. Acısını bastırmak istercesine ayaklarını koltuğun üzerine alıp kollarıyla dizlerini sardı. Olmaması gerektiği halde canı çok yanıyordu. Geçmişin, onun üzerinde hala bu denli etkili olmasına izin vermesi büyük hataydı.

Mimi yumuşak sesiyle "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorduğunda Zeynep başını kaldırmadan ıslak gözleriyle kuzenine baktı.

"Çok canım yanıyor, bunu geçirmenin bir yolu var mı?"

"Üzgünüm, aşkın huyu budur. Can acıtır!"

Zeynep dudaklarını yakan ateşe inat ağır ağır "Aşk!" diye mırıldandı.

"Aşk ya!" Mimi kuzeninin önüne gelip dizlerinin üzerine çöktü ve Zeynep başını kaldırıp ona bakana kadar bekledi. "Aşk derinin altındaki bir yara gibidir. Ne zaman ki kaşırsın işte o an, acıtmaya başlar."

"Ben, Güçer'e ve sahip olduğu her şeye hayrandım. Gücüne, dürüstlüğüne hatta huysuzluğuna bile." Çenesini dizlerine dayayan Zeynep başını salladı. "Onunla olmayı seviyordum, keyifli ve rahattım. Üstelik yanındayken kendimi güvende ve iyi hissediyordum."

"İşte bunlar aşkın ilk evreleri. Ne zaman ki kaybettin, o zaman da irin dışarı çıktı."

"Yani diyorsun ki, ben ona âşıktım ama kaybedene kadar bunu fark etmedim."

"Ben değil, aşkın sözlük tanımında öyle yazıyor."

Bir anda meraklanan Zeynep kendini unutup kuzenine "Sen aşk hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bizim de kendimize göre bazı yaşanmışlıklarımız var."

"Peki, sonra ne oldu da ben o yaşanmışlıklara hiç denk gelmedim."

"Burnumdaki kemikle birlikte kalbimi de aldırdım."

Zeynep "Ben de ciddi ciddi seni dinliyorum," derken arkasına yaslandı.

"Sen beni değil, kalbini dinle ve bundan sonra ne yapacağına karar ver." Mimi sakince ayağa kalkıp ellerini cebine koydu. Sesinin yargılayıcı tonda çıkmamasına özen göstererek "Madem ona hayrandın ve onunla mutluydun, neden yaptın?" diye sordu.

"Çünkü kalbimi değil aklımı dinledim. Çünkü başında dikildiğim mezara bakıp bugünler için kendimi söz verirken, daha beş yaşında küçük bir çocuktum. Ve o kız çocuğunun buna ihtiyacı vardı."

"O zaman bir kutlama yapalım. Baksana istediğine ulaştın ve dikkatleri üzerine çektin. Yakında beklediğin terfiyi alır ve sözünü yerine getirmiş olursun."

Zeynep dalgın gözlerle kuzeninin yüzüne baktı. Haklıydı. Ama o kutlama yapmak değil sadece ağlamak istiyordu.

Sanki kalbi büyümüştü ve göğüs kafesi ona dar geliyordu.

Bir damla yaş, göz pınarlarından akıp yanağın aşağıya süzülmeye başladığında Mimi yanına gelip oturdu ve genç kadının başını omzuna yasladı.

"İyi haber aşk acısı öldürmüyor, kötü haberse acı çektire çektire süründürüyor."

"Bana kesinlikle âşıksın, demekte ısrar ediyorsun yani!"

"Kesinlikle."

"Peki, bundan nasıl emin olacağım?"

Mimi içine çektiği nefesi bırakıp bilmiş bir tavırla "Bundan sonra yapacaklarından," dedi.

"Ne yapacağım ki?"

"Yapmam dediğin her şeyi!"

Zeynep kuzeninin ne anlatmaya çalıştığını anlayacak durumda olmadığı için kendini zorlamadı. Onun yerine "Yapabilseydim, Güçer'in gözlerinde gördüğüm o hayal kırıklığını silmek isterdim," dedi.

"O zaman onu yap."

"Yapamam. Hem ben istesem bile o buna izin vermez."

Mimi 'Sen öyle san,' dercesine gülümsedi, ama aklı da kalbi de karmakarışık olan kuzenine bir şey söylemedi. Sadece ona yalnız olmadığını ifade edercesine daha sıkı sarıldı. Nasılsa zamanı gelip acısı katlanamaz olduğunda Zeynep ne yapması gerektiğini bulacaktı. Çünkü o zaman aklı tamamen devre dışı kalacak ve kalp yolunu bulacaktı.

Dünya dönüyor, zaman geçiyor ve yaşam devam ediyordu. Zeynep de kendini kalabalığın içine bırakıp hayata karışmıştı. Fakat ne yediği yemeğin ne içtiği suyun ne de soluduğu havanın anlamı vardı. Her şey tatsız, tuzsuz ve eksikti. Daha az gülüyor ve daha çok susuyordu.

Zeynep'in onu dinlemediğini fark eden Sinem ikinci kere sorusunu tekrarlamasına rağmen bir cevap alamayınca öne doğru uzandı. Restoran penceresinin dışındaki manzarayı seyrediyormuş gibi duran ama aslında hiçbir şey görmeyen Zeynep'in omzuna dokundu.

"Sen iyi misin?"

Sinem'in dokunuşuyla silkelenen Zeynep "Efendim, ne dedin?" diye sordu.

"Ama sen daha gelmemişsin ki!"

"Nereye?"

Sarı saçlarını arkaya savuran Sinem "Hadi anlat," diye buyur· "Neler oluyor?"

Giydiği beyaz bluz ve siyah kumaş eteğin içinde kendini rahat hissetmeyen Zeynep sorunun, giydiklerinde olduğunu söylemeye hazırlandı. Ancak ondan önce davranan zihni, yanağında minik gamzesi olan, az gülen ama derin bakan adamı gözlerinin önüne getirince sustu.

Kendine 'Hayır, düşünme!' dediyse de geç kalmıştı. Güçer yine tüm belleğini istila etmişti.

Gözlerini sıkıca kapatıp iki saniye bekledikten sonra yeniden açtı ve ondan bir cevap bekleyen arkadaşına döndü. Zeynep yalan söyleyecekti ya da doğrunun ne olduğunu o da bilmediği için aklına gelen ilk cevabı verecekti.

İnandırıcı olabilmek için önce önündeki bardağa uzanıp birkaç yudum su içip yutkundu ve "Gelen teklifi düşünüyorum." dedi.

"Kabul edeceğin teklifin nesini düşünüyorsun?"

"Kabul mü edeceğim!"

"Hayır diyecek kadar şuurunu kaybetmediğini umuyorum."

Zeynep başını çevirip bir kere daha pencerenin ardındaki manzaraya baktı. Ama neyse ki öğlen güneşinin altında nazlı nazlı akan denizi bu defa görmeyi başardı.

"Ya altından kalkamazsam." diyen Zeynep'in aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

"Hey orada dur bakalım! Ülkenin ikinci büyük kanalından, Genel Yayın Yönetmen Yardımcısı olman ve akşam haberlerini sunman için teklif aldın. Bu ne demek biliyor musun, birkaç sene tecrübe edin, sonra seni en tepeye koyalım."

"İyi de ben en tepede olmak istemiyorum ki?"

"Sen?" diyen Sinem kolunu masanın üzerine koyup öne doğru eğildi. "Sadece yazı işleri şefi olabilmek için yaptıklarını biliyorum. Lütfen bana inandırıcı bir şeyler söyle ki, sana kanmış gibi yaparken daha az saf görüneyim."

"Bizim gazeteden ayrılamam."

"Bana bunun tam karşılığını söyler misin?"

Zeynep önemli değilmişçesine omzunu sallayıp arkadaşına döndü ve yalanını devam ettirerek "Bunca emeğin ardından oradan ayrılamam," dedi.

"Hadi ama bırak terfiyi sana daha büyük bir oda teklifinde bile bulanmayan bir yerde ne diye zaman harcayacaksın ki?"

Sinem, arkadaşının bu tavrıyla ilgili fikir yürütemiyordu. Patronları kör olabilirdi. Çünkü ellerinin altındaki bu cevheri yokmuş gibi kabul ediyorlardı. Onun başka teklifler aldığını bilmelerine rağmen Zeynep'e kalması için ricada bile bulunmamışlardı. Hatta Sinem mantıklı biri olmasaydı, Zeynep'in gitmesini istediklerini düşünürdü.

Zeynep son kararını vermiş gibi kendinden pek de emin olmayan bir sesle "Sadece biraz daha beklemek istiyorum," dedi.

Duygularını gizlemek için yeniden su bardağından medet uman Zeynep'e dikkatle bakan Sinem pes edecek gibi görünmüyordu.

"Peki diğer mevzuya geçelim. Gündemi sarstın, dikkatleri toplayıp onlarca tebrik ve teklif aldın. Hani senin heyecan ve mutluluğun? Yok. Seni tanımasam üzgün olduğunu sanacağım."

Zeynep üzgün müydü?

Cevabın hayır olması gerekiyordu, ama değildi. Gözünün önünde Güçer'in hayal kırıklığıyla dolu bakışları, kulaklarında Mimi'nin aşkla ilgili söyledikleri varken, mutlu olması mümkün görünmüyordu.

Farkında olduğu tek şey, ağırlaşan kalbinin ağrısı her an biraz daha artıyordu. Hayat enerjisi çekilmiş, onu o yapan her şey elinden alınmış ve geriye ruhsuz bir beden kalmıştı.

Bu durumu değiştirmek için ne yapabilirdi ki?

Hiçbir şey!

Bir gün daha bitmek üzereydi ve Zeynep buna sevinecek kadar acizdi. Sanki geçmişi çok parlakmış gibi bir de gelecekten medet umuyordu. Ama elinde değildi. Bugünlerin bir an önce bitmesini istiyordu. Uyusa ve uyandığında aradan haftalar geçmiş ve o yine eski Zeynep olsa.

Eski Zeynep nasıldı?

Mesela, Sinem'in tüm itirazlarına rağmen az önce reddettiği teklifin gururuyla sürünürcesine yürümek yerine uçardı.

Ayağındaki stiletto ayakkabıları, dar paça kumaş pantolonu ve sarı bluzuyla tam da Ayşe gibi görünüyor, şık ve kaliteli duruyordu. Ancak iç dünyası, enkazdan farksızdı.

Dakikalar önce karşısında oturduğu adamlara *'Teklifinizle beni onurlandırdığınız için teşekkür ederim, ama maalesef ki kabul edemeyeceğim,'* dediğinde ona sanki iki kafası ve kocaman bir kuyruğu varmış gibi hayretle bakmışlardı. Bunun için onları suçlayamazdı.

Omuzları düşmüş, sıktığı ellerini de cebine sokmuş hâlde yürüyen Zeynep kimse onu anlamadığı için de üzgündü. Güçer'in sırtına basıp haberi yaparken ki amacı bu değildi. Dikkatini çekmeye çalıştığı kişi ve olmak istediği yer bambaşkaydı.

Şimdi ne yapacaktı?

Hiç.

Yürümeye devam etti.

Dört gündür Güçer'i görmemiş sesini de duymamıştı. Bir bağımlı için bu sürenin ne kadar uzun olduğunu ancak yine bir bağımlı anlardı. Peki Zeynep, sonucun böyle olacağını bilse yine yapar mıydı? Güçer'i özlüyor, ona ihtiyaç duyuyor ve kalbi çok acıyor olmasına rağmen Zeynep kendini tanıyordu. Belki şimdi değil, ama sonra muhakkak o haber yine yapardı.

Gelen mesajın sesini duyduğunda yürümeyi bıraktı ve kolunun altına sıkıştırdığı çantadan telefonu çıkardı.

Bir banka ya da indirim tanıtımıyla karşılaşmaya hazırladı kendini. Yoksa kalbi bir dua gibi Güçer'in adını fısıldıyordu.

Ancak mesajın XYZ diye kaydettiği kişiden geldiğini görünce uzunca bir sürenin sonunda, nihayet acıdan başka bir şeyler hissetmeyi başarıp heyecanlandı. Dört gündür ona ulaşmasını beklediği XYZ'nin harekete geçmiş olmasından kaynaklı sevinmişti. Bu uğurda Güçer'i feda etmişti. Şimdi mükâfatını alma zamanıydı.

Olduğu yerde durup aç düğmesine bastı. Ve ardından gördüğü dört kelimelik cümleyle kırılan düşlerinin sesini duydu.

'O teklifi kabul et.'

XYZ, bunu yazmak yerine,keşke bir silah alıp Zeynep'in kafasına sıksaydı.

Mert ve Esmer gerekmedikçe birbirleriyle konuşmadan aynı masada çalışırken onları bulundukları durumdan kurtaran aniden açılan kapı oldu.

Heyecandan kapıyı tıklatmayı unutan genç polis memuru içeri girmeden açtığı boşlukta dikilip "Bunu görmeniz gerekiyor," deyince ikisi de senkronize şekilde peşine takıldı.

Bilgi işlem odasına girene kadar kimse konuşmadı. İçeri girdiklerinde ise burnunun üzerine düşen gözlüğünü orta parmağıyla gözlerine doğru iten bölüm şefi onları karşıladı.

"Onu bulduk."

"O, derken kastettiğin umarım katildir."

Omzunun üzerinden Mert'e bakan Bilgi İşlem Şefi Yücel "O işi size bırakıyorum," deyip önündeki ekranın açılması için düğmeye bastı.

Ekrana yaklaşan Mert ve Esmer onu görür görmez tanıdı. Sarı saçları, uzun ince boyuyla hemen fark edilen Filiz Kelküt tüm endamıyla kaldırımda yürüyordu. Görüntü sadece yedi saniyeydi. Yine de bu önemli sayılabilecek bir detay olabilirdi, ne var ki Yücel'in heyecanına ortak olmayı başarmalarına yetecek kadar değildi.

Görüntü durduğunda Yücel de onlara döndü. İki komiser de detayı fark etmemiş, aynı durgun ifadeyle Yücel'e bakıyorlardı.

"Başa alıyorum. Lütfen dikkatinizi çeken ilk şeyi söyleyin."

Mert bir adım öne çıkıp adamın görüntüyü yeniden başlatmasıyla ekrana doğru eğildi. "Üzerindekiler Sadık'la karşılaştığındakilerle aynı."

"İşte bu komiserim! Çünkü bu görüntü o karşılaşmadan üç saat sonrasına ait."

"Bavulu ve çantası yok."

Yücel bu defa Esmer'e döndü ve başarısını kutlar gibi "Evet yok lar." dedi.

"Çaldırmış olabilir, bunu araştıralım. Peki, burası neresi?"

Yücel asıl bilgiyi vermeden önce komiserlerin yüzüne baktı. Artan gerilim onu tatmin etmişti. "Burası Savcının evinin bulunduğu sokak!"

Kaşlarını gözlerinin üzerine düşüren Esmer "Güçer Öztürk olan savcı mı?" diye sordu. "İyi de savcının evinin bulunduğu sokakta ne işi var?"

Bir elini ensesine diğerini beline oyan Esmer kendi etrafında yarım daire çizip Mert'e döndü. "Şimdiye kadar duyduğum en mantıklı soru!"

"Biz 21 Haziran sabahından 22 Haziran akşamına kadar Filiz Kelküt'ün ne yaptığını bulmaya çalışırken, aslında o, bavulu ve çantası olmaksızın,Güçer'in evinin önünde mi geziyordu?"

Durumu kısaca özetleyen Mert'e odaklanan Esmer "Onu takip ediyor olması, sana mantıklı geliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Esmer bu defa arkalarındaki polis memuruna döndü. "Bakın bakalım, Filiz Kelküt çantalarıyla ilgili hırsızlık ihbarında bulunmuş mu?" Polis memuru aldığı emri yerine getirmek için çıkarken Esmer de Yücel'e döndü. "Bu görüntünün devamında bir şey yok mu?"

"Bu Mobese kaydı, devamı yok. Biz savcının bina ve sokağındaki özel mülkiyete ait kameraların 22 Haziran öğleden sonrasına ait görüntülerini kontrol ettik sadece..."

Yücel'in cümlesini tamamlamasını bekleyemeyen Esmer "Pekâlâ," dedi. "Şimdi de 21 Haziran'a ait olanları da izleyebilmek için izin çıkartalım."

Mert ortağını onaylamak için başını salladı. İlk defa edindikleri bir ipucuyla bu denli heyecanlanmıştı. Çünkü içindeki ses, onları sona götürecek ilk adımın bu olduğunu söylüyordu.

Güçer kafasının içinde dörtnala koşan düşüncelerinin peşinden giderken aynı zamanda duygularından da kaçıyordu. Zeynep Er-

dem ona çelme takmıştı ve tam beş gündür keşmekeşe dönen hayatını toparlamakla uğraşıyordu.

Recep kudurmuş ve Zeynep'e davayla ilgili verdiği bilgilerden dolayı ona çıkışmak istemişti. Ne var ki adamın haklı olduğunu bilse de Güçer ona izin vermemişti. Evet, Zeynep'e söylememesi gereken şeyler söylemişti, ama genç kadının hakkını yemeyecekti. O da iyi bir gazeteci olduğunu kanıtlamış ve ufak bilgilerin peşine düşerek büyük sonuçlara ulaşmıştı.

Olaya yeni bir bakış açısıyla bakmaya çalışan Güçer'in iyi diye adlandırabileceği tek şey, objektifliğini yeniden kazanmış olmasıydı. Zeynep'in geçmişinde gizli olan bir katili ararken, yanlış yola sapmış ve ortaya çıkan hazin hayat hikâyesiyle kendini genç kadına yakın olmak zorunda hissetmişti. Öyle ki bunun için gereğinden fazla istekli davranmıştı.

Baş etmekte zorlandığı ilk konu duygularıydı ki, onu zamana bırakmaktan başka çaresi yoktu. Diğer mesele ise kuzenleriydi. Başta Cem olmak üzere hepsi başına üşüşmüştü.

Şimdi karşısında dikilen Cem iyi görünmek için ne kadar çabalasa da bağımlılıklarının yan etkileri kendini göstermeye başlamıştı. Gözleri ancak bir ölü balığınkiler kadar canlı olan adam sadece deri ve kemikten oluşuyor ve fazla sağlıksız görünüyordu.

Onunla görüşmeyi beş gün sonra kabul eden Güçer evinin salonundaki koltukta rahatça otururken, Cem ayakta dikilip hesap sormaya geldiğini belli eder şekilde konuşuyordu.

"Önümüze üç kuruş atıp bizi susturamazsın!" diye haykıran Cem istediğini almadan gitmeyecekti. "Senden hakkım olanı, mirasın dokuzda birini istiyorum."

"İsteyebilirsin tabii, seni engelleyemem."

"Ve sen de onu bana vereceksin!"

Güçer sağ kaşını havaya kaldırıp iyice arkasına yaslandı. "Sana zaten yeterince iyilik yapıyor ve hesabına düzenli olarak para yatırıyorum."

"Hadi oradan! İyilikmiş. Sus payından bahsediyorsan onu git sokaktaki dilenciye ver."

Sabrını sabit tutmaya çalışan Güçer artık zorlanmaya başlıyordu. "Bunu da yapabilirim, sonuçta para da keyif de benim."

Kendine hâkim olmak gibi bir yetisi ve niyeti bulunmayan Cem, koca bir adımla Güçer'in önüne geldi. "Seni gebertirim, benimle oyun oynama."

"Söylesene benim olan şeyi neden sana vereyim?"

"Senin olan mı?"

"Aksini iddia edecek kadar aptal değilsindir, umarım."

"Öyle mi?" diye haykıran Cem'in sesiyle neredeyse camlar sallandı. "Senin anan yüzünden benin annemin çektiklerinin vebalini ödemek zorundasın."

Saniyeden daha kısa sürede yerinden fırlayan Güçer tek hamleyle boğazına yapıştığı Cem'i geriye doğru itip duvara yasladı ve parmakları arasında tuttuğu adamın boğazını sıktı. Nefessiz kalan Cem'in büyüyen gözlerinin içine bakarken öfkesine teslim olmuş haldeki Güçer'in sesi hislerinin yansıması gibiydi.

"Bir daha annemle ilgili tek kelime edersen, bu şekilde gözlerinin içine bakarak seni gebertirim," deyip tutuşunu daha da sertleştirdi. "Beni anladın mı?"

Cem karşılık olarak hızla ve yapabildiği kadarıyla başını aşağı yukarı sallayınca Güçer nefes alması için parmaklarını biraz da olsa gevşetti. "Eğer önüne attığım sadakayla yetinmeyeceksen onu da keserim."

Bir kere daha boğazındaki elinin yardımıyla duvara sıkıştırdığı Cem'i bıraktı. Oksijensiz kalan ciğerlerini şişirmek için uzun uzun nefes alan adamın gırtlağı kupkuru olmuştu.

Dizlerinin üzerinde yere çöküp toparlanmaya çalışırken tepesinde dimdik duran Güçer "Şimdi defol ve aldığınla yetinmesini bil," dedi sakin ama sert sesiyle.

Çok uzun zamandır bunu yapmak istiyordu. O günün bugün olması ise şaşırtıcı değildi.

Cem'in zorlanarak yerinden kalkmasını ve öksürerek salondan çıkmasını nefretle seyretti. İlk raundu kazanmıştı ama bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu.

Annesine ait özel anların bu şekilde ayyuka çıkmasına sebep olan Zeynep'e duyduğu öfke ise her şeyin önüne geçmişti. Belki de boğazını sıktığı o olmadığı için hâlâ rahatlayamamış, aksine ateş topuna dönmüş gibi hırsı büyümüştü.

Onun da sırası gelecekti. Ama bunun için Güçer'in zamanı ihtiyacı vardı. Genç kadına karşı hissettiği öfke beraberinde özlemi de büyütüyordu. İki zıt duygunun arasında sıkışan Güçer'in öncelikle bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Güçer neyse ki hala şuurunu kaybetmemişti. Lakin hissettiği birbirinden farklı ve bağımsız duygular o denli güçlüydü ki, hâlâ nasıl sakin kalabildiğine kendisi de inanamıyordu. Ama en çok da saflığına mı yoksa düştüğü pozisyona mı, öfkeli olduğunu bilememek canını sıkıyordu.

Zeynep Erdem her anlamda onu alt emişti.

İşte bu onu deli ediyordu.

Güçer'i düştüğü cendereden kurtaransa Esmer'den gelen telefon oldu. Bir süredir önemli diye adlandırabilecekleri bir gelişme yaşanmamıştı. Kardeşinin, maktul Filiz'in yeni bir görüntüsünü bulduklarını söylerken ki heyecanı Güçer'i de etkisi altına almıştı. Üstelik görüntüde, maktul herhangi bir yerde değil, onun evinin sadece on metre yakınındaymış.

Sonuca ulaştıramadığı tüm sorunlarını olduğu gibi bırakıp emniyete gitmek için telefon ve anahtarlarını alıp evden çıkmak için kapıya yöneldi. Zihni fazlasıyla doluydu. O nedenle açtığı kapıdan çıktığı ilk an onu seyreden karartıyı fark etmedi.

Sanki birisi kulağına, onun orada olduğunu fısıldadı. Güçer de öyle olmasını umarcasına arkasını döndüğünde onu gördü.

Üst kata çıkan merdivenlere oturmuş ve iki yana açtığı bacaklarının arasında ellerini birbirine sürten Zeynep pek de iyi görünmüyordu.

Olduğu yerde kalan Güçer ise genç kadına çok da dostane şekilde bakmıyordu, fakat kötü ya da korkunç da değildi. Öyle ki, sakin bile sayılabilirdi.

Güçer tıpkı görüntüsü gibi aynı sakinlikle "Günaydın," dediğinde neredeyse gülümsemek üzere olan Zeynep'i durduran,ifadesini aniden sertleştiren adamın beklenmedik anda "Günaydın, diyorum ama bu bildiğimiz anlamda günaydın," demesi oldu. "Altında başka anlamlar arayıp gazete köşeni boşuna işgal etme."

"Sen şaka da mı yapabiliyordun!"

"İnanamayacaksın ama bu şaka değildi. Uyarıydı. Hem de dikkate alman gereke bir uyarı."

"Ah yapma lütfen!"

"Söylesene, neden yine karşıma çıktın, yatacak adam mı, yapacak haber mi, arıyorsun?"

Güçer'in kin dolu sesi, sert bir tokat gibi Zeynep'e çarptığında, adamdan kaçınmamak için sarf ettiği tüm çabayı aldı götürdü.

"Sadece bağrışma sesleri duydum ve seni merak ettim."

"Bilmediğin bir olay değil. Haber değeri taşımıyor."

"Sözlerinle canımı acıtamazsın."

Tuttuğu anahtarı avucunun içinde çeviren Güçer'in kini diğer her şeyin önüne geçmişti. Bunu belli eden bir sesle "Merak etme, timsah derisine sahip olduğunu biliyorum." dedi.

Pişman olacağı şeyler yapmak istemeyen Güçer dişlerini birbirine geçirip yürümeye başladı. Şakaklarındaki damarlar şişmiş, burun delikleri büyümüştü.

Cem gibi bir adamın ağzına annesinin adını verenin, bu kadın olduğunu unutmadıkça ona duyduğu öfke ve nefreti sürekli besleyecekti.

Diğer hislerinin ise, canları cehennemeydi.

Kabul, şimdi zorlanıyordu, ama gelecekte illaki genç kadını unutacaktı. Sonuçta aldatılan tek adam o değildi.

Güçer'in karşısına çıkmak için verdiği uğraşın ardından kolayca pes etmeye yanaşmayan Zeynep ani bir hamleyle yerinden kalktı. Koşarcasına attığı iki büyük adımın ardından yürümeye devam eden adama yaklaştı, ama ona dokunmadı.

Kırılgan ancak kararlı bir sesle "Anlatmama izin ver lütfen." dedi.

Güçer ifadesiz yüzüyle ulaşılmaz görünüyordu. Aslında Zeynep'e yarım kol mesafesi kadar yakındı, ama yaklaşabilmesi için çok uzaktı.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Sadece dinle beni."

Yürümeyi bırakıp Zeynep'e dönen Güçer, genç kadının üzerine doğru eğilirken gözlerinden ateş saçıyordu.

"Biliyorum işini yaptın ki, tebrik ediyorum oldukça da iyisin. Şimdi benden uzak dur."

Zeynep uzanıp ellerini tutmak, ona sarılmak ve onu özlediğini söylemek için can atan tarafını bastırmak için yutkundu. Adam öfkesinde haklıydı. O yüzden başını kaldırıp attığı küçük bir adımla Güçer'in önüne geçti.

Mimi, kalbinin seni yönlendirmesine izin verirsen, ne yapacağını bulursun demişti. Zeynep de bulmuştu. Pes etmeyecek, yapmam dediği her şeyi yapıp aşkın peşinde koşacak ve bir şekilde Güçer'in gözlerindeki hayal kırıklığı yerine, yeniden kendini görene kadar savaşacaktı.

"Ben işimi yapmaktan vazgeçmiştim," diyen Zeynep sözlerinin etkisini arttırmak için ellerini açıp çenesini havaya dikti. "Hakkımda yaptığın araştırma ile ilgili dosyaları görünce..."

"Kısasa kısas mı dedin?"

Zeynep başını iki yana salladı. "Hayır, nereden geldiğimi, ne istediğimi ve kim olduğumu hatırladım."

"Sen ne olduğunu hiç unutmadın ki," diyen Güçer aynı şekilde Zeynep'e doğru eğildi. Yüzleri öylesine yakındı ki, nefesleri birbirine karışmıştı. Kolunu uzatıp işaret parmağıyla genç kadının evini gösteren Güçer'in yüzündeki hiçbir kas hareket etmiyordu. "Odanda bir kadın öldürüldü ve sen onu gördün. Buna rağmen ondan kendine haber çıkarıp olayı lehine çevirdin. O evde yaşamaya devam ettin. Bunu senden başka hiç kimse yapamazdı!"

"Ben ölümle birlikte yaşamaya daha küçük bir kızken başladım. Ölümü de, soğukluğunu da geride bıraktıklarını da çok iyi bilirim. Ve inan bana, böyle olmayı ben istemedim. Maalesef geldiğim yer, bugünkü beni yarattı. Ve inan, bende olduğum kişiden memnun değilim."

"Ah zavallı Zeynep Erdem! Kollarımı açıp seni teselli etmemi, beni kullanıp arkamdan iş çevirmeni ve ailemi ifşa etmeni, affetmemi mi bekliyorsun?"

"Affetmeni değil ama anlamanı istiyorum."

Güçer dudaklarını sağa doğru kıvırıp alaycı şekilde nefesini bıraktı. "Seni anlamak, dinlemek hatta görmek dahi istemiyorum. Hayattaki en büyük yanılgım ve hayal kırıklığımsın." Zeynep'e doğru biraz daha eğildi. Onu, varlığı ve sözleriyle ezmeye devam ediyordu. "Bir daha gözüme görünme Zeynep Erdem, yoksa sonucu senin için hiç iyi olmaz."

Adamın söylediklerini doğrular nitelikteki bakışlarının etkisiyle susmak zorunda kalan Zeynep'e düşen Güçer'in gidişini izlemek oldu. Omuzları dik, adımları güçlü olan savcı yanından geçerken, dünyanın ayağının altından kayması ile ilgili söylenen tüm sözler, Zeynep için en uygun tabirlerdi.

Öncesinde sadece mutsuzdu. Şimdi ise dibe vurmuştu.

Mert bunun olduğuna inanamıyordu. Tıkandıkları bir anda yakaladıkları bu detayın illaki sonunu getirmeleri gerektiğini bilerek ekip arkadaşlarına talimat yağdırıyordu.

"Filiz'in binanın çevresinde görüldüğü zamana ait kamera görüntüleri silinmiş de, ne demek? O zaman uydu görüntülerini kullanın ve bana Filiz'in nereye gittiğini bulun!" Mert kendine pes etmeme sözü vermişti. Ancak yaşadıkları olumsuzluklar ona başka şans bırakmıyordu. "Tüm site ve etrafı karış karış incelensin. Geride mutlaka bir şey bırakmış olmalı."

Verilen göreve hemen başlamak için ekip arkadaşları yanlarından ayrılınca,iki ayrı parmağını gözlerine bastırdı.

Katil kamera kayıtlarını silerek bir kere daha Filiz'in izini kaybettirmeyi başarmıştı. Bu aşamada takıldığı nokta bu değildi. Katil o kayıtları silebildiğine göre ya o sitede yaşıyor ya da oraya istediği gibi girme özgürlüğüne sahipti

"Çok zaman geçti, geride bir iz bıraktıysa bile çoktan deforme olmuş ya da kaybolmuştur."

Esmer'in doğru yorumuna verecek mantıklı bir açıklaması yoktu.

Arkasına yaslandığı sandalyeye yayılmış elindeki kalemi masaya vuran ortağına dönen Mert "Ne yapalım, bakmayalım mı?" diye çıkıştı.

"Araştırmayı orada yoğunlaştırarak bizi yavaşlatacağını, düşünüyorum."

Sıkıntıyla nefesini bırakan Mert bıkmış halde Esmer'e döndü. "Elimde kalan son şıkkı değerlendiriyorum." Kollarını iki yana açtı. "Daha iyi bir fikrin varsa söyle. Çünkü maktulün öldürülmeden bir gün önce o binanın önüne neden geldiğini bilmek istiyorum."

"Amacı Güçer'den intikam almaktı. Oraya onu gözetlemek için gitmiş olabilir."

"Mantıklı ama bu da diğerleri gibi bir varsayım. Artık daha fazlasını istiyorum."

Ona hak verdiğini belli etmek için başını öne doğru sallayan Esmer yarım dakika boyunca sessiz kalıp ortağının sakinleşmesini bekledi. Ardından da "İtalya'dan mail geldi," dedi. "Ve tabii ki tercümeye gitmesi gerek."

"Lütfen bir saat içerisinde halledilmesini sağla."

Gözlerini kısan Esmer "Emredersin patron!" dedi.

"Hiç sırası değil."

"Hey! Sakin ol artık." Esmer yerinden kalkıp Mert'in yanına ulaşana kadar bekledi. "Kabul, bir kısır döngünün içine düştük, fakat bu şekilde davranmanın kimseye faydası yok."

Mert genç kadının haklı olduğunu biliyordu. Ne yazık ki bilmek işine yaramıyor aksine onu daha da köşeye sıkıştırıyordu. Yirmi beş gündür durmaksızın çalışıyorlardı ama sonuca hala yaklaşamamışlardı bile.

Bir süredir kapının ağzında durup ikilinin konuşmasının bitmesini bekleyen Güçer zamanın geldiğini anlayınca "Bence her şeyi zorlaştıran biziz." deyip içeri girdi.

Yaşadığı son günlerin ardından ağabeyinin nasıl olduğunu anlamak isteyen Esmer öncelikle onu baştan aşağı süzdü. Görüntüsü

durumu kurtarıyordu, ancak alnında oluşan iki derin çizgi yaşananların, geride bıraktığı izlerdi.

"Bunu tam olarak nasıl yapıyoruz?"

Esmer'in sorusuna cevap vermek için, Güçer fotoğraf ve dosyalarla yığılmış masaya yaklaşana kadar bekledi.

"Filiz Kelküt benden intikam almak için Türkiye'ye geldiği ilk gün otele gidiyor ve ertesi güne kadar odasında kalıyor. Sabah çıkıyor. Yolda Sadık tarafından taciz edilirken birisi onu kurtarıyor ve aradan üç saat geçtikten sonra çantasıyla bavulu olmaksızın benim evimin bulunduğu sitenin önünde görülüyor. Ve devamında yani yaklaşık otuz saat boyunca ne yaptığını bulamadığımız maktul ertesi gece barda ortaya çıkıyor."

"Güzel, yalın ve kısa bir özet oldu sevgili ağabeyim!"

"Karşımızdaki katilin çok zeki olduğunu düşünüp hep olmayacak ihtimaller üzerinde yoğunlaştık. Düşüncelerimizi sadeleştirelim ve evet Filiz'i araştırmaya devam edelim. Ama bana göre burada asıl mesele Zeynep Erdem..." Gazeteci kızın adını duymasıyla birlikte Esmer hırıltıya benzer bir ses çıkarınca Güçer onu bakışlarıyla uyardı. "Katilin derdi Zeynep Erdem veya onun hayatındaki biri, çünkü kullandığı onun evi ve onun geçmişi."

"Filiz senden, katil de Zeynep'ten mi intikam almanın peşindeydi?"

"İntikam mı bilmiyorum, ama katilin bir şeyi açıklığa kavuşturmaya çalıştığı kesin."

"Peki ne yapmayı öneriyorsun?"

"Pes etmeyi..."

İki komiser kocaman açtıkları gözleriyle "Ne!" diye haykırdıklarında Güçer elini kaldırıp onları susturdu. "Katilin, pes edip araştırmayı yavaşlattığımızı düşünmesini istiyorum."

Güçer'in ne anlatmaya çalıştığını anlayan Mert bu fikirden hoşlanmıştı. "Katil her detayını düşündüğü bir plan yaptı. Bize de ulaşmamızı istediği yere varmamız için ipuçları bıraktı, eğer durursak o da bizi iteklemek için mecburen ortaya çıkacaktır."

"Ya da bize başka bir ipucu vermek için hızlıca yeni bir plan yapması gerekecek. Biliyoruz ki, acele yapılan her iş ayağa dolanır."

İki adamın heyecanına ortak olan Esmer "O zaman Recep Müdür ile konuşalım," dedi ellerini çırparken. "Hemen bir basın toplantısı ayarlasın."

"Ama öncesinde İtalya'dan gelen maili tercümana gönderelim."

Esmer bilgisayarının başına dönerken bu planın işe yarayacağından emindi.

Belli ki aşktan yana şansı gülmeyen ağabeyi acısını bastırmak için düşünce gücünü kullanmış ve Zeynep Erdem hayatından çıkınca daha sağlıklı fikirler üretmeye başlamıştı.

İtalya'dan gelen mail iki konuya açıklık getirmişti. Birincisi, Filiz Kelkût için alacağı intikam o denli önemliydi ki mezuniyet gösterisi için yaptığı çalışmaları ve ona getireceklerini umursamadan Türkiye'ye dönmüştü. Öte yandan okuluyla ilişiğini kesmemişti.

Ona bu konuda hak veren tek kişi, Esmer'di. Suçlu veya değil, babası hapse girmiş ardından da intihar edip ölmüştü. Ona bunu yaptıranı bulup intikam almak istemesi anlaşılabilirdi.

İkinci konu da, daha sonra katili olacak intikam ortağıyla telefonla görüşmediği kesinleşmişti. Maille iletişim kurmuş olmaları da pek akla yatkın değildi. Zaten böyle bir bilgiye de rastlamamışlardı. Sosyal medya hesaplarını da araştırmışlardı ve bir sonuca ulaşamamışlardı. Esmer onların posta güverciniyle haberleştiği konusunda fikrini söylerken pek de espri yapıyor gibi görünmüyordu.

Mert'in takıldığı konu ise değişmemişti. "Bence sizin siteyi araştırmalıyız. Maktulün ne yaptığını bulamadığımız otuz saat boyunca sizin sitede ve katiliyle olduğuna eminim."

"Doğru olabilir, ama bu ihtimalden önce şunu düşün," diyen Güçer gözlerini Mert'in gözlerine dikti. "Filiz'in amacı intikamdı. Beni yakından görmek, belki de tanışmak en azından karşılaşmak için bir fırsat yaratmak istemiş, o yüzden de kapıya kadar gelmiş olabilir."

"Eğer İtalya'dan harika bir fikirleri olduğunu söyleyerek dönmemiş olsaydı, itirazsız sizi onaylardım. İşi doğaçlamaya bırakmamıştı. Neden karşınıza çıkıp tüm planı riske atsın ki?"

Mert'in itirazının sonu gelmeyeceğini anlayan Güçer'in bir yanı ona hak vermiyor değildi. "O zaman her iki ihtimal üzerinde duralım, ama önce diğer işlerimizi halledelim."

Hemen araya giren Esmer "Recep Müdür yarın sabah için basın toplantısı ayarlamış," dedi. "Bundan sonra ihtimalleri bir kenara bırakıp gözümüzü dört açıp beklemeliyiz."

Ellerini masanın üzerine koyup destek alan Güçer ayağa kalktı. "Doğru. Bu arada siz de diğer meseleleri araştırırsınız." İşinin bittiğini belli edercesine onun için hazırlanan dosyayı alan Güçer yürümeye başladı. "Size kolay gelsin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Velim gibi davranmaktan vazgeç."

"Velin değil, seni merak eden kardeşin gibi davranıyorum."

"Merak edilecek bir şey yok."

Güçer'in sesi de bakışları da sertti. Esmer itiraz etmek istediyse de karşılaştığı manzara onu durdurdu ve sadece ağabeyinin odadan çıkışını izlemekle yetindi.

Kız kardeşinin endişeli tavırlarından rahatsızlık duysa da onun yerinde olsaydı Güçer de aynı şekilde davranacağı için tepkilerini olabildiğince yumuşak tutmaya çalışıyordu.

Güçer bu yaşadıklarına hazırlıksız yakalanmıştı. Kesinlikle Zeynep'e karşı hissettiklerine aşina olmadığı gibi hazır da değildi, ama kabul etmeliydi ki her şey güzel başlamıştı. Hissettikleri özeldi ve kendini o duygulara bırakmaya fazla istekli davranmıştı.

Fakat sonrasında yaşanılanları kabullenemiyordu. Yoluna devam ediyormuş gibi görünebilmek için verdiği uğraşta da zorlanıyordu. Çünkü genç kadına ait her şey, düşünmek istemediği ama düşünmekten de kendini alamadığı konulardı.

Amacı, yazılmış tüm masalları kıskandıracak kadar güzel bir aşk hikâyesi yazmaktı. Yaşadığı ise bir kâbustan farksızdı.

Aynı günde ikinci kez Zeynep'le karşılaşmayı göze alacak durumda değildi. O yüzden buluşma talep eden Necip'e ofisine gelmesini söylemişti. Günün devamını da orada geçirmeyi planlıyordu. Bu durumun ayrıca kaçmak olduğunun bilincindeydi ki, zaten öfkesini kendinden uzaklaştırana ve Zeynep'ten nefret etmeyi bırakana kadar da kaçacaktı.

Nefret, en az aşk kadar yoğun ve yorucu bir duyguydu. Nefretin gücü, yansıması olduğu aşkın büyüklüğüne bağlıydı.

Güçer'in, kalbindekileri duymamak için yapması gereken aklını çalıştırmaktı. Bu yüzden ofisine girer girmez emniyetten aldığı dosyayı açıp incelemeye başladı. Çünkü o, diğerleri gibi Burcu Şahin olayını arka plana atmak istemiyordu. Pek âlâ kilit isim o da olabilirdi.

Aradan ne kadar zamanın geçtiğini fark etmemişti. Telefonunun çalmasıyla okumayı bırakıp elindeki kalemi dosyanın üzerine koydu. Mavi slimfit gömleğinin kollarını kıvırmış haldeki Güçer arkasına yaslandı ve telefonu açtı. Bölüm sekreteri beklediği ziyaretçisinin geldiğini haber verince sadece "İçeri gönder," dedi.

Kısa süre sonra da Necip her zamanki dikkatli bakışları ve gülmeyi bilmeyen ifadesiyle içeri girdiğinde yerinden kalktı.

Adama elini uzatıp selamlaştı ve masanın önüne konumlandırılmış koltuklardan birisine o, diğerine de Necip oturdu.

"Sen sormadan ben söyleyeyim," diyen Necip temkinliydi. "Babasına ulaşamadım, ama önemli olduğunu düşündüğüm bir detay yakaladım. Eğer düşündüğüm gibi olursa birkaç güne kadar sana istediğin ismi vereceğim."

"Er ya da geç, onu bulacağına eminim. Peki, şimdi bana ne getirdin?"

Cebinden küçük bir not defteri çıkaran Necip "Aysel Söğüt, altmış iki yaşında," dedi ve göz ucuyla notlarına bakıp anlatmayı sürdürdü. "Kocası emekli asker, dört yıl önce felç geçirmiş bir bakım evinde yaşıyor. Üç oğlu var. Birisi öğretmen, ötekisi de babası gibi asker ve en büyük oğlu Mahmut Söğüt, ama bilinen adı Mimi. Ünlü bir şovmen."

Asıl konuya geçtiğini haber verircesine konuşmasına ara veren Necip defteri kapattı. "Okuyan üç erkek çocuğu varken Aysel Söğüt evlere temizliğe gidiyormuş. Sonrasında Zeynep'e annesinden kalan dairenin kirasını almaya başlamış ve temizliğe gitmeyi bırakmış."

Stresten belli belirsiz bir hareketle dizini sallamaya başlayan Güçer zaten bu detayları biliyordu. O Necip'ten araştırma yapmasını isterken, çok daha farklı ve önemli bilgiler edineceğini düşünmüştü.

"Zaten sonrasında durumları çok daha iyiye gidiyor."

"Evet. Mahmut yani Mimi işe, radyo programı ve gece kulüplerinde ufak şovlar yaparak başlamış. Ama bir anda şansı dönüyor ve televizyonda şov programı yapmaya başlıyor. Zeynep yanlarından ayrıldıktan iki yıl sonra da Etiler'de iki katlı bir eve taşınıyorlar."

"Evi satın mı alıyorlar?"

Cevap vermeden önce duraksayan Necip sonra ani bir kararla "Evet," dedi.

"Televizyon şovu için ne kadar para almış olabilir ki, oradan ev satın alsın? Hem de daha tanınmamış birisiyken..."

"Emlak ve para işleri beni aşıyor. Buna rağmen seninle aynı fikirdeyim," diyen Necip giydiği avcı yeleğinin yan cebinden katlanmış, kalın, sarı bir zarf çıkardı. "Sana aile üyelerinin fotoğraflarını getirdim. İşine yarar mı bilmiyorum. Çünkü hızlı bir zengin oluş hikâyelerinden başka kayda değer bir şey yok. Zaten Mimi'nin de şimdilerde Karun kadar parası var."

"Ben de internetten baktım, çok çalışıp, çok kazanıp, çok yiyor."

"Ama bu hızlı ve ani yükselişi dikkat çekici."

Güçer gözlerini kısıp arkasına yaslandı. "Bununla ilgili bir şeye rastlamadın mı?"

Necip biraz düşündükten sonra "Hayır," deyince Güçer bakışlarını daha da kısıp adamın yüzüne kenetledi. Onun da bu konudan rahatsız olduğunu ve peşini bırakmayacağını görebiliyordu. O yüzden Necip'i uyarmaya gerek görmedi.

Güçer konudan uzaklaşmadan "Mimi'nin geçmişte yaşadığı ya da karıştığı bir olaya denk geldin mi?" diye sorsa da, ümitsizce cevabın hayır olduğunu biliyordu.

"Çapkın olması ve bir sürü kızın ahını alması dışında, hayır."

"Kızın mı?"

"Şimdilerde farklı görünüyor olabilir, ama sana getirdiğim fotoğraflara bakarsan, eskiden gayet sıradanmış. Sanıyorum bu..."

Necip araştırma yaparken tanıştığı Mimi'nin eski masörünün söylediği kelimeyi hatırlamaya çalıştı. Parmağıyla birkaç defa alına vurduktan sonra "Hah tamam," dedi heyecanla. "Stil ve pi-ar çalışması gibi bir şeymiş."

"Anladım yani bizi aşan konular."

"Kesinlikle. Neyse soracağın başka bir şey yoksa bugünlük benden bu kadar."

"Emeğine sağlık."

Necip gitmek için ayağa kalktığında Güçer de onunla birlikte hareket etti ve adamın omuzuna dokunup takdirlerini bir de beden diliyle gösterdi.

"Bu akşam emekli ve göbekli birkaç dostla rakı-balık ziyafetimiz var. Gelmek istersen..."

"Yazın ortasında balık mı?" Güçer güzel yüzünü çarpıtıp başını salladı. "Bu beslenme şekliyle uzun yaşamazsın."

"Rakılar benden, balıklar da aşçı olması gerekirken yanlışlıkla polis olan dostumdan."

"Evde toplu intihar var desene."

"Onları bilmem, ama ben fazla bile yaşadım."

Necip'in yorumuyla gülüşü yüzünde solan Güçer "Seninle yapacak daha çok işimiz var," dedi ve aynı sıcak tonla devam etti. "Bu lanet dünyanın temiz kalabilmesi için, senin gibi adamlar lazım. O yüzden kendine dikkat etsen iyi olur."

Necip teşekkür edercesine gözlerini bir kere kırpmanın dışında bir şey söylemeden, sessizce yanından ayrılırken Güçer az önce oturduğu yere geri döndü. Dostunun geçmeyen acısı için üzgündü. İşin kötüsü onun için bir şey yapamazdı, kimse yapamazdı. Hatta Necip'in kendisi bile, acısıyla yaşamayı öğrenmek dışında bir şey yapamazdı.

Kaybetmek böyle bir şeydi. Onsuz acı çekerken, onsuzlukla yaşamayı öğreniyordun.

Zeynep sevilmeye ve kabul görmeye dair kendine söz vermiş ve peşinden gitmişti. Bunun için de önüne çıkan tüm fırsatları değer-

lendirmişti ki, buna Güçer de dâhildi. Ama sonuç, hangi amaçla yapıldığı belli olmayan iş teklifini kabul etmesini emreden bir mesaj olmuştu.

Ne yeni bir hayal kurmak, ne de kendine sözler verebilmek için artık gücü de cesareti de yoktu. Eğer aşk denilen çaresizlikle savaşmıyor olsaydı, bu durum onu yeniden akıl hastanesine götürecek kadar sarsardı. Ancak beyni, kalbi ve tüm duyularıyla odaklanabildiği tek şey, Güçer'di.

İnsanlar neden, âşık olduğunu hep kaybettikten sonra anlıyordu ki?

'Aşk acıtır elbet, acıtmasa aşk olmaz.'

Bu cümleyi daha önce bir yerde okumuş ve saçma olduğunu düşünmüştü. Hatta ona, hafızasında yer ayıracak kadar bile kıymet vermemişti. Tabii Zeynep öyle sanıyordu. Belli ki bilinçaltı zor günler için bu bilgiyi depolamıştı. Şimdi de zihninin içinde yankılanıp duruyordu.

Zeynep'in özgür kalabilmesi için Güçer'e ve onun affına ihtiyacı vardı.

Adamın karşısına çıkmanın bir işe yaramadığını, aksine işleri daha da beter hâle soktuğunu bu sabah anlamıştı. Başka bir yol denemeliydi. Mesela yine çığlık atıp Güçer'in ona gelmesini sağlayabilirdi.

Arabasını otoparktaki yerine sokmayı başarıp kontağı kapattığı sırada, aklından geçen son düşüncenin saçmalığıyla, kendini aşağılarcasına yüzünü buruşturdu. Daha mantıklı ve ikna edici bir yol bulmalıydı, ama beyni asli görevi olan düşünme işini bırakmıştı.

Bilgisayar çantasını ve marketten yaptığı depresyon alışverişi poşetini alıp arabadan indi. Dondurma, cips, çikolata, rengârenk şekerlemeler ve biradan oluşan depresyona giriş alışverişinde tek eksiği solmuş, kalın bir hırkaydı. Yazın sıcağında en iyi alternatifi, eski pijamasını giymek, saçlarını tepesinde toplayıp koltuğa yayılmak ve saatlerce orada yaşamaktı.

Koltuğun beyaz olması bir sorundu, sonra onu temizlemesi gerekecekti ama bu detaylarla şimdi ilgilenmek istemiyordu.

Sağ gözünü kapattı ve dudaklarını da sağa doğru kıvırıp durdu. Acaba depresyon hâline ilk giriş için önce temizlik mi yapmalıydı? Tüm evi kazırcasına silmek, çamaşır yıkamak... Bu düşünceden vazgeçip yürümeye devam etti. O kadar enerjisi yoktu. Kendini temizlik yaparken hayal edince bile yorulmuştu.

Önündeki uzun saatlerin planını yapmış şekilde attığı ikinci adımla birlikte duyduğu sesle yerinde zıpladı.

Sese neyin sebep olduğunu anlayamadan gelen tiz cızırtıyla çığlık attı ve elindekileri bıraktı. Ya da düşürdü. Arkasını döneceği sırada çalan kornayla algısı açıldı ve yanından geçen araba ona çarpmadan sadece yarım salise önce kendini yana savurmayı başardı.

İki metre sonra duran araba önünden çekildiğinde korkusu geçmiş yerini üzüntüye bırakmıştı. Bilgisayarının nerede olduğunu bilmiyordu, açıkçası ilgilenmiyordu da, Zeynep dizlerinin üzerine çöküp depresyon alışveriş poşetinin yanına oturdu. Arabanın tekerlek izi, ezilen dondurmanın üzerinde kalıp gibi duruyordu. Cipsleri etrafa dağılmış şekerlemeleri de parçalanmıştı. Süratle hepsini toparlamaya çalışırken gözlerinden akmak için bekleyen yaşları ait oldukları yerde tutmakta zorlanıyordu.

"Kahretsin! Kahretsin!" diye inleyen Zeynep ellerine bulaşan dondurmanın yapışkanlığında kurtulmak için parmaklarını pantolonuna sürdü. Boşa çabayla geride kalanları kurtarmaya çalıştığının farkındaydı. Ancak verdiği tepki, kontrolünün dışındaydı ve kendini durduramıyordu. Şimdi depresyon hali için ikinci alternatifi olan temizliği denemesi gerekecekti.

"Lanet olsun sana! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Duyduğu ses çok öfkeliydi. Başka bir zaman olsa onu korkutabilecek kadar da sertti. Fakat aynı zamanda o ses, duymak ve görmek istediği tek adama aitti.

Zeynep başını kaldırmadan sesi hayal etmediğine inanmak istedi. Karşısına göbekli, kel ama Güçer'in sesine sahip birisi çıkarsa, sırtı üstü yere yatıp tepinerek ağlayacaktı.

"Bunlar olmadan nasıl depresyona gireceğim?" diye inleyen Zeynep'in sorunları bitmiyordu.

"Dikkat çekmek için arabamın altına atlaman büyük hata. Çünkü seni gerçekten ezebilirim. Hem de hiç pişmanlık hissetmeden."

Arkasından gelen ışık sayesinde adamın gölgesi önüne düşünce Zeynep gülümsedi. Gölgesine bile razı olduğu Güçer'in yüzünü görmek için başını kaldırırken iç sesiyle 'Evren sana borçlandım,' demeyi de ihmal etmedi.

Yüzündeki aptal sırıtışı durduramayınca Zeynep'in "Bir kazaydı, üstelik senin olduğunu bilmiyordum." demesi pek de ikna edici olmadı.

Zeynep'in yanına gelen kadar üç küçük adım atan Güçer, ellerini cebine koyup genç kadına tepeden bakarken ifadesini güçlendirdi. "Bir sonrakinde daha akıllıca plan yap, yoksa o dondurmanın yerinde sen olursun."

"Lanet olsun! Tanıdığım en kör ve bencil insansın."

"Hâlâ aynaya bakıp kendinle tanışmadın mı?"

Güçer hayal kırıklığını belli eden bir hareketle başını sallayıp genç kadına gönderdiği son bir bakışın ardından yürümeye başladı.

Zeynep evrenin ona sunduğu bu şansı kaçırmak istemiyordu.

Hızla yerinden kalkarken parmaklarından süzülen dondurmadan kurtulmak için ellerini kalçasına sürdü ve adama "Yaptığım affedilemez biliyorum," diye seslenirken soluksuz konuşan Zeynep, hayatı buna bağlıymış gibi kelimeleri arasında boşluk bırakmadan kendini anlatmaya devam etti. "Affet demiyorum, beni sadece dinle."

"Ben sana, bir masal yazmayı vaat edip bunun için uğraşırken, sen yazına atacağın başlığı düşünüyordun. Ben, birlikte unutulmaz anılar biriktirmek için çabalarken, sen haberin için bilgi edinmek adına ağzımdan laf alma derdindeydin. Şimdi bana anlatacağın hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Zeynep yalvarırcasına ellerini çenesinin altında birleştirip Güçer'in önüne geçti ve adamın ondan kaçırdığı gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Büyük hatalar yaptım, fakat yaparken sonucunda böyle hissedeceğimi bilmiyordum, bilemezdim. Bir hedefim vardı ve sonunu düşünmeden sadece ona odaklanmıştım. Bu yüzden dü-

şündüklerimle yaptıklarım, hissettiklerimle yaşadıklarım birbirinden çok farklıydı."

"Her şeyi geçtim, annemin özelini yazdın! Bunun affı da telafisi de yok."

"O çok güzel bir aşk hikâyesiydi."

"Ama senin ifadelerinle ailesine ihanet eden birinin hikâyesine dönüştü."

"Hayır... Hem o bilinen bir şeydi. Yani... O dönemde tüm cemaat mecmuaları uzun süre onları yazmış."

"Ve evet, o günden bugüne yaşayan insan sayısından bir futbol takımı bile çıkmaz. Hoş onlar da Alzheimer olmuştur. Yani konu çoktan unutulmuştu."

"Pratikte öyle denilemez. Sonuçta Alzheimer hastaları günü unutuyor. Geçmişi tüm detaylarıyla hatırlıyor." Güçer'in sağ kaşını havaya kalkınca Zeynep mahcup hâlde "Tamam, yersiz ve saçma bir açıklama oldu," dedi.

"En az senin kadar."

"Ah işte yine hakaret kısmına geldik." Kollarını göğsünde birleştiren Zeynep tüm ağırlığını sol bacağının üzerine verdi. "Hadi dök içini."

Güçer'in Zeynep'e karşı tahammül seviyesi tamamen dolmuştu. Saniyeden daha kısa bir sürede gözleri kapkara bir bulutla gölgelenen Güçer, korkutucu ve devasa bir karartıya dönüşüp genç kadının üzerine eğildi.

Zeynep her akıllı insanın yapacağı şekilde adamın dönüştüğü şeyden kokarak ufak adımlarla geriye doğru ilerlemeye başladı. Ancak şu an anlıyordu ki, fazla ileri gitmişti.

Sırtı duvara tosladığında başına gelecekleri kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Zeynep'e dokunmaya cesaret edemezdi. Güçer'in nefsi, genç kadına karşı duyumsadıklarıyla savaşabilecek durumda değildi. Ancak onun duvarla bir bütün olmasını sağlayacak şekilde üzerine gitmeye devam etti. Ardından da Zeynep'in kokusunu içine çekmemesi gerektiği konusunda, kendini uyarıp genç kadının kulağına doğru eğildi.

"İstediğini almana izin vermeyeceğim."

Her yerinden suçluluk damlayan Zeynep, konuşabilmek için önce yutkundu. Sonra da ilahi bir gücün yardımıyla "Peki sen şu anda ne istiyorsun?" diye sordu. "Beni öpmek mi yoksa tokatlamak mı?"

"Her ikisini de üzerine kusmadan yapabileceğimi sanmıyorum." Güçer'in bakışları da vurgulamaları kadar tehditkârdı.

"Çirkinleşme!"

"Çirkinliği başlatan ben değilim!"

İkisi de meydan okurcasına gözlerini dahi kırpmadan bakışlarını birbirine dikti. Gözlerini ilk kaçıran savaşı kaybedecekmiş gibi nefes almadan meydan okumayı sürdürdüler.

Güçer, gün gelip bir kadına teslim olacağını hep biliyordu. Genel geçici ilişkilerinin ardından daha Zeynep'i gördüğü ilk anda beklediği kadının o olduğunu sanmıştı. Devamında da hayaller kurmuş ve geleceğe dair uzun uzun planlar yapmıştı.

Ona baktığında kalbinde hissettiği sıcaklık, nefretiyle sönmek yerine daha da alevleniyordu. Ancak bir kere Zeynep'e teslim olmuş ve dersini almıştı. Aynı hata iki kere yapılmazdı. O zaman hata olmaktan çıkardı.

Aşk Güçer'e yakışmamıştı. Kalbi aklının önüne geçtiğinde yaptıkları ve yaşadıkları ona yeterli dersi vermişti. Şimdi aşkın kardeşi olan nefret ve öfkeyle yaşamak zorundaydı.

Üzüntüyle başını salladı ve son kez genç kadının gözlerinin içine bakıp "Çık hayatımdan," dedi. "Bunu öfkeyle değil, nefretle söylüyor ve talep ediyorum. Ne yaşadığınla, neden yaptığınla ve pişmanlığınla da ilgilenmiyorum."

Sadece bir saniye daha gözlerine bakmaya devam ettiği genç kadının vereceği tepkiyi beklemeden, onu ardında bırakıp asansöre yönelen Güçer, hikâyeleri böyle sonlanmak zorunda olduğu için üzgündü. Eğer cesareti olsaydı, Zeynep'i affedebilmeyi isterdi. Fakat bunu yapamayacağını maalesef ki biliyordu. Çünkü sadece iyi insanların masalları mutlu sonla biterdi.

Otoparkta yaşananların ardından neye ihtiyacı olduğunu bilen Güçer'in evinde kaldığı süre yarım saatti. Mutfağındaki evrakları toparlaması ve ihtiyacı olabilecek birkaç eşyasını sırt çantasına tıkıştırıp yeniden arabasına binmesi için bu süre ona yeterli olmuştu.

Zeynep'in sadece bir duvar ötesinde olduğunu bilirken, o evde durması hele ki uyuması mümkün değildi. Aralarında oluşan uçurum bu denli aşılmazken, bedeninin genç kadına yakın olmasına tahammül edebilecek durumda değildi.

Fena hâlde toslamıştı ve aldığı darbenin etkisinden kurtulamıyordu.

Tüm enerjisini yakalamak zorunda olduğu katile verebilmek için Zeynep'ten ve ona ait her şeyden uzaklaşması gerektiğinin bilinciyle, hiç düşünmeden soluğu çiftlik evinde almıştı. Ne kadar kalacağını bilmiyordu, ama kendisi için sürenin uzun olmamasını diliyordu.

Personel onu gördüğüne şaşırmış, aynı oranda da sevinmişti ve Güçer'i rahat ettirmek için daha ilk dakikadan ellerinden geleni yapmaya başlamışlardı.

İlk icraatı, seçtiği tek katlı bungalov evin yatak odasına bağlı terasa bir masa koydurtmak olmuştu. Sonra da getirdiği evrakları üzerine yerleştirdi. Ancak bu gece çalışmak istemiyordu.

Yatak odasından çıkıp yandaki oturma odasına girdi ve bar bölümünden bir şişe şarapla bardak alıp kapıya çıktı. Dizlerindeki yeşil şortu, gri atlet tişörtü ve çıplak ayaklarıyla çimlere basmaktan çekinmeyip küçük, yuvarlak masaya oturdu.

Zeynep'le yaşayamadıkları için üzgünken, şimdi onlara yaşayamayacakları ve daha beteri yaşadıkları için duyduğu pişmanlık da eklenmişti. Hele gelecekle ilgili yaptığı planlar...

Yine kendini saf ve aptal bir ergen gibi hissetmeye başlayan Güçer doldurduğu bardağı tek seferde içip fondip yaptı. İçki damağından başlayıp geçtiği tüm yolları yakarken aklını bulandırmasını

ve hem düşünmesini hem de hissetmesini engellemesini bekledi. İstediği sonucu alamayınca bardağını yeniden doldurdu.

İstemek için, sadece bakıp görebilmek yeterliyken, vazgeçmek ya da unutmak neden bu kadar zordu?

Bardağını yeniden doldurmak için kaldırdığı şişenin boş olduğunu anlaması için aradan çeyrek dakika geçmesi gerekti.

Salladığı şişeyi olanca hızıyla karşısındaki ağaca fırlattı. Tuzla buz olan cam parçalarının etrafa saçılmasını izlerken, bunun ona iyi geldiğini fark etti. Keşke sorumluluklarının bilincinde bir adam olmasaydı. Çünkü bunu tekrar yapabilmeyi çok isterdi.

Zihninin hâlâ açık olmasına lanet okuyup yerinden kalktı. Ancak kanındaki alkol miktarından dolayı yaptığı bu ani hareketle dünya onun istemi dışında etrafında dönmeye başladı. Ayakta durabilmek için masaya tutundu. Yürüyebilecek duruma geldiğine ikna olunca da eve girdi. Hedefe kilitlenmiş halde yatak odasına ilerleyip kendini, ayakucuna geçtiği yatağa yüzüstü bıraktı.

Bu berbat durumdan kurtulana kadar uyumayı amaçlıyordu. Öyle de oldu. Başı yastıkla buluştuğu an kendini huzursuz uykusuna teslim etti.

11. BÖLÜM

Kendinden kaçış hâli sadece birkaç saat süren Güçer günün ışıkları aydınlanmadan gözlerini açmıştı. İçkinin yapamadığını soğuk bir duşun yapmasını umarak, uzun dakikalar boyunca suyun altında kalmış, ardından da sert bir kahve içmişti.

Dost'un yanına gittiğinde ise güneş kendini göstermeye başlamıştı. Onu gördüğüne sevinen kısrağı uzun süre tımar etmiş, elleriyle beslemiş ama ağzını açıp tek kelime konuşmamıştı. Nihayetinde eyeri yerleştirip üzerine bindiğinde, önce ellerini atın boynunda gezdirip ona güvence verdi. Sonra sakince yürüdü ve hemen tırıs gitmeye başladı. Daha uzun ve hızlı tırıs, devamında da eşkin adımlarla ilerledi. At, kullanıcısının Güçer olmasından duyduğu memnuniyetle serbest yeşil alana çıktıklarında kişneyip ileriye doğru atıldı.

Sırtı dimdik olan Güçer bakışlarını da ufka dikmişti. Sanki güneşe ilk kavuşan olmak için rüzgârla yarış hâlindeydi.

Bu ona iyi hem de çok iyi gelmişti.

Özgür ve ait olma hissi onu kendine getirmek için beklediği şeydi. Ne bir düşünce ne de bir duygu, hepsini geride bırakmıştı.

Uzunca bir süre yeşil alanda Dost'la birlikte nefessiz kalana kadar koşmaya devam etti.

Güneş tepeye çıktığında durdu ve çocukluğunun hazinesi olan gölde küçük bir mola verdi. Dost olabilecek en sadık varlıktı. Herhangi bir yere bağlamadığı atı, beslenmesi ve dinlenmesi için özgür bıraktı. Güçer de dizlerine kadar göle girip yüzüne soğuk su çarptı. Daha sonra da sırt üstü göl kenarındaki yeşilliğe uzandı.

Bir şey düşünmemeye özellikle dikkat etti. Yaptığı tek şey yanı başında otlamaya devam eden Dost'u ve gökyüzünü seyretmek oldu.

Eriştiği dinginlik paha biçilemezdi. Ama her güzel şeyin olduğu gibi bunun da bir sonu vardı. Ne kadar aklından ötelemeye çalışsa

da birazdan Recep'in basın toplantısı başlayacaktı. Orada olmayacaktı ama televizyondan canlı yayınla toplantıyı izlemek istiyordu.

Sanki alarm kurmuş gibi zihni ona vaktin yaklaştığını hatırlatınca Dost'la birlikte geldiği hızla otele geri döndü.

Yeniden duş alması gerekiyordu, fakat açtığı televizyonda Recep karşısında belirince koltuğun ucuna oturup ellerini bacaklarının arasında birleştirdi.

Recep standart bir girişle konuşmaya başladığında ilk olarak gelen gazetecilere teşekkür etti. Hiç bekletmeden de soru kabul etmeyeceğini açıkladığında, salonda yayılan homurtular duyuldu ve birbirine ardına çakan flaşların ışığı patladı.

Tek başına olan Recep yarım dakika boyunca gazetecilerin işini yapmasını bekledi.

Vakit dolduğunda ise elini kaldırıp "Buraya Filiz Kelküt'ün cinayet dosyası hakkında sizlere bilgi vermek için toplandık," dedi ve konuşmasına devam etti. "Aradan bir ay geçmiş olmasına rağmen maalesef zanlıya ulaşamadık."

Recep'in soru kabul etmeyeceğini başta söylemesine rağmen kendilerini engelleyemeyen gazeteciler aynı anda konuşmaya başladı.

"Yanlış olan ne?"

"Neden bir sonuca ulaşamadığınızı düşünüyorsunuz?"

"Faili meçhul mü kalacak?"

Bunlar Güçer'in duyabildiği sorulardan sadece birkaçıydı.

Recep onlara aldırmadan sözlerine devam ederken onun için hazırlanan konuşma metnine göz ucuyla bir bakış attı.

"Elimizdeki tüm delilleri ve olabilecek tüm ihtimalleri değerlendirdik. Sonuca yaklaştığımızı düşünürken de, bildiğiniz üzere yakın tarihte bir meslektaşınız yazdığı haberle birlikte hepsi önemini kaybetti. Kimliğini gizli tuttuğumuz Filiz Kelküt'ün hakkında bilgi sahibi olduğumuzu anlayan katil ya da katiller, ulaşma ihtimalimiz olabilecek her şeyi ortadan kaldırdı. Dolaysıyla da elimiz kolumuz bağlandı. Tabii ki dosyayı faili meçhullere kaldırmıyoruz, ancak personelime ihtiyacım var. Tıkanmış bir dosya için daha fazla zaman kaybedemem. Bir komiserimiz görev almaya devam edecek.

Umut ediyorum, o iyi bir şeyler yakalar. O zaman da, gündemimizdeki ilk madde yeniden Filiz Kelküt olur."

Avucuyla yüzünü örten Güçer sırtını koltuğa bırakıp başını da geriye dayadı.

Bu konuşma metnine Esmer'in müdahalede bulunduğuna adı kadar emindi. Yapacağını yapmış ve Zeynep'ten istediği intikamı, hem de onun silahıyla almıştı.

Depresyona girmek için hevesli olan Zeynep'in şimdi bunun için gerçek bir sebebi vardı. Belki isim verilmemişti, ancak o yakın tarihteki haberi yapan gazetecinin kim olduğunu herkes biliyordu.

Bakışlarını tavana dikmiş haldeki Güçer televizyonda olanları göremese de duyabiliyordu.

Kendini bir şeyin uzmanı olarak tanıtan adam ki Güçer ne olduğunu hiç merak etmiyordu, Zeynep Erdem'in yaptığı yanlıştan bahsediyordu.

Hızını alamayan uzman "Kendine çıkar ve rant sağlamak için Zeynep Erdem'in bu yaptığı affedilemez." dediğinde Güçer başını kaldırdı. Gözlerini ekrana çevirip dinlemeye devam etti. "Mevki, takipçi ve para için kimseyle paylaşmaması gereken bilgileri kamuoyuna sundu. Belki de onun yüzünden acımasızca öldürülen genç bir kadının katili hiç bulunamayacak. Hatta belki de onun yüzünden tutuklanamayan katil başka bir genç kadını daha katledecek."

Öfke aniden gelip Güçer'e saldırdı ve tüm kanı kaynamaya başladı. Birbirine geçirdiği dişlerinden çıkan ses, cızırtı hâlinde odada yankılandığında yumruklarını sıktı.

Bu adam bir gün karşısına çıkarsa sıktığı yumruğunu burnunun üzerine indirmek için ikinci kez düşünmeyecekti.

Öfkesi ona aman vermeyince yerinden kalktı. Bu adam kendini ne sanıyordu ki, Zeynep hakkında bu şekilde konuşabiliyordu.

Hissettiği yoğun öfkenin sebebini anladığında Güçer kendine durmasını söyledi. Ancak sonra aklındaki düşüncelere bir yenisi daha eklendi. Ya adamın dediği gibi, katil, Zeynep'e veya başka bir genç kadına zarar vermeye kalkışırsa!

Bunu daha öncede düşünmüş olmasına rağmen başka ve gereksiz bir adamdan duymak Güçer'i rahatsız etmişti. Ayrıca gerçekleşme ihtimali tüylerinin ürpermesine yol açmıştı.

Basın toplantısının yankıları devam ederken konu beklenmedik şekilde başka yönlere kaymıştı. Zaman kaybetmeyen Güçer de kız kardeşini aradı. Bu yaptığı ne affedilebilir ne de kabul edilebilirdi.

Açılmayan telefon meşgule düştüğünde Esmer'i yeniden aradı. Kaçmasına izin verecek değildi. Onunla, hâlâ kızgınken konuşmak istiyordu.

Esmer de onun vazgeçmeyeceğini anlamış olmalı ki, bu defa "Ben doğru olan şeyi yaptım." diyerek telefonu açtı.

"Doğru olanı mı?" Güçer tek tek ve kelimelerinin üzerine basarak konuşmasına devam etti. "Güzel, Zeynep'ten intikamını aldın, peki ya sonrası?"

"Onun sonrası beni ilgilendirmiyor!"

"Öyle mi?" diye çıkışan Güçer kardeşinin yanında olup aklının başına gelmesini sağlayana kadar onu omuzlarını sarsmak istedi. "Televizyonda Zeynep'in her şeyi mahvetmesinden bahsediliyor."

"Söylenilenlerin çoğuna katılıyorum."

"Katilin, istediği sonuca ulaşamamamızın nedeni olarak Zeynep'i görmesiyle de mi ilgilenmiyorsun?"

Hattın öteki ucunda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Esmer kendinden pek de emin olmayan bir sesle "Genel olarak o kız pek umurumda değil," dedi.

"Demek ki katil, Zeynep'e zarar vermeye kalkışırsa vicdan azabı duymayacaksın."

"Abartıyorsun!"

Elini ensesine götürüp orada bırakan Güçer başını geriye doğru yaslayıp gevşemeye çalıştı. Fakat şu anda yapacağı hiçbir şey içindeki huzursuzluğa iyi gelecek gibi değildi.

"İlk günden beri bize bir şey anlatmaya çalıştığına inanıyorken, şimdi katile, onu duymak istemediğimizi söylüyoruz. Üstelik buna da Zeynep'in sebep olduğunu açıkladık."

"İyi de Filiz'in yanlış zamanlamadan dolayı öldüğünü söyleyen sendin."

"Ama bir kere katil oldu. Tekrar neden olmasın?" Esmer cevap vermeyince odadaki havanın ona yetmediği hissine kapılan Güçer terasa çıktı ve derin bir nefes aldı. "Ayrıca yeniden katil olmasına da gerek yok. Zarar vermek de ona yetebiliyor."

Esmer'in düşünmeden hareket ettiği ve bu ayrıntıları o an için düşünemediğini anlayan Güçer kardeşinin üzerine gitmekten vazgeçti.

Güneş, gökyüzü, deniz ve göz alabildiğince yeşillik... İnsana huzur vaat eden bir manzaraya sahipti. Ne var ki Güçer hiçbirini görecek hâlde değildi.

"Ne yapmamızı önerirsin?"

"Bilmiyorum, onu koruma altına alabiliriz."

"Bunun için izin çıkartmak uzun sürer."

"O zamana kadar dikkatli olması konusunda onu uyar."

Bir süre konuşmayan Esmer sonra zor duyulan bir sesle "Tamam," dedi.

Telefonu kapatan Güçer, kendini durduramayınca yeniden salona geçti. Gözlerini televizyona çevirdiğinde Zeynep'in ekrana yansıyan görüntüsüyle karşılaştı. Arşivden ve sosyal medyasından alınan görüntüler birbiri ardına ekrandan geçerken hakkında yorum yapılmaya devam ediyordu.

Bacaklarını iki yana açıp ellerini cebine koyan Güçer dimdik hâlde televizyonun karşısında ayakta dikilirken öfkeyle gözlerini kıstı. Patlamaya hazır bir volkandan hiçbir farkı yoktu. Yanan lavları içinde tutmak için zorlanırken spiker canlı yayına geçtiklerini haber verdi.

Sadece saniyeler sonra da yanında Sinem'le gazete binasından çıkan Zeynep'in görüntüsü ekranda belirdi. Kendini saklamaya veya kaçmaya çalışmayan Zeynep'in bu savaşçı hâli Güçer'i hiç şaşırtmamıştı. Sinem onu korumak için kendini siper etse de Zeynep ifadesiz bir yüzle yürümeye devam etti.

Onlarca gazetecinin içinden "Yaptığınız şeyden pişman mısınız?" diye soran kişiye ölümcül bir bakış atan Zeynep'in başka bir cevap vermesine gerek yoktu. Korkmuyordu, üzgün de değildi. Ama uzun zaman sonra ilk defa genç kadının gözlerinin içine bakmayı başaran Güçer, oradaki pişmanlığı görmüştü.

Onun yanında olma isteğini, uğradığı ihanetin tazeliği bastırdı.

Öte yandan Zeynep böylesine linç edilirken izlemeye devam edemezdi.

Yapabilecekleri sınırlıydı. Üstelik zaman alırdı. Ama bu işi hızlıca çözebilecek birini tanıyordu. Ellerini cebinden çıkarıp az önce bıraktığı telefonunu aldı.

Ekranı açmadan önce parmakları arasındaki cihazı salladı.

Bunu yapmak istiyor muydu?

Bakışlarını televizyona çevirdi. Ekranın alt tarafındaki "Zeynep Erdem'in hırsı!" yazısını görünce hiç düşünmeden telefonun ekran kilidini açtı.

Hayatından tamamen çıkarttığı, ağabeyi Sinan'ın numarasını bulup arama tuşuna bastı. Kendisi için olsa, taşlanarak ölmeyi tercih eder yine de ondan yardım dilenmezdi. Fakat söz konusu kişi Zeynep'ti. Genç kadının bunları yaşamasına seyirci kalamazdı.

Sinan "Alo," dediğinde sahte merhabalaşmalarla vakit kaybetmeden Güçer "İsteyeceğim şeye hayır diyebilirsin," dedi.

"Yapabileceğim bir şey ise demem."

Sinan'ın olayları bildiğinden emin olduğu için Güçer açıklama yapmaya ihtiyaç duymadan "Basını durdurup, bu linç girişimini engelleyebilir misin?" diye sordu.

"Bu kız senin için çok önemli olmalı."

"Yapacağın iyilik karşısında benimle sohbet etmek mi istiyorsun?"

"Kabul edeceğini bilsem sana birlikte yemek yemeği teklif ederdim."

"Sence bu muhabbete gerek var mı?" diyen Güçer'in sesi tuhaf şekilde dingindi.

"Tamam, bana bir saat ver."

Oluşan kısa ve gergin sessizliğin ardından Güçer telefonu kapatmaya hazırlanıyordu ki, vazgeçti. "Sana borçlandım, teşekkür ederim." dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

Başka çaresi olmadığı için yaptığı görüşmeden dolayı pişman değildi. Hatta rahatladığı bile söylenebilirdi.

Zeynep bu iyiliği hak etmiş miydi?

Güçer bu soruyu yanıtsız bıraktı. Çünkü bunu Zeynep için değil, ona bu şekilde davranılmasına tahammül edemediğinden kendisi için yapmıştı. Düşman kardeşler olan iki duygunun arasında sıkışmışken bir şeylerin hesabını tutamazdı.

Öfke ve aşk... Onu değiştirmeye devam ediyordu.

Verdiği sözü tutan Sinan'la yaptıkları görüşmeden tam bir saat sonra Zeynep hakkında yayın yasağı başladı. Konuşmak için hevesli olan hatta genç kadını kıskanan ve eline geçen fırsatı değerlendirenlerin hepsi ekrandan kaybolmuştu.

Yeni durumdan memnun kalan Güçer, yayın yasağı da olsa, Zeynep'in ortalığı toparlayıp kazandığı başarıya düşen gölgeyi temizlemesi zor olacaktı.

Yaşanan krizi geride bırakıp yatak odasının terasında çalışmak için kolları sıvadığında, her zamankinden daha çok çalışması gerektiğinin farkındaydı. Katil onlardan bir adım öndeydi. Başkasının ya da Zeynep'in canının yanmaması için en azından durumu eşitlemeliydi.

Elindeki tüm belgeleri kronolojik sırayla yerleştiren Güçer çalışmaya da sondan başladı.

Zeynep'in teyzesi, genç kıza kötü davranmak dışında önemli sayılabilecek bir şey yapmamıştı. Mimi'nin hızlı yükselişini de şans ve yetenek olarak değerlendirebilirdi.

Bir yerlerde hata yapıyorlardı, ama ne olduğuyla ilgili fikir dahi yürütemiyordu.

Belki de yanlış yol izliyordu.

İlk günden beri Zeynep'i sonra da Filiz'i araştırmışlardı. İkilinin onları katile götüreceğini düşünerek seçtikleri yol anlaşılan yanlıştı. Yoksa şimdiye kadar bir sonuca ulaşmış olurlardı.

Filiz üç gün boyunca sanki kendisi de ne yaptığını bilmiyormuş gibi, ortalıkta dolanıp durmuştu. Zeynep ise kötü bir geçmişe sahip ve sorunları olan birisiydi. Burcu Şahin... Onun hala bu dosyayla nasıl bir ilgisini olduğunu bulamamışlardı.

Genç kadınlara ait dosyaları öteleyip, cinayet davasıyla ilgili olanı önüne çekti.

İfadesi de duruşu da her zamankisinden daha ciddiydi. Çünkü katilin yeniden harekete geçeceğinin bilincindeydi. Güçer'in acele etmesi gerekiyordu.

Maalesef ki ellerinde ona yol gösterecek fazla şey yoktu. Şifre, anahtar, para ve suşi...

Katil geride hiçbir şey bırakmamıştı. Bir tek Filiz'in olmadık yerlerde kameralara yakalandığı görüntüleri vardı.

Şifreye ve anahtara nasıl ulaştığıyla ilgili edindikleri bilgi de, sadece bir varsayımdan ibaretti. Danışman ve kapıcı, daireleri talan etmek için yerlerini terk ettiğinde, katilin de anahtarın bir kopyasını aldığına inanıyorlardı. Silinen kamera kayıtları için de aynı şey geçerliydi.Önündeki kâğıda şifre yazan Güçer karşısına da soru işareti koydu.

Kendi kendine "Para," diye mırıldandı. Ancak devamını getiremedi. İnsan son parasını kuruşuna kadar taksiciye verir mi?

Bu konuyla ilgili düşünmek ve bir şeyler bulmak istiyordu. Fakat içinde ondan bağımsız hareket eden başka birisi varmış gibi diğer konuya geçmek için onu dürtüyordu. Daha fazla direnemeyen Güçer, para yazdığı yerin karşısını boş bırakıp alt satıra indi.

Suşi.

Hangi balıktan yapıldığını hatırlayamayınca uzanıp dosyayı aldı ve içindeki onlarca kâğıtta yazılanlara hızla göz attı. Önemli bir konu muydu, emin değildi. Ama bilmek istiyordu.

Bir anda nasıl ve neden oldu bilmiyordu, ancak aklına Necip geldi. Dün gece rakı-balık partisi yapacaklardı. Hem de ihtiyar adamlar, sofralarını kendileri hazırlayacaktı.

Tebessüm eder gibi suratını çarpıttığı sırada Mert'ten aldığı raporun fotokopisini buldu. Çipura.

Filiz'in midesinde bulunan canlı balık kırıntısının ait olduğu türdü.

Kâğıdı yan çevirip el yazısıyla alınmış notu okumaya çalıştı. Öyle kötü yazılmıştı ki, önce harfleri tek tek tanıması gerekti. İşi bittiğinde cümleyi bir de yüksek sesle okudu.

"Çipura yağsız ve ucuz balık olduğu için tercih edilmiyor, asıl kullanılan balık orkinostur."

Güçer arkasına yaslandı. Eğer suşi yapacak olsa ki yapmazdı, balıkçıya gittiğinde onun da seçeceği balık ya levrek ya da çipura olurdu.

Belli ki böyle düşünen sadece kendisi değildi.

Mert farkında olmadan büyük bir ipucu yakalamıştı.

Bunu onunla paylaşmak için ara vermeden komiseri aradı. Ona ilk söylediği de "Sen haklıydın." demek oldu.

"Hangi konuda savcım?"

"Filiz Kelküt, bir otelde değil, otuz saat boyunca katiliyle aynı evde kaldı. Hem de bizim sitede olan bir ev. Ayrıca son yedikleri yemek de evde yapılmış suşi..."

Mert'in daha fazlasını duymak istediği belliydi. Bunu da sessizliğini bozup "Ne oldu da bana hak vermeye başladınız?" diye sorup belli etti.

"Filiz cebindeki tüm parasını taksiye verdi. Oysa hiç bilmediği bir evde kalacaktı. Ertesi gün ne yiyecekti, cebinde bir otobüs parası bile olmadan ne yapacaktı?"

"Güvendiği birinin yakınındaysan bunları sorun etmezsin!"

"Kesinlikle ve o da güvendiğinin yakınında olmalıydı ki, kalan son beş lirasını da almadı." Mert ona cevap vermek için ağzını açtığında Güçer onu durdurunca hattın öteki ucundan garip bir ses geldi. "Çipura evde yapılması en kolay ve en ucuz deniz mahsulüdür. Kısaca Filiz Kelküt katiliyle evde suşi yaptı. Böylece son yediği yemek de o oldu. Kamera görüntülerinin devamında Filiz siteye giriyor olmalı, yoksa kayıtlar neden silinsin? Araştırmayı hızlandırmalı ve sitede, özellikle de bizim blokta yaşayan hatta misafir olan herkesi araştırmalısın."

"Hemen başlıyoruz savcım."

"Recep müdürle görüş, sana ne kadar adam verebiliyorsa hepsini al. Onu elimizden kaçırmayalım. Üstelik her saniyenin önemi büyük."

"Siz gelecek misiniz?"

"Gelişmelerden beni haberdar et, birkaç gün daha yokum, ama duruma göre gelebilirim"

Mert iyi günler dileyip ulaştıkları sonucun getirdiği güçlü coşkuyla bir an önce işe başlamaya hazır hâlde telefonu kapattı.

Onun kadar heyecanlı olan Güçer ellerini balkon pervazına koyup bakışlarını uzaklara dikti. Gerçek ilk günden beri önlerindeydi ama bu kadar karmaşıklığın içinde onu görememişlerdi. Şimdiki korkusu da geç kalmaktı. Asıl hissetmek istediği ise umuttu, ama onu ele geçirense sebebini bilmediği tuhaf bir endişeydi.

Bir süredir keyifsiz havanın hâkim olduğu cinayet büro sanki yeniden hayat bulmuş, umutsuzluk yerini telaşlı bir heyecana bırakmıştı. Bir aydır süren uğraşlarının ardından çemberin daraldığını ve bu tuhaf, kanlı oyunun sonuna geldiklerini hissediyorlardı.

Masanın üzerine serili olan bina projesine dikkatle bakan Mert, diğerlerinden farklı olarak bir de haklı olmanın gururunu yaşıyordu. Güçer'den aldığı telefonun hemen ardından işe koyulan genç komiserin yaptığı ilk icraat 4 bloktan ve toplam 142 daireden oluşan sitenin yerleşim alanı ve elli metre genişliğindeki etrafının planını çıkarttırmak oldu.

Katilin bu bölgenin içinde olduğuna adı kadar emindi. Onu bulana kadar da sadece nefes alacak ve kahve içecekti. Çünkü ayakta kalabilmesi için bu ikisi, ihtiyaç listesinin enleriydi.

Ortama ve kendi kişiliğine ters düşecek şekilde masanın ucuna sinmiş haldeki Esmer sessizce ortağını seyredip verdiği talimatları dinliyordu. Aldığı intikam içini soğutmuştu, ama doğurması muhtemel sonuçları düşündükçe kendini zafer kazanmış gibi hissedemiyordu.

Eğildiği masadan ellerini ayırıp dik duruma geçen Mert etrafını saran ekip arkadaşlarına hitaben "Zeynep Erdem, gece eve dönmeyeceğini kendisinin bile bilmediğini söylemişti," diyerek konuşmasına başladı. "Bu yüzden onu gören, bilen ve tanıyan birini arıyoruz."

Çalışma yılı olarak ekibin en kıdemlilerinden olan Zeki masaya doğru eğilip krokinin üzerinde eliyle hayali bir çizgi çizdi. "O zaman bu iki blok olmaz. Bırakın Zeynep Erdem'in dairesini, bloğu bile görmüyor."

"Çok doğru! O yüzden ilk iş olarak, bahsi geçen A Blokta yaşayanları sonra da otopark ve bina kapısını görebilen dairelerdekileri araştırmamız gerekiyor." Onu can kulağıyla dinleyen kalabalığa göz gezdiren Mert'in işlerinin çok zor olduğunu söylemesine gerek yoktu. "Nasıl birisini aradığımızı bilmiyorum. Bulunca anlayacağımıza inanıyorum veya bir sabıka kaydı, geçmişte Savcı Güçer'le yahut Zeynep Erdem'le bir bağlantısı olmalı ya da onların tanıdığı başka birisiyle."

"Önce listeyi mi kısaltmak lazım?"

"Bu harika olur, ama neye göre kısaltacağımıza dair elimizde kriter yok." Mert, yardımcısının sorusuna verdiği hızlı cevaptan sonra vazgeçip yeniden ona döndü. "Cinayette tecavüz ve çok fazla şiddet var. Yani ilk seçeneğimizi erkeklerden yana kullanalım."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca elimizde artık Filiz Kelküt'ün parmak izi mevcut. Yine öncelikli A Blok olmak üzere tüm dairelerde araştırma yapılsın. Aradan zaman geçti, silinmiş olma ihtimali yüksek. Ancak kapı kolları ve duvarlar hâlâ işimizi görebilir. Zeynep Erdem'in evi hariç diğer dairelerden birinde parmak izini bulursak katili de bulmuş oluruz."

"Bu dikkat çekmez mi?"

"Danışman ve kapıcı için yapılan araştırmada çıkan bir sorundan dolayı yeniden inceleme başlattığımızı söyleyeceğiz. Katil onların ne yaptığını biliyor, o yüzden buna kanacaktır."

Mert söylediklerinin anlaşıldığını seyircilerinin gözlerinde görebiliyordu. Ayrıca hepsi de tıpkı onun gibi katili yakalayan kişi olmak için fazla hevesliydi.

Sona az kalmıştı, ancak tüm sonlarda her zaman iyiler kazanmıyordu.

Güçer'i geri döndürecek çok az şey vardı. Bunlardan birisi ve en önemlisi Zeynep'ti. Bu yüzden Necip onu arayıp çağırdığında asla tereddüt etmemişti. Adamın bahsettiği görüşmeyi yaptıktan sonra çiftliğe geri dönmeyi planlıyordu. Ne var ki duyacaklarından sonra dengelerin değişeceğine dair anlayamadığı bir fikre sahipti.

Dün sabah Mert'le yaptığı konuşmadan hemen sonra genç komiser çalışmalara başlamıştı. Şimdilik bir gelişme yoktu. 142 daire arasında öncelik 85 daireye verilmişti. Onların da 33 tanesi elenmişti. Yaşlı, hasta ve boş olanlar listeden ilk çıkarılanlardı. Aralarında eski bir pedofil sabıkalısı ve uyuşturucu satıcısı olmak üzere de gözaltına alınan üç kişi vardı.

Geri dönüş yolunda Necip'i tekrar aramış ve ona nereye gelmesi gerektiğini sorduğunda, aldığı cevapla kaşlarını ortada birleştirdi. Ünlü bir hastanenin kafeteryası tercih ve seçeneklerinin arasında yoktu.

Hastanenin otoparkında içtiği sigarayı ayağıyla söndüren Necip'i gördüğünde park ettiği aracından çıkıp yanına ilerledi.

"İntihar etmek için uzun yolları seçiyorsun."

"Şu hayatta en çok sigaraya laf edenlerden hoşlanmıyorum."

"Ben de sigara kokanlar için aynı şeyi düşünüyorum."

Karşısına dikilen Güçer'e gözlerini kısarak bakan Necip çenesini eğip gömleğinin yakasını burnuna yaklaştırdı. "Ben kokmam!"

"Kendine karşı çok iyi niyetlisin!"

"Buna sonra gülsem olur mu, şimdi hiç havamda değilim."

"Gülme, sigarayı bırak!"

"Bu iş bitince seni hayatımdan çıkaracağım."

"Yanlış tercih!" diyen Güçer gözleriyle hastane binasını işaret etti. "Neden buradayız?"

Başıyla onu takip etmesini işaret eden Necip yürümeye başladığında "Seni harika birisiyle tanıştıracağım." dedi.

Güçer ses çıkarmadan adamın peşinden yürürken burada olmalarının nedeniyle ilgili birkaç fikri vardı. Hastanenin karşısındaki kafe nispeten boştu. Köşe bir masada oturan ve yüzünde stresli bir ifade olan kadını gördüğünde, geliş sebepleri de ortaya çıkmış oldu.

Genç kadın yerinden kalkmadan "Hoş geldiniz," dediğinde Necip de "Umarım bekletmedik." diyerek Güçer'e döndü. "Sizi tanıştırayım. Hemşire Suna ve Savcı Güçer Öztürk."

"Başım belaya girmez değil mi? İşimi seviyorum ve burada çalışmaya yeni başladım."

Necip güvence verecek kişinin Güçer olduğunu belli edecek şekilde ona yer açıp masanın uzak köşesine oturdu. "Daha önce de söyledim, sadece birkaç soruya cevap arıyoruz," dedikten sonra bakışlarını Güçer'e çevirdi. "Suna hemşire, hastanede yattığı sürede Zeynep Erdem'in refakatçisiydi."

Ağır ama kendinden emin hareketlerle genç hemşirenin tam karşısına oturan Güçer hemen konuşmadı. Sözlerine başladığında ise temkinliydi.

"Sizinle ilgili bir durum yok. Sadece Zeynep hakkında bildiklerinize ihtiyacımız var."

Suna endişeli bakışlarını ikisi arasında gezdirdikten sonra Necip'te karar kılmış gibi bakışlarını onun üzerinde bıraktı." Sadece teyzesi ve babasıyla ilgili olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, asıl ihtiyacımız olan onlar. Ama sona götüren hep detaylardır."

"Hayır... Yani ben..."

"Size söz veriyorum. Buradan ayrıldıktan sonra isminizi bile hatırlamayacağım." Sesini alçaltan Güçer genç hemşireyi gülüşüyle ödüllendirip hafifçe öne eğildi. "Zaten aksi olsaydı, buraya elimde yasal belgeyle gelir ve sizi sorgulamak için merkeze aldırırdım."

Bu sihirli cümle Güçer'in savcı kimliğiyle birleştiğinde her zaman işe yaramıştır. Suna yerinde dikleştiğinde durumun değişmediğini ve yine etkisini gösterdiğini anladı. Yavaşça arkasına yaslandı ve hemşirenin anlatacaklarına kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı.

Suna konuşmaya başladığında ses tonu kendinden çok emin değilmiş gibi mırıltı şeklinde çıkıyordu. Gözleri ise yakalanmak istemediği birisi varmış gibi, sürekli etrafını gözetliyordu.

"O zaman stajyerdim. Sanıyorum da Zeynep'le aynı yaştaydık. Bu yüzden olsa gerek iyi anlaşıyorduk. Bir de oradaki normale en yakın kişi oydu diyebilirim."

"Sence hasta değil miydi?"

"Ben hemşireyim, o kadarını bilemem. Ama şunu biliyorum, hepimizin bazı kızgınlıkları ve kırgınlıkları var. Zeynep de fazla öfkeli ve yalnızdı." Suna başını iki yana salladı. Konuşmakla susmak arasında bir tercih yapmaya çalışıyordu. Güçer istediğini almadan vazgeçmeyeceğini belli eden bir bakışla gözlerini ona dikmişken karar vermesi zor olmadı. "Bana sadece bunu bir kere söyledi."

"Neyi sana bir kere söyledi?"

"Teyzesi onu, babasına satmış. O yüzden hastanedeymiş." Suna adamların verdiği tepkiyi görebilmek için susup yüzlerine baktı. Beklediği etkiyi görememişti ki, o da zaten asıl haberi sonraya saklamıştı. "Zeynep, babasının peşine düşüp onu rahatsız etmeye başlamış. Bence o, sadece babası tarafından fark edilmek istiyordu. Kendince adama, ben de varım, diyordu. Ama babası, onu kızı olarak kabul etmediği gibi yanında ve yakınında da istemiyordu."

"Zeynep babasının kim olduğunu biliyor muydu?"

Güçer'in sorusu Suna'nın beklediği tepki değildi. "Neden bilmiyor olsun ki?"

"Biliyordu hatta onu tanıyordu, öyle mi?"

Suna omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tanıyordu tabii, en azından aksinin olduğuna dair bir şey söylemedi."

"Sana kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Zaten sormadım."

"Peki, teyzesi onu babasına satmış, derken tam olarak ne demek istedin?"

"Zeynep reşit de olsa velisi hâlâ teyzesiydi. Babası kadına gidip yüklü miktarda para vermiş. Ama karşılığında Zeynep'i hastaneye yatırtması ve adamın peşini bıraktırtması gerekiyormuş. Bu yüzden teyzesi netti, Zeynep'e babasından vazgeçene kadar orada kalacağını söylemiş ve eşyalarını da ayaklarının dibine fırlatıp gitmiş. Doktor da sanıyorum babasının eski bir arkadaşıymış. Yani Zeynep'in hiç şansı yoktu."

Zeynep nasıl bir hayat yaşamıştı, hayatında daha ne kadar yalan ve acı vardı?

Güçer bu sorulara cevap istediğinden emin değildi. Her defasında genç kadının onu yerle bir etmesine izin verdiği için ancak kendini suçlamalıydı. Ama öte yandan, yaşamak zorunda kaldığı hayat, yalnızlık ve yoksunluklarından dolayı Zeynep'e karşı duyduğu, onu koruma ve kollama isteği ilk gün ki kadar güçlüydü.

"Hastaneden nasıl taburcu oldu?"

"Direnci, gücü ve bedeninin her gün biraz daha zayıfladığını görebiliyordum. Bazen saatlerce konuşmadan uzak ve görünmez bir noktaya bakıyordu. Geldiğindeki öfkesi yerini mutlak bir teslimiyete bırakırken, daha mutsuz biri olmaya başlamıştı." Gözlerini geçmişin hatıralarıyla buğulanmış hâlde bakan Suna belli ki Zeynep için yapamadıklarından dolayı üzgündü. "Gideceği günün gecesiydi, bavulunu hazırlaması için ona yardıma gittim. Hiçbir şey almayacağını söyledi, öyle de yaptı. Sadece üzerindekilerle çıkıp gitti. Ama gitmeden önce ona neden pes ettiğini sordum. Beş ay düşünmek ve bir karar vermek için yeterli bir süreydi. Ona bunu yapan bir adamı baba sıfatıyla ödüllendirmeyecekti. Üstelik artık dayanacak gücü de kalmamıştı. Gerçekten hasta olmak üzereydi. Son olarak da *"Teyzem aldığı paranın hakkını verdi ve kazandı,"* dedi. Zeynep yenilgiyi kabullenmiş ve onların teklifini kabul etmişti."

"Zeynep pes etmeyi nasıl kabul eder!"

"Başka çaresi olmadığına ben şahidim. Ruhu da bedeni de yavaş yavaş ölüyordu."

Güçer'in bunu kabullenmesi mümkün değildi. Yumruk yapıp sıktığı parmaklarını yavaşça çenesine vurmaya başladı. Kalbinin

en uzak köşesindeki erişemediği ve soğutamadığı yangın,'Zeynep!' diye inlerken Güçer hislerine direnmeye çalıştı.

Sessiz, sakin ve içine kapanık Zeynep'in bir yerlerde değiştiğini ve yeni hâline dönüştüğünü Güçer daha en başında anlamış, ama o noktada ne yaşadığını çözememişti. Fakat şimdi biliyordu.

Böylesine insafsız bir oyunla genç bir kızın hayatını köreltmek, hem de geçmişte yaşadığı şeylerden sonra, hiçbir vicdana ve insanlığa sığmazdı. Üstelik bunu ona yapanlar en yakınıydı. Biri babası, ötekisi de teyzesi... Onu olmadığı ve olmaması gereken biri hâline getirirken genç kadının duygularını ve aklını sınamışlardı. Belli ki Zeynep de bu sınavı kaybetmişti.

Dişlerinin arasından soluyan Güçer "Hiç ziyaretçisi ya da ona yardım edecek birisi yok muydu?" diye sordu.

"Erkek bir kuzeni vardı. Onu tanırsınız, şimdilerde çok ünlü olan Mimi, ama o zamanlar onun durumu da Zeynep'ten pek farklı değildi." Yüzü aydınlanan Suna tebessüm etmeye çalıştı. "Gerçi Zeynep de durumunu kurtardı. Onu sosyal medyadan takip ediyorum. Bence başardı."

Güçer o kadar emin değildi. Zeynep'in başarmak için feda etmek zorunda kaldıkları, zaferlerine gölge düşürüyordu. Son karşılaşmalarında genç kadının söyledikleri kulağında çınladığında Güçer yüzünü buruşturdu.

"Hiç sevilmedim... Geldiğim yer... Olduğum kişi..."

Kimse konuşmayınca Suna görüşmenin bittiğini anladı ve ayağa kalktı. "Söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi gitmem gerek."

İçindeki savaşla mücadele eden Güçer de ayağa kalkıp "Teşekkür ederiz, gerekmedikçe sizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz," dedi.

"Umarım gerekmez."

Hemşire yanlarından ayrılınca Necip de ayağa kalkıp çoktan arabaya doğru yürümeye başlayan Güçer'in peşine takıldı. Onun ne kadar hiddet dolu ve üzgün olduğunu görebiliyordu.

Otoparka geldiklerinde aniden duran Güçer "Söylediği her şey doğru," dedi elini hastaneye doğru sallarken. "Tarih ve olayları hatırla. Zeynep yanlarından ayrıldıktan iki yıl sonra birden zengin olup Etiler'de ev alıyorlar." Bu defa inanamıyormuşçasına kollarına

iki yanına açtı. Tepedeki parlak güneş ışığı bile onu aydınlatmak için yeterli olmuyordu. "Ve Zeynep de aynı dönemde okul kaydını dondurup hastaneye yatıyor. Bu Mimi denen kuzenin birden o kadar para kazanması zaten mümkün değildi."

"Kesinlikle haklısın patron."

"Yaklaşık sekiz yıl oldu ama..."

"Kendini yorma biliyorum," diyen Necip ufak bir adım atıp önüne geldiği Güçer'in gözleri sabitlenene kadar bekledi. "Konu beni tatmin etmeyince üzerinde durmaya devam ettim. Şimdi de sona geldik. Eğer çay içecek kadar vaktin varsa biraz bekleyelim. Sekiz yıl önce teyzesinin hesabına kimin para yatırdığının bilgisi gelmek üzere."

Durulmayı beceremeyen Güçer yine de kendini zorlayıp "Peki, doğruluğundan emin olabilecek miyiz?" diye sordu.

"Sonuna kadar."

"Hadi o zaman," diyen Güçer arabanın şoför tarafına geçti. "Çaylar benden, taksi paran da sende kalsın."

Kolundaki saate bakan Necip öğlen tatili için beş dakika kaldığını görünce arabanın kapısını açıp yerine oturdu. "On dakikaya kalmaz telefon gelir, fazla uzaklaşmayalım."

Güçer motoru çalıştırıp yola koyulduğunda Zeynep'in babasının kimliğinin ya da teyzesinin yaptıklarının, cinayet davasıyla bağlantısının olduğundan emin değildi.

Önceliği bu olmamalıydı. Fakat duyguları mantığıyla aynı fikirde değildi.

Zeynep bir anlaşma yapmış ve babasının varlığını yok saymıştı. O adamın kim olduğunu bilmek ve kızına sahip çıkmak yerine ona yaşattıklarından dolayı yüzüne tükürmek istiyordu.

Bu istediğiydi, inandığı ise kendini yeni bir sürprize hazırlaması gerektiğiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soran Necip bitirdiği çay bardağını ileriye doğru sürükledi.

"Bilemiyorum."

"Akılla kalp birlikte yol almıyor tabii!" Güçer kaşlarını gözlerini üzerine düşürünce yaptığı yanlışı fark eden Necip "Bunu sadece düşünmedim değil mi, yüksek sesle de söyledim," dedi.

"Maalesef öyle oldu!"

Adam mahcup olmuş hâlde bakışlarını kaçırdı. "Kusura bakma, haddimi aştım."

"Önemli değil, bunu da zaten yüzüme karşı ancak sen söyleyebilirdin."

Öksürerek boğazını temizleyen Necip "Bu cinayetten kendini sorumlu tutuyorsun," dedi ve başlamışken konuşmasına devam etti. "Öte yandan konuyla ilgisi olsun olmasın, Zeynep Erdem'in kim olduğunu merak ediyor ve onu tanımak istiyorsun."

"Yarım saat oldu ama arayacağından emin olduğu kişiden hâlâ ses yok."

"Konu kapandı... Peki."

Güçer'in amacı Necip'i kırmak değildi. Sadece konudan hoşlanmamıştı. Bu yüzden bir süre daha bekleyecek sonra da gidecekti. Belki de Zeynep'e biyolojik katkısından başka bir faydası olmayan, adamın kimliğinin gizli kalması daha iyiydi.

Merakı Güçer'i rahat bıraksaydı, hemen kalkar gider ve bu konuyu sonsuza kadar kapatırdı. Hiçbir işine yaramayacak olsa da bilmek istiyordu, belki de anlamak.

Çaylarını tazeleyen garson boş bardakları alıp giderken dalmış gözlerle onu seyreden Güçer masada oluşan sessizlikten memnundu. Fakat elindeki tepsiyle akrobasi hareketler yapan garsonu izlerken çalan telefon bir anda sessizliği yarınca dikkatini Necip'e yöneltti.

Masanın üzerinde ve eline yakın tuttuğu telefonu hemen açan adam hiç konuşmadı. Arayan da fazla bir şey söylememiş olmalıydı ki görüşme çeyrek dakika sürdü. Necip'in çatılan kaşlarından nasıl bir yorum çıkarması gerektiğini bilemeyen Güçer'in uğraşmasına gerek kalmadı.

Adam sadece onun duyabileceği bir sesle "Hasan Hüseyin Cumali," dedi.

"İsim tanıdık..." Ortada derin bir çizgi oluşana kadar kaşlarını çatan Güçer gerçeği anlamıştı. "Bu hepimizin bildiği Hasan Hüseyin Cumali mi?"

"Evet öyle, şahsi hesabından teyzenin hesabına toplamda Beş milyon lira yatırmış."

Güçer geriye doğru yaslanıp sırtını sandalyesine dayadı. Karşısına çıkacak adamla ilgili fikir yürütmemişti. Çocuğunu yok sayan, bir adamla ilgili aklına gelebilecekler, herkesin düşündüğü şeylerdi. Fakat zengin ailelerinden birinin patronu, duymayı beklediği son isimdi.

"Zeynep, onun gazetesinde onun için mi çalışıyor?" Aklına gelen bu gerçek Güçer'e göre çok çirkindi. Zeynep'in neden bunu yaptığıyla ilgili de bir fikri yoktu.

"Öyle görünüyor."

Güçer telefonunu çıkarıp internet bağlantısını kontrol ettikten sonra başka bir sorunun cevabını bulmak için arama motorunu açtı. 'Mimi kimdir?' diye yazdıktan sadece yarım saniye sonra önüne milyonlarca bilgi geldi. Adamın gülümseyen bir fotoğrafının olduğu linki tıkladı.

Doğum yeri ve tarihi, öğrenim durumu gibi hiç ilgisini çekmeyen bilgileri hızla geçerken gördüğü ama üzerinde durmadığı bir şey onu rahatsız etti. Ne var ki, önceliği başkaydı. Daha sonra o bilgilere yeniden bakabilir ve onu huzursuz edenin ne olduğunu bulabilirdi. Nihayet kariyer bilgilerine geldiğinde aradığını gördü.

"Kuzeni Mimi de ilk televizyon şovunu Hasan Hüseyin Cumali'ye ait kanalda yapmış," diyen Güçer telefonu masaya bırakıp ne yorum yapacağını merak ettiği Necip'e baktı.

"O kadar hızlı yükselişin şans ya da tesadüfle ilgisi olamazdı."

"Bu adam Zeynep'e en yakın kişi!"

"Yakın olmaları, onu satmasına engel olmamış."

İhanetin ve kandırılmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilen Güçer bir kez daha Zeynep için üzülmekten kendini alamadı. Maalesef ki, çıkarlar söz konusu olduğunda, insan acımasız bir varlığa dönüşüyordu.

Sabahın erken saatinde gazete binasına gelmesinin işle hiçbir ilgisi yoktu. Üzerine yoğunlaşan bakışlardan olabildiğince kaçınmak için binanın en tenha olduğu anı seçmişti.

Dün polisin yaptığı basın toplantısından sonra başlayan linç girişimin ardından öğrendiği şey, tek dostunun Sinem olduğuydu. Onun dışındakiler, aşağılayan, kıs kıs gülen ve yargılayan kişilerdi. Hatta Ayşe yanına gelip ondan gazete için bir açıklama yapmasını istemişti. İş işti, kadın da Zeynep'in düştüğü durumu fırsata çevirmek istemişti.

Ona kızabilir miydi?

Kendi yaptığından sonra mı? Asla!

Enteresan şekilde linç girişimi bir anda kesilmişti. Zeynep bunu babasının sağladığına inanıyordu. Onun için böyle bir iyilik yapacak başka kimsesi yoktu ki, babasının da bunu iyilik olsun diye değil, kendini ve gazeteyi korumak adına önlem almak için yaptığına emindi.

Ne hâlde olduğunu bilmediği ama merak ettiği tek kişi Güçer'di. Zeynep'in hak ettiğini bulduğunu düşünüyorsa, adam haklıydı.

Zaman geçtikçe stresi artan Zeynep yerinde duramadığı için, küçük odasında büyük adımlarla volta atmaya başladı. Dün mecburen gazeteden ayrılırken hâlâ bir işi olup olmadığından emin değildi. Şimdi de burada oluş amacı, bu sorunun cevabını öğrenmek içindi.

Babası onu odasına çağıracaktı. Hep böyle oluyordu. Ama bu defa Zeynep ona ne kadar kararlı olduğunu gösterecek ve aralarındaki soğuk savaşı sona erdirmek için ilk adımı atacaktı. Adamla inatlaşmak yerine, hayatında bir yer bulabilmek adına verdiği mücadeleden yorulduğunu anlatmanın illaki bir yolunu bulacaktı. Ondan çok şey dilemiyordu. Sadece ona kızım diye hitap eden bir babaya sahip olmayı arzulamış ve yıllar boyunca da bunun savaşını vermişti.

Annesi onu önemsememiş ve nihayetinde de bırakıp gitmişti. Yıllardır da babasının onu yok saymasıyla mücadele ediyor ve bu durumu benimsemeye yanaşmıyordu. Ta ki Güçer'e kadar. Bir babaya sahip olabilmek için savcıyı feda etmiş, ancak hemen ardından pişman olmuştu. İşin özeti, yanlış bir adam için yanlış bir karar verip doğru adamı kaybetmişti.

Masasının köşesinde duran sabit telefonu çaldığında, beklediği anın geldiğini anlayan Zeynep derin bir nefes aldı ve sonra içini boşaltırcasına nefesini bıraktı.

Ahizeyi kaldırdığı an Hasan Hüseyin Cumali'nin sekreteri "Zeynep Hanım, Hasan Bey sizi odasında bekliyor," dedi.

Zeynep'in verebildiği tek cevap "Tamam," demek oldu.

Aklındaki her şeyi sildi. Bu iş bugün bitmeliydi.

Odasından çıkıp üç kat yukarıdaki patron odasına varana kadar kimseyle göz teması kurmadı. Ama insanlar, ne düşündüklerini anlaması için Zeynep yanlarından geçerken seslerini yükseltmiş ve onun ne büyük bir hata yaptığını söylemekten çekinmemişlerdi.

Lakin Zeynep hiç durmamıştı. Onun amacı belliydi. Şimdi de o amaca doğru ilerliyordu.

Hasan Hüseyin Cumali'nin sekreteri bile onu gördüğünde gözlerini devirmiş ve yerinden kalkmadan "Sizi bekliyor," dedikten sonra hemen önüne dönmüştü.

Enerjisini boşa harcamamak adına Zeynep kadını yok sayıp babasının odasının kapısını tıklattı ve bir cevap beklemeden içeri girdi. Çenesini ve omuzlarını dik tutmaya çalışan Zeynep geniş odayı aşıp adamın masasının önüne geldi. Sırtı kapıya dönük haldeki adam telefonla konuşurken öte yandan elini uzatıp ona oturmasını işaret etti.

Zeynep duruşunu bozmadan masaya en yakın koltuğa oturdu.

Babası hakkında her şeyi biliyordu. Altmış sekiz yaşındaki adamın en büyük hobisi golf oynamaktı. İçkiye düşkündü. Bunu da zaten masaya dayanmış göbeği belli ediyordu. Beyaz saçları, çekik gözleri, köşeli yüz hatlarıyla hâlâ yakışıklı adamlar kategorisindeydi. Ama zamanın etkilerinden kurtulamamıştı. Alnı ve göz etrafın-

da derin çizgiler oluşmuştu. Uzun boylu, büyük elli ve güçlü bir adamdı.

Neden sonra Zeynep görüşmesini bitiren babasının da onu seyrettiğini fark etti. Bakışlarını kaldırıp adamın gözlerine dikti. Kendi ifadesi yumuşaktı, ancak adamın ne gözlerinde ne de yüzünde hiçbir duygunun kırıntısı yoktu.

"Evet Zeynep Erdem," diyen Hasan Hüseyin Cumali arkasına yaslandı. "Şimdi ne olacağını düşünüyorsun?"

Sesi öylesine buz gibiydi ki, Zeynep bir an ürperdiğini hissetti. Aralarındaki savaş bitmemişti, aksine daha da soğumuştu.

"Açıkçası bir şey olacağını düşünmüyorum. Ben bir haber yaptım, sizler de uygun görüp yayınladınız. Ancak sonuçlarıyla beni tek başıma bıraktınız."

"Güzel cevap, akıllı değilsin ama kurnazsın. Tıpkı annen gibi."

Zeynep parçalara bölünen kalbinin sesini duymuştu sanki. Adam daha ilk saniyeden, hem de en acımasız şekilde konuya giriş yapmıştı. Anlaşılan o ki, değil hayatında yer vermek, ona fazladan vakit bile ayırmak istemiyordu.

Tıpkı babası gibi arkasına yaslanan Zeynep "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. "Beni sevmek bu kadar zor mu?"

"Seni sevmekle ilgili hiçbir fikrim yok!"

"Çünkü denemiyorsun. Varlığımı inkâr ediyorsun diye ben yok olmuyorum. Varım işte, tam karşındayım ve beni görmen için çırpınıp duruyorum."

"Sana bundan vazgeçmeni söylemiştim," diyen adam masaya doğru eğildi. "Sanıyorum, burada çalışmana izin vermemi yanlış yorumladın. Seni kontrol edebilmek ve gözümün önünde kal diye buradaydın."

"Ama daha üç gün önce, gelen teklifi kabul etmemi emrettin."

"Çünkü sana o teklifin yapılmasını ben sağlamıştım."

Sakin kalmak artık Zeynep için imkânsızdı. Titreyen ellerini kontrol altında tutabilmek için bacaklarının arasına sıkıştırdı.

"Bu nefretin neden?" diyen Zeynep artık konuşmuyor içinde biriken tüm kızgınlık ve kırgınlıkları kusuyordu. "Ben sana hiçbir

şey yapmadım. Üstelik doğmayı da ben istemedim. Kızınım ben senin, bu gerçeği ikimiz de değiştiremeyiz!"

"Benim bir kızım var zaten. Ama sen değilsin, hiçbir zaman da öyle hissetmedim ve hissetmeyeceğim de!"

Bu çok fazlaydı. Hiç istememesine rağmen göz pınarlarında tutmadığı yaşlar birbiri ardına Zeynep'in yanaklarından süzülmeye başladı.

"Neden?"

"Çünkü en başta doğmanı senin gibi ben de istemedim," diyen adam Zeynep'in aksine dingin ve duygusuz konuşmasına devam ederken yerinden kalktı. "Doğmakla da kalmadın, başıma bela oldun." Şimdi Zeynep'in karşısına geçmişti. "Artık bitti."

Zeynep bir şeyler söylemek hatta adamı tokatlamak istiyordu. Fakat sanki kanı çekilmiş gibi olduğu yerden kıpırdayamadan adamı duymaya ve ona bakmaya devam etti.

"Düş yakamdan ve bu işten vazgeç. Hayatın boyunca yetecek kadar parayı hesabına yatıracağım. Bir baba olarak da senin için yapabileceğim tek şey bu."

Tüm yaşamını, ona yakın olabilmek, fark edilmek ve onun tarafından sevilmek için adadığı adamın söyledikleri cam parçası olup kalbine batarken Zeynep suskunluğuna devam etti.

Babası ise, onun artık tamamen hayatından çıkacağı anı görmek için başında bekledi.

Ne var ki süre uzadıkça tedirgin olan adam, "Herkese izne ayrıldığını söyleyeceğiz," dedi. "Ortalık sakinleşince de istifanı veririsin."

Hasan Hüseyin Cumali planını yapmıştı. Zeynep'e ne söyleyecek söz ne de yapacak bir şey bırakmıştı. Çabaları, hataları, bir babaya sahip olmak için feda ettikleri ve en başta kendisi için ve küçük Zeynep'e verdiği sözü tutamadığı için üzgündü.

Zeynep ayağa kalkarken "Bir ailem, bir babam olsun istedim sadece," dedi ve anlatmaya devam etti. "Sayende korkularıyla baş edebilen güçlü ama bu uğurda yaptığı hatalardan dolayı yalnız bir kadın oldum. Oysa tek istediğim çocuk olmaktı. Öğrendiğimse nefretin sevgiyle güçlü bir bağı ve öfkeyi yerle bir edenin sevgi olduğuydu." İçindeki fırtınaya rağmen başını kaldırıp bakışlarını

adamın gözlerine dikti. "Yıllardır yaptığımı sandığım ama yapamadığım vedalarda bile senden vazgeçemedim. Ama senin yüzünden o kadar çok şeye hoşça kal dedim ki, sana söyleyecek sözüm de yapacak vedam da kalmadı. Baba!"

Zeynep geçmişini bir hiç uğruna harcadığı için mi yoksa adamın sözleri için mi, bu kadar üzgündü, bilmiyordu. Zaten artık bir önemi de yoktu.

Dik durup güçlü görünmek de umurunda değildi.

Başka bir şey söylemeden ve düşünmeden odasına geçti. Yanına o adama ait hiçbir şey almayacaktı. Birkaç özel eşyasını çantasına tıkıştırırken eve de gitmek istemediğini fark etti.

Hiç bekletmeden telefonu açıp havayoluna ait siteye girdi. Paris asla olmazdı. Venedik, çok duygusaldı. Londra, onun gibi karamsardı. Phuket Adası... Yoklukların ülkesi. Saat 16.00'daki uçağa bilet alıp hemen ardından haber vermek için Mimi'yi aradı.

Zeynep Erdem her şey geride bırakıp gidecek ve mümkünse asla da geri dönmeyecekti.

Güçer'in yapabileceği çok şey vardı. Tabii hepsinin bir 'ama'sı olmasaydı. Mimi'yi bulup ona hesap sorabilirdi, ama hangi sıfatla ve ne diye?

Bir çare bulmak ve Mert'in yaptığı araştırmada ne kadar ilerlediğini görmek için, Necip'in yanından ayrılıp hiç vakit kaybetmeden cinayet büroya geçmişti.

Ellerindeki liste iyice daralmıştı. Üstelik bugün de olay yeri inceleme parmak izi için çalışmalara başlayacaktı. Site sakinlerinin yapacağı itirazları önlemek için bekledikleri izin çıkmıştı. Bu işten hoşlanmayan tek kişi ise Recep'ti.

"Yaşadığınız binada, Zeynep, Burcu ya da sizinle ilişiği olan kimseyi bulamadık."

Saçları birbirine karışmış, yorgunluk ve uykusuzluktan gözleri kıpkırmızı olmuş Mert ona açıklama yaparken Güçer, genç komi-

ser için üzülmeden edemedi. Hevesle başladığı araştırmada zaman geçip de işe yarar şeyler bulamadığı için sinirleri gerilmişti.

"Olmasını da beklemiyorduk," diyen Güçer'in tavrı oldukça anlayışlı ve ruh hâline rağmen sakindi. "Biz katil olma potansiyeli bulunan birisini arıyoruz."

"Şu anda öyle bir durumdayım ki, o potansiyel bende var."

"Yalnız olmadığını bilmek umarım seni rahatlatır."

Ayakta dikilmekten vazgeçen Mert tahtanın önündeki sandalyeye oturdu. Üzerinde bir dolu isim ve fotoğrafın olduğu panoya bakarken "Bunlardan hiçbiri bana katilmiş gibi gelmiyor," dedi. "Katil yalnız yaşıyor olmalı ve savcım sizin sitede hemen herkes yalnız."

Başını kaldırıp panodaki isim ve fotoğrafları incelemeye başlayan Güçer'in arka planda zihni hâlâ Zeynep'le ilgili öğrendiği gerçekleri sindirmeye çalışıyordu.

"Mesela bu, Fikret Yıldırım," diyen Güçer adamın fotoğrafının altındaki bilgileri okudu. "Otuz beş yaşında ve hacker, yalnız yaşıyor. Bu yüzden mi listede?"

"Hacker olması önemli, maktulle internet üzerinde iletişime geçmiş ve sonra kendine ait tüm izleri tek tuşla silmiş olabilir."

"Olabilir ama..."

"Bir cani gibi görünmüyor değil mi?"

"Hayır, baksana on beş yaşında çocuk gibi. Çok ürkek. Bence o sadece klavye delikanlısı."

Kafasını kaldıran Mert tepeden başlayıp en alta inene kadar panoyu gözleriyle taradı. "Listeyi kısaltmamız lazım, ama elimizdeki katil profiline göre, bunların hepsinde aradığımız kriterler mevcut."

"Ve hepsi erkek?"

"Ortada bir tecavüz var. "

"Ama spermin sahibi Cengiz'in katil olmadığını avukatı kanıtladı."

Bacaklarını açıp sandalyeye ters oturan Mert'in bakışları kısılmıştı. "Tam olarak bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

Çenesini sıvazlayan Güçer "Bence Yelda ile tekrar görüşelim," dediğinde Mert'in iki kaşı birden havaya kalktı. Onun tepkisinin

sebebini anlayan Güçer gülümsedi. "Ya da raporu yeniden okuyalım. Çünkü yanlış hatırlamıyorsam Yelda bana, eğer sperm olmasaydı ona tecavüz edildiğinden şüphe ederdim, demişti."

"Yani listemize bir de kadınları mı ekleyeceğiz?"

"Bilemiyorum, sadece katili diğerlerinden ayıracak olan şeyi bulmaya çalışıyorum."

"Mesela fazla sosyal olanları çıkarabiliriz. Bu tarz katiller sessiz, asosyal ve travmatik derecede yalnız olanlardan biri çıkıyor."

"O Amerikan filmlerinde öyle oluyor."

"Evet ama bizim nesil o filmleri izleyip ya polis ya da katil oluyor."

Mert'i dinlerken öte yandan fotoğraflara göz atan Güçer tanıdık bir yüzle karşılaşınca durdu. "Mevlüt Uysal, tanık değil mi? Ayrıca o sabah Zeynep bayılınca bana çok yardımcı olmuştu. Ben koştururken o, kapıyı yumruklamaya devam etmiş ve meraklı kalabalığı evden uzak tutma işini de çok iyi becermişti."

"Yardımsever bir komşuymuş, ama aynı zamanda otuz yaşında ve grafik tasarımcısı. Yani tüm işi bilgisayarda, hem de Zeynep Erdem'in daire kapısını görebilecek durumda ve yalnız yaşıyor. Üstelik cinayet saatinde de evde yani binadaydı."

"Diğer yirmi bir kişi?"

"On sekiz tanesi ki şu yanında işaret olanlar oluyor onlar, kamera görüntülerinden hepsinin binaya girişini tespit ettik. Çeşitli saatlerde çıkmış ve girmişler. Diğer dört kişi ise binadan ne çıkmış ne de girmiş. Parmak izi araştırması bitince onlara soracağım ilk soru bu olacak."

"Ben sana cevap vereyim, asosyal oldukları için günlerce evden çıkmamışlardır."

Güçer'e haklı olduğunu söylemek için dudaklarını kıpırdatan Mert'in konuşmaya fırsatı olmadan kapalı odanın kapısı aniden açıldı. Gelenin acelesi olduğu kapıdan önce duyulan nefes alışlarının sesinden anlaşılıyordu. Tabii bu polis memurunun yüzünü görmeden önce Güçer'in kendince yaptığı yorumdu.

Başka bir fikir yürütmesine gerek kalmadan dehşetle bakan gözlerini kırpmayan memur "112'ye ihbar gelmiş," dedi."Bir ekip de yakındaymış, o gitmiş. Görünce hemen tanımış."

"Önce bir sakin ol! Söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyor."

Güçer'in uyarısından çok, onun durumu anlamamış olmasına şaşıran memur "Zeynep Erdem," deyip kısa bir an sustuğunda Güçer yerinde dikleşti. "Bagajda cesedi bulunmuş."

Güçer'in duyduğunu anlamasıyla ayağa kalkması bir oldu. O anda geriye doğru devrilen sandalyeyi ya da ileriye doğru ittiği masanın Mert'e çarptığını fark etmedi.

"Lafları ağzında gevelemeden doğru düzgün konuşsana be adam!" Güçer'in kükremesi odanın camlarının titremesine sebep olacak kadar güçlüydü. Var olan gücüne eklenen hiddetiyle devasa bir karartıya dönüşmüş polis memurunu gölgelemişti.

Kaçacak bir yer bulmak istercesine arkasına bakan memur kafasını omuzlarının arasına gömüp "Şey," derken sesi içine kaçmış gibiydi. "Yaşadığı otoparktaki arabasının bagajında cesedi bulunmuş. Ben de şey, haberi duyunca önce size bilgi vermek..."

Güçer yayından fırlatılmış ok gibi adamı aşıp odadan çıkarken, duyabildiği tek şey kulaklarındaki uğultu ve mengeneye sıkışmış kalbindeki acıydı. Attığı her adım onu sona doğru götürürken ne gururu ne de öfkesi kalmıştı. Sadece pişmanlıkları vardı. Bir de dilinin ucunda ekşi ve acı bir tat. O da yaşadıklarına ve yaşayamadıklarına duyduğu keşkenin heceleriydi.

12. BÖLÜM

Şair 'Sevmek için geç, ölmek için erken,' demiş. Ama insan ne seveceği ne de öleceği anı biliyordu. Eğer bilseydi, daha çok sever ve sahip olduğu her şeye daha sıkı sarılırdı.

Bıçaktan su içmek, denilen şey de bu olsa gerekti. Güçer o bıçağın her darbesini dudaklarında hissediyordu.

Gördüğü kâbustan geç olmadan uyandırılmayı bekleyen Güçer için sanki herkes yaşıyor ama bir tek o ölüyordu. Hâlbuki bu ölüm yolu ona tanıdıktı. Daha önce de geçmişti bu dönemeçten, ama şimdi önünde soğuk denizler ve aşılmaz duvarlar vardı.

Göğsünde mırıldanan acıyla, her şeyi baştan almak için bir şans daha istiyordu.

Yalnız gitmemesi için peşinden koşturan Mert'i az daha ezecek olmasını bile fark etmeyen Güçer yola çıktığında hız sınırını aşmış olmayı da umursamadı.

Katili kızdırmak ve harekete geçirmek için aldığı kararın doğuracağı sonuçları önceden hesaplamıştı. Hatta en başta Zeynep'in hayatının tehlikede olduğunu söylemiş, ne var ki içindeki gurur canavarı daha fazlasını yapmasını engellemişti.

İçten içe bildiği ve korktuğu ihtimal yaşanmışken kendini affetmesi mümkün değildi. Zeynep'i koruması gerekirken, onu tehlikenin içinde yalnız bırakmıştı. Evet, genç kadın bir hata yapmıştı, ama hatasının bedeli bu değildi. Bundan sonrası da Güçer'in cezası olacaktı.

Sitenin bulunduğu sokağa girdiğinde oluşmaya başlayan kalabalık tanıdıktı. Dolaylı da olsa yine kendisinin sebep olduğu bir ölümle karşı karşıyaydı. Hem de gazeteci kız...

Tuttuğu direksiyonu bırakıp yumruklamaya başladı.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Yeni gelen ambulans ve polis araçları otoparka giden yolu kapatmıştı. Güçer de arabasını olduğu yerde bırakıp kendini dışarı

attı. Adımları hızlı ve bastığı yerleri titretecek kadar sertti. Omuzları dik çenesi yukarıdaydı. Ancak içi patlayan lavların geride bıraktığı külle kaplıydı. Maalesef ki ne bu yangın ne de o küller hiç sönmeyecekti.

"İçeri giremezsiniz!" diye onu durduran üniformalı polis memuruna gözlerini diktiğinde, adamın ürktüğünü gizlemeye fırsatı olmadı.

Neyse ki beyni hâlâ düşünmeye ve onu ayakta tutmaya yetecek kadar çalışıyordu. Güçer arka cebinde taşıdığı küçük kartlığı çıkarıp savcı kimliğini gösterdiğinde memur geri çekildi.

Tek kelime etmeden yoluna devam ederken, her şeyin bir kâbus olduğunu söyleyecek tanıdık bir yüz bulmaya çalıştı.

Otopark her zamankinin aksine daha kalabalık ve karışıktı. Güçer de insanların daha yoğun olduğu tarafa ilerledi.

Her ne hâlde olursa olsun Zeynep'i görmek istiyordu.

Önce bagajı açık ve tepesine takılan seyyar ampulle aydınlatılmış aracı gördü.

Ona ulaşmasına altı adım kalmıştı.

Bir adım attı ve önüne çıkan sağlık personelinin omzuna çarparak ikinci adımını attı. Bagajın içini göremiyordu.

Nefesi tıkanmış, boğazı kupkuru olmuş ve cam kırıkları kalbine batmaya başlamıştı.

Üç adımlık mesafe kaldığında kalabalığı elle aşıp yürümeye devam etti. Ruh gibi hâli yanından geçtiği insanların dikkatini çekince, kimse bir şey söylemeden Güçer'in bembeyaz yüzüne bakıp geçmesi için ona yol verdi.

Bir adım kala cenin pozisyonundaki sırtı dönük cesedi gördü. İlk baktığı yer saçları oldu.

Kan, saçlarında siyah, ıslak bir leke oluşturmuş ve onları birbirine yapıştırmıştı. Beyaz tişörtünün ensesine kadar inen kan, sırtından aşağıya garip bir şekille devam ediyordu.

Ağzını oynatıp "Bu kim?" diye sormaya fırsat bulamadan, tanıdığı o güzel sesin, ismini fısıldadığını duydu. Sonra da sıcaklığını ve kokusunu hissetti.

Gözlerini bagajdan ayırıp kâbusunun sona erdiğini anlamak için bedenini oynatmadan başıyla sağ tarafına dönerken yalvarırcasına "Lütfen!" diye mırıldandı.

Korkmuş hâldeki Zeynep ayakta ve tam da yanında duruyordu.

Ne olduğunu ve nerede olduğunu umursamadan "Zeynep!" deyip genç kadını kollarının arasına aldı ve başını göğsüne yasladı. Yaşadığını hissetmeye, her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Bir kalp atımı kadarlık an için dünya huzurlu bir yere dönüştü. Genç kadının sıcaklığını hissedip kokusunu içine çekti. Bu kadarı Güçer'e yetmişti.

İkinci bir şans dilemişti. Zeynep kollarının arasında titrerken isteğinin gerçekleştiğinin farkındaydı. Ama anılar belleğine hücum ederken yaşadığı son bir saat yerini gerçeklere bıraktı.

Kendine sevmek için izin verdiği kadından şimdi kendini uzak tutması gerekiyordu.

Buraya gelene kadar ki düşünceleri, sağlıklı bir insanın aklından geçireceği şeyler değildi. Onların hepsini yapabileceğini bilmekse, Güçer'i ürkütmüştü.

Hayatımızı yöneten, bizdik. Ama suçladığımız hep kaderdi. Güçer böyle bir yanılgıya girmeyecekti. Derin, yatıştırıcı bir nefes alıp dışarı verdi. Ve Zeynep'e doladığı kollarını çözdü.

Birkaç saniye yerinden kıpırdamayan genç kadın da geri çekildiğinde ağlamaktan şişmiş gözlerini ona dikti. Burnunun ucu kıpkırmızı olmuş, dudakları tüm rengini kaybetmişti.

Güçer "Ne oldu?" diye sordu. "Nasılsın, sana bir şey oldu mu? O kim?"

O, diye bahsettiği kişinin bagajdaki cansız bedenin sahibi olduğunu belirtmesine gerek yoktu. Zeynep konuşmak için dudaklarını araladı. Yaşadığı şok boğazında bir yumru oluşturmuştu. Tek kelime edemedi, ancak hislerini ifade eden yaşlar yanaklarından akmaya başladı.

"Hadi dışarı çıkalım."

Güçer onu omuzlarından tutup kendine yasladı ve ufak adımlarla otoparkın çıkışına doğru birlikte yürüdüler. Zeynep iyi değildi, ancak biliyordu yakında iyi olacaktı. Hep de olmuştu. İhtiyacı olan tek şey zamandı. Kalabalığın yoğunluğundan uzak bir köşe seçen Güçer de artık sakinleşmişti. Ne var ki ona haber getiren polis memurunu eline geçirdiğinde daha iyi olacaktı. Zeynep'in nefes alışlarının normale dönmesini beklerken onları gören Mert de hızlı adımlarla yanlarına geldi. Güçer'e yetişmek için fazladan efor sarf ettiği için nefes nefese kalmıştı.

"Olayın aslını öğrendim," diyerek karşısında kanlı canlı duran Zeynep'i gördüğüne neden şaşırmadığını açıkladı.

Zeynep Erdem, bagajında ceset buldu ile Zeynep Erdem'in cesedi bagajda bulundu... Kelimeler aynı olsa da arada çok büyük bir fark vardı. Ancak savcıya haber veren kişi olmak için hissettiği heyecanla, duyduğunu yanlış anlayan polis memuru, yaptığı hatanın ne tür sonuçlar doğuracağının farkında olmamıştı.

"Maalesef bir yanlış anlaşılma oldu."

Güçer'in ne demek istediğini anlamayan Zeynep "Yanlış anlaşılan ne?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Olay yerine geçmeden önce," diyen Mert mahcup hâlde konuşmasına devam etti. "Bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

Birkaç saniye süresince kendini yoklayan Zeynep boğazındaki kuruluğu gidermek için yutkunduktan sonra konuşmaya başladı.

"Bir seyahate çıkacaktım. Uçağım saat 16.00'de kalkacaktı." Bu bilgiyi verirken Güçer'e bakmadı, ama eğer baksaydı adamın üzüntüsünü görebilirdi. "Kuzenim, Mimi de artık evine döneceği için asistanı Saniye gelip bazı özel eşyalarını alacaktı. Onu bekledim. Malum kapının artık anahtarı yok, parmak iziyle açılıyor. Gelmeyince Mimi'yi aradım. O da Saniye'yi aramış ama telefonu kapalıymış. Sonra beni arayıp gidebileceğimi söyledi. Uçağı kaçırıyordum. O da akşam uğrayıp eşyalarını kendisi alacaktı."

Güçer, genç kadına nereye ve ne kadar süreliğine gideceğini sormamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Zeynep'e olan öfkesi

baki, onunla ilgili hisleri ise korkutucuydu. Ancak ondan uzakta ve ulaşamayacağı bir yerde olması fikrinden hoşlanmamıştı.

Verdiği kısa aradan sonra yeniden konuşmaya başladığında Zeynep'in bu defa sesi titriyordu. "Bavullarımı yerleştirmek için bagajı açtım..." dese de devamını getiremediği için sustu.

İçini havayla dolduran Zeynep'in yalvarırcasına baktığı Güçer onu elinden tuttu ve kendine çekip başını geniş göğsüne yaslayarak ona sarıldı.

Genç kadının içinde fokurdayıp duran histeri nöbetine rağmen sakin ve cesur görünmeye çalışması bir yerden sonra işe yaramıyordu.

"Saniye... Onu yıllardır tanıyordum."

Güçer konuşmanın bittiğini anlaması için Mert'e işaret verdi. Genç komiser yanlarında ayrılırken de sarsılan omuzlarından ağladığı belli olan Zeynep'e onu, herkesten ve her şeyden koruyacağını belli etmek için daha sıkı sarıldı.

Söz konusu ölüm olduğunda, diğer her şey dışarıda kalıyordu.

Olay yeri incelemenin ve Doktor Yelda'nın söyleyeceklerini beklerken boş durmayan Mert yavaştan ilerleyeceklerine dair aldıkları kararı bir kenara bırakmıştı. Korktukları en kötü senaryo başlarına gelmişken boşa harcayacak bir saniyeleri bile yoktu.

"Aynı katil olduğuna emin miyiz?"

Recep'in sorusu herkesin aklındaki soruydu.

Mert hiç düşünmeden "Bunun için bize bir kanıt vermelerini bekliyoruz," dedi sıkıntıyla. "Ancak profesyonel fikrimi sorarsanız, hiç şüphe yok ki, aynı katil."

"Senin profesyonel fikrin değerli olsa da savcı ve hâkimlerin, bunu pek sallayacağını düşünmüyorum."

"Mert haklı," derken onlara doğru yürüyen Güçer'in çene kasları, sıkmaktan patlayacak gibiydi. "İki olayı birbirine bağlayan bir kanıt bulamasak da, aynı katil olduğunu biliyoruz. Onu yakaladığımızda da zaten kanıta ihtiyacımız kalmayacak."

"Bu sefer kendinden fazla eminsin."

Recep'e bakmak yerine on metre ötesindeki Yelda'nın bagajın içine doğru eğilip maktulün yarasını incelemesini seyretti.

"Bu planlanmış bir cinayet değil, mutlaka bir hata yapmıştır."

"Ya yapmamışsa?"

"O zaman maktulün ölüm saatinde nerede olduğunu kanıtlayamayan herkesi tutuklarız."

"Ben de sizin gibi düşünüyorum," diyen Mert heyecanlıydı. "Öncelikle var olan listemizden başlayıp onların cinayet saatinde nerede olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Bu arada senin ortağın nerede?"

"Dün yaşananlardan sonra yirmi dört saat uyuyacağını söyledi."

"Esmer'i hemen arayıp güzellik uykusundan uyandır ve buraya getir." Recep öfkeli olmaktan çok asabileşmişti. "Sonra da her ne yapacaksanız bir an önce yapın."

Mert " Tabii efendim," derken Güçer hâlâ doktoru seyrediyordu.

İşini bitirip eldivenlerini çıkaran Yelda da arkasını döndüğünde onu gördü. Yanındaki asistanına eşyalarını teslim etti ve yürümeye başladı. Suratındaki ifade hiçbir şeyi açık etmiyordu.

"Siz sormadan ben anlatmaya başlayayım," diyen Yelda herkesi yok kabul edip Güçer'i muhatap aldı. "Ölüm sebebi, başına aldığı sert darbe ve hemen ölmüş. Tahminim o ki, bir yere çarpmadı. Ense kökü dediğimiz yere sert bir cisimle vurulmuş. Vücudu hala sıcak, en fazla bir saat önce ölmüştür. Parmakları yerinde, tecavüz belirtisi de yok. Ancak omuzunda, bagaja koyarken olduğunu tahmin ettiğim, bir ölüm sonrası morarması var. En önemli detay ise, ayakkabılarında ve bacaklarının arka kısmında sürtünmeden oluşan aşınma mevcut."

"Yani başka bir yerde öldürülüp arabaya taşındı, öyle mi?" diyen Güçer bakışlarını Mert'e çevirip, "Maktul çıkarıldıktan hemen sonra bagaj kapısı nasıl açılmış bakılsın," dedi.

Mert aldığı talimata karşılık başını sallarken, arkasından gelen bir sesle o tarafa yöneldi.

"Komiserim, cinayet silahını bulduk."

Olay yeri inceleme ekibinin şefi, şeffaf poşetle sarılmış bir metre uzunluğundaki tahtayı gösterebilmek için elini havaya kaldırdı.

Heyecanla genç adamın yanına doğru giderken öne atılan ilk isim Yelda oldu. Şefin elindeki tahtaya doğru iyice yaklaştı.

Ucundaki kan lekelerini gösterip "Sanırım haklı," dedi. "Cinayet silahı bu gibi duruyor."

Ancak genç şefin anlatacakları bitmemişti. "Ayrıca asansör kapısının önünde kan izleri var. Takip ettiğimizde damlalar hâlinde araca kadar ilerliyor."

Böylece gerçek cinayet mahalli de belirlenmiş oldu. Güçer asıl duygularını saklamayı şimdiye kadar becermişti. Konuşmaya başladığında sesinde mutlak bir otorite ve kararlılık vardı.

"Onu yakalayabilmek için başka bir genç kadını feda ettik..."

"Öyle bir şey yapmadık!"

Recep'i bakışlarıyla susturan Güçer "Bu son şansımız," dedi ve etrafında yarım tur döndü. "Maktul asansöre bineceği sırada ona arkadan tahtayla saldırıp öldürüyor. Sonra da arabanın bagajına koyuyor." Güçer bir kere daha sustu. Bu defa başını kaldırıp tüm heybetiyle dikilirken otopark pencerelerini ve çıkışı kontrol etti.

"Katille maktul otoparktayken mi karşılaştılar yoksa maktulün geldiğini mi gördü?"

Mert'in sorusuna ekleme yapan Güçer "Maktulü tanıyor muydu?" dedi. "Yoksa tesadüf sonucu mu Zeynep'in beklediği kadını öldürdü?"

"Bunun bir tesadüf olmadığını ben bile söyleyebilirim."

"Haklısın Yelda!"

İlk günden beri tesadüflerin bu dosyada yeri olmadığına inanan Güçer'in fikri değişmemişti. Hissettiği vicdan azabı da bakiydi. Sadece kendini daha çok suçlu ve daha çok sorumlu hissederken kendinden emin durabilmek için ekstra güç harcıyordu.

"Çok üzgünüm!"

"Benim kadar olamazsın!"

Mimi doğru söylüyordu. Yola birlikte çıktığı, sağ kolu ve dostu olan Saniye'nin artık olmadığını bilmeye katlanamıyordu. Onsuz nasıl yapacaktı?

Ne yiyeceğinden, ne giyeceğine ve ne söyleyeceğine kadar her şeyi Saniye belirler ve ne yapıp yapmadığını kontrol ederdi. Şimdi ne olacaktı?

"Onu buraya hiç göndermemeliydim," diyen Mimi başını iki elinin arasına alıp koltuğa çöktü. "Şimdi ne yapacağım?"

Hiçbir kelime ölümün açtığı boşluğu dolduracak kadar güçlü değildi. Bunu en iyi bilenlerden olan Zeynep de sustu. Yoksa zamanın çare olduğunu, kuzenine söylemeyi çok isterdi. Ancak Mimi yaşayıp öğrenecekti. Tıpkı herkes gibi.

"Ya da ben hiç olmamalıydım."

Zeynep'in mırıldanarak yaptığı yorumu duyan Mimi yüzünü, pencereden dışarıyı seyrediyormuş gibi duran genç kadına çevirdi.

"Burada canı yanan ve kaybı olan benim. Neden rol çalıyorsun?"

"Hissettiğimi söylüyorum. Baksana kaçıp uzaklaşmayı bile başaramadım."

Babasıyla yaptığı konuşmadan sonra istediği tek şeyin gitmek olduğunu sanmıştı. Çünkü Zeynep aynı zamanda bir aşk kadını olmadığını da anlamıştı. Aşkını bir hiç uğruna harcamış ve geriye hiçbir şey bırakmamıştı.

Güçer'e anlatırsa adamın onu anlayacağına inandırmıştı kendini. Ya da umutlarını tek tek kaybederken, hayatında başka bir yenilgi daha istemediğinden, bir de Güçer için savaşmayı denemişti. Ama şimdi pes ediyordu. İnsan gerçekten inanmalı ve tüm kalbiyle hissetmeliydi. Çünkü ancak o zaman, istediği şeyden emin olabilirdi.

Oysa Zeynep'in sorunu çok daha başkaydı. O, olduğunun aksine yalnız kalmaktan korkuyor ve istenmemekten nefret ediyordu. Zeynep kendisiyle ilgili bu gerçeği şimdi fark etmişken, Güçer daha önce keşfetmiş ve onun bahanelerini dinlemeyi reddetmişti.

"Ailesine haber vermek lazım," diye yakınmaya devam eden Mimi'nin sesi düşünceleriyle arasına girdiğinde Zeynep bunun için üzülmedi. "Acaba onlara haberi polis mi verse?"

"Tabii ki hayır!" Zeynep sertçe yönünü kuzenine çevirdi. "Saniye'ye ve ailesine bu kadarını borçlusun."

"Haklısın. Üstelik yeni bir asistan bulmam gerek. Kız kardeşi olur mu dersin?"

Giydiği tayt ve tişörtü ile bir yolculuğa çıkacağı belli olan Zeynep'in yüzündeki acı yerini öfkeye bırakmıştı. Ellerini beline koyup bir adım öne çıktı ve delici bakışlarını kuzenine dikti.

"Fakında mısın, sürekli kendinden bahsediyorsun. Tek dostun ve belki de bu günlere gelmene en çok emeği geçen kişi öldürüldü. Hem de benim bagajımdaydı."

"Tabii ki farkındayım"

"O zaman bencillik etme ve biraz da Saniye'yi kaybettiğin için değil, o öldüğü için üzül."

"Mesela sen de azıcık anlayışlı olabilirsin. Görmüyor musun şoktayım!"

Zeynep ona inanmadığını belli edercesine alayla gülüp "O zaman ya ağla ve şoktan kurtul," dedi. "Ya da polis gelip ifademizi alana kadar sessizce bekle!"

Kuzeninin çıkışına şaşıran Mimi ayağa kalktı. "Ben odama geçiyorum!"

Yeniden pencereye dönen Zeynep sessiz kaldı. Mimi'nin aileye haber vermeden sosyal medyada paylaşım yapacağına ve basın bülteni hazırlayacağına emindi. Mimi hakkında hep bildiği ama ancak dile getirdiği bencilliğiyle ilgili gerçek, canını sıkmıştı.

Alnını cama dayayıp dışarıdaki telaş ve kargaşayı seyrederek düşüncelerini kuzeninden uzaklaştırdı.

Güçer, Mimi gelene kadar bir anlığına dahi olsa onu yalnız bırakmamıştı. Sonra yanlarına bir polis memuru verip onları gönderirken, yazılı ifadeleri için Mert'in de daha sonra eve geleceğini söylemişti.

Diline ve duygularına hâkim olamayan Zeynep, savcıya onun da gelip gelmeyeceğini sorduğunda aldığı karşılık sessizlik olmuştu. Biliyordu ki, Güçer gelmeyecekti.

İlahi güç sesini duymuş gibi savcı görüş alanına girdiğinde genç kadının kalbi olması gerektiğinden daha hızlı atmaya başladı.

Patika yol boyunca ilerleyen Güçer'i uzaktan seyretmeye dahi razıydı. Kendini ancak o varken tamamlanmış hissediyordu.

Aşk ne kadar güçlüyse, acısı da o kadar büyük oluyordu.

Peki ya bir kalp acılar içinde ağrır mıydı? Ağrırmış hem de çaresizce.

İsyan yüklü nefesi boğazını yakmaya başladığında göğüs boşluğundaki acıdan kurtulamayacağına dair bir hisse kapıldı. Aşk ölümü kurtuluş yapan bir hastalık gibi her yanını sarmıştı.

Çok saçma değil miydi? Önce en ince ayrıntısına kadar her şeyini ezberlemeye, sonra da içinden kazıya kazıya onu unutmaya çalışıyordun!

Güçer patika yolu aşıp bahçe kapısından dışarı çıkarken hareketleri yavaştı. Ne var ki uzaktan bile gücü hissediliyordu. Nitelikleri ile etki yaratan, etkili ve önemliydi.

Mesafe adamın detaylarını görmesini engelliyordu ki, ona ait her şeyi zihnine kazımış olan Zeynep'in görmesine gerek yoktu.

Güçer de başını kaldırıp ona doğru baktığında Zeynep, onsuz bir gelecek istemediğine gerçekten inanıyor ve tüm kalbiyle hissediyordu.

"Ölen iki genç kadın için keşkeler işe yaramaz."

Hissettiği yoğun vicdan azabıyla baş edebilmek için Güçer bu cümleyi kendine sık sık tekrarlıyordu.

Hiç şüphe yoktu ki, katil yakınlarında bir yerdeydi. Fakat Mert'in diğer tezi de kabul edilebilirdi. Katil bu siteden olabilirdi, ama ona, Zeynep'in yakınında olan birisi yardım ediyordu. Çünkü Zeynep'in tatile çıkacağını bilen kaç kişi vardı ki?

Saniye araştırma durmasın ve Zeynep gitmesin, diye öldürülmüştü.

Anlaması için ona yardımcı olacak bir şeyler bulabilmek adına dışarı çıkan Güçer, binanın ve otoparkın girişini gözlemledi. Görüş çok da net değildi. Ağaçlandırılan bahçe, görüntünün kesik kesik hâle gelmesine sebep oluyordu.

Başını kaldırıp Zeynep'in penceresine doğru baktı. Mesafe fazlaydı. İçeride neler olduğunu anlamak mümkün değildi. Ama Güçer genç kadının pencerede dikildiğini görebiliyordu. Kollarıyla kendi bedenini sarmış alnını da cama yaslamış olan Zeynep de ona bakıyordu.

Aralarındaki yol aşılmaz değildi. Engellerle doluydu ve insana güven vaat etmiyordu. Lakin Güçer'in buraya gelene kadar ki yaşadığı korku, bildiği her şeyi temelden sarsmıştı.

Genç kadının öldüğünü sandığında yaşayıp hissettikleri çok fenaydı. Kendine bunu yapmaya hakkı yoktu. Zeynep'e karşı tamamen tepkisiz olmanın dışında hiçbir şey istemiyordu. Ama içinde bulunduğu durum belliydi. Öfkesine rağmen onu önemsiyor hatta istiyordu.

Bu yanlıştı. Hayatını bu şekilde yönetemezdi. Ancak tanıştıkları günden beri gazeteci kız, Güçer'in kendini koruma mekanizmalarını bozuyordu.

Fiziksel bir çekim, kimyasal bir sıcaklık... Hiçbirini hissetmek istemiyordu. Ama tüm hücreleri Zeynep'le doluydu.

Binanın dışındaki bahçe kapısında dikilen Güçer, ona seslenildiğini duyduğunda gözlerini genç kadından ayırdı.

Zeynep meselesini ötelemeliydi. Çünkü gardının düştüğünü, öfkesinin azaldığını hissediyordu. Ne var ki, hayal kırıklığı aynıydı. Ne olursa olsun önce Zeynep'in değişip kendini bulması ve yeniden akıl hastanesine yatmadan önceki kız olması gerekiyordu.

Zeynep yaşadıklarından sonra dönüştüğü kadın olmakta haklıydı. Ancak, yoluna öfke ve nefretle devam ederse hata yapmaya da devam edecekti. Ve bu aşamada Güçer onun için bir şey yapamazdı. Sadece Zeynep, kendisi için bunu isterse değişebilirdi ki, doğru ve kalıcı olanı da buydu.

Yardıma ihtiyacı varmış gibi duran ve ona seslenmeye devam eden Mert'in yanına gitmek için yerini terk ederken, sonuçlandıramadığı hislerini şimdilik olduğu gibi bıraktı.

Tepeden tırnağa beyaz giyinmiş olay yeri ekibinin bir üyesiyle konuşan komiserin yanına giderken gözleriyle etrafı taramaya de-

vam etti. Bakışlarını çekerken son anda daha önce görmediği bir şey dikkatini çekince yönünü değiştirdi.

Binaya bir metre mesafedeki yelken şeklindeki cam kapak bir insanın sığabileceği boyuttaydı. Meraklı ve temkinli adımlarla yanına vardığında, kapağın yarıya kadar açık olduğunu fark etti. Ne göreceğini merak ederek eğildiğinde, önce otoparktaki kargaşanın sesini duydu sonra da arabaları gördü. Biraz daha eğildi. Mecbur kalırsa buradan içeriye girebilirdi. Hatta dışarısı bu denli gürültülü olmasaydı içerideki konuşmaları da duyabilirdi.

"Savcım bir sorun mu var?"

Mert'in sesini duyunca olduğu yerde doğruldu. Bahçenin bu tarafı herkesin kolaylıkla ulaşabileceği, ortak kullanım alanıydı.

"Hayır, sen bana ne söyleyecektin?"

"Bagaj kapısı zorlanmamış, anahtarla açılmış." Verdiği büyük haberin Güçer'de yarattığı etkiyi an be an izleyen Mert, savcının çatılan kaşlarıyla karşılaştı.

"Yine Zeynep'e yakın olan birisine mi yoğunlaştın?"

"Her şeyi aynı anda değerlendirmeye çalışıyorum. Saniye'nin Zeynep'e geleceğini katil nasıl biliyordu, diye düşünürken şimdi bir de araba anahtarı mevzumuz oluştu."

Hiç tereddüt etmeyen Güçer "Mimi'nin ifadesini merkezde alalım," dedi. "Maktule ve Zeynep'e en yakın kişi o."

Savcıya hak verdiğini belirtircesine başını sallayan Mert giderken Güçer de aradığı cevap oralarda bir yerlerdeymiş gibi yeniden etrafına bakındı. Sanki her şey,fark etmediği o küçük nüansı ona göstermeye çalışıyordu. Fakat Güçer o ufak ama önemli ayrıntıyı fark etmek için nereye bakması gerektiğini bilmiyordu.

Bir yirmi dört saati daha geride bırakmışlardı. Ancak bu defa bir öncekine göre daha şanslıydılar. Cevabı aranan soruları hala mevcuttu, fakat katile ulaşmalarını sağlayacak deliller de yabana atılamayacak kadar çoktu.

Sürekli hareket hâlinde olsa da düşünmeye ara vermeyen Güçer'in yaptığı bir diğer şey de Zeynep'ten kaçmak oldu.

Genç kadına karşı zaafları vardı. Eğer Güçer bugünleri unutmayı başarırsa, belki bir şansları olurdu. Çünkü hatırlamak, aşkın sebebi olduğu kadar da düşmanıydı. Ve maalesef Güçer'in unutması gereken de çok şey vardı. Hepsinden önce hislerinin yoğunluğu ve yapabileceklerinin bir sınırının olmadığını bilmek, onu korkutuyordu. Ve en kötüsü Zeynep değişmedikçe Güçer'in endişeleri de sona ermeyecekti.

Kafasındakileri silmek istercesine başını salladı ve işe gelmeyen Esmer'i almak için evine gitmeye karar verdi. Bu durum hiç de kız kardeşinin yapacağı bir şey değildi. Bir cinayet daha işlenmiş ve neredeyse katille burun buruna gelmişlerdi.

Tüm binada kanıt ve parmak izi araştırması devam ettiği gibi yaşayan herkesin ki, özellikle onların listesindeki yirmi iki kişinin, cinayet saatinde nerede olduğu araştırılıyordu.

Maktul Saniye'nin arabaya taşınırken hırpalandığını söyleyen Yelda, fikrini de eklemeyi ihmal etmemişti. Maktul 1,68 boyunda ve yaklaşık 65 kiloydu. Kolayca taşınabilecek kadar hafif olmasa da, gücü yerinde birisi onu kucağında sekiz metre taşıyıp bagaja yerleştirebilirdi. Bu kadar hırpalanması, katilin gücünün yeterli olmadığını işaret ediyordu.

"Bu ne güzel bir tesadüf, öyle değil mi?"

Düşünceleriyle arasına giren sesi hemen tanıyan duyuları alarma geçince Güçer arabasının açmak üzere olduğu kapısını bırakıp arkasını döndü. Zeynep'i izleme ve bütün hatlarını ezberleme isteği yine baskın çıkmıştı. Bir anlığına da olsa buna izin verdi. Bu, duygularının dizginleyemediği tarafıydı.

Genç kadın siyah pantolon ve yine aynı renkte tişört giymiş, saçlarını da alelade şekilde tepesinde toplamıştı. Yüzünün rengi kaçmış, göz çukurunda fark edilebilen karartılar oluşmuştu. Yorgun, tükenmiş ve mutsuz görünüyordu. Dinlenmeye ve pes etmeye ihtiyacı vardı.

Biraz da ilgi ve şefkate...

Ama genç kadına bunları sağlayan kendisi olmayacaktı. Olamazdı.

Güçer aklından geçenleri örtmek için Zeynep'e en sert bakışını fırlatırken "Perilere ve tesadüflere inanmam." dedi. "O yüzden karşıma çıkma sebebini bir daha düşünüp söylemek ister misin?"

"Bilgin olsun, ses tonunu hiç sevmedim!"

"Peki şuna ne dersin, Umurumda değil." Güçer'in agresifliği artmıştı. Ama bunun sebebi kendi zaaflarıydı."Yeni cinayet için bilgi peşinde misin?" diyen Güçer'in hissettiklerine karşın yüzü ifadesiz, hareketleri ise uysaldı. "Gerçi artık yazabileceğin bir gazete köşen de yok."

"Sadece izne ayrıldım." Bir anda susan Zeynep'in beden dili yalanını ele veriyordu. Burun delikleri genişlemiş ve yüzünde gerilimli bir ifade belirmişti. Havadaki hayali tozu silmek için elini salladı. "Sana söylemek istediklerim var."

"Davalarla bir ilgisi var mı?"Bu bir sorudan daha çok uyarıydı.

"Sanmıyorum."

"O zaman ilgilenmiyorum."

Ayağını sertçe yere vuran Zeynep "Beni dinlemen için ille de ölmem mi gerekiyor?" diye çemkirdi. "İfademi verirken polislerden birisi benden özür diledi ve yaptığı yanlışı anlattı. Bagajdakini ben sanmışsın. Zaten seni otoparkta gördüğümde yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bana sarılman, elimi tutman ve bakışların... Asıl hislerin onlardı, biliyorum."

"O başka bir şey."

"Hayır, hepsi aynı!" İleriye atılan Zeynep adamın önünü kapatıp arabanın kapısına ulaşmasını engelledi. Adamın teninin yakan sıcaklığı onu esir almışçasına hareket etmeyi bırakıp sadece Güçer'in yüzüne baktı. Onu her şeyiyle çok özlemişti.

Güçer de tıpkı Zeynep gibi hissettiği ağır duygulardan dolayı yerinden kıpırdayamıyordu. Oysaki böyle olmaması gerekiyordu. Ona kızgındı, ancak ürkek ve kararlı gözlerle ona bakan genç kadına karşı hissettikleri arasında şu anda böyle bir duygu yoktu.

One doğru eğildi. Genç kadının nefesini, dudaklarında hissedene kadar da ona yaklaştı. Zeynep'i öpmek için duyduğu istek

öylesine güçlüydü ki, ona direnmek için verdiği çaba neredeyse bir savaşa dönüşmüştü.

Güçer "İkimizi de yorma artık Zeynep!" derken sesi çatladı.

"Dün, bana sarıldığında benimle ilgili asıl duygularını tüm kalbimle hissettim." Ona itiraz etmek için konuşmaya hazırlanan Güçer'in dudaklarına hafifçe parmaklarını dokundurup adamı susturdu. Ama sonra elini hemen çekti. Aklının başında olması gerekiyordu. Oysa Güçer'e dokunmak, kasırganın her şeyi yerinden söktüğü hızla, beyin hücrelerini darmadağın ediyordu. "Benden nefret etmiyorsun, etmek için uğraşıyorsun."

"Her ikisi için de haklı sebeplerim var."

"Doğru, sebeplerinde çok haklısın. Ama doğduğum için benden nefret eden bir babam var, o yüzden bu duyguyu görünce tanırım. Sen öfkelisin ancak öfken sevgini saklayabilecek kadar büyük değil."

"Babanı tanımadığını sanıyordum!"

"Tanımıyorum, fakat kim olduğunu biliyorum." Güçer tepkisiz kalınca Zeynep hüzünle gülümseyip gözlerine batan cam kırıklarına direnmeye çalıştı. "Sana anlatmak istiyorum. Lütfen en azından bu kadarına izin ver."

"Senin için bu kadarını yapabilirim."

Zeynep "Pekala burada da konuşabiliriz," dedi ve açtığı kollarıyla bulundukları otoparkı işaret etti. Ama hemen konuşmaya başlamadı. Acıyan geçmişini paylaşırken, Güçer'in ona bunu yapmayacağına inanmak istedi. Ne var ki adam gözlerini dahi kırpmadan öylece dikilmeye devam edince, Zeynep beklediğinin olmayacağını anlamıştı.

Başını kaldırdı ve her şeye rağmen anlatmaya başladı.

"Annem hep babamdan bahsederdi. Ben üç yaşındayken gitmiş, ama aslında iyi bir babaymış. Küçüktüm ama onun geri dönmesini isteyecek kadar yalnızdım. Çünkü annem depresif bir âşıktı. Günlerce evden dışarı çıkmadığımız oluyordu. Mesela beni hiç parka götürmemişti, akşam yemeğine hiç misafirimiz gelmemiş ya da biz kimseye gitmemiştik. Ve ben, sadece benim değil başka hiçbir babayla tanışmamıştım. Evet, evde bir babam olmasını istiyordum,

ama aslında babalar nasıl sevilir ve severlerdi bilmiyordum. Sonra annemin cenazesinde, belki babayla yaşamak anneyle yaşamaktan daha iyidir, diye düşündüm ve umutlandım."

Sesi titreyen Zeynep bir an için susmak zorunda kaldı. Acı taş olmuş boğazına takılmıştı. Yutkundu. Fakat işe yaramadı.

"Annemin anlattıklarının, aslında onun hayalleri olduğunu anladığım o anda, benim hayalim bir toz bulutu gibi dağıldı. O da kendince bir aile hayal etmiş ve beni buna inandırmayı neredeyse başarmıştı. O gün sadece beş yaşındaydım, ancak kendime, babamın peşinden gideceğime dair söz verdim. Annesinin ölü bedeniyle aç, susuz ve yalnız başına dört gün geçiren zavallı bir kız çocuğunun, kendinden başkasına güvenmemesi ve yine kendine verdiği sözün peşinden gitmesi, şaşılacak değil, anlaşılır bir durum olmalı."

Zeynep kendi üzerindeki tüm hâkimiyetini kaybedince önce titremeye ardında da ağlamaya başladı. Boğazına takılan taş parçası şimdi midesine inmişti. Kollarını karnına doladı.

Genç kadının yaşadıklarını görüp onu yeniden konuşturabilmek için Güçer "Kendine verdiğin sözü tuttun." dedi.

"Öncesinde ve sonrasında hayatımın en güzel günlerini anneannemle birlikteyken yaşadım. Bir anneye ya da babaya ihtiyaç duymamam için ne gerekiyorsa yapmıştı. Ancak hayat benimle dalga geçmeyi seviyor ve beni sınamaktan asla vazgeçmiyor. On üç yaşına yeni girmiştim. Ve anneannem grip olmuştu. Sadece bir gripti..." Zeynep hızlanan gözyaşlarına direnmek için elinin tersiyle kendini tokatlarcasına yüzünü sildi. "Benden ambulans çağırmamı istedi. Hastaneye gittik. Doktorlar yanına girmeme izin vermedi, ama anneannem ısrarla beni çağırınca direnmediler. Zavallı kadın, çok ağrısı vardı... Yine de annemin yapmadığını yapıp, bana veda ederken benim de ona veda etmemi sağladı. Ona sarıldım ve koynuna girdim. Son huzurlu anım da oydu. Gözlerimi açtığımda anneannem gitmiş ve ben yine yalnız kalmıştım."

Gittiği yerden geri dönmek istercesine Zeynep silkelendi ve başını kaldırdı. O an bir damla yaş göz pınarından akıp yavaşça yanağından süzüldü ve çenesinin altında kayboldu.

"Sonra hayatımın üçüncü dönemi başladı. Teyzem... Annemden kalan dairenin kirasını almak karşılığında onunla kalmama izin verdi. Sırf çocuk esirgemeye gitmemek için beş yıl boyunca ona katlandım. Ve reşit olduğum gün yanından ayrılıp babamın karşısına çıktım."

"Kim olduğunu nasıl öğrendin?"

"Annem bir iş adamının sekreteriymiş. Anneannem, o işe hiç girmemeliydi, dediğinde bana ilk ipucunu vermişti. Teyzemse öfkelenince ne konuştuğunu bilmeyen bir kadındı. Evimin kirasını ben almak istiyorum, diye çıkarttığım kavgada, paraya ihtiyacın varsa babandan iste demişti. Sonra araştırdım ve o zengin iş adamını buldum." Zeynep başını salladı ve küskünce anlatmayı sürdürdü. "Sekreterliğini yaptığı evli adamla olan yasak ilişkinin klasik sonucu, sırf adamı köşeye sıkıştırmak ve belki karısından boşanır umuduyla beni doğurdu. Onun için sadece bu kadardım... Babam içinse bir hataydım ve ailesini tehdit eden bir unsurdum."

"Şerefsiz!" diye tıslayan Güçer'e zorlukla gülümsedi. Zeynep'in mecburi, üzgün tebessümü, çektikleri hakkında çok şey anlatıyordu.

"Cesaretimi toplayıp evinin önüne gittim. Devasa kapı açılıp da içinden simsiyah bir araba çıktığında, o olduğunu anlayıp önünü kestim. Beni gördüğüne ne şaşırdı ne de kim olduğumu sordu. Bir gün geleceğimi biliyordu. İzleyeceği yolu da önceden belirlemiş ve beni hayatına almamayı kafasına koymuştu. O yüzden korumalarıyla beni hemen arabadan uzaklaştırdı. Çünkü yanında, benimle aynı yaşta olan kızı vardı. Peki, ben kimdim? Ah evet, hatasının bedeli ve güzel yaşamını tehdit eden bir parazittim."

Gözünde tutamadığı yaşlar bir kere daha birbirine ardına akmaya başlayınca Zeynep'in sesi titredi ve konuşmasına ara vermek zorunda kaldı.

Genç kadının yaşadığı hüznü gören Güçer kendini engelleyemeyince uzanıp yaşlarının gittiği yolu temizlercesine parmaklarının tersiyle Zeynep'in yanağını okşadı. Teni yumuşacık ipek gibiydi. Onu çok hem de çok özlemişti.

Samimiyetini belli etmeye çalışan Zeynep için anılarını, emniyetin otoparkında anlatmak, acısına saygısızlıktı. Ancak Güçer,

onu teselli etmeye çalışmaktan daha fazlasını yapamazdı. Onun yaşadıklarını zaten biliyordu. Sorun, Zeynep'in seçtiği yol ve hissedemedikleriydi.

"Ben yaşamak yerine akıp gitmek, sevilmek yerine sevmek, almak varken de vermeyi tercih eden, ama en çok da konuşmak yerine dinleyen taraftım. Hayatın içine karışmış sürükleniyordum. Tek öfkem babamdı. Onunla ilgili de ne istediğimi biliyordum. Beni anlasın, görsün hatta sevsin diye uğraşıyordum. Sonra bir kısmı doğuştan ama çoğunluğu, yaşadıklarına katlanabilmek için düşünmeyi bırakan insanlarla dört duvar arasında beş ay geçirdim. Oradan çıktığımda artık ben değildim. Değişmiş ve başka bir şeye dönüştüm. Ne yaptığımı bilmeden, hayata saldırmaya başladım. Kızıyor, öfkeleniyor ve asla dinlemiyordum."

Zeynep'in sesi yoğun ve yorucu duygularından dolayı çatlıyordu.

"Bir sapık gibi babamın peşine takıldım," diyen Zeynep içinde neşe barındırmayacak şekilde kahkaha attı. "Anlayacağın tehdit büyüyordu. Tabii o da icabıma bakmak için hiç vakit kaybetmedi. Teyzemin de daha çok para için aradığı fırsatı yarattım. Babam olacak adam teyzeme gidip beni durdurmasını söyledi, ama beni kolayca vazgeçirtemeyeceklerini ikisi de biliyordu. Harika bir plan yaptılar. Teyzem babamın ayarladığı doktora gidip, hasta olduğumu ve toplum için tehdit oluşturduğumu söyleyince beni alıp akıl hastanesine kapattılar. Doktor da üzerine düşeni layıkıyla yerine getirdi. Beş ay boyunca her gün, doktorun gözlerinde, anlaşmayı kabul etmezsem oradan çıkamayacağımı görebiliyordum. Ama hemen pes etmedim, direndim, itiraz ettim, dilekçeler yazdım. Beş ay... Çok uzundu. Aklımı gerçekten kaybetmek üzereydim. Yaşarken o dört duvar arasında ölüyordum. Şartlar belliydi, ya babamın peşini bırakacaktım ya da bir ömür hastanede kalacaktım."

"Ama vazgeçmedin."

Zeynep başını sallayıp Güçer'in çekmeye hazırlandığı parmaklarını yakaladı. Adamın güçlü elini kendi elleri arasına alıp ona tutundu.

"Vazgeçmedim. Onun haberi olmadan stajyer olarak gazetesinde işe başladım. Kadroya geçip makale için bana köşe verildiğinin

ertesi sabahında, gazeteye geldi ve beni odasına çağırdı. O anki yüz ifadesi her şeye değerdi. Sadece işimi yapıyordum, anlaşmayı çiğnememiştim. Beni yeniden akıl hastanesine gönderemezdi."

Genç kadının ona tutunmasına izin veren Güçer ellerini Zeynep'in elleri arasında bıraktı. Buna en az onun kadar Güçer'in de ihtiyacı vardı.

"Bunu kendine neden yaptın?"

"Fark edilmek, anlaşılmak, takdirini kazanmak hatta sevilmek için.Ya da burnunun dibinde olup onu rahatsız etmek ve en büyük günahının gözünün önünde olması için... Mehmet Sancaktar gibi adamlar peşime düştüğünde beni korumak zorunda kaldı. Bu yüzden hep sivri ve tehlikeli konulara değindim ki, benim için bir şeyler yapmaya mecbur kalsın. İşte bu haberi de bu yüzden yaptım. Bana aferin desin, beni korusun, hayal bu ya benimle gurur duysun istedim. Ama o bana sadece defolup git dedi."

Zeynep tüm hikâyesini bir çırpıda anlatıp bitirmişti. Oysa yaşarken her şey çok ağır ve sonsuzluk gibiydi. Şimdi anlıyordu ki, geçip bitmeyecekmiş gibi gelen o günleri geride bırakmak kimse için değil, kendine yapacağı en büyülük iyilikti.

Hırsına o denli yenilmişti ki, neyin peşinde olduğunu bile unutmuştu. Oradan oraya savrulurken en son Güçer'e tutunmuştu. Fakat neyi nasıl yapacağını bilmediği için kırıp kurtulmaya çalıştığı o dala zarar vermişti Şimdi ise Güçer'e bakarken gördükleri, onu onarmak için geç kaldığını söylüyordu. Açılan kabukları onarmak için zamana sığınmaktan başka çaresi kalmamıştı

Başını kaldırıp ürkek bakışlarıyla Güçer'in gözlerini aradı. Zeynep adamın ona bir şey söylemesini, öpmesini veya herhangi bir şey yapmasını bekledi. Bir an için de tüm bunların olabileceğine inandı.

"Yaşadıkların için çok üzgünüm. Sadece sen değil, hiç kimse bunları hak etmez."

Adamın sözleri ve bakışlarının etkisiyle geleceğe dair Zeynep'in içinde bir umut alevlenirken sıktığı dişlerinin arasından içine titrek bir nefes çekti. Belki hemen affetmesini değil ama en azından onu anlamasını umuyordu. Ancak Güçer yavaşça çektiği ellerini cebine sokup sağ kaşını havaya kaldırdığında boşuna umutlandığını anladı.

İki kolunu birden ileriye doğru uzatan Zeynep önce Güçer'i sonra da kendini baştan aşağıya işaret etti ve "Şu hâlimize bak, ikimiz de mutlu değiliz ve ayrı ayrı aynı acıyı çekiyoruz," dedi ve sözlerine aynı kırılganlıkla devam etti. "Bunların tek sorumlusu benim. Çünkü ben, iki kişiyken bir olmayı, bilmiyorum. Ama öğrenebilirim."

Zeynep'in bakışları sabitti ve yemin doluydu. Ne aşka ne de Güçer'e bir daha asla ihanet etmeyecekti.

"Sorun senin yaptıkların değil. Her ne yaşandıysa, sana her ne söylediysem ben yaptım, hem de bile bile..." Açıklamasını yarıda kesen Güçer, genç kadına veda eder gibi bakıyordu. "Mevzu affetmek değil. Üzerimde engel olamadığım bir etkin var. Ben aslında, senin bana yaptırabileceklerinden kaçıyorum," diyen Güçer üzgündü. "Evet, sorununu ve seni değiştirenin ne olduğunu bulmuşsun. Ancak insanlara, aşka ve iyi şeylere olan inancını da, değiştiğin noktada bırakmışsın. Yeniden kendin olmak zorundasın, bunu da ancak tek başına ve sadece kendin için yapabilirsin, yapmalısın."

Aniden susan Güçer hiçbir uyarı yapmadan Zeynep'i kendine doğru çekti. Ve vazgeçmeden önce duygularının onu yönetmesine izin verip dudaklarını genç kadınınkilerle birleştirdi. Naif başlayan dokunuşları hissettiği açlık ve ayrı geçen zamana duyduğu özlemle şiddetli bir hâl aldı.

Sonu gelsin istemiyordu. Zamanın durması için bundan daha güzel bir an olamazdı. Fakat hala kendini durdurabilecek noktadayken Güçer tüm iradesini kullanıp geri çekildi.

"Hoşça kal gazeteci kız."

"Hani masallar mutlu sonla biterdi."

"Yaşamadan mutlu sonun ne olduğunu bilemezsin."

"Hayır, ben bizim için olanı biliyorum. Az önce beni öperken sen de biliyordun."

Güçer bir şey söylemeden etrafına bakındı. Onları gören birkaç kişi bakışlarını kaçırıp yürümeye devam etti. Kimisi de aceleyle arabalarına binmeye ve bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Zaman durmamıştı, hayat devam ediyordu. Masallarsa çocuklar içindi.

"Yanlış zaman ve hatalı temeller üzerine kurulu bir ilişki asla yürümez."

"Sevgi güçlüdür. Ve gücüyle birçok şeyi iyileştirir."

"Üzgünüm gazeteci kız, ama sevgi hata yaptırır. Oysa senin doğruyu bulman gerek."

Zeynep itiraz etmek istedi, ancak Güçer'in çalan telefonu onu durdurunca susup küskünce adamın aramayı cevaplandırmasını seyretti.

Güçer ekranda Müjde'nin adını gördüğünde bir süreliğine ötelediği her şey belleğine geri yüklendi ve bekletmeden telefonu açtı.

"Bana söyleyecek güzel şeylerin olduğunu hissediyorum."

Hattın diğer ucundaki kadının sıkıntılı ama bir o kadar da heyecanlı nefes verişini duydu. Ardından da Müjde "Birden fazla haberim var," dedi.

"Can kulağıyla seni dinliyorum."

"Bulunan tahtanın cinayet silahı olduğu kesinleşti, ama kötü haber şu ki, parmak izi yok. İyi olan haberse, maktulün bluzunun yakasındaki düğmede kime ait olduğunu henüz bilmediğimiz bir parmak izi bulduk."

"Sen şahanesin."

"Başka haberlerimde var ama onlar için buraya gelmek zorundasın."

Heyecanlanan Güçer "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Umarım bilmeyi isteyeceğim bir şey düşünüyorsundur."

"Kadınları tavlamakla ilgili ciltler hâlinde kitap yazabilirsin."

"Laktozsuz süt ve kremasız!"

"Acele et, sen bana kahvemi getirdiğinde ben de sana katili vereceğim."

Güçer hata yapmış ve genç bir kadının öldürülmesine sebep olmuştu. Fakat katilin de hata yapacağına olan inancında haklı çıkmıştı. Duruma uygun olmasa da keyfi yerine gelmişti.

Hala karşısında dikilen ve çattığı kaşlarıyla ona bakan Zeynep'i bu halde bırakıp gidemezdi. Ancak zaman da kaybetmek istemiyordu.

"Seni taksiye bindireyim."

"Müjde kim?"

"Anlamadım!"

"Soru, net ve kısa, Müjde kim?"

"Şaka mı yapıyorsun yoksa sevimli mi olmaya çalışıyorsun!"

"Onun kahveyi nasıl içtiğini biliyorsun," diyen Zeynep'i etkisi altına alan kıskançlık kıskacı onu zorlamaya başlamıştı. "O, kız arkadaşın mı? Benim kahveyi nasıl içtiğimi bilmiyorsun, ama onunkini biliyorsun."

"Zeynep!" uyarı dolu tonlamasına bakışlarını da ekleyen Güçer arabasının kapısını açtı. "Eminim bir taksi bulabilirsin."

Güçer'in, kahveyi nasıl içtiğini bildiği ve konuşurken sesini yumuşattığı kadının yanına gidecek olması, Zeynep'i rahatsız etmişti. Bir an aklından arabanın önüne atlayıp adamı durdurmak geçti. Ama Güçer'in ambulansı arayıp onu olduğu yerde bırakma ihtimali çok yüksekti. Kıskançlık canavarı ve kırık bir bacakla baş başa kalmak hiç de şahane bir fikir değildi.

Mecburen geri çekilip Güçer'e geçmesi için alan açarken hâlâ ne yapabileceğini tasarlamakla uğraşan Zeynep, adamın pencereyi açtığını gördü.

Hiç durmayan Güçer ona doğru dönüp "Sade ve sert." deyip yoluna devam etti.

Adamın arkasından bakan Zeynep önce onun ne demek istediğini anlamamıştı. Fakat beyin hücreleri oksijenle buluştuğunda Güçer'in neyden bahsettiğini idrak edebildi.

Gözden kaybolan adamın arkasından bakarken içinde filizlenen umutla birlikte gülüşü yüzüne yayıldı. Zeynep kahveyi sade ve sert seviyordu. Üstelik bunu ona hiç söylememişti.

Aşkı büyük yapan küçük ayrıntılarıydı. Gerçek aşksa, aynı kişiye defalarca âşık olmaktı.

Müjde'nin onu kapıda karşılamasından vereceği haberlerin önemli olduğunu anlamıştı. Vücut diline yansıyan telaşı da Güçer'i doğrular nitelikteydi.

Gülümsemeye çalışan Müjde kahvesini alıp teşekkür ettiyse de tek yudum bile içmedi. "Odama geçelim," dediğinde Güçer itiraz edecek değildi. "Henüz kimseye haber vermedim. Arkadaşlar raporu hazırlayana kadar seninle konuşmak istedim."

Odaya girdiklerinde Müjde kapıyı kapattı ki, bu onun önemli bir şey olmadıkça yaptığı bir hareket değildi.

"Aklını kurcalayan bir şey mi var?"

Boynunu hafifçe eğip kaşlarını hareket ettiren Müjde cevabın evet olduğunu belli ediyordu. Masanın üzerinde duran fotoğrafı alıp ayakta dikilen Güçer'in yanına geldi.

Müjde "Maktulün bluzu üzerinde parmak izi bulduğumuz düğmede şurada," diyerek Güçer'in dikkatini çekmek istediği yeri işaret etti. Sonra da yine masanın üzerinden şeffaf bir poşet aldı. İçinde gri renkte yuvarlak ve ortasında iki küçük delik olan düğmeyi gösterdi. "Rica etsem başparmağını üzerine koyar mısın?"

Müjde'nin neyin peşinde olduğunu anlamamış olsa da Güçer ondan istenileni yaptı ve parmağını düğmenin üzerine koydu. Artık düğme görünmüyordu. Hatta parmağının kenarları yanlardan taşmıştı. Ne sonuç çıkarması gerektiğini anlamak için bakışlarını Müjde'ye çevirdi.

"İzin verir misin?" diyen Müjde elindeki fotoğrafı bırakıp bu defa kendi parmağını düğmenin üzerine koydu. Hemen hemen aynı boyuttaydılar. "Aldığımız parmak izi tam, ama eğer senin ölçülerinde birisi olsaydı, iz yarım kalırdı."

Artık genç kadının söylemeye çalıştığını anlayan Güçer gönülsüzce "Bunu yapan bir kadın mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama her kimse ince, uzun parmakları olmalı. Ya da çok zayıf biri." Bu kez de poşeti bırakıp hazırladığı dosyayı aldı. "Daha bitmedi. Katilin vücut sıvısı onu taşırken maktulün

bluzunun sırtına bulaşmış." Güçer'in önüne geçip adama arkasını döndü. "Şimdi sana yaslanacağım, lütfen beni koltuk altlarımdan tutup kapıya kadar götürebilir misin?"

Müjde geriye doğru eğilirken Güçer onu yakaladı ve ellerini kadının koltuk altından geçirip omuzlarından tuttu.

"Düğmenin, başparmağının bulunduğu yerde olduğunu düşün." Evet, bu kesinlikle o parmak izinin orada nasıl olduğunu açıklıyordu. "Şimdi beni taşı lütfen."

Görüntü dışarıdan bakan için karmaşık görünse de Güçer için bu, katile giden yol demekti.

Kapıya ulaştığında duran Güçer "Dur tahmin edeyim," deyip bıraktığı genç kadının iki omuz arasına dokundu. "Vücut sıvısını da burada buldun."

"Şüphen olmasın! Katil, cinayet silahı olan tahtanın üzerindeki parmak izlerini siliyor. Ancak fark etmediği bu düğmeye bir iz bıraktığından haberi yok."

"Katili bulduğumuzda kaçacak hiçbir yeri olmayacak."

Yüzünü Güçer'e dönen Müjde'nin vereceği haberler bitmemişti. "Şimdi sana katili nasıl bulacağını söyleyeceğim."

"Kölen olmaya hazırım!"

"Kadın olma ihtimalinden bahsettiğinde net konuşamadım. Çünkü çok zayıf bir erkek de olabilir." Güçer'i baştan aşağıya süzen Müjde gördüklerinden hoşnut olmuşçasına gülümsedi. "Sen fitsin, benim bahsettiğim hastalık boyutunda zayıf birisi. Vücut sıvısında kanser hastalarının aldığı ilaç var. Hava yeterince sıcak, otoparkta ve efor harcıyorken bir de aldığı ilaçtan dolayı normal bir insana göre üç kat daha fazla terlediği için bu sıvıya ulaşabildik."

"Ne yani, katilimiz kanser mi?"

"Ben sana bulduklarımı anlattım. Bundan sonrası senin işin savcım." Yaptığı işten memnun şekilde omzunu sallayan Müjde'nin ses tonu da ciddiydi. "Dosyayı merkeze göndereceğim, bir kopyasını istersen..."

İçtenlikle gülümseyen Güçer "Gerek yok," dedi. "Sen bana çok daha fazlasını verdin."

"Umarım bunlar gerçekten işinize yarar."

"Akşam yemeği borcum iki oldu ve belki de çok daha fazlası."

Müjde utanmıştı. "Bunu ilk akşam yemeğimizde konuşuruz."

Güçer'in kadınlarla flörtleşmek için hep vakti ve isteği olurdu. Ancak bu defa Müjde'nin daha fazlasını hak ettiğini bilmesine rağmen ona istediğini veremedi.

"Düşüncelerin kıymetli, onları benimle paylaştığın için teşekkür ederim," demekle yetindi.

Kalbi bir başkası tarafından istila edilmişken Güçer'in yapabildiğinin en iyisi buydu.

"Gitmekten vazgeçmiş olmana çok sevindim."

"Vazgeçmedim, polis şehirden ayrılmamam gerektiğini tembihlediği için kaldım."

Sinem üzgün olduğunu belli etmek için arkadaşına sarılıp onu bir süre kollarının arasında tuttu. "Başına gelen bu şeyler inanılır gibi değil," dedikten sonra Zeynep'i bıraktı. "Bizimkilerin de sahip çıkmak yerine seni izne göndermeleri hiç adaletli değil."

İşten daha önemli dertleri olan Zeynep bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Zaten ihtiyacı olan da konuşmak değil, uyumaktı. Hem de unutana kadar...

Sinem arayıp nasıl olduğunu sorduğunda hala onu otoparkta bırakıp giden Güçer'in arkasından bakıyordu. Zeynep'in sesi hissettiklerini ele vermiş olmalı ki, Sinem derhal görüşmek istediğini söyledikten yarım saat sonra bir kahvecide buluşmuşlardı.

"Sorun değil, ben iyiyim."

"Gördüklerim öyle demiyor ama şu haline bak."Elinden tuttuğu Zeynep'i yanındaki boş masaya yönlendiren Sinem arkadaşına oturmasını işaret edip kendisi de karşısına geçti."Saniye için çok üzgünüm, neşeli biriydi."

"Ben de çok üzgünüm!"

"Söylesene evindeki kızla onu öldüren kişi aynı mıymış?"

Zeynep kafasını salladı. "Bilmiyorum."

"Ah arkadaşım bir de iyi olduğunu söylüyorsun!"

Ezberlenmiş kelimelerle konuşan Zeynep tabii ki iyi değildi. Saniye için üzgündü. Yine ölümle burun buruna geldiği için üzgündü. Güçer onu sonsuza dek terk ettiği için de üzgündü. Adamın onun kahveyi nasıl içtiğini biliyor olmasından dolayı mutlu olacak kadar aciz kaldığı için de üzgündü. Ve bu kadar üzüntünün arasında cinayetle ilgili detayları bilmek istememişti. Sadece katilin bir an önce yakalanmasını diliyordu. Tabii bir de eğer geri dönmeyecekse ki dönmeyeceğini açıkça söyleyen Güçer'i unutabilmeyi arzuluyordu.

Zeynep değişmiş miydi?

Evet, aşk onun ayarlarıyla oynamış ve kalbi bu yarışta kazanan taraf olmuş, Zeynep'i de uçurumdan aşağıya atmıştı.

Peki Güçer'in bahsettiği değişim? O konuda bir fikri yoktu.

Zeynep sağ omzunu salladı ve "Bildiğim tek şey, bu günler de geçecek," dedi.

"Senin için öyle olmasını diliyorum, arkadaşım. Umarım polis o katili bir an önce yakalar."

"Hı-hı!"

"Hey dur bir saniye, senin sorunun sadece bu cinayetler değil."

Zeynep kendini saklamakla uğraşamayacak kadar yorgundu. Sinem'in tespitine karşılık sessiz kalıp ona istediği cevabı vermiş oldu.

"O savcıya âşık oldun, öyle değil mi?" diye sorsa da Sinem aslında cevabın ne olduğunu biliyordu.

"Öyle oldu galiba."

Arkasına yaslanan Sinem "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum" diyerek inledi.

"Söylenecek bir şey yok. İlk hatayı, böyle hassas bir konuyu çıkarlarım için kullanıp yazmakla, ikincisini de âşık olmakla yaptım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Unutmayı diliyorum, ama bu dilekten sonra hemen vazgeçiyorum. Savcıya ait her detayı ve onunla geçirdiğim her anı seviyorum. Unutulmayı hak etmeyecek kadar özeller."

Sinem uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Keşke sana iyi gelecek bir şeyler söyleyebilsem."

Hiçbir kelime, Zeynep'in acısı ve üzüntüsünü dindirmek için yeterli olamazdı. Bu saatten sonra ona iyi gelecek tek şey gitmekti.

Çember iyice daralmıştı. Katilin iki genç kadını neden öldürdüğüyle ilgili bir fikirleri yoktu. Ancak ellerinde katilin fotoğrafı kadar kıymetli başka bilgiler vardı.

Katilin parmak izini bulmuşlardı. Ancak ondan da önce kemoterapi alan bir kanser hastası arıyorlardı. Mert tüm işleri ertelemiş ve bu önemli bilginin peşine düşmüştü.

"İstanbul'da kaç tane kanser hastası var, biliyor musun?" diye yorum yapan Güçer'e cevap vermeden önce Mert kararlılığını belli etmek için direkt savcının gözlerinin içine baktı.

"Gerekirse hepsini tek tek bulurum, ama önce sizin apartmandakileri ve Zeynep Erdem'in yakınındakileri araştıracağım."

"İşin zor, kolaylaştırmak için parmak izi sonucunu beklemeliyiz."

"Eğer kardeşiniz hasta olmak için şimdiyi seçmeseydi, o, parmak izleriyle uğraşırken bende bu işe yoğunlaşabilirdim. Böylece beklememize gerek kalmazdı."

"Esmer hasta mı, nesi varmış, sen nereden biliyorsun?"

"Recep amiri arayıp birkaç gün izin istemiş. Ben de bu kadarını biliyorum"

Telaşlanan Güçer kardeşi için duyduğu endişeyle telefona sarıldı. Sabah onun yanına gitmek için yola çıkacağı sırada önce Zeynep yolunu kesmiş sonra da Müjde'ye uğramıştı. Yaşanan gelişmeler onu öyle çok meşgul etmişti ki kardeşini tamamen unutmuştu.

Telefonuna uzandığı an yanlarına gelen komiser yardımcısı İsmail'in sinirli hâli onu bir kere daha durdu.

"Komiserim, arkadaşlar aradı. Apartman sakinlerinden Mevlüt Uysal sorun çıkarıyormuş."

"Nasıl bir sorundan bahsediyorsun?"

"Arkadaşları eve almayı reddediyormuş."

Hızlıca kafasının içindeki bilgileri ayıklayan Güçer, Mevlüt Uysal'ın kim olduğunu hatırlayınca yerinden kalktı.

"Bu bizim karşı komşumuz değil mi?" diye sorup odanın duvarında asılı duran kara tahtaya ilerledi. "Ayrıca bizim yirmi iki kişilik listede adı var." Aldığı tebeşirle bulduğu Mevlüt Uysal'ın adının altını çizdi. "Elimizde parmak izi ve swap örneği var. İsmail sen onları yeni gelen bilgilerle karşılaştırırken biz de olay yerine gidelim."

"Evinde Filiz Kelküt'e ait bir iz bulur muyuz?"

Mert, bir sorudan çok istediği şeyi söylüyordu.

"Hadi gidip işin aslını öğrenelim."

Bugün bir şeyler değişecekti. Ve Güçer de sona giden yolda olduklarının farkındaydı.

Kendisi dışarı çıkmadığı gibi polisi de içeri almayan Mevlüt direnişinde kararlıydı. Daha siteden girdikleri ilk an ortama hâkim olan stres Güçer ve Mert'i de etkisi altına almıştı. Apartmana girip yukarı çıktıklarında ise streslerine bir de öfke eklendi.

Adama ellerinde arama izni olduğunu söylemelerine rağmen aldıkları tek cevap, defolup gitmeleri oldu.

Güçer beklemenin sadece zaman kaybı olduğunu ve diğer komşuları da huzursuz ettiklerini anladığında, kapının kırılması için gerekli işlemleri başlattı. Ama öncesinde onları duyduğunu bildiği Mevlüt ile iletişim kurmaya çalışmasına rağmen sonuç alamadı.

Güçer bu süre zarfında kendi evine hiç girmedi, ancak gözü farkında olmadan Zeynep'in kapısına ilişiyordu.

O tarafta hissettiği kıpırtıyla bakışları gazeteci kızın dairesine kayıyor ve her defasında da asi kıvırcık saçları, asabi ifadesiyle neler olduğunu sorarken onu hayal ediyordu. Bu Güçer'in durdurmadığı bir tepkime hâline gelmişti. Oysa daha bu sabah kendine has tarzıyla Zeynep'e veda etmişti.

Maalesef ki olması gerekenle olmasını istediği şey aynı değildi.

"Ne kadar direnebileceğini sanıyor ki bu adam!"

Arkasındaki üç üniformalı polisle merdiven boşluğunda dikilen Mert'in bıkkınlığını görebilen Güçer cevap olarak "Asıl soru, neden direniyor ki, olmalı," deyip yeniden zile bastı.

Kapının açılmasını beklemiyordu, ama bir cevap almayı umuyordu. Her ikisi de gerçekleşmeyince çelik kapıya doğru iyice yanaştı. "Kırmam da gerekse bu kapıyı açacağım."

Güçer bir süre adamın karşılık vermesi için bekledi. Ancak soğuk sessizlik bozulmayınca Mert'e döndü. "Ekibe söyle, yanlarına koçbaşı alsınlar."

Mevlüt Uysal ona başka çare bırakmamıştı. Eğer katil oysa ve evde Filiz Kelküt'e ait eşyalar varsa, adamın kapıyı açmamasına hak veriyordu. Ne var ki, gösterdiği dikkat çekici tepki de hiç mantıklı değildi.

O an için yapacak başka bir şey kalmayınca Güçer bir an için evine girmeyi düşündü. Ancak kendini yine Zeynep'in dairesine bakarken yakalayınca, bu fikirden hemen vazgeçti. Emniyetin otoparkında bıraktığı genç kadının evine geleceğini düşünerek belli ki yanılmıştı. İstemeden de olsa onun nerede olduğunu merak ediyordu.

Üzgündü ve hiç iyi görünmüyordu. O hâlde nereye gitmiş olabilirdi ki?

Bir karar vermeye çalışmadan asansöre doğru ilerledi. Bir bütünlük oluşturamayan ve sürekli dağılan düşüncelerini bir arada tutabilmek için açık alana ihtiyacı vardı.

Görevli memurlara "Kapının önünden sakın ayrılmayın," dedikten sonra aşağıya inmek için düğmeye bastı. Asansörün kapısı da üzerine kapanınca sırtını arkaya yasladı.

Bu iş bittiğinde Esmer'in sözünü dinleyip Karayipler'e tatile gidecekti. Aklından geçen son düşünceyle kardeşini hâlâ aramamış olduğunu hatırladı.

Binanın etrafı da içi kadar kalabalıktı. Eski sakin günlerine dönmesi de hemen olacakmış gibi durmuyordu. Beklerken kalabalıktan uzaklaşmak ve kardeşini aramak için sitenin yaşam alanına doğru yönelip yürüyüş yoluna girdi.

Dalgın hâlde attığı birkaç adımın ardından daha önceki tanıkları emekli öğretmen Fatma'yı fark etti. Güneşin altında oturan kadın, elinde kitabıyla keyif yapmak için doğru bir an seçmemişti.

Onun dijital kameralardan daha fazla şey gördüğüne emindi. Emekli, meraklı ve konuşmaktan hoşlanıyor olması kadını, polisin en sevdiği tanık türü hâline getiriyordu.

"Keyifli okumalar," diyerek kendini fark ettiren Güçer gülümsemeyi ve sıradan görünmeyi ihmal etmedi.

Kitaptan başını kaldıran kadın onu gördüğüne şaşırmamıştı. "Teşekkür ederim savcı bey oğlum." Okuduğu sayfanın arasına ayraç koyup ayağa kalkan kadın konuşacak birini bulmuş olmanın sevincini yaşıyordu. "Soğuk limonatam var, ben yaptım ister misin?"

Küçük bahçe masasının üzerinde duran sürahiye sonra da kadına bakan Güçer karşılıklı bilgi alışverişi yaparken soğuk limonata içmenin harika bir fikir olduğuna karar verdi.

"Çok memnun olurum."

"Hadi gel otur da biraz soluklan." Boş bardağı doldururken Güçer'in yanına gelmesini seyreden Fatma bahçede kendine güzel bir alan yaratmıştı. Çiçekler, minderle ve aksesuarlarıyla huzur veren bir ortamdı. "Arkadaşlarınıza da içerler mi diye sordum, ama çok yoğunlarmış. Gerçi haklılar, tüm evleri dolaşıp parmak izi ve çimlerle kaplı alanda delil aramak çok zor olmalı. Bu sıcakta o beyaz kıyafetlerin içinde nefessizlikten ölmeseler iyi." Bardağı Güçer'in önüne koyup kendisi de oturan Fatma'nın bir kere başlamışken susmaya niyeti yoktu. "Bana henüz gelmediler. Sordum, sırayla evlere gidiyorlarmış. Sanırım bir öncelik listeniz var. Neyse sorun değil. Ne zaman isterlerse gelebilirler."

Kadının nefes almak için verdiği ufak aradan faydalanan Güçer hemen öne atılıp "Ne zamandır bu binada yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Yaklaşık beş yıl önce eşim öldükten sonra, onun anılarından uzaklaşmak için evimizi satıp buraya taşındım. Bu tür sitelerde pek komşu ilişkileri olmuyor. Ama özellikle C bloktan sürekli ziyaretime gelen dostlarım var."

"Peki bizim blok ve yaşananlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Sanki onu kimsenin duymaması gerekiyormuş gibi öne eğilip sesini alçaltan kadın "Üzerine alınma savcı bey oğlum ama bu blokta hep acayip gençler var," dedi. "Şimdiki nesil öyle bizim zamanımızdaki gibi değil. Eve giriş çıkış saatleri hiç belli olmuyor, hâl hatır sormak da bilmiyorlar." Geriye doğru yaslanan kadın başını kaldırıp binaya doğru baktı. "Ha ama içlerinde katil olabilecek birini soruyorsan, onu bilmiyorum. Kimsenin günahını alamam."

"Dikkatinizi çeken kimse olmadı mı?"

"İlk kız için üzüldüm. Onu gördüğümde konuşmak istemiştim, fakat gençler bizim yaşımızdakilerle konuşmaktan hoşlanmadığı için vazgeçtim. Keşke konuşsaydım. Sonra dünkü kız, Saniye, onu tanıyordum. Daha öncede gelmişti. Mimi'nin asistanı ki o çocuğu severim. Çok kızın canını yaktı ama olsun, hiçbir programını kaçırmam. Gerçi gösterileri çok pahalı, benim emekli maaşımla zor. O yüzden televizyondan izlemekle yetiniyorum."

"Haklısınız!"

"Umarım katili yakalarsınız. Gerçi cinayet silahı olan tahtayı bulmuşsunuz," diyen kadın çenesiyle masanın üzerinde duran kitabını işaret etti. "Polisiye kitapları okumayı seviyorum. Orada hep cinayet silahının önemli olduğunu yazıyorlar."

"Çok doğru.

Kadından bir şey öğrenemeyeceğini dakikalar öncesinde fark eden Güçer'in hâlâ masada oturuyor olmasının tek sebebi vardı. Onu kırmadan kalkmanın bir yolunu henüz bulamamıştı.

"Bizler de huzursuzuz, katil bulunsa rahat edeceğiz. Site yönetimine söyledim, artık geceli gündüzlü güvenlikçimizin olması gerekiyor. Sen de bunun için evet oyu kullanır mısın?"

"Tabii ki!"

Fatma konuşmak için yeni bir hamle yaptığı sırada patika yoldan gelen olay yeri ekibi üyelerinden birisi ona seslenip "Koçbaşı geldi efendim." dediğinde Güçer yerinden kalktı.

"Size tekrar uğrarım. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Her zaman beklerim, savcı bey oğlum."

Kadını tatlı bir gülüşle ödüllendiren Güçer geldiğinin aksine hızla hareket ederek üst kata çıktı. Ekip yerini almış ve hazırlıkları-

nı tamamlamıştı. Koçbaşını tutan iki kişinin aslında kapıyı açmak için ekstradan bir alete ihtiyacı yoktu. Sahip oldukları kaslar, kucaklarında tuttukları koçbaşının görevini yapabilirdi.

İkinci darbeyle birlikte kapı yerinden söküldü. Onlar geri çekildiğinde silahını çıkaran Mert önde peşinde üç polis içeriye daldı.

"Lanet olsun size," diye gürleyen Mevlüt'ün sesini takip ettiklerinde onu girişe en yakın olan küçük odada bilgisayarının başında yakaladılar.

"Polis! Sakın kımıldama ve ellerini havaya kaldır," diye kükreyen Mert'in sesiyle birlikte adam ondan istenileni yaptı. Ancak suratındaki ifade çok acınasıydı.

Polislerden biri Mevlüt'e kelepçe takmak için ilerlerken Mert "Seni öncelikle bizi uğraştırdığın için tutukluyorum," dedi. "Sonra da neleri yok etmeye çalışıyorsan ona göre bakacağız."

Mevlüt yaka paça dışarı çıkarılırken Güçer bilgisayarın başına ilerledi. Gördüğü ilk sahne ile izlediği şeyin ne olduğunu hemen anladı.

Yanına gelen Mert de "Pis pornocu," deyip onunla aynı fikri paylaştığını belli etti.

Masanın üzerindeki mouse uzanıp ekranı dondurdu. "Araştırmamızda bu bilgiye ulaşamadık değil mi?"

"Hayır, zaten porno izlemek bir suç değil."

"Efendim bunu görmeniz gerek!"

Heyecanla kapıdan kafasını uzatan memur geldiği hızla geri döndü. Güçer yanındaki Mert'e baktığında kendi yansımasını görmüş gibi oldu. İkisi de merakla memurun onları çağırdığı yöne giderlerken ne göreceklerine dair duydukları merak artmıştı.

Salon olması gereken odanın ortasına konulan yüksek, yuvarlak ve kırmızı yatağı gördüklerinde Mert "İzlemek değil ama yasa dışı porno çekmek hâlâ suç olmalı," dedi.

Orta derece bir film çekilebilecek ekipmanla dolu odada her şey mevcuttu. Ama Mert başında dikildiği kutuyu işaret ettiğinde Güçer şaşırmak için aceleci davrandığını anlamıştı.

"Bunlarla tam olarak ne yapıyorlar?" Mert toplar, kelepçe ve kamçılarla dolu kutuyu hayret etmekte çok haklıydı. "Bunlarla seks yapılıyorsa bizim şimdiye kadar yaptığımız neydi?"

"Oyalanıp durmuşuz demek ki!"

Güçer'e hak verircesine başını sallayan Mert bu meslekte daha nelerle karşılaşacağını bilmek istemiyordu.

"Mevlüt hapisten çıktığında onu kapıda karşılayıp en iyi dostum olmasını sağlayacağım."

"Ve düşünebiliyor musun, ben, iki yıldır onunla dip dibe yaşıyorum."

"Çok şey kaçırmışsınız savcım!"

Cinayet büro ve olay yeri incelemeden sonra binaya bir de ahlak masasından kalabalık bir ekip gelmişti. Mevlüt Uysal, porno piyasasına hizmet veriyordu ve bir süre önce polisin takibine takılmıştı. Kapıyı açmadığı süre içerisinde birçok filmi silmişti. Ancak internet sitesini temizlemeye vakti kalmamıştı.

Üç milyon abonesi olan site için bu iyi bir gişe rakamı sayılırdı. Ne var ki gösteri bitmişti. Yaşları on sekizden küçük olan kız ve erkek kullandığı için Mevlüt uzunca bir süre film çekemeyecekti. Tabii bu durum hapiste yeni edineceği dostlarına bağlıydı.

Ahlak masasının gelmesiyle Mert'le birlikte evine giren Güçer'in bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı. Ama bu kararı alırken buzdolabının üzerinde duran fotoğrafları hesaba katmamıştı. Neyse ki komiser fazla anlayışlı çıkmış ve onları görmemiş gibi yapmıştı.

Güçer'in de bir an önce onları kaldırması gerekiyordu. Fakat bunun için doğru zaman değildi. Belki yarın ya da sonraki gün...

"Bu Mimi, asistanının cesedini almak için bizimkileri sıkıştırıyormuş."

Boşalan bardağını masanın ortasına doğru iten Güçer "Cenazeyi şova dönüştürmek için acele ediyordur," dedi.

"Ondan hiç hoşlanmadım."

"Duygularımı anlatıyorsun."

"Keşke birkaç günlüğüne de olsa onu gözaltında tutmak için bir bahane bulabilsem."

"Çok kızın canını yakmış, bu işini görür mü?"

"Anlamadım, kız mı?"

Güzel suratını çarpıtan Güçer "Evet kız," dedi. "Tarzı, imaj çalışmasıymış. Yansıtılmaya çalışıldığı ve bizim anladığımız gibi değilmiş."

"İlginç!" Mert hiçbir dayanağı olmamasına rağmen aklına gelen fikri söylemekte sakınca görmedi. "Cinayetlerin onunla bir ilgisi olabilir mi?"

"Zeynep, Burcu, Saniye... Üçünü de tanıyor. Olabilir."

"Burcu Şahin'i tanıyor mu?"

"Özellikle sormadım," diyen Güçer uzun ve insanı delip geçen bakışlarını komisere dikti. "Sadece aynı mahallede yaşamış oldukları için fikir yürüttüm."

"Bence onunla bir kere daha konuşmalıyız. Asistanının neden öldürüldüğünü bilmediğini ve düşmanı olmadığını söyledi. Açıkçası biz de ikinci bir katilin olmasına ihtimal vermediğimiz için, onu zorlamadık."

Güçer'in aklından birbirine değmeyen onlarca şey geçerken çenesini sıktı. Derin bakışları, yüzündeki her türlü duygu emaresini saklıyordu. Zihninin ulaşamadığı köşesinde onu rahatsız eden şeye yaklaşmış, fakat onu yakalayamamıştı.

"Bence hata yaptık!"

"Ne yapalım, önce araştıralım mı?"

"O kadar vaktimiz yok," diyen Güçer ayaklanmış hatta kapıya varmıştı. "Bize onun anlatmasını sağlayacağız."

Mert'in peşinden geldiğini bilerek hızla çıkışa yönelirken Güçer yanına sadece telefon ve anahtarını aldı. Bugüne kadar fark edemediği ayrıntının Mimi olduğuna neredeyse emindi. Zeynep kadar herkesin ortak noktası Mimi idi ve adamın geçmişinin temiz olmadığını bilecek kadar da hakkında fikir sahibi olmuştu.

Öte yandan onun Zeynep'i basamak olarak kullandığını ve şantajla genç kadının babasının televizyonunda çalışmaya başladığını öğrendikten sonra adamın peşine düşerek duygusal mı davrandığını, sorgulamadan edemiyordu.

Evinin kapısını açıp dışarıya attığı ilk adımla olduğu yerde kaldı.

Nasıl ve nerede olduğunu merak ettiği Zeynep karşısında dikiliyordu. Fakat ayakta duracak hâli olmayan genç kadın her an yere yığılacakmış gibiydi.

Kendini tutamayan Güçer öne atılıp "İyi misin?" diye sorduğunda varlığını ancak fark edebildiği Sinem de Zeynep'in yanında belirdi.

"İyi! Sadece mutsuz ve bil bakalım niçin?"

"Tamam, Sinem sorun yok."

Zeynep'in bakışları anlaması gerekenleri Güçer'e fazlasıyla anlatıyordu. Tıpkı öpüştükleri zamanki gibi, kalbiyle, ruhuyla ve arzuyla dolu gözleri aşk diye bağırıyordu. Ne var ki anlamakta ve anlatmakta geç kalmıştı.

Kalbi ölmek üzereymiş gibi atan Zeynep kenara çekildi ve adama, yanından geçebileceği bir alan bıraktı. Bu ironi, aynı zamanda hayatına da bir göndermeydi.

Aşk hata kabul etmediği gibi zorla da olmuyordu.

Güçer sert bir adamdı. Aynı zamanda tehlikeli bir gücü vardı ve kararlıydı. Zeynep ne kadar uğraşsa da bu masalın sonu değişmeyecekti. Çünkü Zeynep tüm yollarını öfke ve nefretle yürümüştü. Nihayetinde de tüm cephelerde savaşı kaybetmişti. Hırsına olduğu gibi aşka da yenilmiş ve pes etmişti.

Duygudan arındırılmış sesiyle Güçer geçip gitmek yerine ona bir adım yaklaştı. "Eğer cevap verebilecek durumdaysan sana Mimi ile ilgili bir şey sormak istiyorum."

"Tabii ki."

"Burcu ve Mimi tanışıyor mu?"

Soruyu anlamlandıramayan Zeynep başını kaldırıp Güçer'e baktığında adamın cevabı merak ettiğini gördü."Evet tanışıyorlar."

"Mahalleden mi?"

Araya giren Mert de en az Güçer kadar meraklı ve sabırsız görünüyordu. Zeynep'in ağzından çıkacak her kelimeye dikkat kesilmişlerdi.

"Başta öyleydi. Sonra bir süre birlikte oldular." Yanlış bir şey söylememek için cümlesini düzeltmeye çalışan Zeynep konuşmasına devam etti. "Ciddi bir şey değildi. Kısa sürmüştü."

"Bu tam olarak ne zamandı?"

"Mimi'nin üniversitedeki son senesiydi."

"Onlarla ilgili başka bir şey biliyor musun?"

Zeynep başını salladı ve "Hayır," dedi. "Zaten onayladığım bir ilişki değildi. Bu yüzden o dönemde birlikte pek takılmadık. Birkaç ay içinde de bitti."

Güçer onun ne kadar doğruyu söylediğini görebilmek için Zeynep'in gözlerine baktığı daha ilk anda pişman oldu. Kaybolurcasına derinlerine daldığı gözlerin onun üzerindeki etkisinde hiç azalma olmamıştı. Ancak şimdi orada yer edinmiş bir pus vardı ve bu Güçer'in canını sıkmıştı. Bir an için Zeynep'i bileğinden tutup kendine çekmek ve ona "Her şey geçti," demek istedi. Fakat bu isteği geldi hızla kayboldu.

Güçer bir şekilde duygularına gem vurmayı öğrenmişti. Bunu da kendisi için değil, Zeynep'in iyiliği için yapıyordu.

Günlerdir peşinde olduğu o küçük ama önemli detaya yaklaşmıştı. Şimdi onlarla ilgilenme zamanıydı. Sonra nasılsa genç kadını düşünmek için bolca vakti ve isteği olacaktı.

Mert'e döndü. Ancak bir şey söylemesine gerek yoktu. Genç komiser Mimi ve Burcu'yu sorgulamak için harekete geçmeleri gerektiğinin bilinciyle başını salladı.

13. BÖLÜM

"Hâlâ bulunamadı mı?" diye gürleyen Güçer odanın ortasında volta atmaya başladı.

"Menajeri ve yardımcısı da onu arıyor. Adam hiçbir yerde yok, efendim. Dün akşamüzeri maktul Saniye'nin na'şını almak istediğini söylemek için geldiği emniyetten ayrıldıktan sonra hiç görülmemiş. Hatta Zeynep hanıma da sorduk ama bilmediğini söyledi."

İsmail'in cevabından hoşlanmayan Güçer daha net düşünebilmek için aniden durdu. "Senin yeni görevin onu bulmak. Önce buradan ayrılırken bindiği taksiyi bul, telefon operatöründen de, yer tespiti iste. Yapılacak ne varsa yap ve akşam olmadan onu karşıma çıkar."

"Anlaşıldı efendim," deyip odadan çıkan İsmail'in ardından telefonunu açan Güçer, Mert'i aradı.

İkinci çalışta telefonu açan komiserle muhabbet etmeye niyeti yoktu. "Ne durumdasın, biz hâlâ Mimi'yi bulamadık."

"Bende de pek bir şey yok. İncelenecek son dört daire kaldı ama onlar da umutsuz vaka. Mesela şu anda en üst kat komşunuzun evindeyiz. Beş çocuğun olduğu bu evde bir katilin yaşama fikri bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Orası bitince hiç ara vermeden B bloktan devam edelim."

"Tabii. Peki bu arada Burcu Şahin konuştu mu?"

"Recep Amir tekraryanına gitti. Ben de onun odasında bekliyorum. Gelince Mevlüt Uysal'a gideceğiz. Onun tutuklanmasıyla Mimi'nin ortadan kayboluş zamanı aynı. Tesadüf mü değil mi, öğrenmek lazım."

"Tamam haberleşiriz."

Dün başlayan koşuşturmalarına bir de Mimi'nin ortadan kaybolması eklenmişti. Adamın kaçmış olma ihtimali vardı ama nedeniyle ilgili bir açıklama yapamıyorlardı.

Mevlüt Uysal ise pornocu olduğunu kabul etmiş, ancak cinayetlerle ilgisini kesinlikle reddetmişti. Onun sözünün aksini ispatlayacak bir şey bulamadıkları için adamı yasa dışı pornoculuktan dolayı ahlak masasına teslim edeceklerdi.

Burcu Şahin de dün akşamdan beri gözaltındaydı. Mimi ile duygusal olmayan bir ilişkisi olduğunu kabul etmişti. Fakat birlikteliklerinin kimseye zararı olmadığı konusunda ısrarcıydı.

Recep'in masasına oturan Güçer başını sol avucunun içine dayayıp gözlerini kapattı. Daha ne kadar aksilik yaşayabilirlerdi ki?

Kaldırdığı her taşın altının boş olmasına artık şaşırmıyordu. Ancak bu durumu kabullenmeye de yanaşmıyordu. Ah o zihninin karanlıkta kalmış kısmına ulaşmayı başarabilseydi, belki de her şey çok daha kolay olurdu.

Tüm bu olanları birbirine bağlayan nokta, diye düşündükleri Mimi'yi bulamadıkları sürece de aynı çemberin etrafında dönüp duracak ve o karanlık nokta asla aydınlanmayacaktı.

"Ve yine elde var sıfır," diyerek odaya giren Recep burnunda soluyordu.

Güçer de adamın öfkesine hak vermiyor değildi. Onu görebilmek için başını kaldırdı. Sesi ne kadar çaresiz ve yorgunsa görüntüsü de aynı durumdaydı.

"Ne oldu?"

Masanın önündeki koltuğa çöken Recep "Burcu Şahin'den bir şey çıkmayacak," dedi. "O Mimi denilen adamı bulmak şart."

"Sen dinlen ben Mevlüt Uysal'la konuşmaya gidiyorum."

"Boşuna zahmet etme, onu ahlak masasına teslim ettim"

"Ne! Ne yaptın?" Güçer illaki öfkeye teslim olacağını biliyordu ama bu şekilde olmasını değil. "Böyle bir şeyi neden yaptın? Yiğit gözaltı süresinin uzaması için yazıyı gönderecekti."

Oturduğu yerden kalkmadan Güçer'e dönen Recep'in tüm suratı kıpkırmızı olmuştu. "Adamın avukatı şikâyet dilekçesiyle geldi."

"Ve sen bana haber vermek gibi zahmete girmedin!"

"Yeterince işin vardı. Bu arada hemen çemkirmeseydin, ahlak masasının, istediğinde onunla konuşmanı kabul ettiğini söylerdim."

"Peki, şimdi konuşmak istiyorum!"

"Ancak yarın sabah ki ben ona zaten senin soracaklarını sordum. Mimi ile hiç tanışıklığı yok ve nerede olduğunu bilmiyor."

Yapacak bir şey kalmadığını anlayan Güçer bir de değerli zamanını boşa harcamamak için bir an önce Recep'in yanından ayrılmalıydı. Öfkesi kanına karışmış ve onu ele geçirmişti. Adama bir hoşça kal bile demeden Saniye'nin dosyasını Filiz Kelkül'ünkü ile kıyaslamak için kendi ofisine geçecekti.

Ancak arkasından seslenen Recep "Bu arada fırsat bulup Esmer'i aradın mı?" diye sordu.

Birden yüzünü buruşturan Güçer kardeşini aramadığı gibi onu tamamen unutmuştu. Bu, kendinden nefret etmesi için yeterliydi. Öte yandan çok geçerli sebepleri vardı. Yine de her ne olursa olsun, hiçbir şey Esmer'den daha öncelikli olamazdı.

"O iyi, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gidip kendin gör!"

Eğer Recep'in konuşurken ki vurgulaması olmasaydı Güçer hazır hâlde avucunda tutuğu telefonuyla kardeşini arardı. Ama neden bilmiyor içine düşen kuşkuyla Esmer'in yanına gitmesinin daha iyi olacağı kanısına varmıştı.

Esmer'i aramakta bu denli geciktiği için kendine duyduğu kızgınlığı serbest bırakmıştı. Her ne olursa olsun, aralarına başkalarının girmesine izin vermemeliydi. Esmer'i tanıyordu, ortalık bu kadar karışmışken onun evden çıkmasını önleyecek hiçbir şey olamazdı.

Mehmet Sancaktar'ın adına ve konumuna uygun olan devasa evin önüne geldiğinde daha zili çalmadan güler yüzlü yardımcı kapıyı açtı. Onun tebessümünü her şeyin yolunda olduğuna yormak istedi. Ancak Güçer, kardeşini görmeden rahatlayamayacaktı.

Teşekkür edip içeri girdiğinde karşılaştığı ev sıcaklığı Güçer'i memnun etmişti. Fakat dekorasyonda Esmer'e ait hiçbir şey olmadığına emindi. Zevkli olan Mehmet'ti, Esmer rahatına düşkün olan taraftı.

"Hoş geldin, Esmer de seni bekliyordu."

Uzun boylu, masmavi gözleri ve sapsarı saçlarıyla güneş gibi parlayan Asya'ın neşeli sesine kayıtsız kalamayınca Güçer de farkında olmadan tebessüm etti.

"Geleceğimi biliyor muydu?"

"Geleceğine emindi, diyelim. Geçsene."

Geniş antreden salona girmesi için onu yönlendiren genç kadının peşine takılan Güçer "O nasıl?" diye sordu. Fakat cevabın iyi olduğuna emindi. Aksi takdirde Asya'nın neşesi ve gülüşü çok gereksiz bir ayrıntıdan ibaret olurdu.

"İyi merak etme."

"Canı tembellik mi yapmak istemiş?"

"Öyle olduğunu pek sanmıyorum."

Oluşan gizemli havadan duyduğu memnuniyetsizliği gizlemeye çalışırken salona girdiği an Güçer'in bunu dert etmesine gerek kalmadı.

Daha önce bu kadar çok kadını bir arada gördüğünden emin değildi.

Mehmet'in kız kardeşleri Serra, Asya ve Tanem ile ana kraliçe Şükran Hanım büyük çoğunluğu oluştururken gelinleri Sena da onlardan biri hâline gelmişti.

Hamileliği iyice belli olan Serra "Seni daha önce bekliyordu," diyerek açık sözlü davranmış ve Güçer'i mahcup etmeyi başarmıştı.

"Evet, gelmeliydim ama biraz yoğundum."

"Bu da bir bahane tabii ama mevzu kardeş olunca insan işleri bekletmeyi bilmeli."

"Serra kes şunu lütfen!" diyense daha sıcak bir gülüşe sahip olan Tanem'di.

"Hamile olduğu için ne dediğini bilmiyor, demeyi çok isterdim ancak o önceden de böyleydi. O yüzden ona aldırma lütfen."

Bir adım önünde dikilen Asya'ya minnetle gülümseyen Güçer, Sancaktarlardan şikâyet ettiğinde Esmer'e çıkışmayacağına dair kendine söz verdi. Bu kadar kadınla baş etmek herkesin harcı değildi.

Kaçmak istercesine üst kata çıkan merdivenlere doğru bakan Güçer "Esmer nerede?" diye sorarken huyu olmadığı hâlde sesi, içine kaçmış gibi çıkıyordu.

"Üçüncü katta."

"Hangi oda?"

"Orası tek oda ve sadece yatak odası. Mehmet Sancaktar ve onun dünyasına hoş geldin!"

Sena'nın yorumuna hep birlikte kahkaha atan kadınları "Oğlumla uğraşmaktan vazgeçin!" diyen Şükran Hanım susturdu. "Çıkıp kardeşini gör lütfen."

Şükran Hanım bir anda Güçer'e melek gibi görünmüştü. İtiraz etmeksizin ve hevesini gizlemeye çalışmadan üst kata yönelmişken onu bu defa da Asya durdurdu.

"İşten bahsetmek isterse ona cevap verme, olur mu? İş konuşması yasak!"

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye fırsatı olmadan bahçe kapısından içeriye giren Doruk "Onun talimatlarına uymazsan sonrası acılı olur," dedi. Ancak sözlerinin aksine gözlerinde parlayan aşkı gizlemeden Asya'nın yanına gidip karısını öptü.

Asya da aynı tatlılıkla kocasına baktı. "İşkencelerimi ilk onun üzerinde deniyorum."

İkilisevimli bir çiftti, ama Güçer şu anda sevimli bir ruh hâlinde değildi. Tedirgindi ve mümkünse bünyesine ağır gelen bu sıcak ortamdan bir an önce kaçmak istiyordu.

"Ona direnebildiğim yere kadar susacağım."

"Yardım gerekirse Serra'yı çağır. Haklı olarak Esmer bir tek ondan korkuyor." Karısının büyük karnının üzerine koyduğu tabağı alan Barış Dağlı "Sen yine mi tatlı yiyorsun?" dedi.

"Yine mi derken? Ben çok mu tatlı yiyorum, yani bana kilo aldın ve kocaman bir şişko mu oldun diyorsun?"

"Hayır hayatım, senin tatlılığın sana yeter, fazlasına ihtiyacın yok, demek istiyorum."

Merdivenleri çıkarken Barış Dağlı'nın durumu kurtaran cevabına karşın Güçer takdirle gülümsedi, ancak kaçmanın fırsatını bulmuşken hiç durmadan yoluna devam etti.

Üçüncü kata çıkan merdivenleri aşıp devasa yatak odasına girdiğinde, kardeşinin aslında iyi olduğuna dair kendine verdiği telkin, gördüğü manzara karşısında buhar olup kayboldu.

Başında bir hemşire bekleyen Esmer'in yüzü sapsarıydı ve gözlerini kapalıydı. Ayrıca koluna takılı bir serum vardı. Ancak onun yanında asılı duran ikinci şişenin boş olması, bu hâle yeni gelmediğini işaret ediyordu.

Yatağın içine gömülmüş ve küçücük kalmış Esmer'e doğru yürümekten ziyade koşarcasına giden Güçer kardeşine dokunmaya cesaret edemeden başında dikildi.

Onu görünce ayağa kalkan hemşireye dönüp panik ve korkuyla "Nesi var?" diye sordu.

Hemşire cevap vermek yerine iki kardeşi yalnız bırakmak için balkona çıkmaya hazırlanırken Esmer de gözlerini açtı.

"Daha erken gelmediğine göre, bana hâlâ kızgınsın."

Esmer'in konuşacak kadar dahi enerjisi olmadığını çıkan cansız sesi, aynı zamanda onun iyi olmadığını vurguluyordu. Korkusu daha da büyüyen Güçer kardeşinin ellerine tutundu.

"Hayır, hayır! Kızgın falan değilim. Sana bir anda ne oldu böyle, neyin var? Kaza mı geçirdin?"

"Sanıyorum içimde bir canavar büyütüyorum."

"Kist mi, kitle mi? Biyopsi yapıldı mı?"

Konuşmak kadar hareket etmek de Esmer için çok zordu. Gözlerindeki iris ancak ölü bir balığınki kadar diri görünen genç kadın bakışlarını ağabeyine dikerken dudaklarını sağa doğru kaydırıp tebessüm etmek istedi. Maalesef iyi görünmek için verdiği çabanın boşa olduğunu anlayınca kendini serbest bıraktı. Zaten yaptığı en ufak hareketle midesi yerinden zıplıyordu.

"Hayır, şapşal! Eğer dayanabilir ve başarabilirsem seni dayı yapacağım."

"Ne yapacaksın?"

"Dayı, yani hamileyim işte, anlasana!"

Bir an için dünya gibi Güçer'in beyni ve tüm hücreleri dondu. Sonra dayı ve hamilelik derken Esmer'in ne anlatmaya çalıştığını

bulmayı denedi. Kısa süre sonrada anlamadığı her şey anlam kazandı ve yüzündeki tüm ifadeler yerini büyük bir coşkuya bıraktı.

"Bir bebek, öyle mi?" Güçer heyecanını boşaltmasına yardımcı olacak bir şeyler bulabilmek adına etrafına bakındı. Ama sonra başladığı hızla artan kahkahasını serbest bırakıp Esmer'in üzerine doğru eğilip onu alnından öptü. "Bu, bu harika bir şey!"

"Evet, herkes öyle diyor ama bana göre bu bir felaket. O daha fasulye tanesini kadar bile değilken beni soktuğu şu hale bak. Bir de doğunca neler olacak kim bilir?"

"Eminim her şey çok güzel olacak."

"Ondan bu günlerin intikamını alacağım."

"Tamam, söz birlikte alırız. Mesela ben onu ısırırım."

"Hayır, altını değiştirme görevi Mehmet'te. Sen de onu uyutmaktan sorumlu olacaksın."

"Kabul!"

"Şimdi bana neler olduğunu anlat. Öldürülen yeni kız, aynı katil mi, planlı bir cinayet mi, katil hata yapıp geride ona ulaşabileceğimiz bir şey bıraktı mı? Apartmandaki araştırmadan bir sonuç çıktı mı? Filiz Kelküt'ün katille nasıl iletişime geçtiğini buldunuz mu?"

Güçer başını sağa sola salladı. "Cevap yok. Kesin emir aldım."

İşten bahsederken ki enerjisi birden tükenen Esmer dişlerinin arasından "Asya!" diye tısladı. "Onu tutuklatmanın bir yolunu bulmam lazım. Yoksa dokuz ay boyunca gardiyan gibi başımda dikilecek."

"Ve bende onu destekleyeceğim."

"Hain!"

"Söylesene bu durum daha ne kadar sürecek?"

"Dokuz ay da sürebilirmiş ama en iyi ihtimal dördüncü ayda rahatlayacağım." Başını ağabeyine çeviren Esmer'in görünmek istediğinin aksine bebeği için hevesli olduğu anlaşılıyordu. "Tüm iliklerim boşalmış ve hayat enerjim çekilmiş gibi. Midemi ise hiç sorma, resmen kaynıyor. Sürekli yorgunum ve uykum var."

"Desene bebek çok dişli olacak, tıpkı annesi gibi."

Esmer gözlerini kısıp öldürücü bakışlarını ağabeyine çevirdi. Ne var ki daha bir şey söyleyemeden çalan telefon dikkatini dağıttı.

Güçer bir an için duymamış gibi yapmayı düşündü. Fakat içinde bulundukları durumun vahameti ona başka şans bırakmayınca cebinde çalmaya devam eden telefonu çıkarıp hemen açtı.

Bıkkın hâldeki tonlamasıyla Mert, "Savcım buraya gelseniz iyi olur," dedi ve yanıt beklemeden konuşmasını sürdürdü. "Zeynep Erdem sanırım sinir krizi geçiriyor."

"Ne diye?"

"Mimi'nin olabileceği her yere bakmış ve herkese ulaşmış. Maalesef adam yok. O da kuzenine bir şey olduğunu söyleyip ağlıyor ve bize saldırıyor."

Zeynep'e o adam için kendini bu denli hırpalamasına değmeyeceğini, söyleyemediği için üzgün olan Güçer "Tamam geliyorum," deyip telefonu kapattı.

"Mert miydi o, ne oldu, bir şey mi bulmuşlar?"

Bir kere daha kardeşini alnından öpen Güçer "İlk fırsatta yine geleceğim." dedi.

"Bana cevap vermezsen bebeği sevmene izin vermem."

"Yeğenimle arama giremezsin. Şimdi uslu ol ve ona iyi bak."

"Önce şu yataktan çıkayım, size ne yapacağımı çok iyi biliyorum."

Uzun hem de çok uzun zamandır hiç olmadığı kadar keyifli ve mutlu olan Güçer hayatın onlara sunduğu bu sürpriz karşısında tebessüm etti. Bebek, umut, saflık ve tazelik demekti. Ve bunlar da Güçer'i ihtiyacı olan en önemli şeylerdi.

Yaşam harika bir döngüye sahipti. Ölüm ve doğum arasındaki zaman...

Ama şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı. İlk önce alt kattaki kadın birliğini aşması sonra da Zeynep'in inadıyla baş etmesi gerekiyordu.

Körelmiş dişlerle içini kemiren suçluluk duygusunu bir süreliğini de olsa kendinden uzaklaştıran Güçer, dayı olacağına hâlâ inanamıyordu.

Bebek...

Düşüncesi bile onu gülümsetiyordu. Fakat sitenin önüne gelip arabasını park ettiğinde tüm keyfi kaçmıştı. Zeynep'e ne diyecekti? Ne katili bulabilmişlerdi ne de Mimi'yi. Adam kaçmış mıydı yoksa başına bir şey mi gelmişti, daha onu bile bilmiyorlardı.

Kimseyle konuşmadan doğruca yukarı çıkıp Zeynep'in kapı zilini çaldığında önce içerideki haykırışın devamında da hızla yürüyen ayak seslerini duydu.

Açılan kapının ardında beliren Zeynep "Ah sen miydin?" deyip hissettiği hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü.

Kısacık şortu ve askılı bluzuyla ne kadar zayıfladığı ortaya çıkan Zeynep, korunmaya muhtaç bir kız çocuğundan farksızdı.

"Ne olduğunu öğrenmek için geldim."

"Ne olduğunu bilmek isteyen benim!" diye çemkiren Zeynep bir adım öne çıktı. "Mimi nerede, ona ne oldu?"

"Neden onun için bu denli endişelisin? Karışıklıktan uzaklaşmış olamaz mı?"

Zeynep başını öyle sert salladı ki, saçları da onunla birlikte hareket edip yüzünü kamçıladı. Kapı eşiğinden uzaklaşıp bir adım daha öne çıktı. İşaret parmağıyla Güçer'i dürterken acıyanın kendi canının olmasını umursamadı.

"Komiser Mert'e de söyledim. Onu bulmak için acele etmeniz gerekiyor. Çünkü o bu karmaşayı asla kaçırmazdı. İllaki durumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulurdu."

"Arkadaşlar araştırıyor, yakında nerede olduğunu bulacağız."

Parmağını Güçer'in göğsünün üzerinde bırakan Zeynep yüzündeki tüm ifadeleri sildi. Gözleri genç adamınkilerle buluşana kadar başını kaldırdı. Şimdi kesinlikle yalvarıyordu.

"O, ailem diyebildiğim tek kişi. Ona bir şey olmasına izin veremezsin!"

Güçer bakışlarını hâlâ göğsünde duran Zeynep'in parmağına kaydırdı. Sonra da yaşayacağı etkinin tüm risklerini alıp genç kadının titreyen, zayıf elini, güç vermek istercesine kendi büyük ellerinin arasına hapsetti. Ona iyice yaklaşıp boşta kalan elini de Zeynep'in omuzuna dolayıp kendine yasladı ve az önceparmağının olduğu yere genç kadının başını yasladı.

Her ne kadar Zeynep'in iyi şeyler duymaya ihtiyacı olsa da Güçer sonunu bilmediği sözler veremezdi. Bu onu kandırmak olurdu.

"İyi olduğuna eminim. Yine de onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Onu kaybedemem. Biri daha olmaz."

Yeni bir şokun, Zeynep için bile fazla olduğunu genç kadının itiraf etmesine gerek yoktu. Yaşadıklarına yeterince direnmişti. Onun şimdi dağılmış olması şaşılacak değil, anlaşılır bir durumdu.

Kapana kısılmış bir kuş gibi titreyen Zeynep'i saatlerce göğsünde tutup sıcaklığını onunla paylaşmaya razı olsa da Güçer'in önceliği Mimi'yi bulmaktı.

Zeynep'in kulağına doğru eğildi "Seni odana götüreceğim," dedi. "Sakın itiraz etme. Biraz uyu, uyandığında her şey daha güzel olacak."

Böyle bir söz vermiş olmak için Güçer'in aklını kaçırmış olması gerekiyordu. Ne var ki genç kadının çaresizliğinden nefret etmiş ve ona başka şans bırakmamıştı.

"Uyuyana kadar yanımda kalır mısın?"

Güçer teklifsizce tek hamlede Zeynep'i kucağına aldı. Tükenmiş hâldeki genç kadın için üzülmekten çok daha fazlasını hissediyordu. Geçmesi için kenara çekilen Sinem'in olduğu tarafa bakmadan doğruca yatak odasına ilerledi.

Beyazın hâkim olduğu odaya girip yatağa yaklaştı ve usulca Zeynep'i bıraktı. Ona güven vermek istercesine bir anlığına bile olsa ten temasını kesmedi. Kendisi de yarı oturur pozisyonda uzanıp yaşamı hissetmesi için Zeynep'in başını tam kalbinin üzerine koydu.

"Hayat çok ikiyüzlü ve hiç adil değil."

Zeynep'in mırıldanarak söylediği isyanda çok fazla acı vardı. Güçer ona aksini söyleyemezdi.

Güçer "Evrenin de kendi planları var," dedi dürüst olmaya çalışarak. "Ama bir yerde illaki sana ödülünü veriyor."

"Sanıyorum, ödül dağıtma aşamasında beni unuttu."

"Sakın pes etme, bu sana yakışmaz."

"Çok yoruldum ve artık zaman da yükünü aldı."

Güçer hiç düşünmeden ve tüm kalbiyle "Ben buradayım," dedi. "Belki süper güçleri olan bir kahraman değilim, ama seni korumak için her şeyi yaparım."

Zeynep kalp atışlarını kendi göğüs kafesinde hissettiği adamın yüzüne bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Senin süper güçlere ihtiyacın yok."

Dil söylerdi, ama kalp hissetmedikçe susardı.

Tüm kalbiyle hissediyor olsa da Güçer sustu. Uzanıp Zeynep'in dudaklarına kondurduğu minik buseyle her şeyi anlatmak istedi.

"Bana üzüldüğün için iyi davrandığını, her şey bittiğinde eskisi gibi olacağını biliyorum."

"Geleceği yaşamadan orada ne olduğunu bilemezsin."

"Bizim çok güzel bir geleceğimiz olacaktı, ama sen her şeyi mahvettin."

Kaşlarını çatan Güçer "Ben mi?" diye sordu.

"Harika bir yıl geçirecektik. Her sabah birbirimize yeniden âşık olarak uyanacaktık. Sonra sen bana büyük bir sürpriz hazırlayıp evlenme teklifi edecektin, ben de hiç düşünmeden kabul edecektim ve kır düğünüyle de evlenecektik."

Bu defa kaşlarını havaya kaldıran Güçer'in alnında çizgiler belirdi. "Bu hayali mahvettiğim için lanetlenmeliyim!"

"Amaç, aracı kutsallaştırırmış. Ben bunu anlamadım, sen de beni duymadım. " Kendi kendine anlatıyormuş gibi mırıldanarak konuşmaya devam eden Zeynep sanki başka bir âlemdeydi. "Kahveyi laktozsuz sütle içecek kadar çıt kırıldım bir kızla evlenip, önüne yemek diye ot koyduğunda, beni affetmeyip her şeyi zamana bıraktığın için pişman olacaksın."

"Unuttun mu, vejetaryen olan sensin."

"Ama ben köfte yiyorum."

"Etten yapılan köfteden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, kıymadan."

"Anlaşılır bir fark!"

"Hem o, seninle asla kaldırımda oturmayacak, mideniz bulanana kadar yemek yemeyecek, suratsızlığına katlanmayacak. Hatta

esprilerine komikmiş gibi yapıp gülmeyecek. Çok sıkıcı bir hayatın olacak."

"Ben espri yapmaya çalışmam. Ha ama yaparsam da, mutlaka komik olur."

"Ve tabii bir de huysuzluğun var. Herkes ben değil ki seni çeksin."

"Tabii ben huysuz ve suratsızım ama senin hamurun şekerle yoğurulmuş."

"Benim hamurumda aşk varmış, ben de bunu yeni fark ettim ama sana anlatamadım," diyen Zeynep yapabildiği kadarıyla genç adama gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Merak etme yine sana yalvarmaya başlamıyorum. Söz. Mimi ortaya çıktığında yolundan çekileceğim."

Sabah güneşinde kaybolan sis gibi Zeynep korkularından Güçer sayesinde kurtulmuştu. Uyku, rüyalara rağmen en güzel kaçış yoluydu. İçinde kalanları ve aldığı kararı söyleyip rahatlamıştı. Artık uyuyabilirdi.

Uyandığında Güçer'in yanında olmayacağını bilmesine rağmen kendini uykuya teslim etmek için, gerilen tüm kaslarını serbest bıraktı.

Derin uykuya dalana kadar Zeynep'in başında bekleyen Güçer o süre zarfında geleceğin onlara ne getireceğini merak edip genç kadının anlattıklarını düşünmüştü. Vardığı kararsa, sıkıcı bir hayatı olsun istemiyordu.

Ondan vazgeçtiğini söyleyen Zeynep'in yanından ayrılırken kapıyı kapatmadan önce son bir kere daha ona bakmıştı. Masum ve çok güzel görünüyordu. Ne var ki hissettiği tüm korkular yüzüne yer etmiş gibiydi.

Dışarı çıkar çıkmaz Güçer otoparkta olan Mert'in yanına gitti. Zeynep'e söz vermişti. Canlı veya değil, kuzenini illaki bulacaktı.

Ayakta durabilmek için son güçlerini kullanan Mert, "Bu apartman bitti ve maalesef Filiz Kelküt'e ait hiçbir şey yok," dedi. "Ar-

kadaşlar sığınakta, son bir umutla oraya bakıyor. Bu arada yirmi üç numaralı dairedeki aile tatilde, yarın geliyorlarmış, bir de girişteki emekli öğretmen, evde değil. İkisinden de bir şey çıkmayacak ama yine de sonra onlara bakacağız."

"Mimi'den haber yok mu?"

"Bindiği taksiyi bulmuşlar, İsmail az önce oraya gitti. Bir saate kalmaz haberi gelir."

"Peki sitede kanser tedavisi görenler ne oldu?"

"Şimdilik seksen beş yaşında bir amca ve kırk beş yaşında göğüs kanseri olan birisini bulduk. Swap örneklerini Müjde'ye gönderdim." Mert umutsuz olduğunu göstermek için kaşlarını oynattı. "Bir şey çıkarsa şanslıyız."

"Anladım," diyen Güçer'in aslında anladığı tek şey, hâlâ sonuçtan çok uzak olduklarıydı. "Şu Mimi olayına öncelik verelim. Adamın başına bir şey gelirse davayı toparlayamayız. Ben Recep amirle konuşayım da GSM operatörünü hızlı olmaları için sıkıştırsın."

"Benim de sığınağa inmem lazım."

Yorgun ve bir o kadar da umutsuz iki adam ayrılıp farklı yönlere doğru ilerledi.

Güçer'in gün ışığına ihtiyacı vardı. Zihnini kemiren kurt, dışarı çıkmak için durmaksızın aklının duvarlarını eşeliyordu. Ona istediği özgürlüğü vermek isteyen Güçer'in sorunu, yolu gösterecek ışığa ulaşamamış olmasıydı.

Recep'le telefon görüşmesi yaparken sitenin bisiklet yolu boyunca ilerlemişti. Konuşma sona erdiğinde yol da bitmiş ve çıkış kapısına ulaşmıştı.

Bir gün daha kaybetmek istemiyordu. Ve eğer Zeynep'in korkuları doğruysa başka bir cesedin başında dikilmeyi de reddediyordu. Tabii bir de, Mimi'nin bu olayların neresinde olduğunu öğrenebilmesi için, önce adamı bulmaları gerekiyordu.

Sitenin bahçe kapısını açıp kaldırıma çıktığında başını kaldırıp kendi dairesine baktı.

Bir ay önce bir cumartesi gecesi o pencereden bakarken hayatının bu hâle geleceğini asla bilemezdi. Üstelik o günden bugüne iki kadınla artık aynı dünyayı paylaşmıyorlardı. Onlarla ilgili tüm sorumluluğu da omuzlarında hissediyordu.

Filiz Kelkül!

Bu sokaklarda gezerken onun da tıpkı şu anda Güçer'in yaptığı gibi başını kaldırıp ona ait pencereye baktığına emindi. Sonra sağ tarafına dönüp bakışlarını genç kadının taksiden indiği yere çevirdi.

"Aklından o an neler geçiyordu Filiz?"

Bir adım atıp öne çıktı ve çeyrek dakika boyunca durup apartmana baktı. Tıpkı Filiz'in ölüme gitmeden önce yaptığı gibi...

İtalya ile ilişiğini kesmemişti. Büyük ihtimalle alacağı intikamdan dolayı fazla heyecanlıydı. Sonrasındaki planı da, geri dönüp hayatına devam etmekti.

Peki ya Saniye?

O sadece işini yapıyordu. Belki de bu olaydaki en masum kişi oydu.

Aklı başka bir şey düşünmesine izin vermeyince tüm algıları yeniden Filiz'e yoğunlaştı.

Katiline o denli güvenmişti ki, yaptıkları planı hiç sorgulamadan harfiyen yerine getirmişti. Oysa katilinin tek amacı, Filiz'e giden tüm izleri silmek ve geride delil bırakmamaktı.

Filiz hiç mi düşünmemiş ya da şüphelenmemişti? Üzerinde iki yüz lira para, ezberlenmiş bir adres ve şifre...

Kapı şifresini üç defa yanlış tuşlayıp ancak dördüncüsünde başarabildi.

Altı hanelik şifre... Ezberlemesi ne kadar zor olabilirdi ki?

Düşüncelerini bıçak gibi kesen Güçer'in bakışları kısıldı. Mantığı ona bu noktada durmasını emredince, yeniden kaldığı yerden düşünmeye başlamak yerine harekete geçti.

Önce Filiz'in taksiden indiği noktaya gidip kendini genç kadının yerine koydu. Kaldırıma çıkıp kısa bir süre binaya doğru baktı. Sonra da içeri girdi. Ancak bina kapısına ilerlemek yerine çimlerin üzerine basıp ortancaların arasından ilerledi. Gerekli mesafeye geldiğine kanaat edince durdu ve kapıya tam da şifrenin girildiği zil aparatına doğru baktı.

Her şey oldukça netti.

Birkaç adım sağa sola ve geri gitti. Çiçekler ve ağaçlardan dolayı görüntü yer yer kapansa da doğru açıyı bulduğunda aradaki mesafeye rağmen apartman kapısı görülebiliyordu.

Yardım isteyecek birine bakındığı sırada yan bloğa doğru ilerleyen polis memurunu gördü.

"Bakar mısın?" diye seslendiğinde ona dönen memur Güçer'in işaretiyle yönünü değiştirdi.

"Buyurun Savcı Bey!"

"Kapının şifresini biliyor musun?"

"Evet efendim."

Güçer başıyla kapıyı işaret ederken ellerini kot pantolonunun cebine sıkıştırdı. "Güzel. Gidip şifreyi girer misin, ancak öncesinde yanlış tuşlama yap." Bir an sonra talimatını değiştirip yeniden konuşmaya başladığında bu defa sesi gergindi. "Birkaç defa yanlış tuşla."

Polis memuru kuşkuyla bakıp ondan istenilen şeye anlam vermeye çalıştı. Ne var ki Güçer'in sert duruşu onu durdurunca sadece "Kaç defa yanlış gireyim?" diye sordu.

"Sen karar ver, ama bana söyleme ve asla bana bakma!"

"Tamam efendim."

Memur kapıya doğru ilerlerken Güçer de gözleriyle onu takip etti. Ellerini cebinden çıkarmadan bacaklarını açıp dimdik hâlde adamı seyretti.

Onun tarafına bakmayan memur verilen görevi yerine getirirken çekingen davranıyordu. Bir dakikanın dolmasına çok az kala nihayet kapı açıldı. Bu esnada Güçer'in görebildiği tek şey ise adamın sırtı olmuştu.

Kaçırdığı küçük ama önemli detaylar olduğuna dair içini kemiren duygulardan geriye kalan bir parçacık sakinliğini korumaya çalıştı. Güçer zihninin karanlık ve en uzak yerine gizlenen bilgiye nihayet ulaşmış, aklını kurcalayan her şey anlam kazanmıştı. Çorap söküğü gibi, birini yakalayınca gerisi peşi sıra gelmişti.

Şimdiye kadar burnunun dibinde hatta gözünün önünde olan gerçeği bu kadar geç fark etmiş olmasına lanet okuyan Güçer'in yaptığı ilk iş İsmail'i aramak oldu.

Mimi'nin dün akşam emniyetten ayrılırken kullandığı taksiyi bulmuşlardı. Ancak adam şapka ve gözlükle kendini kamufle ettiği için şoför onu hatırlayamamıştı. İsmail çare olarak şoföre hatırlamasında yardımcı olması için Mimi'nin emniyetteki kamera görüntülerinden fotoğrafını çıkarttırıyordu. Ama Güçer İsmail'i durdurdu. İşine ara verip onun için en hızlı şekilde, acil ihtiyacı olan bir bilgiye ulaşmasını istedi.

Komiser yardımcısından cevap gelene kadar da Güçer'in hızlı ve kesin sonuç verecek bir plan yapması gerekiyordu. Bunun için önce sitenin dışına çıkıp yolun karşısına geçti. Onu kazımaları da gerekse yerini terk etmeye niyeti yoktu.

İki gündür bumerang gibi aynı yerlerde gezinip durmasının sebebi belli ki buydu. Farkında olmadan gerçeğin nerede olduğunu hissetmişti. Aynı metrekare içerisinde dolaşması nihayet sonuç vermişti.

Önce Recep'i arayıp ne yapacağını anlattığında adam itiraz etti. Ancak durumun aciliyetini, katili bulduğunu ve belki de üçüncü cinayetini işlediğini söylemesi etkili olmuştu.

Recep, isteğini yarım saat sonra yerine getireceğini ama onun da iki saat sonra katili teslim etmesi gerektiğini söyleyip telefonu kapatmıştı.

Dakikalar birbirini kovalarken Güçer onların kıymetinin farkındaydı. Bu yüzden hiç ara vermeden Mert'i arayıp planını anlatmış ve ona da yapması gerekenleri söylemişti.

Yaşananları göz önünde bulundurduğunda, katilin izleyeceği yolu bildiğini sanıyordu. Çünkü az önce İsmail aramış ve Güçer'in ondan araştırmasını istediği bilgiyi ona vermişti. Sonuçsa, tam da Güçer'in beklediğiyle aynıydı.

Aradıkları katilin, neden katil olduğunu artık öğrenmişti.

Şimdi geriye beklemek ve Mimi'nin hâlâ hayatta olması için dua etmek kalmıştı.

Sürekli adrenalin salgılamasına sebep olan heyecan ve telaştan dolayı sabit kalmayı beceremiyordu. Sağ ayakucuyla tempo tutar gibi yeri döverken telefonundan haber sitelerine girdi. Saat tam yediydi ama henüz bir şey yoktu. Gözleriyle binayı kontrol etmeyi ihmal etmeden internetini güncellediği anda beklediği haber de karşısına çıktı.

Büyük harflerle atılan "Son Dakika" başlığının altındaki kayan yazıyı, bir de spiker heyecanlı vurgusuyla anlatıyordu.

"Bir aylık zorlu çalışmanın ardından İstanbul Emniyeti, büyük bir başarıya imza atıp iki genç kadını vahşice öldüren katili yakaladı. Adının Mevlüt Uysal olduğu açıklanan caninin, pornografik ve yasa dışı filmler çektiği de öğrenildi. Cinayetlerin henüz neden işlediğini itiraf etmeyen caninin sorgusu devam ediyor. Öldürülen genç kadınlardan birisi de ünlü komedyen Mimi'nin asistanıydı. Komedyenin psikolojisinin bozulduğu ve toparlanmak için inzivaya çekildiği belirtildi. Bu nedenle yarın akşam ki canlı yayını iptal edilen komedyenin anlaşması yapılan diğer işlerinin de belirsiz bir tarihe ertelendiği duyuruldu."

Artık gösteri zamanıydı.

Güçer interneti kapatıp telefonunun arama tuşuna bastı. Hemen ardından karşı taraf görüşme için aramayı cevaplandırdı. Ancak konuşmak yerine Güçer telefonun kilit tuşuna basıp ekranı kararttı. Sonra da ciğerlerini şişirircesine derin bir nefes aldı ve yürümeye başladı.

Yolun karşısına geçip siteye girene kadar rahat görünmeye ve yavaş olmaya özen gösterdi. Amacı dikkat çekmek değil, fark edilmekti.

Yolu yarılamıştı ki, tüm sitenin içine yayılmış olan polis memurları ve olay yeri inceleme ekibinin çalışanları ortaya çıkmaya başladı.

Binaların içinden dışarı çıkanlar, sosyal tesislerde olanlar ve yaşam alanı olan bahçeye yayılıp ufak da olsa bulacakları bir kanıtın peşine düşen memurlar için görev sona ermişti.

Beyaz giyimli olay yeri çalışanları ellerinde büyük siyah çantalarıyla çıkışa doğru ilerlerken, polis memurları geride dağınıklık bırakmamak için eşyalarını topluyordu.

Etrafında bir anda ufak çapta bir kalabalık oluşunca Güçer yürümeyi bıraktı. Hareketliliği izlerken kimin ne yaptığına dikkat etmeye çalışıyordu. Aklı ise çok başka şeylerin peşindeydi. Açılan bina kapısında Mert göründüğünde iki adım daha attı ve ilk önce genç komiserin konuşmasına izin verdi.

"İyi akşamlar savcım," diyen Mert'e dikkatli bakılmadıkça stresi belli olmuyordu. "Bizden kurtuldunuz, gidiyoruz."

"Haberi aldım, katil yakalanmış. Hepimize geçmiş olsun."

"Ben de acele ediyorum, sorguya katılacağım, ama önce buranın iyice temizlendiğinden ve kaç gündür aralıksız çalışan ekip arkadaşlarımın evine gittiğinden emin olmak istiyorum."

"İyi bir tatili hak ettiniz."

"Sadece biz değil, siz de öyle."

"Hiç merak etme, katilin tutuklanma kararı çıkar çıkmaz gideceğim."

Başını sallayan Mert "Bu kadar yakınınızda olduğuna inanamıyorum," dedi. "Size bir şey yapmadığı için şanslıyız."

"Neyse ki bu gece hepimiz rahat bir uyku çekeceğiz."

"Komiserim hazırız, çıkıyoruz," diyen kıdemli polis memurunun aralarına girmesiyle Mert ve Güçer, sadece ikisinin anlayabileceği şekilde birbirlerinin baktı.

"Biz artık gidelim, size de iyi dinlenmeler."

Güçer gerilen dudaklarıyla tebessüm etmeye çalışıp "Teşekkür ederim," dedi.

Başını sallayan Mert uzun ve hızlı adımlarla dışarı çıkarken Güçer de yerini terk etmeden onlara doğru döndü. Tek tek araçlara binip gidişlerini seyretti.

Geride kimsenin kalmamış olmasına rağmen bir süre daha pozisyonunu bozmayan Güçer dikilmeye devam etti. Ta ki duyduğu sese kadar...

Yeri dövercesine yürüyenle göz göze gelmemek için bakışlarını uzağa dikip bina kapısına doğru döndü. İkinci adımıyla birlikte tam da tahmin ettiği gibi katilin ona seslendiğini işitti.

"Savcı Bey oğlum iyi akşamlar!"

Sağ tarafına dönen Güçer tebessüm etmeye çalışırken zorlandığını hissetti. Buna rağmen yine de emekli öğretmen Fatma Karagöz'e "İyi akşamlar," demeyi başardı.

"Hala çalışmaya devam mı?" diye soran kadın gergindi. Üstelik Güçer ona dikkatli baktığında özellikle ellerinin titrediğini görebiliyordu.

Güçer yola çıkmasını engellemek için hızla hareket edip kadının yanına vardı.

"Hayır, arkadaşlar gitti. Katil yakalandığı için artık rahatız."

"Öyle mi!" diyen kadının zaten bunu bildiğini görebiliyordu. "Buna sevindim."

"Ben de çok sevindim. Eve gidip soğuk bir şeyler içerek bunu kutlayacağım."

"Bende soğuk limonata var, neden birlikte kutlamıyoruz?"

"Harika olur!"

Kadının yüzündeki kaslar, kopmak üzere olan lastik gibi gerilmişti. Onu takip etmesini belirtircesine başını sallayıp yürümeye başladığında Güçer de peşine takıldı.

Elli yedi yaşındaki kadın, uzun boylu ve zayıftı. Yaza rağmen giydiği eşofman takımı tüm vücudunu kapatıyordu. Ve onunla ilgili Güçer'in fark ettiği bir diğer gerçek de, siyah saçlarının peruk olmasıydı.

Kadın dik duruyor, hızlı ve çevik hareket ediyor olsa da, onun hasta olduğuyla ilgili detaylar dikkatli bakıldığında anlaşılıyordu.

Açık bahçe kapısından evine girmek için attığı ilk adımla durup ona bakan kadın "Burada limonata kalmamış," dedi. "Klima çalışıyor içeri gelip içmek ister misin? Bu yaşlı kadınla sohbet etmek için vaktin vardır umarım."

Rolünü büyük bir başarıyla oynaya kadın, zaten içeriye girmek için hevesli olmasaydı da Güçer'i ikna ederdi.

"Sizinle sohbet etmek benim de hoşuma gider."

Fatma içeriye girip Güçer'in de gelmesini bekledikten sonra büyük cam kapıyı kapatıp perdeyi çekti. Ona itiraz etmek ya da şaşırmak gibi bir zahmete girmeyen Güçer için bunlar beklediği davranışlardı.

"Dedim ya klima çalışıyor, soğuk biz de kalsın, dışarıya çıkmasın."

"Haklısınız."

"Geç otur oğlum," diyen kadın Güçer'e büyük duvarın önündeki geniş koltuğu işaret etti.

Odada çok fazla detay vardı. Birbirinden farklı koltuklar, yuvarlak sehpa, çiçek ve aksesuarlar kadar köşeye yığılmış onlarca kitap... Masanın üzerinde de hala ekran ışığı yanan bilgisayar duruyordu. Kadının son dakika haberini nasıl öğrendiği böylece belli olmuştu. Ancak Güçer'in aradığı, çok daha başka bir şeydi.

"Buyur Savcı Bey oğlum," diyen kadının uzattığı limonata dolu bardağı Güçer tereddütsüz aldı. Ne var ki onu içmeye niyeti yoktu.

Kadının dikkatini dağıtmak için bir çözüm bulmaya çalışırken, aradığını kitapların yanına konulmuş eski tip sehpanın üzerinde gördü.

Dudaklarına değdirdiği bardağı çekip üst üste yığılmış ilaçları işaret etti. "Hasta mısınız?"

Kadın o tarafa dönüp ilaçlarına baktığı sırada Güçer birkaç yuduma denk gelecek miktardaki limonatayı oturduğu koltuğun arkasına döktü.

"Yaşlılık belirtileri, kullandıkça vücut eskiyor tabi."

"Geçmiş olsun ama siz daha çok gençsiniz."

"Olmadığımı biliyorum ama yine de teşekkür ederim," diyen kadın arkasını dönüp oturmak için tek kişilik koltuğa giderken Güçer limonatasının bir kısmından daha kurtuldu.

"Bunu kendiniz mi yaptınız, harika bir tadı var."

Güçer'in amacı bardağının yarısının bittiğini Fatma'ya göstermekti. Tahminlerine göre beş dakika içinde kendinden geçmesi gerekiyordu. Tabii bu, kadının limonataya ne kadar ilaç koyduğuna bağlı olarak değişirdi. Ne var ki Fatma'nın yüzündeki ifadenin an be an değiştiğine şahit olurken sürenin çok daha az olduğunu anladı.

"Evet, ben yaptım, evime hazır gıdalar almam."

"Bundan sonra en iyi komşum sizsiniz, sık sık ziyaretinize geleceğim."

Artık sevimli, yaşlı bir emekli öğretmen gibi değil de, öfkeyle bezenmiş bir kadın gibi ona bakan Fatma "Tabii her zaman beklerim," dedi.

Güçer uzanıp bardağını ortadaki sehpanın üzerine bıraktı. Gösterinin başlama vakti gelmişti. Karşısındaki kadın bir cani değildi, sadece canı çok yanmıştı ve ölmek üzereydi. Tam bir akrep gibi ölürken yanında birilerini götürmek için zehrini akıtmaktan çekinmiyordu.

"Sanıyorum uykum geldi, çok enteresan, birden kendimi yorgun hissetmeye başladım."

Güçer kendinden beklemediği bir performansla gözlerini açık tutabilmek için de gözkapaklarını üst üste oynatıp, esnedi.

"İstersen uzanabilirsin."

"Eve çıksam iyi olacak," diyen Güçer birden durup kadının tam gözlerinin içine baktı. "Evde olmadığınızı söylemişlerdi, ne zaman geldiniz sizi görmedim?"

"Bunu kim söyledi?"

"Kapınızı... Çalmışlar..." Güçer iyi bir oyuncu olmamasına rağmen, kendinden geçmek üzere olduğu izlenimini yaratmayı başarmıştı. Duraksayarak konuşurken arkasına yaslandı.

"Pek misafir ağırlayacak hâlde değildim."

Fatma artık kartlarını daha açık oynuyordu. Kin, nefret, öfke... Duygularını saklamakla uğraşmıyordu, aksine onlara özgürlüklerini sunmuştu.

Güçer fazla vakti olmadığını bilerek harekete geçmek için kadının bakışlarına aynı sertlikle karşılık verdi. Oyunu başlatan olduğu gibi bitiren de olmak istediği, kadının sakinliğinden anlayabiliyordu.

Fatma'ya istediğini veren Güçer "Mimi nerede?" diye sordu.

Soruyu sorduğu anda şaşırmayan ancak boş bulunan Fatma bakışlarını koridora açılan kapıya doğru çevirince, Güçer de görüş alanını kapatan çiçeğin ardına doğru eğildi. İlk bakışta onu göre-

medi. Fakat dikkatli incelediğinde koridor boyunca uzayan portmantonun kenarından görünen kırmızı ayakkabıyı fark etti.

Fatma'nın öfkesi, gücünü bir yere kadar besliyordu. Mimi'yi oraya kadar ancak taşımış sonra onu boylu boyunca olduğu yere bırakmıştı.

Adamın yaşayıp yaşamadığını merak eden Güçer "Ona limonata mı verdin?" diye sordu.

"Çok kolay oldu. Onun gibi adamlara..." Susup yüzünü buruşturan Fatma, Mimi'nin yattığı yeri gösterdi. Enteresan derecede sakindi. Ama sanki konuşmuyor öfke kusuyordu. "Sizi çok seviyorum, programlarınızı kaçırmıyorum, denildiğinde düşünmeyi bırakıyor. O da egosunu tatmin etmem için limonata teklifimi kabul etti."

"Dün akşamdan beri burada, öldü mü?"

"Ölüden tek farkı, bizi duyabiliyor olması."

"Peki o kızları neden öldürdün?"

Bir anda sesini yükselten kadın "Senin yüzünden," diye bağırdı. "Beceriksiz olman yetmiyormuş gibi, bir de âşık oldun ve her şeyi bırakıp gittin."

Gözlerini kapatıp kendini iyice salan Güçer'in hâlâ öğrenmek istedikleri vardı. Bu yüzden rolüne devam etmesi gerekiyordu.

"Benden istediğin şeyi bulabilmem için yeterince kanıt bırakmamıştın... Hem sen bu kadar planı nasıl yaptın?"

"Beş yıl önce bu apartmana taşındığım günden beri bugünü bekliyordum."

"Beş yıl önce... Zeynep'in buraya taşındığı zaman, sen de peşinden geldin!"

Odanın ortasında dolanmaya başlayan kadın yavaş yavaş sakinliğini kaybediyordu.

"Bir sürü plan yapıp hayal kurdum. Hatta Mimi buraya geldiği zaman onu asansörde bıçaklamayı bile düşündüm. Ama istediğim bu değildi, herkesin gerçekleri öğrenmesi ve onun acı çekmesi gerekiyordu." Aniden susan kadın Güçer'in ne yaptığını görmek için ona baktı. İstediğini görmüş olacak ki bilgisayarın durduğu masaya

yöneldi. Üzerindeki açık kitabı alıp Güçer'e doğru salladı. "Sonra bu kitabı okumaya başladım. Kitapçıdaki indirim rafından rastgele seçmiştim. Bana bir işaret gibiydi. Çünkü daha ilk sayfadan benim için yazıldığını anlamıştım. Bende işareti aldım ve tüm planımı yazarın kurgusuna göre yaptım. Tek farkı sen savcıydın, oradaki asıl erkek polisti. Tek eksiğimse, benimle işbirliği yapacak başka bir intikamcı bulmaktı. Onu da Filiz'in babasının intihar ettiği haberini internette okuyunca buldum. Savcı Güçer Öztürk'ün hakkında soruşturma açıp tutuklattığı bankacı intihar etti."

"Filiz'in peşine düştün."

"Babasının cenazesine gittim. Benim de eşimin senin yüzünden öldüğünü söylediğimde zavallı kız bana, birlikte onun hakkından gelebiliriz, dedi." Omuzunu sallayan kadın gösterdiği performanstan dolayı memnun olmuşçasına sırıttı. "Benim aksime onun bir planı yoktu, sadece intikam istiyordu. Tabii ben de tıpkı kitaptaki Martha gibi kızın güvenini kazanabilmek için uzun süre onunla sohbet ettim. Başardığımı anlayınca da, beş yıldır takip ettiğim için seni çok iyi tanıdığımı ve aynı apartmanda yaşadığımızı söyledim." Fatma bu defa elindeki kitabı yelpaze gibi salladı. "Plan hazırdı ama Filiz'in İtalya'ya dönmesi gerekiyordu."

"Tekrar onunla nasıl iletişime geçtin? Yani plandan nasıl haberi oldu?"

Bir kez daha gururla kitabı salladı. Belli ki Güçer soru sormak yerine kitabı okursa tüm detayları öğrenebilecekti.

"Martha gibi... Polis telefon, mail ve interneti araştırıyor. Ancak artık kimse mektuplaşmadığı için yeni nesil polisin aklına bu seçenek gelmiyor. Filiz'e teknolojiden anlamadığımı söyleyip posta adresini aldım. Ve bir ay sonra da ona mektubu yazdım. Başlığı, seks skandalıydı. Ünlü savcı, hakkında dava açıp ölüme sürüklediği banka müdürünün genç kızıyla birlikte olmakla kalmamış, yaşadıkları özel anları videoya çekip şantaj yaptığı genç kızı seks kölesi olarak kullanmış. Sen böyle bir şey yapmazsın. Bunu ben biliyordum ama o bilmiyordu."

"Filiz de hiç sorgulamadan kabul etti, öyle mi?"

"Kesinlikle! Mektupta ne zaman geleceğinden, hangi otele ve nasıl gideceğinden bahsetmiştim. Uçaktan inip kapına geldiği ana kadar her şey planlı programlıydı ve o hepsine uydu."

Kadın susup Güçer'in karşısına dikildi. Sanki ondan başka bir soru sormasını bekliyordu. Güçer'in cevabını öğrenmek istediği çok şey vardı. Fakat sessizliği devam edince kadın becerisini kutlarcasına anlatmaya devam etti.

"Maalesef gerçek hayatlar kitaplardaki gibi olmuyor. Sen başaramamıştın ve ben ölmek üzereydim. Polis evime gelmeden önce başka bir plan yapmalıydım, derken Mimi denilen aşağılığı gördüm. Önce onu ele geçirip sonra ne yapacağıma karar verecektim. Ama buna gerek kalmadan az önce internette katilin yakalandığını söylediler." Kadın bir an durup şüpheyle Güçer'e baktı. "Peki, sen benim olduğumu nasıl anladın?"

"Daha önceki ifadende, Filiz'in kapının şifresini üç kere yanlış girdiğini söylemiştin. Ama o mesafeden kaç kere yanlış girdiğini görmen de duyman da mümkün değil. Ayrıca insan neden sayar ki, eğer yalan söylüyorsa ikna edici olmak için. Sonra Filiz sitenin önünde durup apartmana doğru bakmış... İfadelerde öyle söylemiştiniz, sen ve taksici, ama Filiz o sırada aslında içeri girmek için senden onay bekliyordu." Güçer sırtını koltuktan ayırıp ona doğru eğilmiş kadına yaklaştı. "Ayrıca dün bana Mimi'nin çok kızın canını yaktığını söyledin. Hâlbuki o, kadınlarla ilgilendiğini bir devlet sırrı gibi saklıyor."

"Ufak hatalar büyük sonuçlar!"

"Bu kadar da değil. Filiz'in bu apartmanda birisiyle görüştüğünü ve katilin buradan birisi olduğunu anladığımızda etrafı gezdim. Sen, canlı yayın izler gibi tüm apartmanı görebiliyorsun." Güçer kadına ne kadar köşeye sıkıştığını belli etmek için karanlık bakışlarıyla gözlerinin tam içine baktı. "Otoparkın havalandırma penceresi senin bahçenin yanında ve masanı yerleştirdiğin yerden otopark asansörü görülebiliyor. Hatta biraz yaklaşınca sesler de duyulabiliyor. Bu kadar da değil, cinayet aletinin tahta olduğunu biliyordun."

Kadın hiddetle başını sallayınca yavaş yavaş yerinde doğrulan Güçer, artık harekete geçmek için doğru anı kolluyordu. Ama Fatma da kolayca alt edilebilecek bir kadın değildi.

Güçer'den gözlerini ayıran Fatma yan tarafta duran yarım limonata bardağına baktı ve elini cebine soktu.

"O limonatayı içmedin öyle değil mi?"

Fatma cebindeki elini çıkardığında Güçer'in görebildiği tek şey iğnesi parıldayan şırınga oldu. Refleksleri beyninin talimatını beklemeden kadının havadaki elini yakalamaya çalıştı, ancak başaramadı. Kadın yaşlı ve hasta da olsa çevikti.

Fatma'nın elini kaçırmış olsa da Güçer yana doğru yaptığı hamleyle şırınganın ucundaki iğneden santimlik farkla kurtuldu. Fakat Fatma'nın durmaya niyeti yoktu.

Oturur pozisyonda olması Güçer için dezavantajdı. Yerinden doğrulamaya çalışırken öte yandan cebinde açık duran telefonun diğer ucunda onları dinleyen Mert'e "Şimdi!" diyerek komut verdi.

Sadece yarım saniye sonra da dışarıda yanan ışıkları, "Polis!" diye haykıran bir ses ve kırılan pencere camının gürültüsü takip etti. Fatma'nın bir anlık şokundan faydalanan Güçer onu bileğinden tutup sıktı ve iğnenin yere düşmesini sağladı.

Devamında bir şey yapmasına gerek kalmadan odanın içine dolan polisler kadını yakalayıp Güçer'den uzaklaştırdı.

"Lanet olsun sana!" diye haykıran kadının gözyaşlarına Güçer üzülemedi.

İsmail'in yaptığı araştırmada kadının kızının üniversite ikinci sınıftayken öldüğü bilgisine ulaşmışlardı. Bu tarih Mimi ve Burcu'nun kısa süreli ilişki yaşadığı döneme denk geliyordu. Ama asıl bilgiyse kızının Mimi ile aynı üniversitede olmasıydı.

Daha önce Mimi ile ilgili araştırma yaparken mezun olduğu okulun adını görmüş, ama o an için Güçer'in kafası bu ayrıntının üzerinde duramayacak kadar meşguldü. Böylece tereddüt etmeksizin kadının katil olmak için ihtiyaç duyduğu sebebe ulaşmıştı. Ama konunun detayları için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Yanına gelen Mert "İyi misiniz?" diye sordu.

"Sorun yok, iyiyim."

"Harika bir iş çıkardınız!"

Bundan o kadar da emin olamayan Güçer, komisere sadece bakmakla yetindi. Her son, yepyeni başlangıçlara gebeydi ve gelecek onlara ne getirecekti, kestiremiyordu.

FİNAL BÖLÜMÜ

Her şey bitmiş miydi?

Güçer pek de öyle hissetmiyordu. O artık bir ay önceki adam değildi. Yabancısı olduğu yeni duygularla yepyeni bir hayata başlayacaktı. Hepsinden önce, dönüştüğü adama alışması gerekecekti.

Kalabalıktan uzaklaşıp bahçenin ücra köşesine çekilmiş ve lanetler okuyan Fatma'nın polis aracına doğru götürülüşünü izliyordu.

Eğer tek bir dilek hakkı olsaydı, iki şeyi unutturabilmeyi dilerdi. Gözünün önündeki Fatma'yı fark etmekte geç kaldığı ve Saniye'nin ölümüne sebep olduğunu unutmak, ilk seçeneği olurdu. İkincisi ise, sedyeye alınan ve sağlık ekibi tarafından ilk müdahalesi yapılan Mimi'nin elini tutan Zeynep'in geçmişini temize çekmeyive ona her şeyi unutturmayı isterdi.

"Mimi'nin iyileşmesi zaman alacak gibi görünüyor. Kasları zarar görmüş, uzun bir fizik tedavi onu bekliyor."

Yanına gelip tıpkı onun gibi ellerini cebine koyan ve bakışlarını ilerideki karmaşaya diken Mert'in olduğu tarafa dönmeden "Hâlâ hayatta olduğu için şanslı," dedi Güçer. "Onun yüzünden ölen üç genç kadın olduğu düşünülürse, şansını da üçle çarpmak gerekiyor."

Ağır ve ihtiyatlı hareketle yüzünü savcıya dönen Mert'in aklının karıştığı çatışan kaşlarından belliydi.

"Üç adet mi?"

"Fatma Karagöz'ün kızı, on dokuz yaşındayken intihar etmiş. Üniversite birinci sınıfın sonunda ve bil bakalım kiminle aynı okuldaymış."

"Mimi!"

Güçer sadece başını sallayıp başka bir yorum yapmayınca aralarındaki boşlukları dolduran sessizlik ağırlaşmaya başladı. Her ikisi de gözyaşlarına boğulan Zeynep'in kuzenini ambulansa bindirme-

sini seyrediyordu. Farkında olmadan iki adam da yüzünü ekşitti. Genç kadının tepkisi anlaşılabilir olsa da, Mimi'nin bu sevgiyi hak etmediği konusunda hemfikirdiler.

"Zeynep Hanım'la konuşacak mısınız?" diyen Mert yanlış bir soru sormamış olmamayı diledi.

"Anlatmak bana düşmez. İsterse kendi öğrenebilir."

Zeynep'in istediği bilgiye ulaşmak gibi harika bir becerisi vardı. Duymayı tercih edip etmediği de ona kalmıştı. Ne var ki Güçer onu böyle kahrolmuş görmektense, aslında kuzeninin bir asalak olduğunu söylemeyi tercih ederdi.

Ambulansın kapıları kapanıp ışıkları yandığı an çalışan motorunun sesi duyuldu. Zeynep kısa bir süre için giden aracın arkasından bakıp elleriyle yüzünü sıvazladı. Sonra da aradığı şeyin yakınında olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ve Güçer'le göz göze geldiğinde durdu.

Tükenmiş ve ondan geriye fazla bir şey kalmamıştı. Güçer, yüreğinin burkulduğunu hissetti. Her şeyi boş verip mıknatısa çekilen demir parçası gibi genç kadına doğru yürümeye başladı. O an Zeynep de kendinden çok da emin olmayan bir tavırla adım atıp yarı yolda Güçer'i karşıladı. Birbirlerine dokunmaya cesaret edemedikleri için aralarında yarım adım mesafe kalınca ikisi de aynı anda durdu.

Birbirlerine söyleyemediklerini gözlerinin anlatmasını dilercesine bakışları buluştu. Kendine hâkim olamamaktan ve Zeynep'i kucaklamaktan korkan Güçer kollarını iki yanına uzattı. Bir süre sessizliğin içinde huzur bulup birbirlerinin gözlerinde kayboldular.

Zeynep masumca gülümseyip ayak parmak ucunda yükseldi ve Güçer'in yanağına sıcak, küçük bir öpücük kondurdu.

"Sözünü tutup onu bulacağını biliyordum," dedi. Sesi en az kendisi kadar küskündü. "Şimdi verdiği sözü yerine getirme sırası bende." Adamın bir şey söylemesini bekler gibi bir saniyeliğine tereddüt etti. Ama Güçer'in onu susturmayacağını ve gitme demeyeceğini anlamıştı. "Belki bir otoparkta yine karşılaşırız..." Zeynep'in gülümsemesi acı dolu bir tebessümden öteye geçmedi. "Ya da belki bir kitapçıda..."

"Bir kitapçıda..." Genç kadının son sözünü kendi kendine mırıldanırcasına tekrar eden Güçer gelip geçici bir an için Zeynep'e uzanıp onu yakalamak istedi. Yaşanılan onca şeyden sonra artık bir şanslarının olmadığını hatırlatır gibi sirenlerin sesi aralarındaki boşluğu doldurunca durdu. "Kendine dikkat et gazeteci kız!"

"Sende öyle savcım!"

Son bir kez tüm sevgi ve özlemiyle Güçer'in gözlerine bakan Zeynep adamı ardında bırakıp yürümeye başladı. Zeynep attığı her adımla ondan uzaklaşırken Güçer de kendinden bir şeylerin eksildiğini hissetti. İşte o an, farklı bir adam olabilmeyi ve genç kadına gitme diyebilmeyi istedi. Anılar zalimdi. Ne unutmaya ne de affetmeye izin veriyorlardı.

"Kadını mahkemeye çıkartmak için yeterince kanıtımız var," diyen Mert prosedürlerle uğraşmaktan sıkılmıştı. "Konuşmasa da olur, ama ben yine de detayları bilmek istiyorum."

"Sana söylediğim kitabı okursan detaylarını da öğrenirsin."

"Peki savcım siz neden onunla konuşmak istemiyorsunuz?"

Mert'e yorumunun yanlış olduğunu ifade edercesine başını sallayan Güçer "Onunla konuşmak istemiyor değilim," dedi. "Sadece neden beni seçtiğini anlamaya çalışıyorum."

"Size başka yoldan anlatmaya çalıştı, beceremedi. Yine de işi, başladığı gibi bitirmek istiyor ve sizden başka birisiyle konuşmayı reddediyor."

Kadına karşı duyduğu kinden dolayı Güçer içeriye girmekte tereddüt ediyordu. Bu nedenle sorgu odasının kapısında beklerken Mert'in ona açıklama yapmasına izin verip kendine zaman tanıdı.

Fatma Karagöz on iki saattir gözaltında ama sessizdi. Ancak evinde yapılan araştırmalar çok şey anlatmıştı onlara. Filiz'in kayıp eşyaları kadının dolabından çıkmıştı. Bavulu ve çantası olduğu gibi dururken genç kadının son giysileri yıkanmış ve katlanmış şekilde rafa kaldırılmıştı. Zeynep'in hem evinin hem de arabasının anah-

tarları da bulunmuştu. Ama en önemlisi banyo kapısının kulpunda Filiz Kelküt'ün parmak izine rastlanmıştı.

Kadının kaçışı yoktu. Anlatsa da anlatmasa da ölene kadar onu hapiste tutmak için yeterli delilleri vardı. Fakat doktorundan edindikleri bilgiye göre bu zaman, özellikle Güçer'in olmasını istediği kadar uzun sürmeyecekti. Kadının bir yıldan daha az ömrü kalmıştı.

Kemoterapi işe yaramamış ve kanser metastaz yapmıştı. Fatma Karagöz'ün asıl düşmanı içindeki virüstü ve o da, kadını yavaş yavaş öldürmeye devam ediyordu.

Mert'e "Özellikle sormamı istediğin bir şey var mı?" diyen Güçer sorgu odasını girmek için kapının koluna uzandı. Kararını vermişti, bu iş başladığı gibi bitecekti.

"Sizin gerekli her şeyi soracağınıza eminim."

Genç komisere beden diliyle tamam deyip Güçer kapıyı açtı.

Ellerini iki bacağının arasına sokmuş ve omuzlarını iensesinde toplamış kadın çok fazla acınası duruyordu. Bu görüntü Güçer'in kinini değil, ancak gerginliğini almıştı.

Yavaş ama emin, sakin ancak sert adımlarla kadının karşısına geçti. Ona tepeden bakmak gibi bir düşüncesi olmadığı için masanın diğer tarafındaki sandalyeyi çekip oturdu. Bir süre sessiz kalıp kadını inceledi. Yaptıklarında dolayı pişman olup olmadığı anlaşılmıyordu. Sadece üzgün ve yorgundu. Aynı zamanda yarı yarıya küçülmüş gibiydi.

Güçer'in ona diktiği bakışlarından rahatsız olmuşçasına Fatma başını kaldırdı. Yüzü sarının kötü bir tonunu almıştı. Göz bebekleri ferini kaybetmiş, dudakları ince bir çizgi şeklindeydi.

"Oradan bu tarafı yargılamak çok kolay olsa gerek," diyen Fatma'nın sesi ise uzun süredir konuşmadığı için kalınlaşmış ve çatlamıştı. "Harika bir hayatım vardı. Yaşamayı, insanları ve özellikle çocukları çok severdim. Gülerek başladığım günleri yine gülümseyerek bitirirdim. Sadece bir gecede, nasıl olduğunu anlamadan her şeyimi kaybettim. İnanması yaşaması kadar zor..." Fatma'nın yüzündeki ifade yavaş yavaş öfkeyle gölgelenirken sesi de konuştukça sertleşmeye başlamıştı. "Bir an, her şey yolundayken, o kahrolası

andan sonra sanki başka birinin hayatını yaşamaya başlıyorsun. En kötüsü de, ne yaparsan yap, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyorsun."

"Bahaneler... İllaki hep vardır. Buraya senin kendini acındırmanı dinlemek için gelmedim. Başladığımız konuşmayı bitirmek için buradayım. O yüzden bana ilk olarak Filiz'in eşyalarını nasıl ele geçirdiğini anlat."

Ellerini masanın üzerine çıkaran Fatma itiraz edecekmiş gibi durmuyordu. Aksine Güçer'i anlamış gibi kafasını salladı ve "Onları Şişhane tarafında bir mağazaya emanete bırakmıştı," dedi. "Oraların güvenlik seviyesi düşük olduğu için o mağazayı özellikle seçmiştim. Ertesi gün de gidip onları aldım."

Böylece Filiz'in Sadık'la karşılaştığı anda nereye gittiğini öğrenmiş oldular. Genç kadını Sadık'ın elinden kurtaran uzun boylu adamsa, sadece bir tesadüf ve küçük bir ayrıntıydı.

Güçer detayları öğreniyor olsa da nedenini hâlâ anlayamamıştı. "Tüm bu karmaşanın sebebi neydi?"

"Zeynep'in ne zaman gece mesaisine kalacağını bilmiyorduk. Günlerce beklemek gerekebilirdi. Bu yüzden Filiz'in bende kalması en iyisiydi. Tabii bana gelirken de izlerini silmem gerekiyordu. İkinci amacımsa, kafanızı karıştırıp Filiz'in kimliğine ulaşmanızı engellemek ve sizi Burcu'ya yönlendirmekti. O Burcu şırfıntısına ulaşırsan Mimi'ye ve geçmişteki günahlarına da ulaşacaktın."

"Bu senin planındı, peki Filiz'e ne dedin? Çünkü o, senin de kendisi gibi benden intikam alacağını sanıyordu."

"Filiz kirasını ödeyemediği için evden kovulmuştu ve altı aylığına İngiltere'ye dil eğitimine giden arkadaşının evinde kalacaktı ki şans işte, o ev de senin yan dairendi.Sarhoşken de yaşamaya yeni başlayacağı evin kapısını şaşırması gayet normaldi."

"Filiz, kalacağı dairenin sahibinin gerçektetn yurt dışında olduğunu mu sanıyordu?"

Fatma omuzunu sallayıp umursamadan "Yani!" dedi. "On sekiz numarada oturan kızla ahbap olduğumu ve göz kulak olmam için evinin anahtarlarını bana bıraktığını sanıyordu."

"Bu denli bir gizlilik için Filiz'e gerekçen neydi?"

"Senin için adını korumanın çok önemli olduğundan ve abilerinden bahsettim. Bu yüzden birlikte olmadan önce seni araştırıp sorgulayacaktır, dedim Filiz'e. Ayrıca devamında da attığımız iftiradan sonra kendini aklamak için peşine düşecek ve yalan söylediğini kanıtlamaya çalışacak, dediğimde biraz korktu. Bu yüzden küçük de olsa geride iz bırakmamalı aksine savcının araştırma yaparken kafası karışmalı, diye onu uyardığımda benimle hemfikir oldu. Bir tek bar konusunda sıkıntı çıkardı. Sarhoş olup kapıyı şaşırmış gibi yapacak ve bu sayede seninle tanışacaktı. Sabah da sana havuçlu kek getirip devamında hayatına sızmanın bir yolunu bulacaktı. Ama sarhoş olmak için neden bara gitmesi gerektiğini bir türlü kabul etmedi. Eh cinayete kurban gideceğini ve benim planımdan haberi olmadığı için itirazında haklıydı. Ona, senin geceleri balkonda oturma huyun olduğunu söyledim. Şansa bırakmamalı ve eğer savcı oradaysa seni içeri girerken görmeli, diye ısrar ettim."

"O da ikna oldu?"

"Aslında çok da ikna olmadı, ama planı bozmamak için kabul etti. Bara gitti."

"Sen de peşinden gittin. Burcu ve Cengiz'in ne yaptığını biliyordun?"

"Burcu'yu da yapabildiğim kadar takip ediyordum. Hep aynı saatte aynı arabada buluşuyorlardı." Kadın ekşimiş yemek yemiş gibi suratını buruşturdu ve kusarcasına "Şırfıntı," deyip aynı üslupla anlatmaya devam etti. "O gece işleri uzun sürdü. Bir an telaşlanır gibi oldum. Eve Filiz'den önce dönmeliydim. Ama sonra neyse ki o salak koruma prezervatifini yine aynı çöpe attı da gece sorunsuz devam etti."

"Ama Filiz'i aslında öldürmek istemedin?"

"Uzun süre birlikte kaldık ve bir şekilde onu sevdim. Balıktan nefret etmeme rağmen ona kendi ellerimle suşi bile yapmıştım. Evde bardan gelmesini beklerken planın dışına çıkmaya karar verdim. Hastayım, öleceğim. O zamana kadar sen gerçeği ortaya çıkaracaktın. Filiz'in de iyileşmesi ancak o döneme denk gelirdi."

Güçer iki kaşını birden havaya kaldırıp "Parmaklarını kestin, kapanmayacak şekilde yaralarını deştin," dedi.

"Her ikisini de yapmak zorundaydım. Ölmesin diye kesikler fazla derin değildi, ancak kan kaybetmeli ve olay dikkatinizi çekmeliydi. Ben yapmak zorundaydım, ama o yaşayacaktı. Üstelik sırf bu nedenle yüzüne de ellememiştim."

"Tabii Zeynep beklediğinden geç geldi."

"Benim tek istediğim, bıraktığım spermden yola çıkarak Burcu'ya, kahrolası Mimi'ye ve Zeynep'in şerefsiz babasına ulaşman ve geçmişi araştırmandı. Böylece yedikleri haltı öğrenecek ve hak ettikleri cezayı alacaklardı." Artık sakin kalmak gibi bir derdi olmayan Fatma avucunun içiyle masaya vurdu. "Kitaptaki komiser gerçeği ortaya çıkarmıştı. Ama sen tam bir beceriksiz çıktın! Eğer Filiz'in kimliğini daha geç bulsaydın ya da geçmişe daha çok baksaydın şimdi bunlar yaşanmazdı. Sana da herkese de lanet olsun!"

"Peki ya Saniye?"

"Sen gitmiştin, Zeynep de yok gibiydi. Ne yapacağımı düşünürken Saniye'nin geldiğini gördüm. Onu tanıyordum. Peşinden otoparka indim. Beni Mimi ile tanıştırmasını istedim ve konuşmaya başladık. Sonra Zeynep'in uzun bir seyahate çıkacağını ve Mimi'nin de evine geri döneceğini söyledi. Her şey bitmişti. Asansörü çağırdığı sırada kenardaki tahta parçası gözüme ilişti." Durumu hâlâ kabullenmemiş olduğunu anlatmak istercesine Fatma kafasını iki yana salladı. "Buna izin veremezdim. Her şey aniden oldu..."

"Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Seni geri getirmek için onu Zeynep'in bagajına koydum. Ama büyük bir kızdı. Çok zamanımı aldı ve beni çok yordu. Sonrasında yapabildiğim kadarıyla ortalığı toparladım."

"Arabanın anahtarını nasıl buldun?"

"Daha önce Zeynep'in evinden yedek anahtarını almıştım."

Güçer nefret yüklü bakışlarını kısıp arkasına yaslandı ve tüm duygulardan arınmış buz gibi sesiyle "Kızının intikamını alırken başka annelerin kızlarının canını yaktın. Senin Mimi'den ne farkın kaldı?" dedi. Ancak bu bir sorudan ziyade durum tespit açıklamasıydı.

İyice küçülmüş gibi görünen kadın yavaşça yerinde dikleşti. Güçer'in onu itham ettiği şeyden hiç hoşlanmamış ve belli ki şimdiye kadar olaylara bu açıdan bakmamıştı.

"Her gün, her an, her saniye bunları yaşamayı hak etmiş olmak için ne yapmış olabilirim ki diye düşündüm. O şey her neyse, eğer bilseydim onu asla yapmazdım." Artık tükürük ve nefret saçarak konuşan kadın başını salladı. "Ama yaşadım, bu da yetmezmiş gibi lanet bir hastalığa yakalandım. Bunlar bana ceza mı? O zaman benim de kendi mahkememi yapıp birilerini cezalandırmaya hakkım olmalıydı."

"Pişman değilsin yani?"

"Bilmem, değilim herhâlde."

"O zaman şimdi bana geçmişte ne olduğunu anlat ki, ben de sana hak verip vermemem gerektiğine karar vereyim."

Fatma birden kendini bıraktı ve arkaya doğru yığıldı. "Kızım Melek, adı gibi bir kızdı. Hayalleri, hayallerimiz vardı. Ben diş doktoru olmasını istedim, o ise radyo ve televizyon okumak istedi. Hayat onun hayatı, hayır demedim. Okula başladıktan kısa süre sonra âşık olduğunu anladım. Uzun saatler aynanın karşısında süsleniyor, hep gülümsüyor ve masmavi gözleri parlıyordu." Pembe hikâyenin bitip karanlık kısmına geçtiği belli edercesine tebessümü yavaşça soldu ve gözleri öfke saçmaya başladı. "O gün evden çıkarken anlamalıydım... Ama sevgilisiyle problemleri var sandım. Zaten... Sinirli, kızgın ve suskun bir hâl almıştı. Ne konuşuyor ne de konuşturuyordu. Gece arkadaşımda kalacağım, dediğinde dışarı çıkmasına izin verdiğim için kendimi hiç affetmedim... Ertesi gün beni üçüncü sınıf bir otelden arayıp kızımın intihar ettiğini söylediklerinde, onlara hayır, dedim. Benim kızım değildir, yanlış aradınız diye ısrar edip ve telefonu kapattım. Bir saat sonra polis geldi. Onları da evden kovdum. Ama kocam... Onları dinledi ve soğuk bir morga gidip kızımın cansız bedenini teslim aldı."

İlk defa acı çeken bir anne gibi görünen kadının yaşları birbiri ardına akmaya başlayınca Güçerbir süre sessiz kalıp onun kendine gelmesini bekledi.

"Hayatımızın, evimizin hatta tüm dünyanın renkleri solmuş, her şey griye dönmüştü." Çenesinin altından kaybolup boynunda biriken yaşlar acısının karşılığı olamazdı ama Fatma'nın ne yaşadığıyla ilgili fikir veriyordu. "Kızım yoktu artık. Dünya o saatten

sonra dönmeye devam etse ne, etmese ne!" Başını sallayıp toparlanmaya ve çatallaşan sesini güçlendirmeye çalıştı. "Onun intihar etmiş olabileceğine asla inanmadım. Sormak için erkek arkadaşının cenazeye gelmesini bekledim. Yaklaşık altı aydır birlikteydiler ve biz hiç tanışmamıştık. Ama anlarım sandım, anlamadım çünkü gelmedi. Kocam sustu ben susamadım. Araştırdım, günlerce aylarca, ne gerekiyorsa yaptım."

"Ve Mimi'ye ulaştın?"

"Aşağılık herif televizyon programına başlamıştı, yanına yaklaşamadım ama Melek'imin sevgilisinin o olduğunu öğrendim. Meğer kızımı Burcu orospusuyla aldatmış ve onun yüzünden ayrılmışlar..."

Bir anda susan kadını yeniden konuşturmak için Güçer "Aldatıldığı ve terk edildiği için mi, intihar etti?" diye sordu.

Fatma önce dişlerini birbirine geçirdi sonra da tıslayarak "Kızım intihar etmedi," dedi. "Kürtaj oldu ve kan kaybından öleceğini anladıklarında bileklerini kesip intihar dediler."

Güçer yerinde dikleşti. Konu her zamankinden daha fazla dikkatini çekti. "Bunu nasıl öğrendin? Emin misin?"

"Evet, tabii ki eminim. Ama tabii ben araştırma yaparken onlar da geride bıraktıkları açıklarını kapadılar. Polis beni ciddiye almadı. Hatta şikâyet dilekçem işlem bile görmedi."

"Tam olarak ne yaşandığını sanıyorsun?"

İki elini birden masaya vuran Fatma aniden yerinden kalkıp Güçer'e doğru eğildi ve "Sanmıyorum, biliyorum," diye bağırdı. "Kızımı zorla merdiven altı bir doktor bozuntusuna kürtaj ettiren aşağılık Mimi sonrada onu orospuların yaşadığı bir otele götürmüş. Kanaması devam edip kendinden geçince Zeynep'in babası yanlarına bir adam göndermiş. Kızımı doktora götürmek yerine bileklerini kesip intihar etmiş süsü verdiler."

"Kızının ölüm raporunu okudum, kürtajdan kaynaklı kan kaybından bahsedilmiyor."

"Eğer sen de Hasan Hüseyin Cumali'ye şantaj yapsaydın senin için de birçok pisliğinin üzerini örterdi."

"Ne şantajı?"

"Mimi o adamın, Zeynep'in babası olduğunu biliyordu ve onu yani Hasan Hüseyin Cumali'yi, herkese gerçeği söylemekle tehdit ediyordu."

Kadının anlattıkları kabul edilebilirdi. Zaman, mekân ve insanlar onu doğruluyordu. Ne var ki deli bir kadının sözleriyle olayları kanıtlamak mümkün değildi.

Güçer'in sessizliğiyle yeniden sandalyesine çöken kadın, "Ama sen bu gerçeği ortaya çıkartabilirdin," dedi. "Bende böylece kızımın yanına gittiğimde, ona bunu yapanların hak ettikleri cezayı aldıklarını söyleyebilirdim. Şimdi ben ona ne diyeceğim?"

Kendine engel olamayan kadın için ilk defa üzülen Güçer bir şey söylemeden yerinden kalktı. Bu uzun hikâyenin en masumu Melek'ti. Ama onun yanlış seçimleri başka canlara da sebep olmuştu. Geride bıraktığı annesi ise onun yokluğuna, ancak aklını ve sağlığını kaybederek dayanabilmişti.

Bir annenin evlat acısının ne denli yakıcı olduğunu hiçbir kelime anlatamazdı. Ve bir annenin yüreğinden başka hiçbir yürek o yangına dayanamazdı.

Sekiz yıl, bir sırrı ortaya çıkarmak için oldukça uzun bir süre olduğu kadar, imkânsız da değildi. Ne var ki yaşananlar doğru kabul edilse bile, olayların başlama noktasıydı bittiği yer, birbirinden bağımsızdı. Onları bir araya getirmek ise imkânsıza yakın derecede zordu.

Sanki Güçer'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi Mert "Sizce bir şey yapabilir miyiz?" diye sıkıntıyla sordu.

"İtiraf etmedikleri sürece bir şeyler yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Peki, kadın doğru söylüyor olabilir mi?

Aynalı camın gerisinde duran ve hâlâ ince ince ağlayan Fatma'yı seyreden Güçer "Hayır," dedi. "Sadece inanmak istediği şeyleri söyledi."

Ortada yasal ve sağlıksız koşullarda yapılmış bir kürtaj olduğundan Güçer'in şüphesi yoktu. Fakat bunun dışındaki her şey, kadının hayal gücünün ürünüydü.

Kızının ve eşinin peş peşe ölümünün ardından üzüntüyle baş edip hayatta kalmaya devam edebilmek için, Fatma başka bir duyguya muhtaç kalmış ve kinle nefrete sığınmıştı. Böylece kızının onlara ne olacağını düşünmeksizin intihar edip gitmiş olduğunu reddeden zihni, Fatma'ya inanması daha kolay bir senaryo yaratmıştı.

Aldatılan, sevdiği adam tarafından terk edilen ve on dokuz yaşında kürtaj olmak zorunda kalan genç bir kızın, yeterince güçlü olmadığı için intihar etmesi, beklenmedik bir sonuç değildi. Ama annesi bu yükü kaldıramadığı için yaşanılanları kendince yorumlamış ve olaylara farklı bir boyut getirmişti. Ve en acısı da, yarattığı senaryoya her şeyden çok inanmıştı.

Geçtiğimiz her engel bizi daha güçlü yapar ve bir sonraki engele hazırlar. Maalesef Melek'in önüne daha önce başka bir engel çıkmadığı için ilkinde pes etmişti.

Fatma'yı tutuklayıp savcılığa sevk etmeye hazırlanan Mert "Bu arada hastaneden haber geldi," dedi. "Mahmut Söğüt kendine gelmiş."

"Konuşabilecek durumda mıymış?"

"Evet, ama konuşmuyormuş."

Kaşlarını gözlerinin üzerine düşüren Güçer "Neden?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Mert odadan çıkıp onu yalnız bıraktığında Güçer ellerini cebine sokup tekrar cama döndü. İlk birkaç saniye hiçbir düşünmedi. Sonra Mert'in diğer odaya girip Fatma'yı ayağa kaldırmasını seyretti. Kadının savcılıktan önce bir doktora görünmesi gerekiyordu.

Oda boşalmıştı, ancak Güçer görmeyen gözlerle onların ardından bakmaya devam ederken, ne yapmak istediğine karar vermeye çalışıyordu.

Hastaneye, Mimi'nin yanına gitmesi gerektiğine karar verdiğinde ise, aslında bilinçaltı onu Zeynep'e yönlendiriyordu.

Kuzeni için üzgün olan gazeteci kızın ne durumda olduğunu

merak ettiği kadar, Mimi'nin neden konuşmadığını da öğrenmek istiyordu.

Verdiği kararı uygulamak için aniden hareketlenen Güçer hatalarına bir yenisini daha eklediğini bilse de tereddüt etmeden yürümeye başladı.

Eğer insanın elinde sihirli bir değneği yoksa geçmişini temize çekmesinin tek yolu, gelecekte yapacaklarıydı. Ölümle ilgili düşünceleri acımasızca geri döndüğünde Zeynep de tam olarak bunu yapmaya karar verdi.

Her defasında içinde yeşeren umuda lanet okudu. Böğründe sanki yangın vardı ve onu söndürmek için önüne çıkan her şeyden medet umuyordu. Ama artık öyle olmayacaktı. Kin, öfke, nefret, intikam, hırs ve kimseye bir faydası olmayan arzularını hayatının ilk bölümünde bırakıp kendine açtığı yeni sayfaya hiçbirini taşımayacaktı. Hastane koridorunda oturduğu koltuktan sırtını ayırıp öne doğru eğildi. Ellerini birbirine kenetledi ve dizlerinin üzerine koydu.

Sevgi deyince Zeynep'in gözünün önüne savcının yüzü belirmişti. İkisi de oldukları kişileri değiştiremedikleri için, uzunca bir süre birbirlerini unutmaya çalışacaklardı. Zeynep aklıyla bir karar vermiş, kalbini de bu işten uzak tutmak için çabalamış, fakat sonunda her şeyi berbat etmişti.

Hayat mucizelerle doluydu. Zeynep daha küçücük bir kızken, gün gelip o mucizelerden birinin onu bulacağına inanmıştı. Fakat sonra bu inancı yerini karamsarlığa bırakmıştı. Şimdi ise hâlâ tebessüm edebiliyor ve direnecek gücü bulabiliyorsa, o mucizeye olan inancı geri geldiği içindi.

Nasıl, neden veya niçin olduğunu bilmeden kalbinden geçen bir ses, sol tarafına doğru bakmasını söyledi. Zeynep de itiraz etmeden kalbini dinleyip başını sola doğru çevirdiği sırada asansörün kapısı açıldı.

Dar kesim pantolonunun üzerine giydiği slim fit gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, saçlarını kestirmiş ve yüzü daha da aydınlanmış olan Güçer, açılan asansör kapısının çıktığında, Zeynep içinde biriken tüm havayı boşaltıp geriye doğru yaslandı.

Mucizelere olan inancını tazelerken Güçer'in gelmesi bir işaret olmalıydı. Ama keşke bu tarz şeylerin bir de kullanma kılavuzu olsaydı. Zeynep iyi şeylere olan inancını o kadar uzun zaman önce kaybetmişti ki, bunu neye yorması gerektiği hakkında fikri bile yoktu.

Gözlerini kırpmadan Güçer'in ona doğru gelişini seyretti. Attığı her adım, güçlü ve sertti. Duruşu ise kendinden eminlik taşıyordu.

Yanına varan adam önce tek kelime etmeden yanındaki boş koltuğa oturdu. Kokusu, sıcaklığı ve varlığıyla Güçer'e bu denli yakın olmak harika hissettirdiği kadar bir noktadan sonra yorucu olmaya başlıyordu.

Onunla aynı duruşu alan adam arkasına yaslandığında "Görmeyi beklediklerinin arasında adım geçmiyor sanırım," dedi.

"Ben aslında bir mucize değil de sürpriz bekliyordum."

"Anlaşılır olmamak için özel bir çaba sarf ediyor musun, gazeteci kız?"

Güçer'in yüzünü görmek için çevirdiği başını kaldıran Zeynep, adamın derin bakışlarıyla karşılaştı. Onun da yüzündeki tüm çizgilerde özlem vardı. Yaşanmışlara ya da yaşanamamışlara...

"Sadece düşünüyordum, bir hastanede karşılaşmadığımız kalmıştı, o da oldu."

"Bu bir karşılaşma değil, seni görmek için özellikle geldim."

Zeynep tüm bedeniyle Güçer'e dönerken dizi istemeden adamın dizine değdi. Bin voltluk elektrik akımına çarpılmış gibi tüm bedeni titreyen Zeynep ani bir refleksle geri çekildi.

"Bana laf sokmaya mı yoksa konuya girmeye mi çalışıyorsun?"

"Laf sokmak, aklımdan geçenler arasında yoktu."

"Hım! Peki o zaman, aklından neler geçiyor?"

Kaşlarını bir kez havaya kaldırıp indiren Güçer "Hepsini seninle paylaşabileceğimi sanmıyorum," derken bir de haylazca gülümsedi

"Hayal gücüm fazla gelişmiştir. Bana böyle ucu açık bilgiler vermemelisin."

"Mesela hayal gücün, tam şu anda sana ne söylüyor?"

Zeynep ifadesini karartıp gözlerini kıstı ve sesini alçalttı. "Hastane koridorunda olmaması gereken şeyler..."

"Sen şu anda beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Başını sallayan Zeynep genç adamı gülüşüyle ödüllendirip önüne döndü. "Asla, ben öyle şeyler yapmam..." Aniden susup yeniden adama döndü ve elinin tersiyle hafifçe Güçer'in omuzunu tokatladı. "Beni bu noktaya getirip oyunun içine çeken sensin."

"Ne büyük bir yalan bu böyle!"

"Hayır savcım! İtiraz ediyorum. Yanlış yönlendirme yapıyorsunuz."

"Senden bir itiraf almak için geç mi kaldım?"

Güçer'in sıcaklığı ve sohbetin vardığı yer onu zor durumda bırakınca Zeynep'in kahkahası başladığı gibi sona erdi. Kalbinin kilitlerini açan adama bakmaya doyması mümkün değildi. Ancak elinde bir kullanma kılavuzu olmadığı için işaretleri de takip edemiyordu. Daha dakikalar önce kendine boşa umutlarla ilgili verdiği telkinin ömrü, Güçer'i görene kadar ancak devam edebilmişti. İçindeki kırgınlıklarla sevgi birbirine üstünlük kurmaya çalışırken Zeynep, Güçer'in durumunun da ondan farklı olmadığını anladı. Gözlerini çekti ve yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ben itiraflarımı yapmıştım, tüm suçlamalardan azlimi istiyorum," diyen Zeynep mahzun bakışlarını görünmez bir noktaya dikti. "Peki sen neden buradasın?"

Genç kadını dikkatle inceleyen Güçer, onun daha iyi göründüğüne karar verdi. En azından gözlerindeki renk hareleri yeniden parlamaya başlamıştı. Bu da onu memnun etti.

"Kuzenin, Mimi, neden konuşmuyor?"

"Neden konuşsun ki, ne olduğu belli zaten."

Güçer yerinde doğruldu ve sandalyenin ucuna kadar ilerledikten sonra "Evet ama Fatma'dan şikâyetçi olmadı," dedi.

"Buna gerek var mı?"

"Yoksa bile onun bunu talep etmesi, duruma daha uygun olurdu."

Zeynep nasıl oldu bilmiyordu ama bir anda gerilmişti. "Peki şunu dinle, ölümden kıl payı kurtuldu ve saatlerce bir delinin elinde kaldı," diye çıkışırken Zeynep kendini kontrol altında tutmak gibi bir zahmete kalkışmadı. "Şokta olması ve mantıklı düşünemeyecek duruma gelmesi, seni ikna eder mi?"

"O zaman sen de şunu dinle," diyen Güçer de kendini hâkim olmayı başaramadığı için sesi beklediğinden yüksek çıkmıştı. "Bahsettiğin delinin neden onun peşine düştüğünü ve seni, o şeyleri neden yaşamak zorunda bıraktığını bilmeye hakkımızın olması, seni ikna eder mi?"

"Umursamıyorum, istediğim tek şey onun iyi olması."

Öfkenin işe yaramayacağını anlayan Güçer tüm riskleri alıp Zeynep'in sıktığı ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Genç kadının sakinleşmesini beklediği sürenin ardından "Bazen hak etmeyen insanlar için, fazla anlayışlı ve..." diyen Güçer'in kelimeler boğazına takılınca onları geri göndermek için yutkunması gerekti. Yeniden konuşmaya hazır olduğunda ise Zeynep ondan önce davrandı.

"Sence ben, Mimi'nin neler yaptığını anlamamış olabilir miyim?"

Güçer birçok şeyi aynı anda yapmak istiyordu. Ama bunların içinde genç kadının gözlerine bakmak yoktu. Bu, aleve benzin dökmekten başka bir işe yaramıyordu. Yine de sadece Zeynep'in anlaması için bakışları genç kadınınkilerle buluşana kadar bekledi.

"Bir kere yapan yine yapar. Onun yaptıklarını görmezden gelmek, sana zarar verir. Sen duymayınca onlar yaşanmamış kabul edilmiyor."

Genç adam düşündüklerini anlatırken Zeynep ellerini çekti ve yavaşça ayağa kalkıp Güçer'in karşısına dikildi.

"Tıpkı benim gibi, bir kere yaptım yine yaparım. Doğru. Senin de kendini koruman gerekir. Bu sensin, ama ben, sevdiğim insanları hataları ve kusurlarıyla severim."

"Sevmek öyle isteyince vazgeçebileceğin bir şey değil. Ve maalesef ki seveni de en çok sevdiklerinin yaptıkları üzer, savunmasız ve inançsız bırakır."

Öfkelenen ve Güçer'in söylediklerini kabul etmeyen Zeynep'i sakinleştirmeye çalışmaktansa başka bir duyguyu harekete geçirmeye çalışan genç savcı da ayağa kalktı. Sonrasının ne olacağını umursamadan hissettiği büyük sevgiyi Zeynep'in de hissetmesi ve anlaması için onu kollarının arasına aldı.

Genç kadın ona itiraz etmedi, ancak o da kollarını açıp Güçer'e sarılmadı.

"Sevmekle ilgili söylediklerinin hepsi doğru. Ama ben, sevginin koşulsuz, şartsız olması gerektiğine inanırım," diyen Zeynep yenilgiyi kabul etmişti.

"Sevginin bir karşılığı olmalı, gazeteci kız. İhanet eden ve seni hor kullanan birine, sırf seviyorsun diye katlanmamalısın. Bu ancak yalnız ve sevgisiz kalmaktan korkan birinin çaresizliğidir."

Zeynep bu defa cevap vermedi. Sadece sustu.

Ağır ağır geçen bir dakikanın sonunda Güçer "Seni evine götüreyim, biraz dinlen," dedi yumuşak ama otoriter sesiyle. "Sonra Mimi odasına çıkarken geri gelirsin."

Zeynep'in de artık yapmak istediği tek şey uyumaktı. Bedeninin göstermiş olduğu dirence başı uyum sağlayamıyordu. Duygularıysa bin parçaya bölünmüştü.

Kendini yavaşça Güçer'den ayırıp bir şey söylemeden asansöre doğru yürümeye başladı.

Aşk kalpleri birleştirse de tüm sorunları çözmek için yeterli olmuyordu. Aşkın gücü de bir yere kadardı. Hayata aynı pencereden bakmadıkları sürece, iki kişinin bir olabilmesi için değişmeleri değil, bir şeyleri feda etmesi gerekiyordu.

Aralarında oluşan sessizlik öyle gergin bir hal almıştı ki, çakan elektrik kıvılcımlarının titreşimi hissedilebiliyordu. Güçer'in anlatmaya, Zeynep'in de acıkamaya artık hâli kalmamıştı. Bazı şeyler istemekle olmuyordu. Çünkü hayat, almadan vermiyordu.

Kırmızı ışık yanınca durumu fırsata çeviren Güçer, genç kadının ne yaptığına bakmak için yol boyunca ilk defa ona doğru döndü.

Başını cama yaslamış ve gözlerini kapatmış olan Zeynep artık tamamıyla tükenmişti. Kendini kendine hapsetmiş gibi kollarıyla bedenini sarmış ve oturduğu yerde küçücük kalmıştı.

İçinin burkulduğunu hisseden Güçer üzerine gidip onu zorladığı için sessizce kendine lanet okuyup "Uyudun mu?" diye sordu. "Seni kucağımda taşımam gerekecek mi?"

Bir an gerçekten Zeynep'in uyuduğunu sandı. Fakat genç kadın konuşmaya karar vermiş olacak ki önce gözlerini açtı. Hiç kıpırdamadan durduğu birkaç saniyenin ardından da başını camdan ayırıp yerinde doğruldu.

"Son bir ayı düşünüyordum, ne çok şey yaşamışım... O cumartesi sabahı evden çıkarken, geri döndüğümde hayatımın bu hâle geleceğini söyleselerdi..." Zeynep yutkunup konuşmasına ara verdi. Sonra topladığı güçle yeniden aklından ve kalbinden geçenleri anlatmaya devam etti. "Herhâlde tüm kapıları kilitler ve asla evden çıkmazdım."

"Ama bundan emin değilsin galiba, tereddüttün ettin."

"Bu olması gereken, öte yandan, eğer öyle olsaydı, seninle karşılaşamaz ve aşkı tanıyamazdım." Zeynep, Güçer'e bakmak yerine gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Ama aşk bana yakışmadı."

Işık yeşile dönünce Güçer de mecburen önüne dönüp arabayı çalıştırdığında, dilinin ucunda birikmiş onlarca kelime vardı. Üstelik genç kadının itirafıyla kalbinde bir heyecan dalgası yayılmıştı. Fakat Zeynep'e ne söylemesi gerektiğinibilemediği için gergin sessizliğin bir kere daha aralarına girmesine izin verdi.

Zeynep'i terslemek ya da itirafına karşılık vermek... İkisi de durumlarını daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Hayata, sevgiye, insanlara bakış açıları farklıydı. Bir araya gelseler bile, bu farklılıktan dolayı, ilk fırtına da yeniden dağılırlardı.

Sitenin bulunduğu sokağın köşesini dönerken göz ucuyla Zeynep'e baktı. Ondan bir cevap beklemiyordu, yaptığı itiraftan sonra tüm yükü Güçer'in omuzlarına vermiş ve rahatlamıştı.

Dilini ve kalbini susturmayı başaramayan Güçer nihayet daha fazla direnemeyip "Aşkı bende sevdim," dedi özür dilercesine. "Ama böyle olmaz. Önce aşkı bilmek gerek."

Zeynep'in dudakları hafifçe titreyince Güçer, genç kadının onu duyduğunu ve duyduklarından hoşlandığını anladı. Bundan sonrası, ikisini de aşıyordu. Gerisi artık zamanın işiydi. Site görünürde eski hâline dönmüş gibiydi, ancak detaylar her şeyin eskisi gibi olmasının zor olacağını söylüyordu.

Güçer otoparka dönmek için sinyal verdiğinde yol kenarında onlarca mavi çiçek açmış ortanca ağaçlarının arkasından çıkan silueti fark etti. Arabayı yavaşlattı. Onlara doğru adım atan gölge netleşince kontağı kapattı.

Güçer "Lanet herif!" diye tısladı.

Cem'in boğazını yeterince sıkmadığı ve ona karşısına çıkacak cesaret bıraktığı için Güçer'in öfkesinin bir kısmı da kendisineydi. Güçer'in geçip gitmesini önlemek için Cem arabanın önüne gelip durdu. Gözleri aklının yerinde olmadığının en büyük işaretiydi. Olduğu yerde sallanması ise, çektiği uyuşturucunun miktarını belli ediyordu.

Az sonra hiç hoş şeylerin yaşanmayacağını anlayan Güçer, "Sakin arabadan inme," diye Zeynep'e talimat verdi. Ancak kendisi hışımla açtığı kapıyı aynı sertlikle kapatıp dışarı çıktı.

Hareketleri ve adımları ne kadar kuvvetli olsa da, kuzeninin ne denli tehlikeli olduğunu anlamadan bir şey yapmak istemediği için Güçer ona fazla yaklaşmadı.

İki metrenin güvenli bir mesafe olduğuna kanaat edip Cem'in tam önünde durup ellerini cebine koydu.

"Görüyorum ki, uyarımı yeterince dikkate almamışsın!"

"Hah! Uyarıymış. Ben paramı istiyorum."

"Senin bende hiçbir şeyin yok."

Güçer'in kararlılığından ve cevabından hoşlanmadığını belli eden Cem tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Ama sonra aniden bir karar almış gibi iki yanında bilinçsizce tuttuğu elini arkasına uzatıp belinden çıkardığı silahı Güçer'e doğrulttu.

Daha kendi düşüncelerini duyamadan Güçer arkasında kalan arabadaki Zeynep'in attığı çığlığı işitti.

Ona seslendiğini anlaması için sağ elini arkaya doğru uzatıp genç kadına bir kez daha "Arabadan inme!" deyip Zeynep'in önünü kapatabilmek için birkaç adımla sağa yanaştı.

Onu hem Cem'den korumak hem de az sonra yaşanması muhtemel şeyleri görmesini engellemek istedi.

"Güzellikle vermediğine göre ben de zorla alırım." Cem silahı sallayıp Güçer'in cebini işaret etti. "Şimdilik bana üzerinde ne kadar varsa onu ver. Yarın sabah da ilk işin hesabıma mirasın dokuzda birini yatırmak olsun."

"Bu şıkları hemen eliyorum. Diğer seçeneklerim neler?"

"Geriye tek seçeneğin kalıyor, iki gözünün ortasında kocaman bir delik açarım."

"Hayır, her iki teklifinle de ilgilenmiyorum," diyen Güçer sohbeti uzatırken öte yandan Cem'e ve elindeki silaha ulaşmanın yollarını hesaplamaya çalışıyordu. "Şimdi sen benim teklifimi dinle. Ya o silahı bırakır tedaviyi kabul edersin ya da bundan sonra tek kuruşsuz ortada kalırsın. Ama tabii cinayete teşebbüsten hapiste yatıp çıktıktan sonra."

Cem onu asla dinlemiyordu. Tüm karar yetilerini kaybetmişti.

"Siktir git kasıntı herif! Seni ya burada geberteceğim ya da paramı alacağım."

Adamın elinin titrediğini görünce Güçer hamlelerini yavaşlatması gerektiğini anladı. Kollarını iki yanına doğru açtı. "Kumarda ne kadar kaybettin?"

"Sana ne bundan!"

"Yardım etmeye çalışıyorum."

Güçer yardım kelimesini kullanarak sanki görünmez bir düğmeye basmıştı. Öfkelenen Cem kolunu ileriye doğru sallarken alnından gözlerinin üzerine doğru ter damlaları akmaya başladı. Rezil, pis ve tam bir ayyaş gibi görünüyordu.

"Senden yardım falan istemiyorum. Göt herif kendini ne sanıyorsun?" diye haykıran Cem artık bilinçsizliğin içindeydi. Her ne yapıyorsa iradesinin dışında hareket ediyordu.

"Tamam, yardım yok. Sakince..."

"Benimle bu ses tonuyla konuşma!" diye haykıran Cem titriyordu. Silahı kontrol edemediğini ve düşürmek üzere olduğunu idrak

edince destek için diğer elini de kullanmaya başladı. Şimdi tetiğin üzerinde iki parmağı birden vardı ve gözlerinin irisi kaybolmuştu.

Adamın verdiği tepki ürkütücüydü. Güçer'in iyi diye adlandırabileceği tek şey, Zeynep'in arabada olması ve onu kendi bedeniyle korumasıydı. Ancak Güçer'in bu konudaki rahatlığı fazla uzun sürmedi.

Cem'in ileriye doğru atılmasıyla arabanın açılan kapısının sesini duyması aynı anda oldu.

Zeynep "Ne kadar para istiyorsan ben sana veririm," derken açtığı kapıdan çıktı.

Aniden gelişen olayla Güçer genç kadına doğru dönüp onu azarlamak istedi. Fakat bir kere hareketlenen ve kendini durduramayan Cem iradesi dışındaki reflekslerini kontrol edemeyince Zeynep'in ani çıkışına karşılık tetiğe bastı.

Ses hızı bir kez daha gücünü göstermiş ve Güçer bir şey görmeden önce duymuştu.

Bir patlama, yanından geçen demir parçasının vızıltısı ve ardından nihayet gördü.

Yemyeşil gözleri kocaman açılan Zeynep ekrandaki görüntünün donması gibi durdu. Yarım saniye sonra genç kadını başını eğip sol omuzuna doğru bakınca, Güçer saçma sapan bir düşüncenin gerçek olabileceğini o an dehşetle fark etti.

İki adamın tartışmasını izlerken, Cem'in tüm iradesini kaybettiğini fark eden Zeynep'in kendine verdiği telkinler, hissettiği korkuyla yerle bir olmuştu.

Güçer'in inadının doğuracağını sonuçları engellemek için bulduğu çareyle düşünmeden arabadan inmişti. Devamında neler olduğunu anlayamamıştı bile. Zeynep sadece acı çekeceğini biliyordu. Ama beyninin acıyla ilgili kısmı, sanki görevini yapmayı reddediyordu. Her şeyin başı sonu yok olmuştu.

Önce ses, sonra sol tarafındaki yanma ve hissettiği yapışkan sıcaklığın aşağıya doğru akması, anlamasını kolaylaştırdı. Başını çevirip neler olduğunu gördüğünde ise ani dehşet duygusu büyük bir şiddetle geri geldi.

Tüm dermanı kesilmişçesine dizleri bükülürken sanki yer çekimi de etkisini kaybetmiş ve boşlukta süzülmeye başlamıştı. Sonra Güçer'in onu saran kollarını hisseti. Zaten bu da algılayabildiği son şey oldu. Zeynep'e göre artık o, yaşayanlar dünyasında değildi.

Bir saniye önce vardı, bir saniye sonra yoktu... Hayatın en kısa özeti buydu...

Bazen kalp ve beyin paralel olarak yol almıyordu. O andan sonra da hayat zorlaşmaya başlıyordu. İstediğini yaşayamamak ya da yaşadığını istememek... İki seçenekte mutsuz olmak için yeterliydi. Oysa yaşadığını kabullenmek ve tadını çıkarmak, tüm zorlukların üstesinden gelmenin sihriydi.

Güçer korkuların en beterini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Zeynep kanlar içerisinde kollarının arasına yığıldığında, sanki Güçer'in nabzı durmuştu. Onunla hayata aynı pencereden bakmıyorlardı. Sorun değildi. Onunla aynı hayatın içerisinde ve aynı gökyüzünün altında olması kâfiydi.

Silah sesini duyanların yaptığı ilk iş polis çağırmak olmuştu. Neyse ki gelmeleri fazla uzun sürmeyen polisin yaptığı ilk şey ise, ambulansı aramak olmuştu. Yaptıkları ikinci iyi şey ise, Zeynep'i bırakmayan Güçer'in şok halinden faydalanıp kaçan Cem'i yakalamaktı.

Hemen ameliyata alınan Zeynep bir saat önce de yoğun bakımdan çıkmıştı. Her şey toplamda yirmi dört saat içerisinde gerçekleşmişti. Ama özellikle genç kadının ameliyatta kaldığı üç saatlik süre Güçer'e bir ömür kadar uzun ve yorucu gelmişti.

Yaklaşık bir saat önce huzursuz bir uykuya teslim olan Zeynep "Ölmüş olma ihtimalim ne kadar?" diye sorarken gözlerini açtığında Güçer de koltuktan kalktı ve genç kadının başına ilerledi.

Teni en az yattığı yataktaki çarşaflar kadar beyaz olan Zeynep'in cansız sesi de durumuna uygundu.

"Öyle bir ihtimal yok gazeteci kız!"

"Peki, neden o zaman, suratın az önce sirke içmişsin gibi?"

"Bilmem, neden dersin?"

"Durum değerlendirmesi yapıyordum nedeni beni aşar."

"Çünkü sana kızgınım, hem de çok."

"Yaptığımsadece seni korumaktı, bunun kızılacak bir yanı olduğunu sanmıyorum."

Zeynep'in koluna takılı serumun plastik, şeffaf hortumu düzelten Güçer oturmak için kendine yer açtı ve "Sana arabada kalmanı söylemiştim," dedi.

"Ama ben sana itaat edeceğimi söylememiştim."

"O arabada kalmalıydın!"

"Sen de ona istediğini vermeliydin."

Güçer gözlerini kapatıp açtı ve sakinleşmek adına kendine birkaç saniye zaman tanıdı. "Şanslısın ki kurşun seğirip geçmiş, tüm karar yetilerini kaybetmiş birinin karşısına o şekilde çıkamazsan. Hele de elinde sana doğrultulmuş bir silah varsa."

"Aslında silah sana doğrultulmuştu ve senin de yapman gereken şey, ona tamam demekti. Bir de sana cimri dediğim için bana kızıyorsun."

Güçer'in gerginliğini gören Zeynep onu biraz sakinleştirmek için gülümseyip konuyu dağıtmaya çalıştı. Ne var ki Güçer kolayca vazgeçecekmiş gibi durmuyordu.

"O anda ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diyen Güçer ayağa kalktı. "İkna edici değilsin, komikse hiç değilsin."

"Tamam, üzgünüm, yüzüne karşı gülmem hiç şık olmadı."

"Ne diyebilirim, kimse mükemmel değildir. Hele sen, önce yapıyor sonra eğer lazım olursa düşünüyorsun."

"Üzerimden bir tır geçmiş gibi hissederken bir de azarlanmak, berbat bir şey."

Yastığa gömülmüş hâldeki Zeynep'in vücut değerlerinin normal olduğunu gösteren cihazın sesi stabildi. Ancak Güçer gibi Zeynep de âna göre değişkenlik gösteren bir ruh hâli içerisindeydi.

"Bir dahaki sefere, yapacağın şeyin sonuçlarını üç defa düşünmeden harekete geçme."

"Sadece senin için endişelenmiş ve bir şey yapmak istemiştim. Yoksa amacım kendimi öldürtmek değildi, seni korumaktı."

Dalgaları geriye çekilip durulan deniz gibi aniden sakinleşen Güçer genç kadının eline dokunup gözlerinin içine baktı.

"Benim için bir şey yapmak istiyorsan, kendini koru ve kendine dikkat et."

Aldığı narkozdan dolayı hayal görmediğine inanmak isteyen Zeynep parmaklarını tutan adamı hissetmek için elini sıktı. Gücü yeterli değildi, ama yine de istediği sonucu almıştı. Güçer tamamen gerçekti ve tam da Zeynep'in duymak istediği şeyleri söylüyordu.

"Sanırım bunu yapabilirim."

"Yap lütfen!" diyen Güçer elini bırakmadan eğilip Zeynep'i alnından öptü ama hemen geri çekilmedi. Dudaklarını bir süre genç kadının alnında tutup içine de kokusunu çekti ve tekrar doğruldu. "İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Yine mi!" diye inleyen Zeynep gözleriyle genç adama yalvarırken bir de kelimeleri kullanıp onu ikna etmeye çalıştı. "Sen yanımdayken daha iyi olurum."

"Zaman... Benim de iyi olmak için, ihtiyacım olan şey."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Keşke biliyor olsaydım."

"Filmlerde böyle bir anın ardından ikili geçmişi geçmişte bırakıp birlikte olurlar ve sonra da 'The End' yazar."

"Bizim değil, senin geçmişle hesabını kapatman lazım," diyen Güçer ellerini genç kadının ellerinden ayırdı. Belli belirsiz bir hareketle Zeynep'in yatağının başucunda duran komidine doğru baktı ve hemen ardından bakışlarını yine genç kadının gözlerine dikti.

Suskunluğuna sığınan Güçer sessiz vedasına yüklediği tüm kelimeleri anlatmak için eğilip Zeynep'in dudaklarına minik ama sıcacık bir buse kondurdu. Sonra da arkasını döndü. Ne bir kere daha genç kadına baktı ne de bir şey söyledi. Yavaşça açtığı kapıdan sanki orada hiç olmamışçasına çıkıp gitti.

Tek bir damla yaş Zeynep'in yanağından aşağıya süzülüp çenesinin altından kayboldu. Az önceki hâlinin aksine yorgun ve ağrılar

içerisindeydi. Unutmak, uyumak ve hissetmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Belki de hemşireden bir ağrı kesici istemeliydi.

Sargılı omuzundan dolayı başını hareket ettirmekte zorlanarak hemşire çağırma butonunun nerede olduğuna bakmaya çalıştı. Ancak gözüne ilk ilişen, az önce Güçer'in ona işaret edercesine baktığı komidinin üzerindeki dosya oldu.

Ne hali vardı ne de gücü. Bir şeyler yapmak için isteği de yoktu. Fakat söz konusu Güçer olunca hissettiği tüm olumsuzlukları öteledi.

Sol kolunu kullanması mümkün değildi. Sağ tarafı için de pek iş gördüğü söylenemezdi. Yine de sağ tarafına doğru eğildiğinde, omuzuna sanki bıçak saplanmış gibi bir acı duydu.

"Ah!" diye inleyip bağırdıysa da vazgeçmedi.

Acıya direnip dosyaya ulaşmak için kolunu uzattı. Parmak uçlarının değdiği dosyayı minik dokunuşlarla kendine çekti. Onu nihayet istediği mesafeye taşımayı başarınca tek hamleyle alıp kucağına bıraktı.

Soluklanmak için derin derin nefes alıp verdi.

Kendini telkin etmek için "Acı yok, acı yok," dedi. Ama acı vardı ve ona katlanması da hiç kolay değildi.

Sonra tam gözlerini kapatmak üzereyken dosyanın kenarındaki 'Fatma Karagöz' yazısını gördü. Hemen altına da Mahmut Söğüt ve Hasan Hüseyin Cumali notu düşülmüştü.

Beyni önce gerçekleri algılayamadığı için dosyanın ne anlama geldiğini çözemedi. Fakat sonra kendini yastığına bıraktı ve hüzünle gülümsedi.

Güçer onun bilmeye hakkı olduğuna karar vermiş olmalı ki, cinayet dosyasının bir kopyasını Zeynep'e bırakmıştı.

Adamın yaptığı, içindeki tüm sevgi kıvılcımlarını harlamıştı. Güçer kötü olmayı asla başaramıyordu. Aksine sevmek için vardı. Ve tabii sevilmek için... Zeynep bu defa kaybettiği aşk için inleyip gözyaşı döktü. Aşk her gönülde aynı olmuyor ve herkes için mutlu sonla bitmiyordu.

Çok istemesine ve içinde yazılanları merak etmesine rağmen Zeynep'in dosyayı açıp okuyacak cesareti yoktu.

Gözlerini kapattı. Şimdi sadece Güçer'i hayal etmek ve onsuz ne yapacağına odaklanmak istiyordu. Belki sonra dosyayı okurdu. Ya da okumazdı.

Kalbindekilerin ne olduğunu çok iyi bilmesine rağmen Zeynep'in kafasındaki hiçbir şey net değildi. Karnının üzerine duran dosya bir ateş topu gibi onu yaksa da Zeynep kalbindeki yangınla ilgileniyordu. Unutmak ve belki de kaçmak için uykuya sığındı. Gözlerini yeniden açtığında her şey daha güzel olmayacaktı. Ancak o zaman daha net düşüneceğine inanıyordu veya sadece kendini kandırıyordu.

Güçer olmadan hayat ne kadar güzel olabilirdi ki? Var olmak için bir sebep lazımdı ve Zeynep'in yaşam sebebi az önce ardından kapıyı kapatıp gitmişti.

Bir ay... Kırık gönlünü değil ama hayatını toparlamak için yeterli olmuştu. Artık daha kararlı, daha sakin ve huzurluydu.

'Zeynep Erdem bu kadarını hak etmişti.'

Kendisi için bunurahatlıkla söyleyebiliyordu. İhtiyacı olan tek şey, durulmakmış. Durulmak içinse aşkla tanışması gerekiyormuş ve tabii terk edilmesi!

Güçer ona hayatının en büyük hediyesini verip hastane odasından çıktığında Zeynep her şeyin bittiğini sanmıştı. Ancak on dakika sonra içeriye giren Sinem'le her şey değişmişti.

Güçer "Zeynep o haberi yapsın," demiş ve Sinem'den de bunu ona iletmesini istemişti.

O an biliyordu, Güçer'in sözünü tutacaktı. Ne var ki öncesinde dosyayı okuyabilmek için aradan bir hafta geçmesi gerekmişti. İçerisinde hayatını değiştirecek ne tür bilgiler olduğunu bilmemek onu korkutmuştu.

Taburcu olup eve çıktığında dosyayı masanın üzerine koymuş, başına oturmuş ama açamamış ve tekrar kalmıştı. Bunu kaç defa

yaptığını bilmiyordu. Aklını sürekli, evine gelmeyen Güçer'in nerede olduğunu düşünerek meşgul etmeye çalışmıştı. Sonra günler geçtikçe düşüncelerine başka şeyler eklenmeye başlamıştı. Ve nihayetinde geçmişin hesabını yaptığı, aldıklarıyla verdiklerini tarttığı gecenin sonunda, hayattan fazlasıyla alacaklı çıkmıştı.

Yine o gecelerin birinde pencereden bakarken, savcının nerede olduğunu, ne yaptığını ve onun da Zeynep'i düşünüp düşünmediğini merak ederken kararını vermişti.

Dosyayı okuyup haberi yapacak ve Güçer'e sözünü tuttuğunu gösterecekti. En önemlisi, alacağının üzerine çizgi çekip açacağı yeni ve bembeyaz bir sayfayla hayatına sıfırdan tertemiz bir Zeynep olarak başlayacaktı.

Babası olarak anılan adamın yaptıklarına hiç şaşırmamıştı. Mimi içinse farklı şeyler hissedeceğini sansa da duyguları aynı kalmıştı. Şaşırmamıştı. Sadece bilmeyi reddettiği gerçekleriöğrenince kuzenini hayatından çıkartmak zorunda kaldığı için üzülmüştü. Onun aslında nasıl biri olduğunun hep farkındaydı. Ayrıca televizyon şovunun, Hasan Güzeyin Cumali'nin yani Zeynep'in babasının kanalında olması, çok ikna edici bir tesadüf değildi.

Bazen cahil kalıp bilmemek insanı mutlu ederdi. Ama bu mutluluğun ömrü, kâğıttan kartların rüzgârla karşılaşma anına kadardı.

Fatma Karagöz ise intikam istemesinde haklı olsa da, seçtiği yol kabul edilebilir seviyeden çok uzaktı.

Sabahın ilk ışıklarında okumayı bitirdiği dosyayı masanın üzerinde bırakıp bilgisayarını açmıştı. Güçer'in ona verdiği nasihati uygulayıp bembeyaz Word dosyasına "HEDEF SENSİN" diye yazmadan önce yapacağının sonuçlarını üç kere düşünmüştü.

Alt başlık olarak "Amaç ve hedef aynı değilse, sonuç asla iyi olmaz," diye yazdığında kararını da kendiliğinden vermiş oldu.

Güçer onun için bir iyilik daha yapmış Mimi ve babasının onu mahkemeye vermesini önlemek adına, yazacağı yazının doğru olduğunun ispatı için gerekli evrakları bırakmıştı. İmzalı ve onaylı ifadeler ve savcının kararını dosyaya eklemişti.

Zeynep bir tek kendi adını gizli tutmuş ve akıl hastanesinden çıktıktan sonraki hayatıyla ilgili hiçbir şey yazmamıştı. Onun haricinde Burcu'dan Filiz'e, teyzesinden ananesine hatta annesine ve

Mimi'den babasına kadar, hem bilip yaşadığı hem de dosyadan okuyup öğrendiği ne varsa yazmıştı.

Sol omuzunu yeterince hareket ettiremediği için haberi yazması üç gün sürmüştü. Bittiğinde ise, sırtındaki yük ve kalbinde taşıdığı minik kızın acısı hafiflemişti.

Hayat, öğretmeye devam ediyordu...

Son cümleyi yazıp dosyayı kaydettiğinde, beş yaşındaki Zeynep karşısındaki sandalyede oturup çikolatalı ekmeğini yerken ona gülümsemişti. Hem de mutluluk ve huzurla...

Bir hayaldi belki ama Zeynep bundan sonra o anın hep gerçek olduğuna inanacaktı. Minik Zeynep "Başardık," deyip minnetle bakmıştı onu. Hatırladığının aksine gözlerindeki hazanlar gitmiş yerini parlayan yıldızlara bırakmıştı.

Son kez ona bakıp gülümseyen minik Zeynep sandalyesinden inmiş ve mutfağa doğru gitmişti.

İkisi de artık özgürdü.

Şampanya şişesinin mantarının patlamasıyla düşüncelerinden sıyrılan Zeynep, yeni patronunun elleri arasından akıp aşağıya doğru süzülen beyaz köpüklere baktı. Artık güzel şeyler gördüğünde onları fark edebiliyor ve gerçekten gülümseyebiliyordu.

"Zeynep Erdem'e!" diyen Nihat Yücesoy kadehleri doldururken yaşadığı hazzı saklamak yerine duygularını açıkça yaşıyordu.

Haberi yazdığında Zeynep kime gideceğini bilerek evden çıkmıştı. Hasan Hüseyin Cumali'nin en büyük rakibi varken başka gazeteye gitmek aklından bile geçmemişti. Nihat önce ona randevu vermek yerine asistanına yönlendirmişti. Ama adama, konunun ne olduğunun iletilmesini istedikten sadece bir saat sonra karşılıklı oturmuş ve kahve içiyorlardı.

Ertesi günse haberi hem yazılı hem de görsel basında yayınlanmıştı. Aradan geçen bir günde de taşlanan, boykot edilen ve hakkında onlarca spekülasyon yapılan babası, ortaya çıkmak yerine

kayıplara karışmış ve derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kendi kanal ve gazetelerinde, bir karalama kampanyasından bahsediyordu, ama buna inanların sayısı, yoktu.

Hâlâ hastanede olan Mimi'nin ise ne yaptığını bilmiyordu. Ancak çıktığında ortalığı toparlaması zor olacaktı.

Kuzenin sözlerini ve geçmişini hatırlayınca onun aslında âşık olduğu tek kadının Melek olduğunu anlamıştı. Ama sevdiği kadını hırslarına feda etmişti. O yüzden Zeynep'e aşkla ilgili akıl verirken yaşıyormuş ve biliyormuş gibiydi. Sevdiği kadın ve çocuğuyla mutlu olmak yerine, başarı ve şöhreti tercih etmişti. Mimi istediğini almıştı. Ama mutluluk, artık ondan yana değildi.

İşin ilginç yanı, işlediği iki cinayete rağmen Fatma'ya hak verenlerin sayısı dikkat çekecek kadar fazlaydı. Herkesin doğrusu kendisineydi. Ama sevmek ve acı çekmek, insana istediğini yaptırma hakkı vermiyordu.

"Söylesene Zeynep, o kızın kim olduğunu bulabilecek misin?"

Şampanyasından ufak bir yudum alıp nezaketle yeni patronuna bakan Zeynep "Hangi kızı?" diye sordu.

"Hasan Hüseyin Cumali'nin kızını bulup onunla röportaj yaparsak, yüzyılın haberi olur."

"Zannetmiyorum. Ayrıca o, gizli kalmayı hak ediyor," diyen Zeynep bir an için durdu. Gözlerini önce uzağa sonra da Nihat'a çevirdi. "Hem zaten oartık buralarda değil. Çoktan gitmiştir. Gittiği yerde de mutlu olduğuna ve geri dönmek istemediğine eminim."

"Eğer ben de onun yerinde olsaydım, giderdim," diyen Nihat anlaşılmaz gizli bir şekilde Zeynep'e gülümsedi.

"Kesinlikle ben de öyle yapardım."

Konuşmalarını uzaktan dinleyen yazı işleri müdürü iki adımla yanlarına geldi. Bir anne, bir kadın ve bir kız evlat olarak başka bir genç kadının yaşadıklarına karşı öfkeliydi.

"Ben o kızın yerinde olsaydım, ortaya çıkıp babamın yakasını bırakmaz ve ona huzur vermezdim. Ayrıca ona ve Mimi'ye ne kadar aşağılık insanlar olduklarını haykırırdım."

Zeynep'in de yıllardır yaptığı ya da yapmaya çalıştığı buydu. Ama asıl huzuru kaçan ve ömrünü bir hiçe adayan, hak etmedi-

ği halde babasıyla uğraşıp ona değer katan kendisi olmuştu. Oysa vazgeçmek insanın kendine yapacağı en büyülük iyilikti. Hissetmeyen birisi için kelimeler işe yaramazdı. Söyleyince değil, yaşayınca, görünce anlamak gerekirdi. Anlatmaya çalışmaksa, anlatanın yüküydü.

"Herkes kendi seçiminden sorumludur," diyen Zeynep nezaketle tebessüm etti. "İzin verir misiniz?" dedikten sonra da cevabı beklemeden ikiliye arkasını dönüp terasa çıktı.

Patronun yirminci kattaki ofisinin gece manzarası tüm İstanbul'u ayaklarının altına seriyordu. Parıldayan ışıklarda yaşanan hayatlar... Ama o sadece bir tanesini merak ediyordu. Bir aydır göremediği ve nerede olduğunu bilmediği Güçer'i arar gibi gözleri özlemle manzarayı taradı.

Adamın haberi okuduğunda dudaklarını sağa doğru çarpıtıp gururla başını salladığını hayal etti. Minik gamzesi mutlaka ortaya çıkmıştır. Eğer yanında olsaydı da Zeynep'in dudaklarına minik bir buse kondurup "Aferin sana gazeteci kız," derdi.

Zeynep gözlerini kapayıp adamın dudaklarındaki tadını, ciğerlerini yakan kokusunu ve teninin kavurucu sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Sanki hiç gitmemiş ve yanında gibiydi. Az sonra kolunu omuza dolayacak ve Zeynep'in başını geniş göğsüne yaslayacaktı.

Gözlerini açmaya cesaret edemedi. Bu hayal en az gerçeği kadar güzeldi. Hafifçe gülümsedi ve "Başardım savcım," diye mırıldandı.

Zeynep değişmemiş, kendini bulmuştu. Çünkü aşka toslamış ve aşk sayesinde durulmuştu. Ve geriye sadece Güçer'in yokluğuyla baş etmek kalmıştı. Onsuz eksik olan her şeyi, yine onun hayaliyle doldurup yaşamaya devam edecekti.

MASALIN SONU

3 Ay Sonra

Günleri artık rutine dönmüştü. Sıradan ama her şey çok kolaydı. Herhangi bir sürprizle karşılaşmadan peşi sıra günlerini yaşıyordu. Ancak süre beklediğinden uzun sürmüştü ve yavaş yavaş geri dönmeyi düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Sabahları dostla gezintiye çıkmayı ve çiftlikte olup her şeyiyle ilgilenmeyi seviyor olsa da, işine geri dönmesinin vakti gelmişti. Keza yorucu ve kalabalık yaz sezonunun ardından konuklar azalmış çiftlikte de yapılacak fazla iş kalmamıştı.

Yaptığı bu detoksa ne kadar ihtiyacı olduğunu Güçer ancak yaşayınca fark etmişti. Koşturmalı, acılı ve entrikalı yılların ardından bu dinginlikle kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Çıkacağı ilk mahkemeden bir hafta önce tutuklu olarak yattığı hastanede ölen Fatma'nın haberini aldığında aslında geri dönmek üzereydi. Sonra neden olduğunu kendisinin de bilmediği bir sebepten dolayı, hazır olmadığına karar vermiş ve doğru anı beklemişti. O anınsa, yakında olduğunu hissediyordu.

Okumaya çalıştığı kitabı masanın üzerine bırakıp ayağa kalkan Güçer hırkasının fermuarını boynuna kadar çekti ve balkona çıktı.

Cem'in en üst noktadan ceza alabilmesi için Yiğit fazladan mesai harcamış ve nihayet dün de mahkeme sonuçlanmıştı. Cinayete teşebbüs, adam yaralama ve gasptan ceza alan Cem uzun süre gün yüzü göremeyecekti.

Bu konuda rahatlamış değildi, sonucun böyle olmaması gerekiyordu. Hayat mı insanlara adil davranmıyordu yoksa insanlar mı hayatın hakkını vermiyordu, tam bu noktada tartışmaya açık konuydu. Ama Güçer nihayet dedesinin aksine adil davranmış ve Cem hariç kuzenlerine hakları olan mirası vermişti. Ama hâlâ mirasın dokuzda beşi ondaydı. Şimdilik de böyle kalacaktı.

Çiftliğin başaramadığı tek şey, Güçer'e Zeynep'i unutturmak olmuştu. Genç kadının sıcaklığını, kokusunu, tatlı tadını hâlâ hissediyor ve tüm varlığıyla onu özlüyordu.

Zeynep'i sosyal medyadan ve haftalık yazdığı haberlerden takip ediyordu. Kısa zamanda çok iş başarmıştı. Bazen onu yanında hayal edip geldiği noktayı kutladıklarını düşlüyordu. En çok da rüyalarında, hep ona dokunmaya çalışıyor ama her defasında genç kadın ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

İyice bronzlaşmış teni Güçer'in gözlerini daha da belirgin hâle getirmişti. Özlemle çok uzaklara baktı. Zeynep'in oralarda ve iyi olduğunu bilmek rahatlatıcı tek unsurdu. Yoksa aşk da özlem de her günle biraz daha artıyordu.

Nasırlaşmış elleriyle balkon pervazına tutup sıktı. Değiştiremediği neydi, kendisi mi Zeynep mi yoksa korkuları mıydı?

Cevabı bilmiyordu.

Hüsranla başını sallayıp dikkatini otlağa yayılan koyunlara verdi. Zeynep'in onlarla oynadığı anı hüzünle hatırlarken dudağının ucu hafifçe kıpırdadı.

Daldığı yer güzel olduğu kadar yakıcıydı. Güçer'i düştüğü melankoliden kurtaransa bir süredir evi hâline gelen bungalovun kapısını tıklatan Sadık'ın ona seslenmesi oldu.

"Patron, yatak odasında mısın?"

"Evet, geliyorum," diyen Güçer her şeyi olduğu gibi bırakıp içeri girdi ve salona geçti.

Sağlıklı ve keyifli görünen Sadık'ın gözlerinin içi parlıyordu. Yeni hayatını sevmiş ve kısa zamanda uyum sağlamıştı.

Elinde tuttuğu küçük kâğıt çantayı Güçer'e uzatan genç çocuk, patronunun özeline fazla dâhil olmak istemediği için kapı girişinde kalmayı tercih etmişti.

"Az önce kurye bunu size getirdi."

Güçer sağ kaşını kaldırıp merakla çantaya baktı. Herhangi bir şeye benzemiyordu. "Kim, ne göndermiş?" derken de Sadık'ın yanına varmıştı.

"Bilmiyorum patron, kurye sadece kişiye özel ve acil olduğunu söyledi."

Çantayı alan Güçer merakına daha fazla direnemeyince hemen zımbalarını açmaya başladı.

"Tamam Sadık, teşekkür ederim," diyen Güçer çantayı açmıştı. Elini içine daldırmadan önce üzerinde gönderene ait bir bilgi olup olmadığına baktı. Sadece "Güçer Öztürk ve kişiye özel," yazıyordu.

Sadık'ın gittiğini kapının kapanırken çıkarttığı sesten anlayan Güçer tüm dikkatini çantanın içindekine verdi. Ona gönderilenin sadece bir kitap olduğunu anladığında çattığı kaşları ortada buluştu. Ama sonra anlam veremediği her şey, anlam kazandı.

"İkiyken bir olmak."

Kitabın adını mırıldanır gibi tekrarlayan Güçer büyük harflerle yazılmış Zeynep Erdem'in adını gördüğünde ise şaşırmadı.

Çiftlikte yaptıkları kahvaltı sonrasında Güçer'in çektiği selfinin birebir kara kalem çalışması yapılarak oluşturulan kapağı avucunun içiyle sıvazladı. Yüzleri olabildiğince flulaştırılmıştı, kim oldukları anlaşılmıyordu. Ancak Güçer özlemini dindirmek için iyice kitaba yaklaştı ve Zeynep'in her bir ayrıntısını inceledi. Sonra da arka kapağını çevirdi.

"Önce aşkı bilmek, sonra kendini tanımak ve her koşulda sevgiye inanmak gerek."

Arka kapak yazısı sadece tek cümleden ibaretti. Ve Güçer onların, yaşadıklarından sonra Zeynep'in kendine çıkardığı dersler olduğunu biliyordu. Sonra Mimi için hastanede beklerlerken yaptıkları konuşmayı hatırladı. Üzerinde çok zaman geçmemişti, fakat o Zeynep'le bu kitabı yazan Zeynep artık aynı kişi değildi.

Ön kapağını çevirip ilk sayfayı açtı.

"Her kelime onun için yazıldı. Ama bu bir özür değil, hataların telafisidir."

Kalbi olması gerekenden daha hızlı atmaya ve damarlarına ihtiyacından fazla kan pompalamaya başladığında Güçer koltuğa çöküp hiç bekletmeden kitabı okumaya başladı. Ve her şeyin bir kere daha değişeceğini ilk cümleden anlamıştı.

Gerekmedikçe kitabı elinden bırakmayan Güçer için hikâye fazlasıyla tanıdıktı. Ancak kullanılan kelimeler ve anlatımın naifliğiyle sanki hiç bilmediği bambaşka bir aşka ait masalı okuyor gibiydi. Kadının fedakârlığı ve geride bıraktıkları, adamın tutkusu ve sevdiği için kendinden bile vazgeçmesi, aşka inancını kaybetmiş tüm yürekler için, bir umut ve yeniden doğuştu.

Gecenin kör vaktine kadar önünde kitap elinde kahvesiyle okumaya devam eden Güçer uykuya yenik düşmüştü. Ne var ki masalın sonunu bilmesine rağmen, iki aşığın neler yaptığını merak ettiği ve onları gözetliyormuş gibi okuduğu satırlardan ayrı kalamayınca sadece birkaç saat uyuyabilmişti.

Gün aydınlanıp saat öğleni işaret ettiğinde Güçer de final bölümüne gelmişti. Karışık duygularla yeni sayfaya başladığında keder her yanını sarmıştı.

Anne ve babasına ait bu güzel aşk hikâyesinin sonu mutlu değildi. Ama Zeynep, yeniden yaşattığı bu masalın öyle bitmesine izin vermemişti. Aşk, mutluluk, saygı ve sevgiyle geçen kısa yılları uzunca bir ömre yaymıştı. Bu Güçer'i hepsinden daha çok etkilemişti.

Anne ve babasına duyduğu hasretle farkında olmadan yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Onları ayırmaya kimsenin gücü yetmemişken, direnemedikleri tek şey, ölüm olmuştu. Önce annesi sonra da babası gitmişti.

Bir evlat için, kaç yaşında ve ne kadar güçlü olursa olsun, anne ve babasız kalmanın acısıyla yoksunluğu hep aynıydı. Bir annenin sevgi dolu kucağına ve bir babanın gölgesine duyduğu ihtiyaç hiç bitmiyordu. Bıraktıkları acıya belki alışıyordun, ama yokluklarının açtığı boşluk, zamanla daha da büyüyordu.

Onların yazgısı da keşke Zeynep'in yazdığı gibi olsaydı.

Son sayfasını da okuyup bitirdiği kitabı kapatıp kaldırmak yerine Güçer bir süre boşluğu seyretti. Başka isimler ve mekânlarla yazılmış hikâyenin kahramanlarının şimdi ne yapıyor olabileceğini

düşünmekten kendini alamadı. İyi ve mutlulardı, en azından Güçer öyle olmasını diliyordu.

Kapısı çalınıp birisinin ona seslendiğini duyduğunda aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ancak karanlığınodanın içini doldurduğunu fark ettiğinde uzun süredir olduğu yerden kıpırdamadığını anladı.

Bungalov evinin kapısı her zaman açıktı. Zaten Esmer de ondan bir cevap beklemeden yavaş ve temkinli hareketlerle içeri girip aynı şekilde kapıyı kapattı. Etrafına bakmasına gerek kalmadan küçük salondaki koltukta oturan ağabeyini gördü ve yanına geçip oturdu.

Tıpkı Güçer gibi Esmer de arkasına yaslanıp başını koltuğun sırtına dayadı ve gözlerini tavana dikti.

Sessizlik çok şey anlatıyordu ama Esmer yine de "Onların iyi olduğunu bilmek harika hissettiriyor, öyle değil mi?" dedi.

"Hem de nasıl!"

"Onları, aile ve çocuk olmayı çok özlüyorum."

"Biliyor musun, bence insan çocukluğunu anne ve babası ölünce kaybediyor. Yaşla bir ilgisi yok."

Beş aylık hamile ve incecik fit bedeninin görüntüsüne tezat oluşturacak şekilde karnı şişmeye başlamış olan Esmer yüzünü ağabeyine döndü. Elini bebeğini okşarcasına karnının üzerinde gezdirdi. "Ona annem gibi bir anne olacağım."

"Öyle olacağından hiç şüphem yok," diyen Güçer de başını kaldırıp kardeşine döndü. İkisinin gözlerini ıslatan yaşların üzüntüyle bir ilgisi yoktu. Biraz hüzün ama çokça özlem vardı.

"Bence onlar birbirleri için katlandıkları onca şeyden sonra, bu şekilde ölümsüzleştirilmeyi hak ettiler."

Güçer en kıymetli hazinesiymiş gibi elinde tuttuğu kitaba ihtiyatla baktı. Zeynep harika bir iş çıkarmıştı. Daha önce duygularını duymayan ve ne istediğini bilmeyen Zeynep bu aşkı, bir ihanet hikâyesine dönüştürmüş ve öyle yazmıştı. Fakat Güçer şimdi görüyordu ki, genç kadın hissetmek kadar hissettirmeyi de öğrenmişti. En güzeli de, artık ne istediğini biliyordu.

Güçer merakına yenilince kardeşine döndü ve "Bunu nasıl yaptı? Çok fazla detay var, üstelik bunun için izin de almalıydı," dedi.

Esmer asıl konuya geçtiğini belli edercesine yerinde doğruldu ve tüm bedeniyle ağabeyine yöneldi. Ellerinin arasındaki kitabı alıp önlerindeki sehpanın üzerine bıraktı.

"Recep amca, ilk günden beri babamın kan bağı gerektirmeyen kardeşi, tüm detayları o anlattı ki, buna senin diş çıkarman ve kırdığın komşu camları da dâhil."

"Ah beni çok sever bilirim!"

"Ama biliyor musun Zeynep duyduklarına hiç şaşırmadı, hikâyenin seninle olan kısımlarını dinlerken hep gülümsedi."

"Sen yanlarında mıydın?"

"Tamam, sana en baştan anlatayım. Yaklaşık üç ay önce hem de benim işe döndüğüm ilk gün Zeynep emniyete geldi. Önce canına susadı ya da bana söyleyecek birkaç lafı var sandım. Sonra bana ne yapmak istediğini anlattı. Anne ve babamıza ait aşk hikâyesinin masala dönüştürülüp yazılması gerektiğinden bahsetti. Tabii ilk yaptığım şey ona itiraz etmekti. Fakat sonra, sevmeyi bilmeyenler ve aşka olan inancını kaybetmişler için, onların yaşadıklarının bir umut hatta yol gösterici olacağını söylediğinde, ona hayır diyemedim."

"Sinan ve Uğur'un da seninle aynı fikirde olacağına emin misin?"

"Emin değilim, biliyorum. Onlara mail atıp Zeynep'le görüşmelerini sağladım. Hatta onlara ait kısımları kendileri anlattı. Ki Sinan, kitaptaki ismi olan Cüneyt'i kendisi seçti."

"Cüneyt Arkın, Kara Murat!"

"Dörtte üçlük onayı alınca Recep Amca'ya gittik. O koca adamın kalbi sandığımızın aksine tam bir pamukmuş. Ne varsa anlattı. Bittiğinde ise Zeynep sana gelmek istemedi, hatta mümkünse sonuna kadar bilmemeni rica etti. Senin için neler yapabileceğini göstermeye çalışıyordu, ona zaten sol omuzunda taşıdığı kurşun yarasının yeterli olduğunu söylemem işe yaramadı. Bedenimin değil kalbimin hissettiklerini ve masalların aslında hep mutlu sonla bittiğinebenim inanıyorum, Güçer'in de inanması gerektiği göstermek istiyorum, dediğinde ben ona inandım."

Zeynep yaptığıyla Güçer'e söyleyecek bir şey bırakmamıştı.

Güçer korkmuş, ne Zeynep'e ne de onun sevgisine güvenmemişti. Oysa genç kadın ondan daha cesur ve daha istekli davranmıştı. Şimdi geri dönmek için fazlasıyla geç kaldığını görebiliyordu. Ama buna izin vermeme, cesur davranma sırası Güçer'deydi.

Yazarken Öztürk ailesinin dışında herkesten bir sır gibi sakladığı kitabı Güçer'e gönderdiği an düğmeye basmıştı. Piyasaya o gün çıkan kitabı aradan geçen bir haftada en çok satanlarda yerini almıştı. İnsanlar aşkı özlemişti.

Bu değerli hikâyeyi kaleme alırken en çok da kendi kalbini dinlemiş ve Öztürk çiftinin aşkını tüm hücrelerinde hissetmişti. Bu Güçer'e olan borcuydu. Düzeltmesi gereken en önemli hatasıydı. Ve bu aynı zamanda Zeynep için yeni hayatının ilk doğrusuydu.

Savcı ona geri döner mi, dönmez mi, bilmiyordu.

Bekliyor muydu?

Tüm benliğiyle... Hem de ömrünün sonuna kadar sürse de Güçer'i bekleyecekti. Sevmek sadece sevdiğin yanındayken gerçekleşen bir eylem değildi. Yoksa bile var olduğunu bilmek yeterliydi.

Zeynep'in de hissettikleri tam olarak bunlardı. Güçer'i ilk günkü gibi seviyordu, sonsuza kadar da sevecekti. Kavuşmayla mutlu olmuyordu sonlar, sevgiyi, aşkı tanımaktı tüm mesele.

Bir imza günü yapmayı düşünmemiş, ancak satışların ve okuyucuların ilgisi ona başka şans bırakmamıştı. Okuyanların da onunla aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmek ve yazdığı iki aşığın dedikodusunu yapmayı istediğini fark edince imza günü teklifine onay vermişti.

Beyaz koton gömleği, füme kumaş pantolonu, hafif makyajı ve tek bir şelale halinde tepesinde topladığı saçlarıyla, sade ancak tam bir yazar gibi görünüyordu.

Kitapevine geldiğinde büyük bir kalabalık onu alkışlarla karşılaşmıştı. Bir kahve içecek kadar dahi durmamış hemen onun için ayrılan yere oturmuştu. Saatlerdir de sohbet edip imza atmasına rağmen uzayan kuyruğun sonunu ancak görebilmişti.

Yorgundu.

Tatmin olmuştu.

Mutluydu.

Gururluydu.

Ve eksikti.

Tüm yorgunluğuna ve karmaşık duygularına rağmen hala içten ve bir o kadar da samimi şekilde gülümsüyordu.

Bu yeni Zeynep'ti. Ve o bu Zeynep'i çok sevmişti.

Nihayet sonuncu kişiyle de fotoğraf çekilip kitabını imzaladıktan sonra eklemlerindeki yorgunluğu hissetti. İtiraz edecek değildi. Bu başarısının izleriydi.

"Zeynep Hanım tebrik ederim, harika bir imza günü oldu."

İlk andan beri yanında duran kitapevi çalışanı Güzide'yi onaylarcasına tebessüm eden Zeynep "Sanıyorum öyle oldu," dedi.

"Size bir şey ikram edeyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyen Zeynep titreyen dizlerine inat ayağa kalktı. "Herkesle vedalaşıp gitmek istiyorum."

"Tabii Necati Bey ofisinde, ona haber vereyim. Diğer arkadaşlar da sizinle tanışmak için bekliyordu. Ama öncesinde bizim klasikler rafımız var. Eski baskılar. Sevdiğinizi biliyorum. Belki oraya bakmak istersiniz. Hem kim bilir belki de uzun zamandır aradığınızı orada bulursunuz."

Zeynep'in aslında tek düşünüp istediği herhangi bir yere yüz seksen derecelik açıyla uzanmaktı. Ama sonrasında, Güzide'nin bahsettiği o köşeye bakmadığı için pişman olma ihtimali vardı.

"Çok isterim," diyen Zeynep etrafına bakındı. "Ne taraftaydı?"

Bir anda ve Zeynep'e gereksiz olduğunu düşündürtecek şekilde Güzide gülümsedi. Ne olduğunu anlamak isteyen Zeynep kaşlarını gözlerinin üzerine düşürdü.

"En sol da arka tarafta."

Gülüşü daha da genişleyen Güzide başka bir şey söylemden sekerek yanından ayrıldı. Zeynep kesinlikle işkillenmişti. Sadece sebebini anlayamamıştı.

Temkinli ve dikkatli adımlarla ona gösterilen tarafa doğru yürümeye başladı. Neden öyle olduğunu anlamasa da bakışların üzerin-

de olduğuna dair bir hisse kapıldı. Ama Güzide'nin bahsettiği klasikler bölümüne geldiğinde farklı hiçbir şeyle karşılaşmadı. Üstelik etrafta da kimse yoktu.

Zeynep de aklının ona oynadığı oyunu bir kenara bırakıp yılların yorgunluğunu ve güzelliğini taşıyan, ayrıca birçok insanla birlikte yol almış, hayatlara dokunmuş kitapları incelemeye başladı. Bazısı en az elli yıllıktı. Dokunmak bir yana sadece hayranlıkla seyretti.

Sonra onu gördü. Hepsinden ayrı olarak rafın üzerine geniş yüzüyle dik şekilde konulmuş Aşk ve Gurur'un İngilizce ilk baskısı, orada öylece durmuş ve Zeynep'i yanına çağırıyordu.

Heyecanla attığı bir adımın ardından kitabı almak için elini uzattı. Tam o anda tüm kanı ters yönde akmaya, kalbi göğüs kafesini zorlamaya ve dünya daha hızlı dönmeye başladı.

Bu koku, bu sıcaklık ve bu duygular, onunla birlikte kitaba uzanan elin sahibinin kim olduğunu ona söylüyordu. Yine de Zeynep önce güçlü, kemikli ama öncesinden farklı olarak nasırların oluştuğu o ellere baktı. Sonra başını kaldırdı. Onu ilk karşılayan minik bir gamze oldu. Kendisi küçük ama bir gülüşle etkisi büyüyen gamze... Başını biraz daha kaldırdı. Bir çift göz... Kaldığı çiftlikte neler yaptığını belli eden bronzlaşmış ten...

Adamın uzayan saçlarının arasında parmaklarını gezdirme isteği ise çok zorlayıcıydı.

"Sanıyorum bu, kalan son nüsha."

Ve bu otoriter, kendinden emin buğulu ses... Onun hayalini gerçekleştirmek için gölgelerin arasından çıkan Güçer'e Zeynep lal olmuşçasına bakarken sakin ve normal görünmeye çalışıyordu.

Kendini zorlayarak "Doğru, son nüsha," derken Zeynep sesindeki titreşimi bastıramadı.

"Peki, bunu şimdi hangimiz alacağız?"

Zeynep yavaşça elini çekti. "Siz alabilirsiniz, savcım."

"Tamam," diyen Güçer uzanıp kitabı aldı. "Onu sana okumaya ne zaman başlayayım?"

"Teşekkür ederim, ben onu zaten okumuştum."

"Ben de okumuştum, ama bir de seninle birlikte okuyup onu yeniden yazmak gibi harika bir isteğim ve fikrim var."

"Yeniden yazmak değil, önemli olan yeni bir hikâye yazabilmek."

Güçer ne kadar kararlı olduğunu göstermek istercesine bakışlarını kıstı ve Zeynep'e bir adım yaklaştı. "Yeniden yazmak, yeni yazmak... Adı ne olursa, ben geçmişi geride bırakıp bizi bir yapmak istiyorum."

Adamın sıcaklığıyla yanmaya başlayan Zeynep ona dokunmamak için ellerini göğsünde kenetledi. "Sana kolay gelsin o zaman."

"Anladım, söylediğini yapacak ve beni peşinden koşturacaksın. Haberin olsun ben hızlı ve iyi bir koşucuyum. Ne yorulurum ne de pes ederim. Hakkım olanı alana kadar da engeller beni durduramaz."

"Hakkın olan şey ne?"

Aklından geçenleri ona bakışlarıyla anlatmak istercesine Zeynep'i baştan aşağıya süzen ve sonra gözlerini genç kadının gözlerinde bırakan Güçer "Sensin," dedi. "Kaybettiğimiz üç ay ve onunda öncesinde uzun yıllar var. Bence inatlaşma ve masalımızı yazmaya hemen burada başlayalım."

"Ama bunun böyle olmaması gerekiyordu!"

"Bana sadece nasıl olmasını, ne olmasını istediğini söyle."

"Çok iddialı."

"Sen yaptın, şimdi sıra bende." Başını eğen Güçer alnını Zeynep'in alnına dayadı ve bedenini tüm özlemiyle genç kadının güzel vücuduna yasladı. "Söyle, iste, emret ve dile benden."

Güçer'e teslim olan Zeynep kendini adama bıraktı. Bedenlerindeki ateş ikisini birden yakarken başını kaldırıp dudaklarına adamın dudaklarına temas ettirdi.

"Biz yeni tanışıyor olmalıydık... Yani öyle davranmamız gerekiyordu."

"Şöyle yapalım, bugün izin ver yokluklarımızı kapatıp özlemi aradan kaldıralım..." Kollarını genç kadının beline dolayan Güçer onu iyice kendine doğru çekti. "Sonra, mesela yarın, yeniden başlıyormuş gibi yapalım." Zeynep'in dudaklarını kendi dudaklarının

arasına alıp tadını emdi. "Yarın gece yıldızlar altında sana kitap okuyup sevişelim. Sonra sabah sana kahvaltı hazırlayayım ardından yine sevişelim, Beyoğlu'na gidelim kıymadan yapılmış ıslak hamburger yiyip eve dönelim ve sevişelim. Laktozu bol sütlü, ya da sütsüz sade ve sert bir kahve içip kaldırımlarda oturalım..."

"Ve sonra yine sevişelim."

"Aynen. Yani diyorum ki, harika bir yıl geçirelim. Sonra ben sana evlenme teklifi edeyim sen de kabul et ve çiftlikte bir kır düğünüyle evlenelim. Tabii sonra sevişelim ve üç tane çocuğumuz olsun. Hepsi de sana benzesin. Ne dersin?"

"Üç çocuk kısmını daha sonraki tartışma konumuz olarak kenara ayırıyorum, ama diğer hepsine tamam diyorum."

Güçer bu defa tüm arzu ve açlığıyla Zeynep'i öpmeye başladı. Bu haz asla bitmeyecekti.

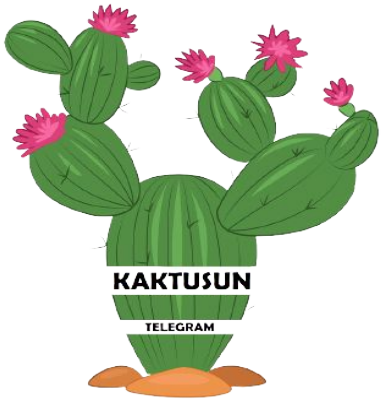
Kendini ana ve adama bırakan Zeynep şimdi ikiyken bir olmuştu. Ve onların masalı her anlamda mutlu sonla bitmişti. Yazması ve yaşaması zor olsa da getirdiği mutlulukla, amaç aracı kutsallaştırmış ve her anına değmişti.

Sevmek, öğretilen ve öğrenilebilen bir şey değildi. Doğuştan gelen, var oldukça büyüyen ama paylaştıkça güzelleşen bir olguydu.

Sevmek için değil yaşamak, için geç kalınırdı. Bugünü bugün yaşamak gerekirdi ki, yarın anlamını bulsun. Ve yarını beklemek için sebeplerin olsun.

Ve yarını yaşamak için aşk en güzel sebepti.

SON

MERAL KIR

HEDEF SENSİN

THG
0719301
PYA

Gazeteci Zeynep Erdem'in yatağında tanımadığı genç bir kadın acımasız bir katil tarafından öldürülür. Üstelik Zeynep'in, katilin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri dahi yoktur. Bildiği bir şey varsa o da geçmişin aslında hiç geçmediği ve tüm karanlığıyla bugünü yerle bir etmeye geldiğidir. Şimdi, Zeynep'in tek isteği karanlık cinayeti aydınlatmaktır. Ona en çok yardımı dokunacak kişi yan komşusu Savcı Güçer'den başkası değildir...

Savcı Güçer, karanlık detaylarla dolu cinayetin kurbanını son gören kişidir. Hemen bir duvar ötesinde işlenen korkunç cinayet, savcıyı hem katili yakalamaya hem de hesapta olmayan bir aşka doğru sürü
hayatına sızarken Güçer'in o
gözlerine bakmaması gerekir. A
amansız bırakır. Aklınızın ve kalb
hikâyeyi okumadan önce de
soluksuz okurken buna ihtiyacın

ISBN: 978-605-7906-69-4
9 786057 906694
OLİMPOS
₺32
www.olimposyayinlari.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari